

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KAZANANIN
LAINETI.
MARIE RUTKOSKI

MARIE RUTKOSKI

KAZANIN

İTENEZ
A

Pegasus Yayınları: 1429

Gençlik: 260

Kazananın Laneti

Marie Rutkoski

Özgün Adı: The Winner's Curse

İngilizceden çeviren:

Barış Mol

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman

Editör: Sibel Yıldız

Düzeltili: Esengül Aydın Yalçın

Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Kapak Uygulama: Pınar Yıldız

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Eylül 2016 - Ciltli

ISBN: 978-605-343-908-0

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2016

Copyright © Marie Rutkoski, 2014

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif ve

Lisans Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

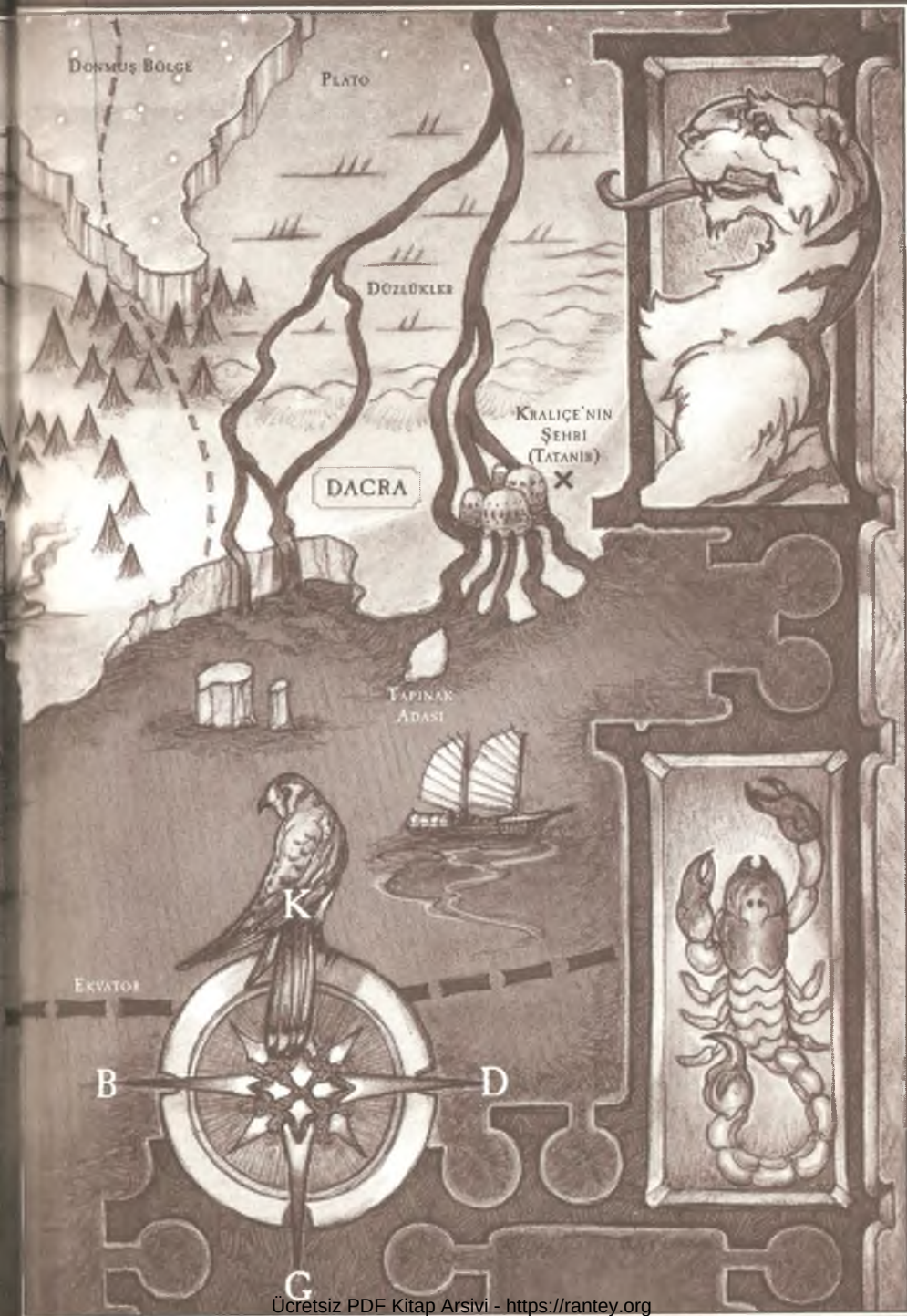
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

.Yine Thomas için

o

Onlara uymamalıydı.

Pazarın bir köşesine hazırlıksız bir şekilde kurulmuş oyun masasından denizcinin gümüşünü alırken Kestrel bunu düşünüyordu.

“Gitme,” dedi bir denizci.

“Kal,” dedi bir diğeri ancak Kestrel bilekten bağlı kadife el çantasını sımsıkı kapalı tuttu. Güneş alçalmış ve her şeyi karamel rengine bulamıştı, bu da genç kadının önemli birinin gözüne takılmasına yetecek kadar uzun süredir iskambil oynadığı anlamına geliyordu.

Kestrel’in babasına şikâyet edecek birine yani.

İskambil en sevdiği oyun bile değildi. Gümüş, iskemle olarak kullandığı kıymıklı sandıktan kapılmış ipek elbisesinin parasını ödemeye bile yaklaşamazdı. Fakat denizciler, ortalama bir aristokrattan çok daha iyi rakiplerdi. Kartları yabani numaralarla çeviriyor, kaybettiklerinde de kazandıklarında da küfrediyorlardı, arkadaşlarının ceplerindeki son kilittışı sikkelerini

bile zorla almaktan çekinmiyorlardı. Ve hile yapıyorlardı. Kestrel özellikle de hile yapmalarını seviyordu. Bu, onları yenmenin çok da kolay olmamasını sağlıyordu.

Kestrel gülümsedi ve onları bıraktı. Ardından gülümsemesi kayboldu. Bu heyecanlı, riskli zaman ona pahalıya patlayacaktı. Babasını çileden çıkaracak olan kumar ya da Kestrel'e eşlik edenler değildi. Hayır, General Trajan kızının şehir pazarında neden yalnız başına olduğunu bilmek isteyecekti.

Başkaları da bunu merak ediyordu. Kestrel bunu açık baharat çuvallarını beğeniye sunan pazar tezgâhlarının arasından geçerken onların gözlerinden okuyor, kokular yakındaki limandan sürüklenen tuzlu havayla karışıyordu. Kestrel geçerken insanların söylemeye cüret edemediği kelimeleri tahmin ediyordu. Elbette konuşmuyorlardı. Kestrel'in kim olduğunu biliyorlardı. Kestrel de onların ne söyleyeceğini biliyordu.

Leydi Kestrel'in refakatçisi neredeydi?

Ve eğer ona pazara kadar eşlik edecek müsait bir arkadaşı veya ailesi yoktuysa, kölesi neredeydi?

Eh, bir köleye gelince onlar Kestrel'in konağında bırakılmışlardı. Kestrel'in onlara ihtiyacı yoktu.

Refakatçisinin nerelerde olduğuna gelince, Kestrel de aynı şeyi merak ediyordu.

Jess eşyalara bakmak için kendi başına ayrılmıştı. Kestrel onu en son, tezgâhların arasında, yaz güneşi altında neredeyse bembeyaz duran açık sarı saçlarıyla, çiçeklerden sarhoş olmuş bir arı gibi bir o yana bir bu yana dolanırken görmüştü. Teknik olarak, Jess'in başı Kestrel kadar belaya girebilirdi. Ordu üyesi olmayan, genç bir Valoryalı kızın yalnız başına dolaşması yasaktı. Fakat Jess'in ailesi onun üzerine titrerdi ve Valorya or-

dusundaki en yüksek rütbeli generalle aynı disiplin anlayışına sahip oldukları pek söylenemezdi.

Kestrel arkadaşını bulmak için tezgâhları taradı ve sonunda gözüne son moda uygun olarak şekillendirilmiş sarı örgülerin parıltısı ilişti. Jess bir çift küpeyi sallayan bir mücevher satıcısıyla konuşuyordu. Yarı saydam damlacıklar ışığı yansıtıyordu.

Kestrel biraz daha yaklaştı.

“Topaz,” diyordu yaşlı kadın, Jess’e. “Tatlı, kahverengi gözlerinizi aydınlatması için. Sadece on kilittışı.”

Mücevher satıcısının dudaklarında sert bir ifade vardı. Kestrel kadının gri gözlerine baktı ve cildinin yıllarca açık havada çalışmaktan kahverengileştiğini fark etti. Kadın bir Herrani’ydi ancak bileğindeki bir damga özgür olduğunu kanıtlıyordu. Kestrel kadının bu özgürlüğü nasıl kazandığını merak etti. Sahipleri tarafından serbest bırakılan köleler nadirdi.

Jess başını kaldırıp baktı. “Ah, Kestrel,” dedi nefes nefese. “Bu küpeler mükemmel, değil mi?”

Belki Kestrel’in çantasındaki gümüş bileğine ağırlık yapmıyordu bir şey söylemezdi. Eğer bileğindeki ağırlık aynı zamanda yüreğinde de dehşet dolu bir yüke dönüşüyor olmasaydı konuşmadan önce düşünürdü. Ama bunun yerine aşıkâr gerçeği yumurtlayıverdi: “Bunlar topaz değil. Cam.”

Aniden aralarında adeta bir sessizlik baloncuğu oluşmuştu. Sonra bu baloncuk genişledi, inceldi ve şeffaflaştı. Etraflarındaki insanlar onları dinliyordu. Satıcının elinde tuttuğu küpeler havada titredi.

Çünkü mücevher satıcısının kemikli parmakları titriyordu.

Çünkü Kestrel onu az önce bir Valoryalıyı kandırmaya çalışmakla suçlamıştı.

Ya az sonra ne olurdu? Bu kadının pozisyonundaki herhangi bir Herrani'ye ne olurdu? Kalabalık neye şahitlik ederdi?

Olay yerine şehir muhafızlarından bir memur çağırıldı. Masum olduğuna dair bir savunma hiçe sayılırdı. Yaşlı eller kırbaçlama direğine bağlanırdı. Kan, pazarın toprağını karartıncaya kadar kırbaçlanırdı.

“Bir bakayım,” dedi Kestrel buyurgan bir biçimde çünkü buyurgan olma konusunda çok iyiydi. Küpelere uzandı ve onları inceliyormuş gibi yaptı. “Ah. Yanılmışım gibi görünüyor. Bunlar *gerçekten de* topaz.”

“Alın onları,” diye fısıldadı mücevher satıcısı.

“Biz fakir değiliz. Senin gibi birinden gelecek hediyeye ihtiyacımız yok.” Kestrel sikkeleri kadının masasına koydu. Sessizlik baloncuğu patladı ve müşteriler hangi eşyalar hoşlarına gittiyse onları tartışmaya geri döndü.

Kestrel küpeleri Jess'e verip onu oradan uzaklaştırdı.

Yürürlerken Jess bir küpeyi inceleyerek minik bir çan gibi sallandırdı. “Yani *sahiden de* gerçekler mi?”

“Hayır.”

“Nereden biliyorsun?”

“Tamamen berraklar,” dedi Kestrel. “Hiç kusurları yok. O kalitedeki topaz için on kilittaşı fazla ucuzdu.”

Jess cam için on kilittaşının çok yüksek bir ücret olduğu konusunda yorum yapabiliyordu. Fakat sadece, “Herraniler yalan tanrısının seni sevdiğini söylerlerdi, her şeyi çok net bir şekilde görebildiğin için,” dedi.

Kestrel kadının kederli gri gözlerini hatırladı. “Herraniler çok fazla masal anlatıyor.” Hep hayalperest insanlar olmuşlardı. Babası her zaman fethedilmelerinin o yüzden bu kadar kolay olduğunu söylerdi.

“Herkes masalları sever,” dedi Jess.

Kestrel küpeleri Jess’ten alıp onları arkadaşının kulağına geçirmek üzere durdu. “Öyleyse bir sonraki sosyete yemeğinde bunları tak. Herkese korkunç bir para ödediğini söyle, onlar da bunların gerçek mücevher olduğuna inansınlar. Masalların da yaptığı şey bu değil midir; gerçekleri sahte, sahte şeyleri gerçek yapmak?”

Jess gülümseyerek küpeler ışıldasın diye başını iki yana salladı. “Ee, güzel oldum mu?”

“Şaşıp. Güzel olduğunu biliyorsun.”

Şimdi önden Jess gidiyor, toz halindeki boyaların durduğu pirinç kâselerin olduğu bir masanın yanından geçiyordu. “Senin için bir şey alma sırası bende,” dedi.

“İhtiyacım olan her şeye sahibim.”

“Yaşlı bir kadın gibi konuşuyorsun! Duyan da on yedi değil, yetmiş yaşındasın sanır.”

Şimdi kalabalık daha da artmış, Valoryalıların altın renkli görüntüleriyle dolmuştu; saçlar, ten ve gözler bal rengi tonundan açık kahverengiye kadar bir yelpazede değişiklik gösteriyordu. Ara sıra rastlanan koyu renkli saçlarsa, sahipleriyle birlikte gelmiş ve onların yanından ayrılmayan iyi giyimli ev kölelerine aitti.

“Bu kadar sıkkın görünme,” dedi Jess. “Gel, seni mutlu edecek bir şey bulacağım. Bir bileziğe ne dersin?”

Fakat bu Kestrel’e mücevher satıcısını anımsatmıştı. “Eve gitmeliyiz.”

“Basılı müzik eserleri?”

Kestrel tereddüt etti.

“Aha,” dedi Jess. Kestrel’in elini zorla yakaladı. “Sakin bırakma.”

Bu aralarındaki eski bir oyundu. Kestrel gözlerini kapadı ve kahkahalar atan Jess'in ardından kör bir halde sürükleniverdi, tıpkı yıllar önce ilk tanıştıklarında yaptığı gibi Kestrel de onun kahkahalarına katıldı.

General, kızının yasına karşı sabırsız davranmıştı. "Annen öleli altı ay oldu," demişti, "bu yeterince uzun bir süre." Sonunda yakındaki bir konakta yaşayan bir senatörün kendisi de sekiz yaşında olan kızını ziyarete getirmesini sağlamıştı. Adamlar Kestrel'in evine girmiş, kızlara dışarıda kalmaları söylenmişti. "Oynayın," diye emretmişti general.

Jess ona kulak asmayan Kestrel'e bir şeyler anlatıp durmuştu. Sonunda susup, "Gözlerini kapa," demişti.

Kestrel meraklı bir şekilde bunu yapmıştı.

Jess onun elini tutmuştu. "Sakın bırakma!" General'in çimenli topraklarından hızla, kayıp yuvarlanarak ve gülerek geçmişlerdi.

Etraflarındaki insanların sıkıştırması dışında şimdi de o zamanki gibiydi.

Jess yavaşladı. Ardından durup, "Ah," dedi.

Kestrel gözlerini açtı.

Kızlar aşağıdaki bir çukura bakan, bel yüksekliğindeki ahşap bir çite gelmişlerdi. "Beni *buraya mı* getirdin?"

"Öyle olsun istememiştim," dedi Jess. "Bir kadının şapkası dikkatimi dağıttı –şapkaların moda olduğunu *sen* biliyor muydun?– ve daha iyi görebilmek için takip ediyordum ve..."

"Ve bizi köle pazarına getirdin." Arkalarında kalabalık kaskatı kesilmiş, huzursuz bir bekleyişle gürültü yapıyordu. Yakında bir açıkartırma yapılacaktı.

Kestrel geri çekildi. Topuğu birisinin ayak parmaklarına gelince boğuk bir küfür duydu.

“Artık asla buradan çıkamayız,” dedi Jess. “Bari açikartırma bitinceye kadar kalalım.”

Yüzlerce Valoryalı, geniş bir yarım daire şeklinde kıvrılan çitin önünde toplanmıştı. Kalabalıktaki herkes ipek giysiler giymiş, hepsinin kalçasına bir hançer bağlanmıştı; gerçi –Jess gibi– bazıları bunu bir silahtan çok dekoratif bir oyuncak olarak takıyordu.

Aşağıdaki çukur büyük, tahta bir açikartırma bloğu dışında boştu.

“En azından iyi bir manzaramız var.” Jess omuzlarını silktilti.

Kestrel, Jess’in arkadaşının neden cam küpelerin topaz olduğunu yüksek sesle iddia ettiğini anladığını biliyordu. Jess küpelerin neden satın alındığını anlıyordu. Fakat kızın omuzlarını silkmesi, Kestrel’e tartışamayacakları belirli şeyler olduğunu anımsattı.

“Ah,” dedi Kestrel’in yanındaki sivri çeneli bir kadın. “Nihayet.” Gözleri çukura ve çukurun ortasına doğru yürüyen tıknaz adama doğru kısıldı. Bu adam, tipik siyah saçlarıyla bir Herrani’ydi. Teni rahat bir hayat sürdüğünden olacak, açık renkliydi. Rahatlığıysa şüphesiz ona şu an yaptığı işi kazandıran iltimasların eseri idi. Bu kişi Valoryalı fatihlerini nasıl memnun edeceğini gayet iyi öğrenmişti.

Müzayedeci bloğun önünde durdu.

“Bize önce bir kız göster,” diye seslendi Kestrel’in yanındaki kadın; sesi hem yüksek hem de baygındı.

Şimdi pek çok ses bağırıyor, her biri görmek istediklerini talep ediyordu. Kestrel nefes almakta zorlanıyordu.

“Bir kız!” diye bağırıldı sivri çeneli kadın bu kez daha yüksek sesle.

Kalabalığın bağırışlarını ve onların heyecanını sanki kendi etrafında toplamaya çalışır gibi ellerini öne doğru savuran müzayedeci, kadının etrafındaki şamatayı bastıran haykırışını duyunca bir anda duraksadı. Önce kadına, sonra Kestrel'e baktı. Yüzünde bir şaşkınlık belirtisi görünür gibi oldu. Kestrel, adam Jess'e geçtiği, ardından da üstünde ve çevresinde çite yaslı duran bütün Valoryalılara tam bir yarım daire şeklinde göz attığı için bunu hayal etmiş olduğunu düşündü.

Adam bir elini kaldırdı. Bir sessizlik çöktü. "Sizin için çok özel bir şeyim var."

Çukurun akustik yapısı bir fısıltı sesini bile yankılandırmak üzere tasarlanmıştı ve müzayedeci de işini biliyordu. Yumuşak sesi, herkesin öne doğru yaslanmasını sağladı.

Adam eliyle çukurun arkasına inşa edilmiş olan alçak ve ufak binayı işaret etti. Burası duvar kısımları açık ancak tepesinde çatısı olan, gölgelikli bir yapıydı.. Parmaklarını bir iki kez kıpırdattı ve kafesin içinde bir şey kımıldadı.

Genç bir adam dışarı çıktı.

Kalabalık mırıldandı. Köle, sarı kumun üzerinde yavaşça ilerlerken şaşkınlık arttı. Açıkartırma bloğunun üzerine çıktı.

Bu özel bir şey değildi.

"On dokuz yaşında ve iyi durumda." Müzayedeci kölenin sırtına vurdu. "Bu," dedi, "ev için mükemmel olur."

Kalabalığın arasında hızla bir kahkaha patladı. Valoryalılar birbirlerini dürtüp müzayedeciyi övdüler. İnsanları nasıl eğlendireceğini biliyordu.

Köleye çürük bir mal gibi muamele ediyorlardı. Kestrel bu genç adamın kaba saba göründüğünü düşündü. Kölenin yanağındaki derin morluk bir kavgadan yadigâr olmalıydı ve bu da onun itaat ettirilmesi zor biri olduğuna işaret ediyordu.

Genç adamın çıplak kolları oldukça kaslıydı ve bu yüzden, onu izleyen kalabalığın genel kanısı kölenin ancak elinde kırbaç olan birinin altında çalıştırılabileceğiydi. Belki başka bir hayatta bir ev için bakılabilir; saçları kahverengiydi, bazı Valoryalıları memnun edecek kadar açıktı ve yüz hatları Kestrel'in bulunduğu uzaklıktan ayırt edilemese de duruşunda gururlu bir tavır vardı. Ancak teni açık havada çalışmaktan bronzlaşmıştı ve muhakkak geri döneceği de bu tür bir iş olacaktı. Bir tersane işçisine veya duvar yapı ustasına ihtiyacı olan biri tarafından satın alınabilirdi.

Yine de müzayedeci esprisine devam etti. “Masanızda hizmet edebilir.”

Daha da çok kahkaha.

“Ya da uşağınız olabilir.”

Valoryalılar karınlarını tutup ellerini sallayarak müzayedeciye artık durması için yalvardılar, çok komikti.

“Gitmek istiyorum,” dedi Kestrel, duymuyormuş gibi yapan Jess’e.

“Pekâlâ, pekâlâ.” Müzayedeci sırtıttı. “Delikanlının birtakım gerçek becerileri var. Şerefim üzerine,” diye ekledi bir elini kalbine koyarak ve kalabalık Herrani şerefi diye bir şey olmadığına dair yaygın bir anlayış olduğu için yine kıkırdadı. “Bu köle bir demirci olarak eğitildi. Her asker için mükemmel olurdu, özellikle de kendi muhafızları ve bakımını yapacağı silahları olan bir subay için.”

Bir ilgi mırıldanması oldu. Herrani demircilerine nadir rastlanırdı. Kestrel'in babası burada olsaydı, büyük ihtimalle teklif verirdi. Muhafızları uzun zamandır şehir demircisinin işinin kalitesi konusunda şikâyet ediyordu.

“Açıkarttırmaya başlayalım mı?” dedi müzayedeci. “Beş plastro. Oğlan için beş bronz plastro mu duyuyorum? Bayanlar ve baylar, bu kadar az paraya bir demirci *tutamazsınız* bile.”

“Beş,” diye seslendi biri.

“Altı.”

Ve açıkartırma gerçekten başladı.

Kestrel’in arkasındaki bedenler sanki taşlandı. Kıpırdayamıyordu. Halkının yüz ifadelerine bakamıyordu. Jess’in dikkatini çekemiyor, fazlasıyla parlak olan gökyüzüne bakamıyordu. Bütün bunların, köle dışında bir yere bakmanın imkânsız olmasının nedeni olduğuna karar verdi.

“Ah, haydi ama,” dedi müzayedeci. “En az on eder.”

Kölenin omuzları kaskatı kesildi. Açıkartırma devam etti.

Kestrel gözlerini kapadı. Fiyat yirmi beş plastroya ulaştığında Jess, “Kestrel, hasta mısın?” dedi.

“Evet.”

“Bittiği gibi ayrılacağız. Artık daha uzun sürmez.”

Açıkartırmada bir uyusukluk vardı. Köle yirmi beş plastroya gidecekmiş gibi görünüyordu, bu acınası bir fiyattı ancak yakında işe yaramaz oluncaya kadar çalıştırılacak bir kişi için herkesin en fazla ödemeye razı olduğu rakam da buydu.

“Sevgili Valoryalıları,” dedi müzayedeci. “Bir şeyi unuttum. Onun iyi bir ev kölesi olmayacağından emin misiniz? Çünkü bu delikanlı şarkı söyleyebiliyor.”

Kestrel gözlerini açtı.

“Akşam yemeği sırasında müziği, misafirlerinizin ne kadar büyüleneceğini düşünün.” Müzayedeci başını kaldırıp bloğunun üzerinde dimdik duran köleye bir göz attı. “Haydi. Onlar için bir şarkı söyle.”

Köle ancak o zaman pozisyonunu değiştirdi. Bu hafif bir kıpırtıydı ve çabucak hareketsizleşti fakat Jess aynı Kestrel gibi, sanki aşağıdaki çukurda bir kavga çıkmasını beklermiş gibi nefesini içine çekti.

Müzayedeci hızlı ve Kestrel'in anlayamayacağı kadar sessiz bir şekilde, köleye sinirle Herranice fısıldadı.

Köle kendi dilinde cevap verdi. Sesi kısıktı: “Hayır.”

Bu köle belki çukurun akustik yapısından haberdar değildi. Belki de herhangi bir Valoryalının onu anlamaya yetecek kadar bile Herranice bilmesi umurunda değildi ya da bundan endişelenmiyordu. Fark etmezdi. Açıkartırma artık bitmişti. Kimse onu istemezdi. Ona yirmi beş plastro teklif eden kişi büyük ihtimalle çoktan kendi soydaşına bile itaat etmeyecek kadar dik kafalı olan biri için teklifte bulunduğuna pişmandı.

Fakat kölenin reddetmesi Kestrel'i uygulandırmıştı. Kölenin omuzlarının taş gibi sert duruşu Kestrel'e, babası ondan veremeyeceği bir şey talep ettiğindeki halini hatırlatmıştı.

Müzayedeci küplere binmişti. Satışı bağlamalı ya da en azından daha yüksek bir fiyat isteme gösterisi yapmalıydı ancak yumrukları yan taraflarında, muhtemelen köleyi taş kesme veya demir dövmenin sıcaklığının ızdırabına devretmeden önce genç adamı nasıl cezalandırabileceğini çözmeye çalışarak öylece orada duruyordu.

Kestrel'in eli kendi kendine hareket etti. “Bir kilittası,” diye seslendi.

Müzayedeci döndü. Kalabalıkta arandı. Kestrel'i bulunca gülümseyen yüz ifadesi kurnaz bir sevince dönüştü. “Ah,” dedi, “işte değerden anlayan biri.”

“Kestrel.” Jess elbisesinin kolundan çekti. “Ne yapıyorsun?”

Müzayecinin sesi gürledi: “Satıyorum, satıyorum...”

“On iki kilittaşı!” diye seslendi Kestrel’in karşısında, yarım dairenin diğer tarafındaki çite yaslanan bir adam.

Müzayecinin ağzı bir karış açık kaldı. “On iki mi?”

“On üç!” dedi bir başka ses.

Kestrel içten içe irkildi. İlla bir teklif vermesi gerekiyorduydu –ki neden, neden vermişti?– bu kadar yüksek olmamalıydı. Herkes çukurun etrafına toplanmış, ona bakıyordu: General’in kızı, bir saygın evden diğerine uçuşan bir yüksek sosyete kuşu. Düşündükleri şey...

“On dört!”

Düşündükleri şey, eğer *Kestrel* köleyi istiyorsa kölenin bu fiyata layık olması gerektiği idi. Köleyi istemenin bir nedeni de olmalıydı.

“On beş!”

Ve *bu nedenin* ardındaki o enfes gizem de, ardı ardına gelen tekliflerin artmasına sebep oluyordu.

Şimdi köle, Kestrel’e bakıyordu ve buna da şaşmamalıydı çünkü bu deliliği ateşleyen Kestrel olmuştu.

Elini kaldırdı. “Yirmi kilittaşı teklif ediyorum.”

“Aman Tanrım, kızım,” dedi solundaki sivri çeneli kadın. “Açıktırmadan çık. Niye *ona* teklif veriyorsun ki? Şarkıcı olduğu için mi? O olsa olsa pis Herranice ayyaş şarkıları okuyordur.”

Kestrel ona ya da Jess’e bakmadı ancak kızın parmaklarıyla oynadığını sezdi. Kestrel’in bakışları köleninkilerden ayrılmadı.

“Yirmi beş!” diye bağırdı bir kadın arkadan.

Fiyat şimdi Kestrel’in çantasında olandan fazlaydı. Müzayecici ne yapacağını pek bilemiyormuş gibi görünüyordu. Teklifler, ta ki ipli bir ok kalabalıktaki bireylerin arasından

fırlayıp onları birbirlerine bağlayıp heyecanla sımsıkı birleştiriyormuş gibi görününceye kadar devamlı yükseldi, her ses bir sonrakini kışkırttı.

Kestrel'in sesi tekdüze çıktı. "Elli kilittaşı."

Ani, buz gibi bir sessizlik kulaklarını acıttı. Jess'in nefesi kesildi.

"Sattım!" diye haykırdı müzayedeci. Suratı neşeyle vahşileşmişti. "Leydi Kestrel'e, elli kilittaşına!" Köleyi bloktan çekti ve ancak o zaman gencin bakışları Kestrel'inkinden ayrıldı. Kumlara bakıyordu, onlara o kadar dikkatli bir şekilde bakıyordu ki müzayedeci onu kafese doğru dürterek götürünceye kadar geleceğini oradan okuyor olabilirdi.

Kestrel titrek bir biçimde nefes aldı. Eli ayağı boşalmış gibi hissetti. Ne yapmıştı?

Jess, Kestrel'in dirseğinin altına elini destekleyici bir biçimde koydu. "*Sen gerçekten de hastasın.*"

"Ayrıca cüzdanının da hafiflediğini söyledim." Sivri çeneli kadın kıs kıs güldü. "Görünüşe göre birisi 'Kazananın Laneti'nden muzdarip."

Kestrel kadına döndü. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Açıkartırmalara pek sık gelmiyorsun, değil mi? Kazananın Laneti, en yüksek teklife ulaşman ancak bunu sadece fahiş bir fiyat ödeyerek yapmandır."

Kalabalık azalıyordu. Müzayedeci şimdiden başka birini getiriyordu fakat Valoryalıları çukura bağlayan o heyecan ipi parçalanmıştı. Gösteri sona ermişti. Kestrel'in oradan ayrılması için yol artık açıktı ancak o kımıldayamıyordu.

"Anlamıyorum," dedi Jess.

Kestrel de anlamıyordu. Ne düşünüyordu ki? Neyi kanıtlamaya çalışıyordu?

Hiçbir şeyi, dedi kendi kendine. Sırtı çukura dönük halde, yaptığı şeyden uzaklaşmak üzere ayağını bir adım atmaya zorladı.

Kesinlikle hiçbir şeyi.

Köle kafeslerinin bekleme bölümü açık havadaydı ve sokağa bakıyordu. Uzun zamandır hiç su değmemiş insan teni gibi kokuyordu. Jess yakında durup uzaktaki duvara yapılmış demir kapıyı izliyordu. Kestrel aynısını yapmamaya çalıştı. Burada ilk defa bulunuyordu. Ev köleleri, genellikle babası ya da bu gibi şeyleri denetleyen kâhyaları tarafından satın alınırdı.

Müzayecici Valoryalı müşteriler için hazırlanmış yumuşak sandalyelerin yanında bekliyordu. “Ah.” Kestrel’i görünce gözlerinin içi güldü. “Galip! Siz gelmeden burada olmayı umut etmiştim. Çukurdan olabildiğince erken ayrıldım.”

“Müşterilerinizi her zaman şahsen mi karşılırsınız?” Kestrel, müzayecinin hevesine şaşırmıştı.

“Evet, iyi olanları.”

Kestrel demir kapının ufak, parmaklıklı penceresinden ne kadarının duyulabildiğini merak etti.

“Aksi takdirde,” diye devam etti sözüne müzayecici, “son işlemi yardımcıma bırakırım. Kendisi şu an çukurda, ikizleri

elden çıkarmaya çalışıyor.” Aileyi bir arada tutmanın zorluğuna gözlerini devirdi. “Eh,” omuzlarını silktilti, “birileri onları çift olarak isteyebilir.”

Bekleme odasına karı koca, iki Valoryalı girdi. Müzayedeci gülümseyerek oturmalarının bir sakıncası olup olmadığını sordu ve az sonra onların yanında olacağını söyledi. Jess, Kestrel’in kulağına fısıldayarak uzak köşedeki alçak sandalyelere yerleşen çiftin annesi ile babasının arkadaşları olduğunu söyledi. Onlara bir selam vermeye gitmesi Kestrel için sorun olur muydu?

“Hayır,” dedi Kestrel. “Olmaz.” Bunun gerçekliği her ne kadar bir köle onun sabah banyosu için küvetini doldurduğu andan bir diğeri yatması için saç örgülerini açınca dek hayatının her saatini biçimlendirse de, insanları satın almanın çok hakiki detayları konusunda kendini rahatsız hissetmesi yüzünden Jess’i suçlayamazdı.

Jess karı kocaya katıldıktan sonra Kestrel anlamlı bir şekilde müzayedeciye baktı. Adam başını salladı. Cebinden kalın bir anahtar çıkarıp kapının kilidini açmaya gitti ve içeri girdi. “Sen,” dediğini duydu Kestrel onun Herrani dilinde. “Gitme zamanı.”

Bir hışırtı oldu ve müzayedeci geri döndü. Köle arkasında yürüyordu.

Kestrel’in gözlerine bakmak için başını kaldırdı. Gözleri berrak, serin bir gri rengiydi.

Kestrel’i ürkütüyorlardı. Ama bu rengi bir Herrani’de görmeyi beklemiş olması gerekirdi ve Kestrel gözlerindeki ifadeyi bu kadar esrarlı kılanın yanağındaki koyu morluk olması gerektiğini düşündü. Yine de kolenin bakışları altında kendini

gittikçe rahatsız hissetti. Sonra kölenin kirpikleri indi. Yere bakıp uzun saçların yüzünü kapatmasına izin verdi. Bir tarafı hâlâ kavgadan veya dövülmekten dolayı şişkindi.

Köle etrafındaki her şeye karşı kayıtsız görünüyordu. Kestrel yoktu, müzayedeci de, hatta kendisi bile.

Müzayedeci demir kapıyı kilitleti. “Şimdi.” Tek bir çırp-mayla ellerini birleştirdi. “Şu küçük ödeme meselesi.”

Kestrel müzayedeciye cüzdanını verdi. “Yirmi dört kilit-taşım var.”

Müzayedeci emin olamayarak duraksadı. “Yirmi dört, elli değildir, leydim.”

“Bugün daha sonra kâhyamı geri kalanıyla birlikte gönde-receğim.”

“Ah, ama ya yolunu kaybederse?”

“Ben General Trajan’ın kızıyım.”

Müzayedeci gülümsedi. “Biliyorum.”

“Tam miktar bizim için sorun değil,” diye devam etti Kestrel. “Bugün sadece yanımda elli kilittaşı taşımamayı seçtim. Benim sözüm güvenilirdir.”

“Eminim.” Adam, Kestrel’in satın aldığı köleyi almak ve tam parayı ödemek için başka bir zaman geri dönebileceğinden bahsetmedi, Kestrel de köle, adama karşı geldiğinde adamın yüzünde gördüğü hiddet ya da müzayedecinin intikam alacağına dair şüphesiyle ilgili bir şey söylemedi. Bu intikamın kölenin burada kaldığı her an yükselme olasılığına dair şüphesiyle ilgili.

Kestrel müzayedecinin düşünmesini izledi. Kestrel’in daha sonra geri dönmesi konusunda ısrar edebilir, onu rencide etme riskini göze alabilir ve tüm tutarı kaybedebilirdi. Veya elli ki-

littaşının yarısı bile olmayan parayı şimdi cebe atabilir ve belki de geri kalanını asla temin edemeyebilirdi.

Fakat adam akıllıydı. “Satın aldığınız ürünle birlikte size eve kadar eşlik edebilir miyim? Smith’in güvenli bir şekilde yuvasına yerleştiğini görmeyi isterim. O zaman kâhyanız ücreti halledebilir.”

Kestrel köleye bir göz attı. İsmi geçince gözlerini kırpmış ancak başını kaldırmamıştı. “Tamam,” dedi Kestrel müzayedeciye.

Jess’e doğru bekleme odasına gitti ve karı kocaya, kıza eve kadar eşlik edip edemeyeceklerini sordu.

“Elbette,” dedi koca; Senatör Nikon, diye hatırladı Kestrel. “Ama ya siz?”

Kestrel omzunun üstünden iki adama doğru başını salladı. “Onlar benimle gelecek.”

Jess, Herrani bir müzayedeciyle asi bir kölenin ideal refakatçiler olmadığını biliyordu. Bunu Kestrel de biliyordu ancak içinde bulunduğu duruma –kendi yarattığı duruma– karşı bir kızgınlık parıltısı, dünyasını yöneten bütün kurallardan midenin bulanmasına neden oluyordu.

Jess, “Emin misin?” dedi.

“Evet.”

Çift kaşlarını kaldırdı fakat bu durumun yayılacak bir dedikodu olmasının dışında onları ilgilendirmedğine karar verdikleri ortadaydı.

Kestrel, müzayedeci ve köle peşi sıra gelirken köle pazardan ayrıldı.

Kasabanın bu pis kısmını Bahçe Bölgesi’nden ayıran mahallelerde hızla yürüdü. Sokakların dizilimi Valorya tarzında, düzenli ve dört yollar halinde tasarlanmıştı. Yolu biliyordu fakat

tuhaf bir şekilde kaybolma hissine kapılmıştı. Bugün her şey yabancı görünüyordu. Çocukken kalabalık kışlasından geçtiği Savaşçılar Bölgesi'nde yürürken, askerlerin ona karşı ayaklanacağını hayal etti.

Gerçi tabii ki bütün bu silahlı erkek ve kadınlar onu korumak için ölürdü ve onun içlerinden biri olmasını bekliyorlardı. Kestrel'in yalnızca babasının isteklerine boyun eğip askere yazılması gerekiyordu.

Sokaklar değişmeye, mantıksız yönlere sapıp su gibi kıvrılmaya başladığında Kestrel'in içi rahatladı. Yukarıda ağaçların yaprakları yeşil bir gölgeliğe dönüşüyordu. Yüksek taş duvarların ardındaki çeşmeleri duyabiliyordu.

Heybetli bir demir kapıya vardı. Babasının muhafızlarından biri, kapının penceresinden bir göz attı ve kapıyı açtı.

Kestrel ona ya da diğer muhafızlara bir şey söylemedi ve onlar da Kestrel'e bir şey demediler. Araziden geçerken önden gitti. Müzayedeci ve köle onu takip etti.

Evdeydi. Ancak kaldırım taşı yoldaki ayak sesleri ona burasının her zaman kendi evi olmadığını anımsattı. Bu arsa ve bütün Bahçe Bölgesi, onlara aitken burayı başka bir isimle adlandırmış Herrani tarafından yapılmıştı.

Kestrel çimenliğe girdi. Adamlar da aynısını yaptı, şimdi çimenler ayak seslerini bastırıyordu.

Sarı bir kuş şakıdı ve ağaçların arasına daldı. Kestrel şarkı son buluncaya kadar dinledi. Konağa doğru ilerlemeye devam etti.

Kestrel'in girişin mermer zemininde sandaletleriyle yürürken çıkardığı ayak sesleri; zıplayan hayvanların, çiçeklerin ve tanımadığı tanrıların tasvirleriyle boyanmış duvarlardan

nazikçe yankılanıyordu. Ayak sesleri, yere yerleştirilmiş alçak bir havuzdan fokurdayan suyun fisıltısına karışıp bulanıklaştı.

“Güzel bir ev,” dedi müzayedeci.

Kestrel adamın sesinde bir sertlik sezmesine de keskin bir şekilde ona baktı. Herran Savaşı’ndan önce evi tanıdığına, –bir şeref konuğu, arkadaş, hatta aile üyesi olarak– burayı ziyaret ettiğine dair bir işaret aradı. Fakat bu aptalca bir fikirdi. Bahçe Bölgesi’ndeki konaklar soylu Herranilere aitti ve eğer müzayedeci onlardan biri olsaydı, kendisini bu iş kolunda bulmazdı. Bir ev kölesi, belki de Valoryalı çocuklara özel hoca olurdu. Eğer müzayedeci, Kestrel’in evini hakikaten tanıyorduyorsa, bunun nedeni babası için buraya köleler getirmiş olmasıydı.

Kestrel, Smith’e bakmakta tereddüt etti. Baktığında ise, Smith ona bakmayı reddetti.

Ev idarecisi kadın, çeşmenin ötesine kadar uzayan uzun koridordan Kestrel’e doğru geldi. Kestrel onu, kâhyayı alıp yirmi altı kilittaşıyla birlikte gelmesi emriyle beraber yeniden geri gönderdi. Kâhya vardığında sarı kaşları çatılmıştı ve küçük bir kutuyu tutan elleri sımsıkıydı. Harman’ın elleri, müzayedeci ve köleyi fark ettiğinde daha da sıkıldı.

Kestrel kutuyu açtı ve parayı müzayedecinin açılmış ellerine saydı. Adam gümüşü cebine attı, ardından yanında taşıdığı Kestrel’in cüzdanını boşalttı. Hafifçe başını eğerek dümdüz cüzdanı Kestrel’e iade etti. “Sizinle iş yapmak büyük zevkti.” Gitmek üzere döndü.

Kestrel, “Kölenin üzerinde yeni bir iz olmasa iyi olur,” dedi.

Müzayedecinin gözleri köleye kaydı ve onun paçavralarını, kirli, yara iziyle dolu kollarım inceledi. “Dilerseniz teftiş edebilirsiniz, leydim,” dedi ağırca.

Bu kişi bir yana, herhangi bir kişiyi teftiş etme fikrinden tedirgin olan Kestrel kaşlarını çattı. Ancak bir cevap bulamadan, müzayedeci ayrıldı.

“Ne kadar?” diye sordu Harman. “Bu toplamda ne kadara mal oldu?”

Kestrel ona cevap verdi.

Harman içine uzun bir nefes çekti. “Babanız...”

“Babama ben syleyeeğim.”

“Peki, benim onu ne yapmam gerekiyor?”

Kestrel köleye baktı. Köle kımıldamamıştı fakat sanki hâlâ açıkartırma sahnesindeymiş gibi aynı siyah fayansın üzerinde durmaya devam ediyordu. Bütün konuşmayı duymazdan gelmiş, büyük ihtimalle tam olarak anlamadığı Valoryaca’ya dikkatini vermemişti. Gözleri yukarı, uzaktaki bir duvarı süsleyen bülbüle bakıyordu. “Bu Smith,” dedi Kestrel, kâhyaya.

Harman’ın endişesi bir parça azaldı. “Bir demirci mi?” Köleler bazen sahipleri tarafından işleri dolayısıyla isimlendirilirlerdi. “Bu işimize yarayabilir. Onu demirhaneye gndereeğim.”

“Bekle. Onu orada istediğimden emin değilim.” Kestrel, Smith’le Herranice konuştu. “şarkı söylüyor musun?”

O zaman Smith ona baktı ve Kestrel daha önce bekleme odasında gördüğü ifadenin aynısını gördü. Gri gözleri buz gibiydi. “Hayır.”

Smith cevabı Kestrel’in dilinde vermişti ve hafif bir aksanı vardı.

Arkasını döndü. Koyu renk salar gözünün önüne düştü. Bu, yandan görüntüsünü perdeledi.

Kestrel’in tırnakları avuçlarına battı. “Banyo yaptığından emin ol,” dedi Harman’a, sinirliden çok canlı olduğunu umduğ bir sesle. “Ona uygun giysiler ver.”

Koridordan yürümeye başladı, sonra durdu. Kelimeler ağzından hızla döküldü: “Ve saçlarını kes.”

Kestrel çekilirken Smith’in bakışlarının soğukluğunu sırtında hissetti. Şimdi gözlerindeki o ifadeye bir isim koymak kolaydı.

Küçümseme.

Kestrel ne diyeceğini bilmiyordu.

Babası, askerleri eğitmekle geçen bunaltıcı bir günün ardından banyodan yeni çıkmış, şarabına su katıyordu. Üçüncü yemek de servis edilmişti; içi baharatlı kuru üzümler ve ezilmiş bademlerle doldurulmuş küçük tavuklar. Tadı Kestrel'e kuru geliyordu.

“İdman yaptın mı?” diye sordu babası.

“Hayır.”

Babasının büyük elleri hareket etmeyi bıraktı.

“Yapacağım,” dedi Kestrel. “Daha sonra.” Kadehinden bir yudum aldı, ardından yüzeyinde başparmağını dolaştırdı. Kadehin camı duman yeşiliydi ve üzerinde güzel işlemler vardı. O da bu evle beraber onlara kalmıştı. “Acemi askerler nasıl?”

“Deneyimsizler ama kötü bir takım değiller.” Babası omuzlarını silktiler. “Onlara ihtiyacımız var.”

Kestrel başıyla onayladı. Valoryalılar her zaman uç sınırlarında barbar istilalarıyla karşı karşıya kalmışlardı ve geçen beş

senede imparatorluk büyürken, saldırılar daha da sıklaşmıştı. Herran yarımadasını tehdit etmiyorlardı ancak General Trajan sık sık imparatorluğun uzak bölgelerine gönderilecek taburları eğitiyordu.

Çatalıyla haşlanmış bir havucu dürttü. Kestrel gümüş takıma baktı, çatalın dişleri mum ışığında keskin bir şekilde ışıldıyordu. Bu bir Herrani icadıydı, kendi kültüründe o kadar uzun zaman önce özümsemiş bir icattı ki Valoryalıların parmaklarıyla yemek yediklerini unutmak kolaydı.

“Bu öğleden sonra Jess’le birlikte pazara gideceğini sanıyordum,” dedi babası. “Jess neden bize akşam yemeği için katılmadı?”

“Eve gelirken bana eşlik etmedi.”

Babası çatalı bıraktı. “Öyleyse kim etti?”

“Baba, bugün elli kilittaşı harcadım.”

Babası bu tutarın konu dışı olduğunu belirtmek için elini salladı. Sesi aldatıcı bir biçimde sakindi. “Eğer *yine* şehrin içinden yalnız başına geçtiysen...”

“Geçmedim.” Kestrel ona yanında kimin ve neden geldiğini söyledi.

General alnını ovuşturdu ve gözlerini sımsıkı kapadı. “*Onlar* mı refakatçindi?”

“Bir refakatçiye ihtiyacım yok.”

“Askere yazılsan kesinlikle olmazdı.”

Ve işte yine eski bir tartışmanın bamteline basıyorlardı. “Asla bir asker olmayacağım,” dedi Kestrel.

“O kadarını belli ettin.”

“Eğer bir kadın imparatorluk için savaşıp ölebiliyorsa neden bir kadın tek başına yürüyemiyor?”

“Mesele de bu. Bir kadın *asker*, gücünü kanıtlamıştır ve bu yüzden de korunmaya ihtiyacı yoktur.”

“Benim de yok.”

General ellerini masaya dayadı. Bir hizmetli tabakları temizlemek için masaya geldi ve general gitmesi için ona bağırdı.

“Gerçekten *Jess’in* bana herhangi bir koruma sağlayabileceğine inanmıyorsundur,” dedi Kestrel.

“Asker olmayan kadınlar yalnız başlarına yürümezler. Gelenektir.”

“Geleneklerimiz çok saçma. Valoryalıları mecbur kalırsak az yemekle hayatta kalabilmekten ötürü gurur duyarlar ancak bir akşam yemeği en azından yedi çeşit yemekten oluşmuyorsa hakarettir. Ben yeterince iyi savaşılabirim ama bir asker değilsem yılların eğitimi yok sayılır.”

Babası Kestrel’e kararlı bakışlarla baktı. “Senin askeri gücün asla dövüşme olmadı.”

Bu Kestrel’in kötü bir savaşçı olduğunu söylemenin başka bir yoluyla.

Babası daha kibarca, “Sen bir strateji uzmanısın,” dedi.

Kestrel omuzlarını silkti.

Babası, “Dacran barbarları imparatorluğun doğu sınırına saldırdığında onları dağlara sürmemi kim tavsiye etti?”

Kestrel’in o zaman yaptığı tek şey apaçık olan şeyi işaret etmekte. Barbarların süvarilere aşırı bel bağladığı ortadaydı. Doğru dağlarının kuru havasının atları susuz bırakacağı da öyle. Eğer bir strateji uzmanı vardiysa o da babasıydı. Tam olarak o anda strateji oluşturuyor, istediği şeyi elde etmek için pohpohlama yolunu kullanıyordu.

“Toplumumuzu düzene sokan geleneklerin mantığını didik didik etmektense,” dedi, “gerçekten benimle çalışsan ve şu

kabiliyetini imparatorluğun topraklarını güvenceye almak için kullansan, bunun nasıl faydalı olacağını bir düşün.”

“Bizim geleneklerimiz yalan.” Kestrel’in parmakları bardağının kırılğan sapını kavradı.

Babasının bakışları onun sıkılmış eline doğru indi. Ona uzandı. Kesin bir şekilde, “Bunlar benim kurallarım değil. İmparatorluğun kuralları. Onun için savaş ve özgürlüğünü elde et. Ya da savaşmayıp kısıtlamalarını kabullen. Her halükârda bizim kanunlarımıza göre yaşarsın,” dedi sessizce. Bir parmağını kaldırdı. “Ve şikâyet etmezsın.”

Öyleyse Kestrel de hiçbir şey söylememeye karar verdi. Elini çekip ayağa kalktı. Kölenin, sessizliğini nasıl bir silah gibi kullandığını hatırladı. Üzerinde pazarlık edilmiş, itilmiş, götürülmüş, dikkatle bakılmıştı. Temizlenecek, saçları kırılacak, giydirilecekti. Yine de her şeyden vazgeçmeyi reddetmişti.

Kestrel güçle karşılaştığında onu tanırdı.

Babası da öyle. Kestrel’e açık kahverengi gözlerini kısarak baktı.

Kestrel yemek salonundan ayrıldı. Bir çift kapıya ulaşınca kadar konağın kuzey kanadında uzun adımlarla yürüdü. Kapıları hızla iterek açtı ve karanlık iç mekânda küçük, gümüş bir kutu ve bir yağ kandilini almak için yolunu el yordamıyla buldu. Parmakları bu törene alışkındı. Lambayı göremezken bile yakmak dert değildi. Göremezken piyano da çalabilirdi ancak bir notayı kaçırma riskine girmeyi istemiyordu. Bu gece olmazdı, bugün beceriksizlik ve hatalar dışında çok az şey yapmışken olmazdı.

Odanın ortasındaki piyanonun etrafından dolaştı, avucuyla düz, cilalı yüzeyini sıyrıp geçti. Bu enstrüman, ailesinin başkentten getirdiği çok az şeyden biriydi. Eskiden annesine aitti.

Kestrel bahçeye giden birkaç cam kapıyı açtı. Geceyi soluyarak havasının ciğerlerine dolmasına izin verdi.

Ama yasemin kokusu alıyordu. Ufak çiçeğin karanlıkta açtığını, her taçyaprağının sert, sivri ve mükemmel olduğunu hayal etti. Yine köleyi düşündü ve nedenini bilmiyordu.

Kestrel, müzayedecinin dikkatini çekmek için, havaya kalkarak ona ihanet eden eline baktı.

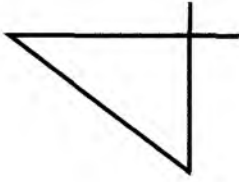
Kestrel başını iki yana salladı. Artık köleyi düşünmeyecekti.

Enstrümanın siyah ve beyaz tuşlarından oluşan sıranın önüne oturdu, yüz kadar tuş vardı.

Bu, babasının aklında olan türden bir idman değildi. Kestrel'in babası, muhafızlarının başıyla olan günlük oturumlarını kastetmişti. Ama Kestrel İğneler ya da babasının öğrenmesi gerektiğini düşündüğü herhangi başka bir konuda idman yapmak istemiyordu.

Parmakları tuşlarda durdu. Hafifçe bastırdı; içerideki tahta çekiçlerin metal tellerin kasnağına vurmasına yetecek kadar sert değildi.

Derin bir nefes aldı ve çalmaya başladı.

Onu unutmuştı.

Üç gün geçmişti ve evin hanımı, General'in kırk sekiz köleden oluşan koleksiyonuna bir tane daha eklemek için bir köle satın aldığı gerçeğine karşı tamamen kayıtsız görünüyordu.

Köle ise içinin rahatladığından emin değildi.

İlk iki gün çok mutlu geçmişti. En son ne zaman tembellik yapmasına izin verildiğini hatırlayamıyordu. Banyo muhteşem bir şekilde sıcaktı ve suyun buharı ardındaki sabun, kölenin dikkatini çekti. Yıllardır görmediği kadar çok sabun köpüğü görmüştü. Hatıralar gibi kokuyordu.

Tenini yeniymiş gibi bir hisle bırakmış ve her ne kadar başka bir Herrani köle onun saçlarını keserken kafasını kaskatı tutmuş ve artık olmayan perçemleri çekmek için elini kaldırıp durmuş olsa da ikinci gün buna çok da aldırmadığını fark etmişti. Bu, dünyayı net bir şekilde görmesini sağlıyordu.

Üçüncü gün kâhya ona gelmişti.

Hiçbir emir almayan köle arazide amaçsızca dolanıyordu. Ev yasak bölgeydi fakat o, evi dışarıdan izlemekten hoşnuttu. Evin pek çok penceresini ve kapısını saydı. Çimenlere yatıp ellerinin bunu hissedemeyecek kadar nasırlı olmamasına memnun olarak onların yarattığı ılık karıncalanma hissini avuçlarını gıdıklamasına izin verdi. Konak duvarlarının sarı toprak boyası aydınlıkta parlayıp soldu. Aklında evin hangi odalarının günün hangi zamanında karardığını listeledi. Portakal ağaçlarını seyretti. Bazen uyudu.

Diğer köleler onu görmezden gelmek için ellerinden geleni yaptılar. Başta ona içerleme ve kafa karışıklığından özleme kadar değişen bakışlar atmışlardı. O ise zahmet edip bunu umursamadı bile. Neredeyse ahır andıran bir binanın içinde bulunan köle ikametgâhına yönlendirildiği gibi, General'in Herrani kölelerinin hiyerarşisini de algılamıştı. O sonuncuydu.

Ekmeğini diğerleri gibi yiyor ve ne zaman ona neden bir görev verilmediği sorulsa omuzlarını silkiyordu. Doğrudan soruları cevaplıyordu. Ama çoğunlukla dinliyordu.

Üçüncü gün zihninde ek binaların bir haritasını çıkardı: köle ikametgâhı, ahırlar, General'in özel muhafızları için olan kışlalar, demirci ocağı, depolama yerleri için küçük kulübeler, bahçenin yakınında küçük bir kulübe. Arazi, özellikle hâlâ şehrin bir parçası olduğu için büyüktü. Köle onu incelemek üzere yığınla boş vakti olduğu için kendini şanslı hissetti.

Kâhyanın gelmesinden çok önce, Valoryalı'nın konaktan ona doğru uzun adımlarla geldiğini görmesine izin veren bir yükseklikte, meyve bahçesinin yakınındaki az meyilli bir tepede oturuyordu. Bu, köleyi memnun etti. Şüphelendiği şeyi doğrulamış oldu: Doğru bir şekilde saldırılırsa, General Trajan'ın evini savunmak kolay olmazdı. Arsa muhtemelen General'e

şehirdeki en büyük ve en iyi ev olduğu için ve özel muhafızlarla atları muhafaza etmeye çok uygun olduğu için verilmişti fakat evi çevreleyen ağaçlarla kaplı bayırların dostane olmayan bir kuvvet için avantajları vardı. Köle, General'in bunu gerçekten de görüp görmediğini merak etti. Gerçi Valoryalılar kendi evlerinde saldırıya uğramanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorlardı.

Köle düşüncelerine son verdi. Derine inip geçmişini ortaya çıkarma tehlikeleri vardı. Aklının buzla kaplı toprak gibi olmasını arzuladı; sert ve çorak.

Tepeden soluk soluğa çıkan kâhyanın görüntüsüne odaklandı. Kâhya da ev idarecisi gibi, mevkileri Herranilere verilemeyecek kadar önemli birkaç Valoryalı hizmetçiden biriydi. Köle, kâhyaya iyi ödeme yapıldığını düşündü. Valoryalıların tercih ettiği altın yaldızlı kumaşların içinde kesinlikle iyi görünüyordu. Adamın ince, sarı saçları meltemde uçuşuyordu. Yaklaşıkça köle onun Valoryaca homurdandığını duydu ve adamın öfkesinin hedefinin kendisi olduğunu anladı.

“Sen,” dedi kâhya keskin bir Herrani aksanıyla. “İşte burada sen, tembel işe yaramaz.”

Köle, adamın adını hatırladı –Harman– ancak kullanmadı. Hiçbir şey söylemedi, sadece Harman'ın öfkesini çıkarmasına izin verdi. Adamın dilini katlettiğini işitmek onu eğlendirdi. Kâhyanın aksanı gülünçtü, grameri ise daha da kötü. Tek kabiliyeti, zengin bir hakaret sözcüğü haznesiydi.

“Sen gel.” Harman kendisinin takip edilmesi gerektiğini belirtmek için bir elini hızla kendine doğru çekti.

Köle çabucak demirci ocağına götürüldüğünü fark etti.

Dışarıda başka bir Herrani bekliyordu. Kızı yalnızca yemeklerde ve geceleyin görmüş olsa da tanıdı. Adı Lirah'ydı ve

evde çalışıyordu. Güzeldi; ondan daha küçük, muhtemelen savaşı hatırlayamayacak kadar küçüktü.

Harman, kızla Valoryaca konuşmaya başladı. Lirah çevirisini yaparken köle sabırlı olmaya çalıştı.

“Leydi Kestrel seni yerleştirmekle uğraşamayacak, bu yüzden ben de,” kızın yüzü kızardı, “yani *o* demek istiyorum,” Harman’ı başıyla işaret etti, “seni işe başlatmaya karar vermiş. Genelde General’in muhafızları kendi silahlarının tamiriyle ilgilenir ve yeni silahların demirini dövmek için düzenli olarak şehirden Valoryalı bir demirci işe alınır.”

Köle başıyla onayladı. Valoryalıların az sayıda Herrani demircisini eğitmelerinin iyi nedenleri vardı. Bunu anlamak için demir ocağına bakmak yeterliydi. Herkes ağır aletleri görüp onları hünerle kullanmak için gereken gücü tahmin edebilirdi.

“Şu andan itibaren bunu sen yapacaksın,” diye sözüne devam etti Lirah, “işinin ehli olduğunu kanıtladığın sürece.”

Harman bunu takip eden sessizliği tekrar konuşması için bir davet olarak algıladı. Lirah tercüme etti. “Bugün nal yapacaksın.”

“Nal mı?” Bu çok kolaydı.

Lirah ona sıcakkanlı bir gülümsemeyle baktı. Konuştuğunda bu kendi sesiydi, Harman’ın söylediklerinin yapmacık bir tekrarı değil. “Bu bir sınav. Günbatımından önce elinden geldiğince fazla yapman gerekiyor. Ata nal da çakabilir misin?”

“Evet.”

Lirah bu cevaptan onun adına pişmanlık duyuyormuş gibi görünüyordu. Kâhyaya söyledi, o da, “O zaman yarın yapacağı şey bu olacak. Ahırdaki bütün atlara nal çakılması gerekiyor,” dedi. Kabaca güldü. “Bu hayvanın diğerleriyle nasıl anlaşacağını göreceğiz.”

Savaştan önce Valoryalılar, Herranilere hayranlardı, hatta onlara imreniyorlardı; evet, imreniyorlardı. Sonrasında ise büyü bozulmuş ya da yeni bir büyü yapılmış gibiydi. Köle buna asla tam olarak inanamıyordu. Fakat her nasılsa ona, “hayvan” diye seslenilebilen bir ortam oluşmuştu. Her ne oluyorsa artık, bu kelime *köleyi* belirtiyordu. Bu, on senelik bir keşifti ama yine de her gün yenileniyordu. Tekrarlamadan dolayı körelmiş olmalıydı. Halbuki sürekli olan şaşırtıcı kesiklerinden canı acıyordu. Sineye çekilmiş öfkeden buruktu.

Lirah'nın yüzündeki, daha önceden provası yapılmış hoşnut ifadede bocalama yoktu. Kömürlüğü, çırayı ve küme küme ham ve kullanılmış demiri işaret etti. Kâhya örsün üzerine bir kutu kibrit koydu. Ardından ayrıldılar.

Köle, demirci ocağında etrafına baktı ve sınavdan geçse mi yoksa kalsa mı diye düşünüp taşındı.

İç çekti ve bir ateş yaktı.

Tatili bitmişti. Demirci ocağındaki ilk gününde köle elli naldan fazlasını yapmıştı; bu da kendini işine adanmış ve yetenekli görünmesine yeterdi ancak dikkat çekecek kadar da değildi. Ertesi gün bütün atlara, hatta nalları yeni olanlara bile nal çaktı. Seyis bazı hayvanların, özellikle de General'in damızlık atlarının idaresinin zor olabileceği konusunda uyarıda bulundu ancak köle hiçbir sorun yaşamadı. Ne var ki işin bütün gün boyunca sürmesini garantiye aldı. Atların hafif kişnemelerini dinlemekten ve nazik, ılık nefeslerini hissetmekten hoşlanıyordu. Ayrıca ahırlar haberleri duymak için iyi yerlerdi; ya da bir asker bir ata egzersiz yaptırmak için gelmiş olsaydı öyle olurlardı.

Ya da o kız gelmiş olsaydı.

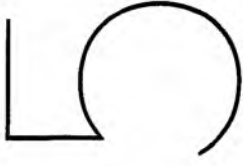
Bu köleyi satın almakla iyi etmiş olduklarına karar verilmişti. “Leydi Kestrel’in keskin bir gözü var,” dedi Harman istemeye istemeye ve köleye onarılacak birkaç silahın yanı sıra yeni silahlar yapması için emir verildi.

Her günbatımında, köle arsadan geçip demirci ocağından kendi odasına giderken konak ışıklarla parlıyordu. Bu köleler için yatma zamanıydı ve dışarı çıkma yasakları başlamıştı fakat acımasız Valoryalılar daha uzun süre uyanık kalabilirlerdi. Çok az uykuyla, belki gecede altı saatle –gerekirse daha da azıyla– idare etmek üzere eğitim görürlerdi. Bu, savaşı kazanmalarına yardım eden şeylerden biriydi.

Ot şiltesinde uzanan ilk kişi köleydi. Her gece günün olaylarını değerlendirip onlardan faydalı bilgiler derlemeye çalışıyordu ama deneyimlediği tek şey, sıkı bir çalışmaydı.

Halsiz bir şekilde gözlerini kapadı. O iki pastoral günün bir talihsizlik eseri mi olduğu ortaya çıkacaktı. Zamanın ona kim olduğunu unutturup unutturmadığını. Zaman aklına oyunlar oynuyordu.

Bazen, uykunun eşiğindeyken bir müzik duyduğunu sanıyordu.

Kestrel genellikle evini yankı yapan, boş da olsa güzel odaları olan bir yer olarak düşünürdü. Açık arazi de sessizdi ve fazla gürültü çıkmazdı; bahçede bir çapanın yeri sıyırması, evden çok gerilerde bulunan otlaktan gelen at toynaklarının belli belirsiz tıkırtısı, ağaçların uğultusu dışında. Kestrel genellikle boşluk ve sessizliğin duyularını daha açık hale getirmesinden keyif alırdı.

Ancak son zamanlarda evde huzuru yoktu. Müziğiyle inzivaya çekiliyor fakat kendini sadece notaların yoğun bir şekilde bir araya toplandığı, parmaklarının tuşların üzerinde birbirini kovaladığı zor parçaları çalarken buluyordu. Piyano sekansları onu yorgun düşürüyordu. Tutulma küçük çaplı ve belirli bölgelerde oluyordu –bilekleri, beli– ama çalmıyorken acıyı yok sayamıyordu. Her sabah kendine piyanoyu nazikçe çalacağı konusunda yemin ediyordu. Ancak günbatımında, saatlerce kendini boğuluyormuş gibi hissettikten sonra –hayır, sanki kendi evinde *saklanıyormuş* gibi– yine müzikten zahmetli bir şeyi zorla alıyordu.

Bir akşamüstü, belki açıkartırmadan sekiz gün sonra, Jess'ten bir not geldi. Kestrel bu dikkatini dağıtan şeyden memnun bir şekilde onu hevesle açtı. Jess kendi tipik fırıl fırıl yazısı ve kısa, hevesli cümleleriyle neden Kestrel'in ondan saklandığını soruyordu. Bugün lütfen Jess'e bir uğrayabilir miydi? Leydi Faris'in pikniğinde ne giyileceği konusunda Kestrel'in tavsiyesine ihtiyacı vardı. Jess bir dipnot eklemişti: daha küçük bir yazıyla yazılmış bir cümleydi, harfler bitişikti; belli ki aceleyle gelmişti. Bu da Kestrel'i rahatsız edeceğinden endişe ettiği halde aşıkâr bir ipucu bırakmadan edemediğinin işaretiydi: *Bu arada abim seni soruyor.*

Kestrel binici çizmelerine uzandı.

Kendi süitinin odalarının arasında kıvrıla kıvrıla giderken, bir pencereden gözüne bahçenin yanındaki saz damlı kulübe ilişti.

Kestrel duraksadı, elindeki deri çizmeler uyluğuna çarptı. Kulübe, pencerenin manzarasının kıyısında beliren köle ikametgâhından çok da uzakta değildi. Huzursuz edici bir duygunun ağırlığını hissetti.

Hissetmesi kaçınılmazdı... Kestrel gözlerini köle ikametgâhından ayırdı ve Enai'nin kulübesine odaklandı. Birkaç gündür yaşlı bakıcısını görmeye gitmemişti. Kestrel'in kendisini büyüten kadın için inşa ettiği tatlı, küçük evi gösteren bu manzaranın onu dertlendirmesine şaşmamalıydı. Eh, o da ahıra giderken Enai'yi ziyaret ederdi.

Fakat çizmelerini bağlayıp alt kata indiğinde, kâhya, Kestrel'in gitmek üzere olduğunu, ev halkının neredeyse aniden gelişen dedikodusu sayesinde keşfetmişti. Harman, Kestrel'i oturma odasının kapısının yanında pusuya düşürdü.

"At binmeye mi gidiyorsunuz, hanımım?"

Kestrel eldivenini geçirdi. "Gördüğün gibi."

“Bir refakatçi istemenize gerek yok.” Yerleri ovan daha yaşlı bir Herrani, adama doğru parmaklarını şıklattı. “Bu kâfidir.”

Kestrel yavaşça nefesini bıraktı. “Jess’in evine *atla* gidiyorum.”

“Eminim o da ata binebilir,” dedi Harman, ikisinin de bunun pek de olası olmadığını bilmesine rağmen. Ata binmek, kölelere öğretilmiyordu. Ya savaştan öncesinde böyle bir yetenekleri olurdu ya da asla olmazdı. “Binemezse,” dedi Harman, “birlikte at arabasını alabilirsiniz. General, size düzgün bir şekilde refakat edildiğinden emin olmak üzere at arabası için iki atın kullanılması iznini memnuniyetle verirdi.”

Kestrel belli belirsiz başını salladı. Ayrılmak için döndü.

“Hanımım, bir şey daha vardı...”

Kestrel bu bir şey dahanın ne olacağını biliyordu ancak Harman’ı durduramadı çünkü bunu yapmak, bildiğini ve bilmemeyi dilediğini itiraf etmek olurdu.

“Siz o genç köleyi satın alalı bir hafta oldu,” dedi kâhya. “İstihdamı konusunda hiçbir talimat vermediniz.”

“Unuttum,” diye yalan söyledi Kestrel.

“Elbette. İlgilenecek daha önemli işleriniz var. Yine de ortalıkta tembellik edip hiçbir şey yapmamasına hiç niyetinizin olmadığından emindim, ben de onu demirci ocağında, atlar için nalbant olarak hizmet etmek üzere görevlendirdim. İyi iş çıkardı. Sizi tebrik ederim, Leydi Kestrel. Herrani piyasasından çok iyi anlıyorsunuz.”

Kestrel ona baktı.

Kâhya savunmacı bir şekilde, “Onu sadece buna uygun olduğu için demirci ocağında işe başlattım,” dedi.

Kestrel kapıya döndü. Açtığına ağaçlardan başka bir şey görmeyecekti. Evin bu kısmında huzurunu kaçırarak bir man-

zara yoktu. “Doğru kararı vermişsin,” dedi. “Onunla uygun gördüğün şekilde baş et.”

Kestrel dışarı çıktı, refakatçisi tek kelime etmeden onu takip etti.

Sonuçta yine de kulübeye uğramadı. Doğruca ahıra yürüdü. Yaşlı Herrani seyis her zamanki gibi oradaydı. Başka kimse yoktu. Kestrel atının burnunu okşamaya gitti; bu, savaş için yetiştirilmiş ve Kestrel için General tarafından seçilmiş iri kemikli bir hayvandı.

Arkasından ayak seslerini, yeni birinin ahıra girdiğini duyunca döndü. İki asker, seyise doğru yürüyüp atlarına semer vurulmasını emretti. Kestrel onların arkasına baktı ve Harman’ın onun refakatçisi olarak seçtiği Herrani kölenin sabırla kapının yanında beklediğini gördü.

Kölenin ata binip binemediğini öğrenmek için zaman harcamaya hiç niyeti yoktu. Hemen ayrılmak istiyordu. Jess’in evine vardıklarında eve dönünceye kadar köleyi görmek zorunda kalmamak için onu mutfaklara gönderecekti.

“Önce benim at arabamı hazırla,” dedi seyise, askerlerin tartışma çıkarmaya cüret etmelerine neden olacak bir bakış atarak. Cüret etmediler ancak gözle görülür bir şekilde kızgındılar. Bu, Kestrel’in umurunda değildi. Gitmesi gerekiyordu, ne kadar erken olursa o kadar iyiydi.

“Bu?”

Kestrel oturduğu, her yerine elbiseler dağıtılmış alçak bir divandan başını kaldırıp baktı.

“Kestrel,” dedi Jess, “dikkatini ver.”

Kestrel gözünü kırptı. Jess’in kölesi olan siyah saçlı bir kız, hanımının beline bir kuşak sarıyor, kalçalarda çan şeklinde

genişlemesi için çiçek desenli etekleri büzüyordu. Kestrel, Jess'e, "O elbiseyi zaten denemedin mi?" diye sordu.

"Hayır." Jess kuşağı kölenin elinden kaptı ve Kestrel'in yanındaki ipeksi yığına fırlattı. "Bundan nefret ettin, değil mi?"

"Hayır," dedi Kestrel fakat kölesi kaygılı bir şekilde düğmeleri patlamadan açmaya çalışırken, Jess çoktan elbisenin içinden çıkmaya çalışıyordu. Pembe etekler Kestrel'in kucağına düştü.

"Sen ne giyeceksin?" Jess orada sadece iç çamaşırlarıyla duruyordu. "Leydi Faris'in pikniği, yaz mevsiminin en mühim olayıdır. Etkileyiciliğinden ödün veremezsin."

"Bu, Kestrel için sorun teşkil etmeyecektir," dedi giyimli, onlar duymadan açtığı kapının pervazına tembelce dayanmış bir adam. Jess'in abisi, Kestrel'e gülümsedi.

Kestrel de Ronan'a gülümsedi ancak bunu, onun abartılı flört etme şeklinin bugünlerde genç Valoryalı erkekler arasında moda olduğunu ve ciddiye alınmaması gerektiğini bildiğini gösteren yapmacık bir gülümsemeyle yaptı. Aynı zamanda bu giyinip kuşanma merasiminin, Ronan'ın güven verici iltifatlarının, genç kadının aklını fazlasıyla doldurup başka şeylere yormaması umuduyla tertiplendiğini de biliyordu.

Ronan odada yürüdü, elbiseleri divandan yere doğru itti ve Kestrel'in yanına oturdu. Etrafı kuşatılmış gibi görünen siyah saçlı köle narin kumaşları toplamak için eğildi.

Kestrel aniden keskin bir şey söyleme isteğine kapıldı fakat kime söyleyeceğinden emin değildi. Ardından koridordan gelen müzik sesleri onu kendisi de dahil odadaki herkesi utandır-maktan kurtardı.

"Senest noktürnü," dedi parçayı tanıyarak.

Ronan sarı kafasını divanı çerçeveleyen, süslü bir şekilde oyulmuş ahşaba doğru eğdi. Yumuşak sırtına yavaşça yaslandı,

çizmeli bacaklarını boylu boyunca uzattı ve başını kaldırıp Kestrel'e baktı. "Olen'a çalmasını söyledim," dedi, kendi Her-rani müzisyenlerini kastederek. "Senin en sevdiklerinden biri olduğunu biliyorum."

Kestrel dinledi. Notalar dikkatli ancak garip bir tempo-daydı. Güç bir pasajın yaklaşmasıyla gerildi ve berbat edildiğini duymak onu şaşırtmadı.

"Ben çalabilirim," diye öneride bulundu.

İki kardeş birbirine baktı. "Başka zaman," dedi Ronan. "Anne ve babamız evdeler."

"Fark etmezler."

"Fazla yeteneklisin." Ronan bir elini Kestrel'ininkinin üzerine koydu. "Fark ederler."

Kestrel elini çekti. Ronan rahatsız olmamış bir şekilde aralarındaki başıboş bir kurdeleye uzandı ve kumaş parçasıyla oynayıp beyaz parmaklarının arasına sardı. "Eee," dedi, "açıkartırmada yaptığın fahiş alımla ilgili duyduğum şeyler nedir? Herkes bunu konuşuyor."

"Ya da konuşuyorlardı," dedi Jess, "ta ki Trenex kuzenlerin arasındaki bir düelloya kadar."

"Ölümüne mi?" dedi Kestrel. Düellolar imparator tarafından yasaklanmıştı ama kolayca kökünden kazınamayacak kadar çok yerleşmiş bir gelenektir. Can kaybı olmadığı sürece yetkililer genelde göz yumuyordu ve o zaman bile sadece para cezası kesiliyordu.

"Hayır," dedi Jess heyecanla, "ama kan aktı."

"Bana her şeyi anlat."

Jess dedikodusunu anlatmaya hazır bir halde nefesini içine çekti fakat Ronan kurdeleli parmağını kaldırıp onunla Kestrel'i

işaret etti. “Sen,” dedi, “konuyu değiştiriyorsun. Devam et. Sana elli kilittaşına mal olan gizemi açıkla.”

“Gizem filan yok.” Kestrel köleyi satın almasının nedeniyle hiçbir alakası olmayan, mantıklı bir sebep göstermeye karar verdi.

Ya *neden* almıştı?

Belki de acıdığından. Şu tuhaf yakınlık hissinden.

Yoksa basit, utanç verici sahiplikten daha fazlası değil miydi?

“Köle bir demirci,” dedi Kestrel. “Babamın özel muhafızları var. Silahları tamir etmesi için birine ihtiyacımız vardı.”

“Müzayedecinin reklamını yaptığı şey de buydu,” dedi Jess başka bir elbisenin içine girerek. “Köle, Kestrel’in ev halkına mükemmel uyardı.”

Ronan kaşlarını kaldırdı. “Elli kilittaş kadar mı?”

“Niye umurumda olsun ki?” Kestrel bu sohbeti sonlandırmak istiyordu. “Yeterince zenginim.” Ronan’ın gömleğinin koluna dokundu. “Peki ya bu,” ipeği parmaklarının arasında ovuşturdu, “kaç mal oldu?”

Ustaca işlenmiş gömleği rahatlıkla köleyle aynı fiyatta olan Ronan, taşın gediğine konulmasına müsaade etti.

“Köle, gömlektten daha uzun süre dayanacak.” Kestrel kumaşı bıraktı. “Ben olsam ucuza aldığımı söylerdim.”

“O kadarı doğru,” dedi Ronan hayal kırıklığına uğramış gibi görünerek. Gerçi Kestrel bunun ondan uzaklaştığı için mi yoksa gizeminin çok da gizemli olmadığı ortaya çıktığı için mi olduğunu bilmiyordu. Sonuncusunu tercih ediyordu. Köleyi unutmayı ve herkesin de aynısını yapmasını istiyordu.

“Konu giysilerden açılmışken,” dedi Jess, “ne giyeceğim konusunda hâlâ uzlaşmaya varmadık.”

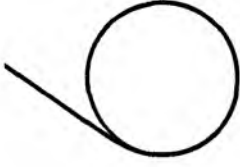
“Bu nasıl?” Kestrel divandan ayrılmak için bir bahane bulduğuna memnun bir şekilde ayağa kalktı ve açık bir dolaptan

kolu dışarı sarkan bir elbiseyi kaldırmak için soyunma odasını geçti. Aşırı derecede açık leylak rengine bakarak elbiseyi elinde tuttu. Bir elini elbisenin kolunun altında gezdirdi ve kolun düşmesine izin verip parıltısına hayran oldu. Gümüşiydi. “Bu kumaş çok hoş.”

“Kestrel, sen deli misin?” Jess’in gözleri faltaşı gibi açıldı. Ronan güldü ve Kestrel bunun nedeninin Kestrel’in şaka yaptığı düşünmesi olduğunu fark etti.

“Bu elbiseye neden sahip olduğumu bile bilmiyorum,” diye devam etti Jess. “Bu renk çok demode. Of, resmen gri!”

Kestrel, Jess’e korkuyla baktı fakat arkadaşının yüzünü görmedi. Yalnızca kölenin keskin, güzel gözlerinin hatırasını gördü.

Köle ateşten çok kızgın bir metal parçasını çekti ve onu örsün yüzeyine yerleştirdi. Metali hâlâ maşayla tutmaya devam ederek onu yassı ve düz bir biçimde dövmek için çekici kullandı. Daha soğuyamadan, hızlı bir şekilde şeridi örsün baş kısmına koydu ve yarısı kıvrılıncaya kadar çınlattı. Kendine metali bükmesi gerektiğini de anımsattı. Kendisinden beklenen biçimi burada, General'in evinde almalıydı, yoksa istediği şeyi asla başaramazdı.

İşi bittiğinde nalları tahta bir kasaya doldurdu. Sonuncusuna geldiğinde bir süre düşündü ve bir parmağını, çivilerin atın toynağına mıhlандığı yerdeki delik sırasının üzerinde gezdirdi. Nal kendince kusursuzdu. Dirençliydi.

Ve bir kere ata çivilendiğinde nadiren görülürdü.

Nalları ahıra götürdü. Kız oradaydı.

Savaş atlarından birinin üzerine titriyordu. At arabasıyla geri dönmüştü fakat açık arazilerde ata binmeye niyetliymiş gibi görünüyordu; çizmelerini giyiyordu. Köle mesafesini ko-

rudu, at nallarını kalan çivilerin arasına istifledi. Ancak kız, atı yönlendirerek yaklaştı.

Köle bir neden göremese de kız tereddüt etti. “Cirit’in bir nalını düşürmesinden endişe ediyorum,” dedi Herrani dilinde. “Lütfen onu kontrol et.”

Ses tonu kibardı ancak “lütfen” sinirlerine dokundu. Bu bir yalandı, sözcüklerinin bir emir olmadığına dair bir bahaneydi. Sanki bir hapisanenin duvarına atılan kalınca bir kat boyayı andırıyordu.

Ayrıca Herrani dilini çok iyi konuştuğu için kızın sesini duymak istemiyordu. Annesinden öğrenmiş gibi konuşuyordu. Bu kölenin sinirini bozuyordu. Dikkatini tek Valoryaca kelimeye verdi. “Cirit,” dedi, atın ismini ağzında yuvarlayarak.

“Bu bir silah,” dedi kız. “Mızrak gibi.”

“Biliyorum,” dedi, sonra pişman oldu. Kimse –özellikle de kız ya da General– Valorya dilinde bir şey anladığını keşfetmemeliydi.

Ama kız fark etmemişti. Atın boynunu okşamakla çok meşguldü.

Ne de olsa bir kölenin söylediği herhangi bir şeyi niye fark etsindi ki?

At, kıza doğru azman bir kedi yavrusu gibi eğildi. “Ona ismini ben gençken koymuştum,” diye mırıldandı.

Köle, kıza baktı. “*Zaten* gençsin.”

“Babamı etkilemek isteyecek kadar gencim.” Yüzünde bir efkâr vardı.

Köle bir omzunu silkmek üzere kaldırdı. Kızın kulağa sır gibi gelen bir şey paylaştığıyla ilgili hiçbir farkındalık göstermeden cevap verdi. “Bu isim ona yakışıyor,” dedi, koca yaratık kıza karşı bunun doğru olamayacağı kadar çok sevgi dolu olsa da.

Kız gözlerini attan çevirdi ve doğruca köleye baktı. “Seninki sana yakışmıyor. Smith.”

Belki de şaşkınlıktandı. Veya kızın kusursuz aksanının oyunu-
nuydu. Sonradan kendine bunun, kızın bir sonraki adımının
Valoryalıların kölelerine bazen yaptıkları gibi ona yeniden isim
koymak olduğundan emin olduğu için ve bu olursa kendisinin
kesinlikle aptalca bir şey yapacağından ya da söyleyeceğinden ve
sonra da bütün planları mahvolacağı için olduğunu söyleyecekti.

Ama dürüst olmak gerekirse bunu niye söylediğini bilmi-
yordu. “Smith, ilk köle tacirimin bana koyduğu isim,” dedi
ona. “Benim adım değil. Adım Arin.”

General meşgul bir adamdı. Fakat Kestrel'in onun isteklerine burun kıvrıp kıvrımadığını öğrenmeyecek kadar da değildi. Açıkartırma gününden beri Kestrel kendini izleniyormuş gibi hissediyordu. Babasının muhafızlarının bölük komutanı Rax'le olan idmanlarına katılma konusunda dikkatli davranıyordu.

Tabii Rax, Kestrel'in muhafızların kışlasına bitişik idman odasında belirmemesine aldırış edecek değildi. Kestrel çocukken ve kendini kanıtlamak için çıldırırken, Rax kendince nazik davranmıştı. Kestrel'in savaşmak için doğal bir kabiliyeti olmadığını gözlemlemekten öte çok az şey yapmıştı. Kestrel'in çabalarına gülümsemiş ve bir askerin kullanması gereken bütün silahlarda yeterli olduğundan emin olmuştu.

Ancak yıllar geçtikçe Rax'in de sabrı tükendi. Kestrel ihmalkâr biri olmuştu. Eskrimde gardını indiriyordu. Rax bağırduğunda bile Kestrel'in gözleri hayal kurmayı bırakmıyordu. Okların geniş bir açıyla uçmasına izin veriyor, başı Rax'in duyamadığı bir şeyi dinliyormuş gibi hafifçe yana yatıyordu.

Kestrel onun artan şüphesini hatırlıyordu. Ellerini korumaya çalışmayı bırakması için Kestrel'e yaptığı uyarıları. Kestrel kılıcı çok temkinli bir biçimde tutuyor, Rax'ın saldırısının, kendisinin parmaklarını tehlikeye atması olası görünürse ürkerek geri çekiliyor ve vücuduna, kılıcı tahta değil çelikten olsa onu öldürecek darbeler alıyordu.

Kestrel on beş yaşındayken, bir gün Rax onu sertçe çekmiş ve kılıcının düz tarafını Kestrel'in açıkta kalan parmaklarına vurmuştu. Kestrel dizlerinin üzerine düşmüştü. Yüzünün acı ve korkuyla sarardığını hissetmişti ve ağlamaması gerektiğini, parmaklarını kendisine doğru çekip korumaması, ellerini daha fazla saldırıdan sakınmak için vücudunu kambur yapmaması gerektiğini biliyordu. Rax'ın zaten bildiği şeyi onaylamamalıydı.

Rax, General'e gitmiş ve eğer bir müzisyen istiyorsa pazardan bir tane satın alabileceğini söylemişti.

Kestrel'in babası ona piyano çalmasını yasaklamıştı. Ancak kızın gerçek askeri yeteneklerinden biri uykuda değildi. Bu konuda Kestrel, General'le aşık atıyordu. Bu yüzden de sol elindeki şişlik inince ve Enai, parmaklarını kaskatı tutan sert sargıyı açınca, Kestrel geceleyin çalmaya başladı.

Ve yakalandı.

Babası bir güüz almak için gece yarısı uzun adımlarla kışlaya giderken onun peşinden koştuğunu, kollarından, dirseğinden, giysilerinden çekiştirdiğini hatırlıyordu. Babası, Kestrel'in yakarışlarını kulak ardı etmişti.

Kolaylıkla piyanoyu harap edebilirdi. Piyano çok büyük, Kestrel ise güüzün yolunda duramayacak kadar küçüktü. Kestrel tuşları kapatsa babası kasayı kırar, çekiçlerini ezip tellerini koparırdı.

“Senden nefret ediyorum,” demişti Kestrel babasına, “anem de ederdi.”

Nedeni, perişan sesi değildi, diye düşündü Kestrel sonradan. Gözyaşları da değildi. Babası, koca adamların ve kadınların daha kötü şeyler yüzünden ağladıklarını görmüştü. Ona gülrü bıraktıran şey bu değildi. Ama şimdi bile Kestrel babasının enstrümanın canını, ona olan sevgisi mi yoksa ölüye olan sevgisinden mi bağışladığını bilmiyordu.

“Bugün ne olacak?” dedi Rax ağır ağır, idman odasının öteki köşesindeki bankundan. Bir elini kırışmış saçlarında, sonra da apaçık olan sikkınlığı silebilirmiş gibi yüzünde gezdirdi.

Kestrel ona cevap verme niyetindeydi fakat kendini, onları çok iyi bilse de duvarlar boyunca asılı duran tablolara bakarken buldu. Tablolar boğaların sırtlarından atlayan kız ve erkekleri gösteriyordu. Tıpkı bu binanın Valoryalılar tarafından inşa edilmesi gibi tablolar da Valoryalı işiydi. Boğaların boynuzlarının üzerinden atlar, avuçlarını hayvanların sırtlarına yaslar ve arkalarından takla atarken resmedilmiş gençlerin arkasında sarı, kızılımsı, hatta kestane rengi saçlar mükemmel bir biçimde dalgalanıyordu. Bu bir ergenliğe geçiş töreniydi ve aynı zamanda düello yapmayı men eden kanunla yasaklanmadan önce, bütün Valoryalıların on dört yaşına geldiklerinde yapmak zorunda olduğu bir şeydi. Kestrel de yapmıştı. O günü iyi hatırlıyordu. Babası onunla gurur duymuştu. İsteddiği herhangi bir doğum günü hediyesini vermeyi teklif etmişti.

Kestrel, kölenin –Arin’in– bu tabloları görüp görmediğini ve onlar hakkında ne düşünebileceğini merak etti.

Rax iç geçirdi. “Ayakta dikilip bakınma idmanı yapmana gerek yok. Bu konuda zaten iyisin.”

“İğneler.” Kestrel aklından köleyi çıkardı. “İğneleri çalışalım.”

“Ne büyük sürpriz.” Rax bunu dün, ondan önceki gün ve ondan önceki gün yaptıklarını söylemedi. İğneler, Kestrel’in yeteneğini geliştirmeye çalıştığını görmeye makul ölçüde katlanabildiği tek teknikti.

Kestrel küçük bıçakları baldırlarına, beline ve kollarının altlarına bağlarken Rax bir palayı kaldırıp ağırlığına baktı. Köreltilmiş idman bıçaklarının her biri Kestrel’in avucuna kolaylıkla sığabiliyordu. İğneler, bunların silah olduğunu unutmamasına izin veren tek silahlardı.

Rax, Kestrel’in parmaklarından dönerek çıkıp odayı geçen ilk iğneyi tembelce durdurdu. Kendi bıçağı, Kestrel’inkini havadayken düşürdü. Ama Kestrel’de daha fazlası vardı. Ve iş, Rax’ın her zaman olacağını garantiye aldığı gibi yakın, yumruk yumruğa dövüşe gelince, Kestrel hakikaten de onu yenebilirdi.

Yenemedi. Kestrel, Enai’nin evine giderken çimenlerde topalıyordu.

On dördüncü yaş gününde Kestrel babasından kadının özgürlüğünü istemişti. Kanunen köleler ev halkının reisine aitlerdi. Enai, Kestrel’in bakıcısıydı fakat General’in malıydı.

Babası bu istekten hoşnut kalmamıştı. Ama Kestrel’e her şey olabileceğinin sözünü vermişti.

Ve her ne kadar Kestrel şimdi Enai’nin konakta kalmayı seçmesine, bugün Kestrel terli ve cesareti kırılmış bir halde kapısını çalarken burada olmasından ötürü minnettar olsa da ona kendi doğum günü hediyesinden bahsettiğinde ve Herrani kadın ona gözlerini dikip baktığında mutluluğunun nasıl da un ufak olduğunu hatırlıyordu.

“Özgür mü?” Enai damganın olacağı yere, kendi bileğine dokunmuştu.

“Evet. Sen... sevinmedin mi? Bunu isteyeceğini sanmıştım.”

Enai'nin elleri kucağına düşmüştü. “Nereye giderim ki?”

Kestrel o zaman Enai'nin gördüğü şeyi görmüştü: işgal edilmiş ülkesinde yaşlı bir Herrani kadınının –ne kadar özgür olsa da– yalnız başına olmasının zorluklarını. Nerede uyurdu? Nasıl yemek yiyebilecek kadar para kazanırdı ve Herrani kimseyi çalıştıramazken ve Valoryalıların köleleri varken onu kim işe alırdı?

Kestrel kulübeyi inşa ettirmek için annesinin ölümünden sonra ona kalan mirasın bir kısmını kullanmıştı.

Bugün kapıyı açtığında Enai kaşlarını çatı. “Nerelerdeydin? Beni bu kadar uzun zaman yok sayıyorsan senin için bir hiç olmalıyım.”

“Üzgünüm.”

Enai yumuşadı ve Kestrel'in bozulmuş bir saç buklesini yerine sıkıştırdı. “Hakikaten üzüntü verici bir görünümün var. İçeri gel, evladım.”

Ocakta küçük bir yemek pişirme ateşi çıtırdıyordu. Kestrel onun önündeki bir sandalyeye oturdu ve Enai onun aç olup olmadığını sorup hayır yanıtını alınca Kestrel'e sorgulayan gözlerle baktı. “Sorun nedir? Muhakkak şimdiye kadar Rax tarafından yenilmeye alışmış olmalısın.”

“Sana anlatmaya korktuğum bir şey var.”

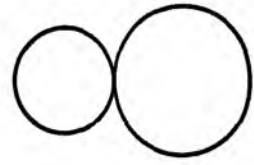
Enai bunun saçmalık olduğunu belirtmek için elini salladı. “Ben her zaman senin sırlarını saklamadım mı?”

“Bu bir sır değil. Hemen hemen herkes biliyor.” Ardından söylediği şey, bu kadar büyük gibi görünen bir şeye göre kulağa

çok basit geliyordu. “Bir haftadan uzun zaman önce Jess’le pazara gittim. Bir açıkartırmaya katıldım.”

Enai’nin yüzü temkinli bir ifade aldı.

“Ah, Enai,” dedi Kestrel. “Ben bir hata yaptım.”

Arin halinden hoşnuttu. Silahlar ve tamir yapması için ona daha fazla emir verilmişti ve muhafızlardan gelebilecek şikâyetlerin yokluğu, yaptığı işin değer gördüğünü düşündürüyordu. Gerçi kâhya ondan sıklıkla gereğinden çok miktarlarda at nalı yapmasını istiyordu. Bu miktar General'in ki kadar büyük olan ahırlar için bile fazla olsa da Arin bu ezbere yaptığı kolay işe hiç aldırımıyordu. Bu onun beynini oyalayan bir işti. Onu yaparken sanki kafasının içinin karla dolu olduğunu hayal ediyordu.

General'in kölelerinin arasında artık yeni değildi ve böylece diğer köleler Arin'le yemeklerde daha çok konuşma imkânı buldular, sözcüklerini daha az dikkatli bir şekilde seçiyorlardı. Siması artık o kadar alışıldık gelmeye başladı ki kısa sürede askerler ona aldırış etmemeye başladı. Şehir duvarlarının dışındaki talimlerin söylentilerine kulak misafiri oldu. Bir atın yularını sımsıkı tutarken eklemeleri bembeyaz kesilmiş bir şekilde, on sene öncesinden, o zamanlar teğmen olan General'in bu yarımada'nın dağlarından liman şehrine kadar nasıl bir yıkım yolu

açarak her yeri yerle bir ettiği ve Harran Savaşı'na bir nokta koyduğuyla ilgili hikâyeleri dinledi.

Arin yuları tutan parmaklarını teker teker bırakıp kendi işine baktı.

Bir keresinde akşam yemeğinde Lirah yanına oturdu. Utangaçtı. "Savaştan önce neydin?" diye sormadan çok önce Arin'e doğru yandan meraklı bakışlar atıyordu.

Arin bir kaşını kaldırdı. "*Sen* neydin?"

Lirah'nın yüzü gölgelendi. "Hatırlamıyorum."

Arin de yalan söyledi. "Ben de."

Hiçbir kuralı çiğnemiyordu.

Diğer köleler şeytana uyup demirci ocağıyla kölelerin ikametgâhı arasında, portakal koruluğundaki yürüyüşte ağaçtan bir meyve koparmayı istemiş olabilirlerdi. Portakalı aceleyle soymayı, parlak kabuğunu toprağa gömüp yemeyi. Arin bazen ekmek ve yahniden oluşan yemeklerini yerken bunu düşünüyordu. Ağaçların altında yürürken bu neredeyse dayanılmaz oluyordu. Turunçgillerin kokusu boğazını kurutuyordu. Fakat meyveye dokunmadı. Gözlerini kaçırıp yürümeye devam etti.

Arin hangi tanrıyı kızdırdığından emin değildi. Kahkaha tanrısı olabilirdi. Arin'in bir dizi emsalsiz iyi davranışına bakan, gülen ve bunun sonsuza dek süremeyeceğini söyleyen o haylaz, merhametsiz ruhlı olan.

Neredeyse günbatımıydı ve Arin onu duyduğunda ahırdan köle ikametgâhına dönüyordu.

Müzik. Hareketsiz kaldı. İlk düşüncesi, neredeyse her gece gördüğü rüyaların sıra halinde kafasından çıkmakta olduğuydu. Notalar titreyen ağaçları delip ağustosböceklerinin vızıltılarının

üstünden ok gibi fırlamaya devam ederken bunun gerçek olduğunu anladı.

Konaktan geliyordu. Aklı onlara durmasını söyleyemeden Arin'in ayakları müziğin peşinden gitti ve neler olduğunu anladığında büyülenmişti.

Notalar hızlı, berraktı. Birbirleriyle enfes bir şekilde, denizdeki ters akıntılar gibi mücadele ediyorlardı. Sonra durdular.

Arin yukarı baktı. Ağaçların arasındaki bir açıklığa varmıştı. Gökyüzü silikleşip mora döndü.

Dışarı çıkma yasağı yaklaşıyordu.

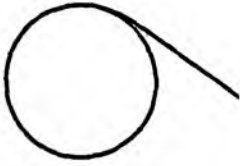
Birkaç kalın nota gizlice havaya karıştığında neredeyse kendine gelmiş, geri dönmüştü. Müzik şimdi farklı bir akortta, yavaş vuruşlarla geliyordu. Bir noktürn. Arin bahçeye doğru yürüdü. Onun arkasında ise giriş katının cam kapılarında ışık yanıyordu.

Dışarı çıkma yasağı zamanı gelip geçmişti ve Arin'in umurunda değildi.

Kimin çaldığını gördü. Yüzünün çizgilerine ışık vuruyordu. Kız, hafifçe kaşlarını çattı, inişli çıkışlı bir pasajın üzerine eğildi ve sıkıntılı sesin üzerine birkaç ince nota serpiştirdi.

Gece sahiden de çökmüştü. Arin onun gözlerini kaldırıp kaldırmayacağını merak etti ama bahçenin gölgelerinde görüneneğinden endişe etmiyordu.

Böyle şeylerin kanununu biliyordu: Parlak ışıklı yerlerdeki insanlar karanlığın içini göremezlerdi.

Kâhya yine konaktan ayrılmadan Kestrel'i durdurdu. "Şehre mi gidiyorsunuz?" dedi bahçe kapısının önünü kapatarak. "Unutmayın, hanımım, sizin bir..."

"Refakatçiye ihtiyacım var."

"Emirleri bana General verdi."

Kestrel, Harman'ı onun kendisini sinirlendirdiği kadar sinirlendirmeye karar verdi. "Öyleyse demirciyi getirt."

"Niçin?"

"Refakatçim olarak hizmet etmesi için."

Kâhya gülümsemeye başladı, ardından Kestrel'in ciddi olduğunu anladı. "O buna uygun değil."

Kestrel bunu biliyordu.

"O somurtkan," dedi Harman. "İtaatsiz. Dün gece dışarı çıkma yasağını ihlal ettiğini öğrendim."

Kestrel'in umurunda değildi.

"Kısaca buna uygun değil."

"Öyle olmasını sağla," dedi Kestrel.

“Leydi Kestrel, çocuk başa bela. Bunu göremeyecek kadar tecrübesizsiniz. Gözünüzün önündeki şeyi görmüyorsunuz.”

“Görmüyor muyum? Seni görüyorum. Demircimize burada olduğu iki haftada, kendisinin bizim için asıl değeri silah yapmakken ve yapılan nalların yalnızca bir bölümü ahırda bulunabilirken yüzlerce nal yapmasını emreden birini görüyorum. Görmediğim şey ise, şu üretim fazlası nalların nereye gittiği. Onları pazarda, yüksek kârla satılırken bulabileceğimi tahmin ediyorum. Onları şüphesiz hoş bir saat şekline dönüştürülmüş olarak bulabilirim.”

Harman’ın eli, cebinden sarkan altın saat zincirine gitti.

“Dediğimi yap Harman yoksa pişman olursun.”

Kestrel, Jess’in evine varmalarının ardından Arin’i mutfağa gönderebilirdi. Bir defa içeri girdiklerinde resmi olarak bir refakatçiye ihtiyacı yoktu. Ancak Jess’le birlikte oturup buz gibi osmanthus¹ çayı içip üstü soyulmuş portakalla kaplı gülhatmi pastası yerken, Arin’e salonda durmasını söyledi. Arin uzakta, duvarın yanında kaskatı bir şekilde durdu, giysilerinin laciverti perdeyle birbirine karışıyordu. Yine de Kestrel onu yok saymakta zorlandı.

Arin, sosyetenin beklentilerine uygun giydirilmişti. Gömleğinin yakası yüksekti, bu savaş öncesi Herrani soylularının tercih ettiği bir şekildi. Bütün erkek ev köleleri bunlardan giyerdi. Fakat eğer akıllılarsa aynı zamanda suratlarına belirgin bir içerleme ifadesi takınmazlardı.

En azından uzun gömleğin kolları, on yıla bedel işgücünü gösteren kasları ve yara izlerini saklıyordu. Bu iç rahatlatıcıydı.

1 Otuzdan fazla çiçek veren türü bulunan ve Doğu Asya’ya has zeytingiller familyasına ait bir bitki türüdür. (ç.n.)

Ancak Kestrel, kölenin bundan daha fazlasını sakladığını düşünüyordu. Gözücüyle onu izledi. Bir teorisi vardı.

“Trenex kuzenler yine iş başındalar,” dedi Jess ve son kavgalarını tarif etmeye başladı.

Arin sıkılmışa benziyordu. Valoryalı muhabbetini hiç anlamayan biri olarak elbette sıkılacaktı. Yine de Kestrel, söylenen her şeyi takip ediyor *olsa bile* aynı şekilde görüneceğini zannediyordu.

Ve takip ettiğini düşünüyordu.

“Yemin ederim,” diye devam etti Jess, Kestrel’in o gün pazarda aldığı küpelerle oynayarak. “Kuzenlerden birinin ölüp diğerinin ölüm bedelini ödemesi an meselesi.”

Kestrel, Arin’in ona söylediği tek Valoryaca kelimeyi hatırlıyordu: *Hayır*. Aksanının ne kadar hafif olduğunu. Ayrıca Cirit’in adını da anlamıştı. Belki de bu o kadar da alışılmadık bir şey değildi: Arin bir demirciydi ve büyük ihtimalle Valoryalılar için ciritler yapmıştı. Yine de Kestrel’e bilinmeyecek kadar garip bir kelime gibi geliyordu.

Aslında onu duraksatan, Arin’in kelimeyi bu kadar *rahatça* anlamış olmasıydı.

“Leydi Faris’in pikniğine sadece bir gün kaldığına inanamıyorum!” diye gevezelik etmeye devam etti Jess. “Bir saat önce buraya uğrayıp bizim arabayla geleceksin, değil mi? Ronan sana bunu sormamı istedi.”

Kestrel dar at arabasını Ronan’la paylaşmayı hayal etti. “Bence ayrı gitsem daha iyi olur.”

“Sadece hiç eğlence anlayışın olmadığı için!” Jess tereddüt etti, sonra, “Kestrel, partide biraz daha... normal olmayı deneyebilir misin?” dedi.

“Normal mi?”

“Yani bilirsin, herkes senin biraz acayip olduğunu düşünüyor.”
Kestrel bunu biliyordu.

“Elbette insanlar seni *seviyor*, gerçekten. Ama şu bakıcını özgür bıraktığında söylentiler oldu. Unutulmuş olurdu ama sen hep *başka* bir şeyler yapıyorsun. Müziğin açık bir sır; tabii bu tam olarak yanlış bir şey değil.”

Bu konuşmayı daha önce yapmışlardı. Sorun, Kestrel’in düşkünlüğüydü. Eğer annesi gibi arada sırada çalsaydı dikkatlerden kaçardı. Eğer Herrani savaştan önce müziğe fazlasıyla değer vermeseydi bu da işleri değiştirebilirdi. Fakat Valorya toplumunun gözünde, müzik icra edilmesi değil alınması gereken bir zevkti ve çoğu kişinin aklına almak ve icra etmenin aynı şey olabileceği gelmiyordu.

Jess hâlâ konuşuyordu. “... sonra da açıkartırma oldu.” Sıkılğan bir şekilde Arin’e baktı.

Kestrel de baktı. Arin’in suratı kayıtsız ancak nedense daha tetikteydi.

“Benim arkadaşım olmaktan utanıyor musun?” diye sordu Kestrel, Jess’e.

“Bunu nasıl söyleyebilirsin?” Jess sahiden de incinmiş gibi görünüyordu ve Kestrel sorusundan pişmanlık duydu. Bu haksızlık olmuştu, özellikle de Jess daha az önce Kestrel’i ailesiyle birlikte pikniğe katılmaya davet etmişken.

“Denerim,” dedi Kestrel ona.

Jess’in içi rahatladı. En ince ayrıntısına kadar partide hangi yemeklerin servis edileceğini ve hangi sevgililerin rezilce davranmasının daha olası olduğunu tahmin ederek gerginliği gidermek için elinden geleni yaptı. “Bütün yakışıklı, genç erkekler orada olacak.”

“Hum,” dedi Kestrel, bardağını masada durduğu yerde tam bir daire şeklinde döndürerek.

“Sana Faris’in bebeğini insanların karşısına ilk defa piknikte çıkaracağını söylemiş miydim?”

“Ne?” Kestrel’in eli durdu.

“Tabii. Küçük oğlan artık altı aylık ve hava da mükemmel olmalı. Onu sosyeteye tanıtmak için uygun bir fırsat. Neden bu kadar şaşırmış gibi görünüyorsun?”

Kestrel omuzlarını silkti. “Bu cüretkâr bir hareket.”

“Niye öyle olduğunu anlamıyorum.”

“Çünkü bebeğin babası, Faris’in kocası değil.”

“Hayır,” diye fısıldadı Jess sahte bir dehşetle. “Nereden biliyorsun?”

“Bilmiyorum, kesin olarak değil. Ama yakın zamanda Faris’i evinde ziyaret ettim ve bebeği gördüm. Fazlasıyla güzel. Faris’in daha büyük çocuklarına biraz olsun benzemiyor. Aslında,” Kestrel parmağını hafifçe bardağına vurdu, “bu sahiden de doğruysa saklamanın en iyi yolu Faris’in planladığı gibi yapmaktır. Kimse sosyeteden bir hanımın gayrimeşru bir çocuğu yüzünüzce mevsimin en büyük partisinde insanların karşısına çıkaracağına inanmaz.”

Jess ağzı açık bakakaldı, sonra da güldü. “Kestrel, yalan tanrısı seni seviyor olmalı!”

Kestrel odanın öteki tarafından gelen keskin nefes alışverişleri duymaktan çok hissetmişti.

“Ne dedin?” diye fısıldadı Arin Valoryaca. Gözlerini Jess’e dikmişti.

Jess kararsızca bir Arin’e bir Kestrel’e baktı. “Yalan tanrısı. Herrani olan. Valoryalıların tanrıları yoktur, biliyorsun.”

“Tabii ki tanrınız yok. Sizin ruhunuz yok.”

Kestrel ayağa kalktı. Arin onların üzerine yürümüştü. Kestrel müzayedecinin Arin'e şarkı söylemesini emrettiği zamanı ve kölenin öfkesinin neredeyse teninden ürpererek çıktığını hatırladı. "Bu kadarı yeter," diye emretti.

"Benim tanrım mı seni *seviyor*?" Arin'in gri gözleri kısıktı. Göğsü bir defa şişti. Sonra hiddetini en derinlerine zorla çiviledi. Gözlerini Kestrel'inkilerden ayırmadı ve Kestrel kendisinin dilini ne kadar iyi bildiğini ele verdiğinin farkında olduğunu gördü. Arin kararlı, sakın bir sesle Jess'e, "Onu sevdiğini nereden biliyorsun?" diye sordu.

Kestrel konuşmaya başladı ama Arin onu durdurmak için bir elini kaldırdı. Jess şok içinde, "Kestrel?" dedi.

"Söyle bana," diye buyurdu Arin.

"Şey..." Jess gülmeye çalıştı. "Seviyor olmalı, değil mi? Kestrel işlerin gerçek yüzünü çok net bir biçimde görüyor."

Arin'in dudakları acımasız bir şekil aldı. "Bundan şüpheliyim."

"Kestrel, o *senin* malın. Bir şeyler yapmayacak mısın?"

Bu sözler Kestrel'i harekete geçirmektense felç ediciydi.

Arin, "Gerçekleri gördüğünü sanıyorsun," dedi Kestrel'e Herranice, "çünkü insanlar *senin* buna inanmana *izin veriyor*. Bir Herrani'yi yalan söylemekle suçlasan sence bunu inkâr etmeye cüret eder mi?"

Birden Kestrel'in aklına korkunç bir düşünce geldi. Kanın yüzünden buz gibi aktığını hissetti. "Jess. Bana küpelerini ver."

"Ne?" Jess'in kafası iyice karışmıştı.

"Bana onları ödünç ver. Lütfen. Geri getireceğim."

Jess küpeleri çengellerinden çıkardı ve Kestrel'in uzattığı avucuna koydu. Altın rengi cam damlaları genç kadının önünde parıldıyordu. Yoksa bu küpeler gerçekten de camdan mı yapılmışlardı? Pazardaki Herrani mücevher satıcısı, Kestrel'in onların

öyle olmadığı suçlaması karşısında bocalamadan önce onların topazdan yapılma olduğunu söylemişti.

Kestrel camın değerinden daha fazla para ödemişti; tabii ki mücevherlerin bedeliyle kıyaslanacak kadarını. Belki de *gerçekten* topazlardı ve satıcı gerçeği dayatamayacak kadar korkmuştu.

Kestrel'in içinde utanç titredi. Oda sessizliğe gömülmüştü, Jess gömleğinin nakışlı manşetleriyle oynuyor, Arin ise Kestrel'e söylediği sözlerin onun huzurunu kaçırmamasından şeytanca memnun görünüyordu.

"Gidiyoruz," dedi Kestrel ona.

Arin daha fazla direnmedi. Kestrel bunun onu cezalandırmamasından korkmasından dolayı olmadığını biliyordu. Kestrel'in onu asla cezalandırmayacağı konusundaki kararlılığı yüzünden artık güvendeydi.

Kestrel at arabasından fırladı ve uzun adımlarla şehirdeki en meşhur kuyumcunun dükkânına doğru yürüdü. Arin takip etti.

"Bunların gerçek olup olmadığını bilmek istiyorum." Kestrel küpeleri, kuyumcunun önündeki masaya gürültüyle bıraktı.

"Topaz mı?" diye sordu adam.

Kestrel için konuşmak güçtü. "Ben de onu öğrenmek için buradayım."

Kuyumcu damlacıklara bir lensle baktı, ardından, "Anlamak zor. Onları gerçek taşlarla kıyaslamak isterim. Ama bu biraz sürebilir," dedi.

"Acele etmeyin."

"Hanımım." Arin kendi dilinde konuşuyordu, sesi sanki salondaki patlaması hiç yaşanmamış gibi tamamen nazikti.

"Pazarda gezebilir miyim?"

Kestrel ona bir göz attı. Bu olağandışı bir talepti ve Arin özellikle de daha önceki davranışından sonra bunun onaylanacağı konusunda çok da umutlu olamazdı.

“Kapalı alandasınız,” dedi, “ve bu yüzden de şu anda bir refakatçiye ihtiyacınız yok. Bir dostumu görmek istiyorum.”

“Bir dost mu?”

“Benim de dostlarım var.” Ardından ekledi: “Geri döneceğim. Kaçmaya çalışsam çok uzaklaşabileceğimi mi sanıyorsunuz?”

Kanun, yakalanan kaçaklar konusunda netti. Kulakları ve burunları kesilirdi. Böyle bir cezalandırma bir kölenin çalışma becerisine sekte vurmuyordu.

Kestrel, Arin’in suratının görüntüsüne dayanamadığını fark etti. Onun *sahiden de* kaçmasını, başarmasını ve onu bir daha görmemeyi tercih ederdi.

“Al bunu.” Parmağından bir kuşun pençeleriyle damgalanmış bir yüzüğü çekip çıkardı. “Bir özgürlük damgası ya da benim mührüm olmadan tek başına yürürsen sorgulanırsın.”

Arin’i gönderdi.

Arin onun parlak saçlarının kabaca kesildiğini ve bir iş eşarbının altına tikiştirildiğini görmek istiyordu. Onun hapiste olmasını istiyordu. Anahtarı kendisinin tutmasını istiyordu. Anahtarın soğuk ağırlığını neredeyse hissedebiliyordu. Kendi tanrısının lütfuna sahip çıkmamış olması gerçeği de hıncını azaltmıyordu.

Pazardaki bir satıcı bağırarak mallarını ilan etti. Ses, Arin’in düşüncelerini bölerek karanlık dönüşlerini durdurdu. Burada bir amacı vardı. Açıkartırma evine gitmeliydi. Ve kafasını boşaltmalıydı.

Şu anda hiçbir şey moralini bozmamalıydı, boğazının gerisindeki şu acı tat bile. Güneşin yüzüne vurmasına izin verdi

ve pazar havasının tozunu içine çekti. Tadı General'in turunc koruluğundan bile daha temiz geldi çünkü en azından bunu koklarken özgürmüş gibi davranabiliyordu. Salonda öğrendiği şeyleri düşünerek yürüdü. Akli onlara dokunup sanki bir ipteki boncuklarmış gibi şekillerini ve boyutlarını değerlendirdi.

Bir anlığına özellikle bir gerçeğin üzerinde durdu: yeni sahibesi bir köleyi özgür bırakmıştı. Arin bu bilginin aklındaki ipte kaymasına, diğer boncuklara çarpıp tıklamasına ve sessiz kalmasına izin verdi. Bu durumla hiçbir alakası yoktu.

Anlamadığı çok şey vardı. Kızın o küpeleri sımsıkı kavrar-ken neden o kadar kaygılı görüldüğüne dair hiçbir fikri yoktu. Tek bildiği, her nasılsa kendisinin üstünlüğü sağladığıydı; ona pahalıya mal olmamış olmasa bile. Artık Arin'in duyabileceği mesafede Valoryaca ne söylediği konusunda dikkatli olurdu.

Arin hedefine giden yolda yalnızca bir defa durduruldu ve asker onun geçmesine izin verdi. Açıkartırma evine ulaşması çok sürmedi ve orada Düzenbaz'ı görmeyi talep etti. Savaştan önce Düzenbaz'a nasıl hitap edildiğini artık kimse hatırlamıyordu, o da bu yüzden Valoryaca takma adından gayet hoşlanıyordu. "Düzenbaz bir müzayedeci için mükemmel bir isim," derdi hep.

Düzenbaz uzun adımlarla bekleme odasına girdi. Arin'i görünce sırtıttı. Dışlerinin kötücül bir biçimde parlaması Arin'e müzayedecinin pek çok insandan saklamaya çalıştığı şeyi anımsattı. Düzenbaz kısaydı ve aynı zamanda tıknaz olsa da uysal bir hava, tembel bir duruş sergilemeyi severdi. Çok az kişi onun bir savaşçı olduğunu düşünürdü. Ta ki o gülümseyinceye kadar.

"*Bunu* nasıl becerdin?" Düzenbaz, Arin'in önünde iyi giyimli ve tek başına durduğunu belirtmek için bir eliyle havada çizer gibi bir işaret yaptı.

"Suçluluk duygusu, sanırım."

“Aferin sana.” Müzayedeci işaret ederek onu hücreye çağırdı. Sessizce içeri girdiler, sonra da içerideki dar bir pencereyi açtılar; bu, satın aldıkları bir malı almak için bekleme odasında oyalanabilecek herhangi bir Valoryalı’nın gözünün önünde olmayan bir pencereydi. Arin ve Düzenbaz, müzayedeci bir lambayı yakıncaya kadar penceresiz odanın karanlığında durdular.

“Böyle daha çok fırsat yakalamana bel bağlayamayız,” dedi Düzenbaz, “bu yüzden de her şeyi anlatsan ve bunu hızla yapsan iyi edersin.”

Arin geçen iki hatanın bir açıklamasını yaptı. Düzenbaz’ın eline tutuşturduğu bir kâğıt ve kurşunkalem parçasıyla kabaca bir harita çizerek General’in konağının planını tarif etti. Arazinin ek binalarıyla birlikte taslağını çizdi ve arsanın nerede dağlık, nerede düzlük olduğunu işaret etti. “Evin içinde sadece bir kez bulundum.”

“Sence bunu değiştirebilir misin?”

“Belki.”

“General’in hareketleri hakkında ne öğrendin?”

“Olağandışı bir şey yok. Şehir duvarlarının dışında talimler. Nadiren evde oluyor ama asla çok uzağında da değil.”

“Ya kız?”

“Sosyete ziyaretlerinde bulunuyor. Dedikodu yapıyor.” Arin onun Leydi Faris’in bebeğiyle ilgili yorumlarında fazlasıyla zekice bir şeyler olduğunu söylememeye karar verdi. Arin Valoryaca konuştuğunda, yüzünün bütünüyle şaşkınlıktan yoksun olduğundan da bahsetmedi.

“Babasıyla ilgili konuşuyor mu?”

Ahırdaki o sohbet sayılır mıydı? Düzenbaz’a göre sayılmazdı. Arin başını iki yana salladı. “Orduyu asla tartışmıyor.”

“Tartışmayacağı anlamına gelmez. Eğer General’in bir planı varsa, kızı da dahil edebilir. Herkes kızının askere yazılmasını istediğini biliyor.”

Arin’in bunu söylemeye niyeti yoktu ama artık ağzından kaçmıştı ve kulağa bir suçlama gibi geliyordu: “Bana onun bir müzisyen olduğunu söylemeliydin.”

Düzenbaz ona kısıp gözlerle baktı. “Konuyla alakası yoktu.”

“Beni bir şarkıcı gibi satmaya çalışmana yetecek kadar alakalıymış.”

“Şans tanrısına şükür ki öyle yapmışım. Onu bir demirci satın almaya ikna edemiyordum. O eve ne zamandır birini yerleştirmeye çalıştığımı biliyor musun? Çocukça meydan okumanla neredeyse her şeyi yerle bir ediyordun. Çukurda işlerin nasıl olacağı konusunda seni uyarmıştım. Tek yaptığım, sana kalabalık için şarkı söylemeni söylemekti. Senin de tek yapman gereken, itaat etmekti.”

“Sen benim sahibim değilsin.”

Düzenbaz, Arin’in kısa saçlarını karıştırdı. “Tabii ki değilim. Bak, delikanlı, bir dahaki sefere seni yüksek rütbeli bir Valoryalının evine yerleştirdiğimde, sana hanımın en çok neyden hoşlandığını söyleyeceğime *söz veriyorum*.”

Arin gözlerini devirdi. Ayrılmak için harekete geçti.

“Hey,” dedi Düzenbaz, “silahlarım ne olacak?”

“Üzerinde çalışıyorum.”

Kestrel gözücuyla Arin’in kuyumcuya tam da yaşlı adamın, “Üzgünüm, hanımefendi ama bunlar sahte. Sadece güzel cam parçaları,” dediğini duyabileceği anda girdiğini gördü.

Kestrel içinin rahatlamasıyla omuzlarını düşürdü.

“Çok da hayal kırıklığına uğramaya gerek yok,” dedi kuyumcu ona. “Arkadaşlarınıza bunların topaz olduğunu söyleyebilirsiniz. Kimsenin ruhu duymaz.”

Daha sonra at arabasındayken Arin’e, “Bana gerçekleri anlatmanı istiyorum,” dedi.

Arin’in rengi solmuş gibi görünüyordu. “Gerçek mi?”

Kestrel gözlerini kırptırdı. Ardından iletişim bozukluğunu anladı. Biraz gücenmekten kendini alamadı: Arin onun bir kölenin özel hayatına burnunu sokacak, bir dostla buluşmasıyla ilgili detayları bilmek isteyecek türden bir sahibe olduğuna inanıyordu. Onu inceledi ve Arin’in eli garip bir hareketle görünmez bir şeyi çekmek ister gibi şakağına doğru kalktı. “Senin özeline girmeye çalışmıyorum,” dedi Kestrel. “Sırların sana ait.”

“O zaman diğer köleleri ispiyonlamamı istiyorsun,” dedi Arin duygusuz bir tonla. “Kabahatlerini sana bildirmemi. Birisi kilerden ekmek veya koruluktan portakal çalarsa söylememi. Bunu yapmayacağım.”

“İstedğim şey bu değil.” Kestrel tekrar konuşmadan önce kelimelerini tarttı. “Haklıydın. İnsanlar bana duymak istediğimi düşündükleri şeyleri söylüyorlar. Umarım bana karşı dürüst olmak için tıpkı Jess’in salonunda olduğun gibi kendini özgür hissedersin. Her şeyi gerçekten nasıl gördüğünü bilmek isterim.”

Arin yavaşça, “Bu senin iyiliğine olurdu. Yani dürüst olmam,” dedi.

“Evet.”

Bir sessizlik oldu. Ardından Arin, “Gezinmek için daha serbest olursam konuşmak için de daha özgür hissedebilirim,” dedi.

Kestrel onun sözlerindeki pazarlığı duydu. “Bunu ayarlayabilirim.”

“Bir ev kölesinin ayrıcalıklarını istiyorum.”

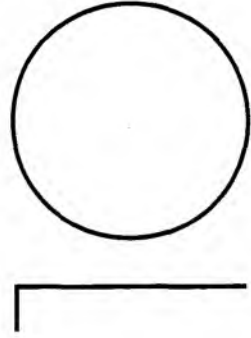
“Tamam.”

“*Ayrıca* şehri kendi başıma ziyaret etme hakkı da. Çok değil, sadece arada bir.”

“Arkadaşını görmek için, değil mi?”

“Aslında sevgilimi.”

Kestrel duraksadı. “Pekâlâ,” dedi.

“Ah, olamaz.” Kestrel oyun masasının karşısından gülümsedi. O ve diğer üç Akrep ve Yılan oyuncusu, çimenlerde dolanan Leydi Faris’in misafirlerinin tam gözünün önünde, terasta oturuyorlardı. “*Onu* yapmak istemezsin,” dedi Kestrel karşısında oturan genç adama.

Lord Irex’in parmağı arka yüzü boş taşın üstünde durakladı, öbür yüzünü çevirip saklı tarafındaki gravürü göstermeye hazır bir şekilde bekliyordu. Dudakları sıkıca kapandı, sonra kıvrılarak alaylı bir gülümsemeye dönüştü.

Ronan masanın kendi köşesinden Kestrel’e göz attı. O da Irex’in merhametsiz tabiatını tanıyordu ve ikisi de bunun Irex’in en azından yakın dövüşte gayet işine yaradığını biliyordu. Geçen bahar turnuvasını kazanmıştı, bu henüz orduya yazılmamış Valoryalıların silah becerilerini göstermek için her yıl düzenlenen bir etkinlikti.

“Senin yerinde olsam onu dinlerdim,” dedi Ronan, fildişi taşlarını tembel tembel karıştırarak. Dördüncü oyuncu Benix

düşüncelerini kendine sakladı. Hiçbiri Irex'in bahar ödülünü aldıktan sonra Kestrel'e yanaştığını bilmiyordu. Vali'nin ev sahipliği yaptığı kutlama partisinde Irex onu yavaş yavaş bir köşeye sıkıştırmış ve kıza asılmıştı. Gözleri neredeyse siyah, kibirden yağ gibi görünmüştü. Kestrel gülerek oradan sıvışmıştı.

"Bir çift tilkinin olmasına çok sevindiğine eminim," diyordu Kestrel şimdi Irex'e, "ama daha iyisini yapmalısın."

"Taşımı yere koydum," dedi Irex soğuk bir biçimde. "Geri alamam."

"Almana izin vereceğim. Sadece bu seferlik."

"Geri almamı *istiyorsun*."

"Ah. Yani hangi taşı oynamaya niyetinin olduğunu bildiğimi kabul ediyorsun."

Benix, Leydi Faris'in narin sandalyesinde ağırlığını diğer tarafa verdi. Sandalye gıcırdadı. "Çevir şu lanet taşı, Irex. Ve sen, Kestrel, onunla oynamayı bırak."

"Ben sadece dostça bir tavsiyede bulunuyorum."

Benix kabaca güldü.

Kestrel, Irex'in kendisini izlemesini izledi; öfkesi, Kestrel'in sözlerinin yalan mı, iyi niyetli gerçekler mi yoksa Irex'in yalan olduğuna karar vereceğini umduğu gerçekler mi olduğuna karar veremezken artıyordu. Taşı çevirdi: bir tilki.

"Çok yazık," dedi Kestrel ve kendi taşlarından birini çevirerek diğer iki eş taşına üçüncü bir arı ekledi. Ortadaki paradan dört altın sikkeyi masanın kendi tarafına çekti. "Gördün mü, Irex? Ben sadece senin iyiliğini düşünüyordum."

Benix sert bir şekilde nefesini bıraktı. Gıcırdayan sandalyesinde arkasına yaslandı, omuzlarını silkti ve keyifle geri çekilme tablosu sergiledi. Akrep ve Yılan taşlarını karıştırırken başını

eğik tuttu fakat Kestrel onun Irex'e temkinli bir bakış attığını gördü. Benix de Irex'in hiddetten taş kesildiğini görmüştü.

Irex kendini masadan geri itti. Ağır adımlarla parke taşlı terastan, Valorya sosyetesinin en önemli üyelerinin renklendiği çimenlere gitti.

"Buna gerek yoktu," dedi Benix, Kestrel'e.

"Vardı," dedi Kestrel. "O can sıkıcı biri. Parasını almak gibi bir derdim yok ama arkadaşlığına katlanamıyorum."

"Onu kaçırmadan önce beni düşünemez miydin? Belki *ben* onun altınını kazanmak için bir şans istiyordum."

"Lord Irex o parayı ayırabilir," diye ilave etti Ronan.

"Eh, ben yenilgiyi kaldıramayanlardan hoşlanmıyorum," dedi Kestrel. "O yüzden ikinizle oynuyorum."

Benix sızlandı.

"Bu kız bir şeytan," diye ona katıldı Ronan keyifle.

"Öyleyse neden onunla oynuyorsun?"

"Kestrel'e karşı kaybetmekten zevk alıyorum. Alacağı her şeyi veririm."

"Bu arada ben de bir gün kazanma umuduyla yaşıyorum," dedi Benix ve Kestrel'in eline dostça vurdu.

"Evet, evet," dedi Kestrel. "İkiniz de iyi pohpohçularsınız. Şimdi para koyun."

"Dördüncü oyuncumuz yok," diye işaret etti Benix. Akrep ve Yılan çiftler halinde ya da dört kişiyle oynanıyordu.

Kestrel kendine rağmen çok da uzakta durmayan, bahçeyi ya da onun ötesindeki evi inceleyen Arin'e baktı. Bulunduğu pozisyondan Irex'in ve Ronan'ın taşlarını görebilirdi. Ancak Kestrel'inkileri göremezdi. Kestrel, Arin'in bu oyundan ne çıkardığını merak etti; tabii oyunu takip etmeye zahmet ettiyse.

Belki de Kestrel'in bakışlarını üzerinde hissederek Arin ona doğru baktı. Gözleri sakın, ilgisizdi. Kestrel gözlerinden hiçbir şey okuyamıyordu.

“Öyleyse oyunumuz sona erdi sanırım,” dedi Kestrel canlı bir sesle iki beye. “Diğerlerine katılalım mı?”

Ronan altınları Kestrel'in para kesesine boşalttı ve kadife bağcığını Kestrel'in bileğine geçirip Kestrel'in teninde hiç kırışık yapmadan dümdüz durana kadar geniş kurdelesıyla gereksizce uzun bir süre oynadı. Kolunu uzattı ve Kestrel tuttu, avucunu kolunun serin ipeğine dayadı. Benix onlara ayak uydurdu ve üçü, uğuldayan partinin ortasına doğru yürüdüler. Kestrel, Arin'in bir güneş saatinin gölge çizgisi gibi pozisyonunu değiştirip takip ettiğini görmese de biliyordu.

Leydi Faris'in pikniğindeki refakatçisi olarak Arin'in yapması gereken şey tam da buydu fakat Kestrel rahatsız bir takip edilme izlenimi ediniyordu.

Bu düşünceyi hemen aklından çıkardı. Bu, Irex'le Akrep ve Yılan oynamanın nahoşluğundan ötürü oluyordu. Eh, o genç beyzadenin davranışları Kestrel'in suçu değildi. Davetli olmadığı konuda diretmişti. Ve şu anda Senatör Nicon'un güzel kızları ile Jess'in ayaklarının dibinde otururken teselli bulmuş gibi görünüyordu. Pembeler, kırmızılar ve turuncular bu sezonun modasıydı ve kadınların etekleri tüllerle bezeliydi. Leydi Faris'in arazisi sanki çimenler günbatımı bulutlarını cezbedip toprağa çekmiş ve onları oraya bağlamış gibi görünüyordu.

Kestrel, Ronan'ı ev sahibelerinin oturup limonata içerken bebeğinin onun yanında, bir kölenin tetikte koruması altında çimenlerde emeklediği yere yönlendirdi. Birkaç genç adam Faris'in çevresinde tembelce uzanıyordu ve Kestrel yaklaşırken

tombul bebeğin yüzünü, hanımın gözdeleleriyle karşılaştırıp çocuğun hangisine benzediğini tahmin etmeye çalıştı.

“... elbette bu en şoke edici skandal,” diyordu Faris.

Kestrel’in merakı kabardı. Bir skandal mı? Eğer romantik türdendiyse Faris’in Kestrel’in gözünde değeri artmak üzereydi. Sadece çelik gibi sınırları olan bir kadın kendisinininki kıkırdayıp ufak yumruklarla çimenleri yakalarken başka insanların budalalıklarıyla ilgili dedikodu yapabiliirdi.

“Skandalları severim,” dedi Ronan, kendisi, Kestrel ve Benix otururlarken.

“Sevmelisin,” dedi Benix. “Sen hep onlara neden oluyorsun.”

“En çok istediklerime değil.” Ronan, Kestrel’e gülümsedi.

Faris onun omzuna yelpazesıyla hafifçe vurdu, bu bakılınca Ronan’ı azarlıyormuş gibi görünen ancak camiadaki herkesin partiyi başarılı kılacak zekice ve flörtçü şakaları devam ettirmesi için bir teşvik olduğunu bildiği bir hareketti; tabii iltifatların ev sahibesine yöneltilmesi kaydıyla.

Ronan derhal Faris’in uzun yırtmaçlı, kısa kesimli elbisesini methetti. Bütün hanımların taktığı gibi kuşağının üstüne bağlanmış mücevherlerle kaplı hançerini takdir etti.

Kestrel arkadaşına kulak kesildi. Ve iltifatlarının yalnızca sanat ve hile kırıntıları olduğunu düşündü. Bunlar birkaç saniyeliğine havada süzûlebilmeleri için kurnazca katlanmış kâğıttan kuğulardı. Daha fazlası değil. Kestrel içinde bir şeylerin eksildiğini hissetti. Ancak bunun, gerginliğin azalıp iç rahatlamasına mı yoksa beklentinin azalıp hayal kırıklığına dönüşü mü olduğunu bilmiyordu.

Çimenlerin arasından bir kır çiçeği koparıp bebeğe uzattı. Bebek çiçeği aldı ve avucunda bozulan taçyapraklarına koyu

gözleriyle huşu içinde baktı. Gülümsedi ve sol yanağında bir gamze belirdi.

Ronan'ın yalakalığı orada bulunan diğer genç erkeklerin rekabetini de tetiklemişti, bu yüzden de Kestrel muhabbetin can alıcı noktasına, skandala getirilmesi için bir süre beklemek zorunda kaldı.

“Ama beyler, siz benim dikkatimi dağıtıyorsunuz!” dedi Faris. “Haberlerimi duymak istemiyor musunuz?”

“Ben istiyorum,” dedi Kestrel bebeğe bir çiçek daha vererek.

“İstemelisin de. Baban bundan memnun olmayacak.”

Kestrel başını çocuktan kaldırdı ve bunu yaptığında Arin'in kulak mesafesinde ve ifadesinin meraklı olduğunu gördü.

“Babamın bununla ne ilgisi var?” Babasının başını romantik bir belaya soktuğuna inanmayı imkânsız buluyordu. “Şehirde bile değil. Buradan bir günlük at yolculuğu uzaklığında bir talimi yönetiyor.”

“Öyle olabilir. Ama General Trajan döndüğünde, Senatör Andrax daha da büyük bir bedel ödeyecek.”

“Ne için?”

“Niye olsun, doğudaki yabanilere varil varil kara barut sattığı için.”

Ani bir sessizlik oluştu.

“Andrax, imparatorluğun düşmanlarına silah mı satmış?” dedi Benix.

“Varillerin çalındığını iddia ediyor. Ama sorarım size, bu nasıl olabilir? Onun koruması altındaydılar. Şimdi de kayıplar. Herkes Andrax'ın ceplerini rüşvetle astarlamayı sevdiğini bilir. Barbarlarla yasadışı ticaret yapmasını durduracak ne var ki?”

“Haklısın,” dedi Kestrel, “babam küplere binecek.”

Leydi Faris, heyecanlı ses tonlarıyla, talimatlar için başkente erişilebilinceye kadar hapsedilen senatör için olası cezaların listesini yapmaya başladı. “Eşim bu konuyu İmparator’la tartışmak için bizzat gitti. Ah, Andrax’a hakikaten ne *olacak*? Sizce idam mı edilir? En azından kuzey tundrasına sürgün!” Faris’in hayran kitlesi de katılarak kafalarından o kadar vahşi bir şekilde zalim cezalar uydurdular ki, söyledikleri kara mizaha dönüştü. Sadece Ronan sessizdi, Faris’in bebeğinin Kestrel’in kucağına güçlükle tırmanıp elbisesinin koluna salyasını akıtmasını izliyordu.

Kestrel çocuğu tuttu, gözleri zayıf rüzgârda karahindiba tüyü gibi kımıldayan ince, beyaz saçlarına doğrulmuştu ama aslında görmüyordu. Babasının dönüşünden ödü kopuyordu. Bu haberin neler getireceğini biliyordu. Babası, Senatör’ün ihanetinden dolayı dehşete düşecek ve haberi, Kestrel’in imparatorluğun rütbelerine sadık askerler eklemenin gerekliliğini görmesi için teşvik etmekte kullanacaktı. Kestrel’in üzerindeki baskısı artacaktı. Kestrel nefes alamayacaktı.

“Bunda iyisin,” dedi Ronan.

“Ne konuda?”

Ronan bebeğin kafasına dokunmak için eğildi. “Anne olmakta.”

“Bu da ne demek oluyor?”

Ronan sıkıntılı göründü. Ardından dilbaz bir biçimde, “Hoşuna gitmiyorsa hiçbir şey,” dedi. Benix’e, Faris’e ve diğerlerine bir göz attı ama onlar başparmak vidalarını ve darağacı ilmiklerini tartışıyorlardı. “Bunun hiçbir anlamı yoktu. Sözümü geri alıyorum.”

Kestrel bebeği çimenlere, Faris’in yanına koydu. “Geri alamazsın.”

“Sadece bu seferlik,” dedi Ronan, Kestrel’in önceden oyun sırasındaki sözlerini tekrar ederek.

Kestrel ayağa kalkıp uzaklaştı.

Ronan takip etti. “Gel, Kestrel. Ben sadece doğruları söyledim.”

Yaprakları kan renginde, gür bir şekilde büyümüş laran ağaçlarının gölgesine girmişlerdi. Yapraklar yakında dökülecekti.

“Bir gün bir çocuğum olmasını istemediğimden değil,” dedi Kestrel, Ronan’a.

Ronan görülür bir şekilde rahatlayarak, “Güzel. İmparatorluğun yeni hayatlara ihtiyacı var,” dedi.

Vardı. Kestrel bunu biliyordu. Valorya İmparatorluğu kıtaya yayılırken kazandığını elinde tutma sorunuyla karşı karşıyaydı. Çözümler, askeri cesaret ve Valorya nüfusunu artırmaktı, bu yüzden de İmparator, Valoryalıların hayatını gereksiz yere tehlikeye atan –düello yapmak ve rüşünü ispatlama törenlerini belirleyen boğadan atlama gibi– faaliyetleri yasaklamıştı. Evlilik, asker olmayan herkes için yirmi yaş sonrasında zorunlu olmuştu.

“Sadece,” Kestrel yeniden denedi, “Ronan, kendimi kapana kısılmış gibi hissediyorum. Babamın istedikleri karşısında...”

Ronan avucunu açıp kendini savunarak elini kaldırdı. “*Ben* seni kapana kısıtırmaya çalışmıyorum. Ben senin arkadaşınım.”

“Biliyorum. Ama yalnızca iki seçenekle yüz yüze geldiğinde –ordu ya da evlilik– bir üçüncü, dördüncü ya da daha da fazlası olup olmadığını merak etmez misin?”

“Yığınla seçeneğin var. Kanun üç sene sonra evlenmek zorunda olduğunu söylüyor ama *kiminle* evleneceğini değil. Her neyse, daha zaman var.” Ronan’ın omzu Kestrel’inkini tıpkı yalancıkdan kavga başlatan çocukların birbirlerine takılmaları gibi sıyırdı. “Seni doğru seçime ikna etmeme yetecek kadar zaman.”

“Tabii ki Benix.” Kestrel güldü.

“Benix.” Ronan elini yumruk yapıp havada salladı. “Benix!” diye bağırdı. “Seni düelloya davet ediyorum! Neredesin, seni koca sersem?” Ronan laran ağaçlarının arasından bir komedyen havasıyla hızla çıktı.

Kestrel onun gidişini izlerken gülümsedi. Belki de Ronan’ın budalaca flörtleri gerçeğin görünmesine mani oluyordu. İnsanların duygularını kesin olarak bilmek zordu. Ronan’la bir sohbet, Kestrel’in gerçeğin mi yalan gibi görüldüğü yoksa yalanın mı gerçek görüldüğünü anlayamadığı bir Akrep ve Yılan oyunu gibiydi.

Eğer gerçekse ne olacaktı?

İçinde kalan o kahkaha sıcaklığını dert edip duraksadı, kendine yarattığı soru cevaplanmamıştı.

Birisi –bir adam– arkasından geldi ve bir kolunu usulca Kestrel’in beline doladı.

Bu bir tür flörtleşme değildi. Açıktan saldırıydı.

Kestrel yana çekilip hızla döndü ve hançerini kınından çıkardı.

Irex. Onun da hançeri çekilmişti.

“Bir dövüş mü, sevgili Kestrel?” Duruşu rahattı. Akrep ve Yılan’ın nasıl oynanacağını bilmiyordu ama silahlar konusundaki becerisi, Kestrel’inkinden üstündü.

“Burada değil,” dedi Kestrel gergin bir biçimde.

“Hayır, burada değil.” Irex’in sesi yumuşaktı. “Ama istiyorsan herhangi bir yerde.”

“Tam olarak ne yaptığını sanıyorsun, Irex?”

“Yani bir saniye öncesini mi kastediyorsun? Ah, bilmem. Belki de yankesicilik yapmaya çalışıyordum.” Sesinin tonunda kaba bir çift anlam yüklüydü.

Kestrel hançerini kınına yerleştirdi. “Altınımı alabilmenin tek yolu hırsızlık.” Ağaçların örtüsünün altından çıktı ve titrek

bir minnetle partinin hâlâ orada olduğunu, porselen ve kaşık seslerinin hâlâ kısık konuşmalardan fazla tınladığını ve kimsenin hiçbir şeyi fark etmediğini gördü.

Belki de Arin dışında kimsenin. Kestrel'i bekliyordu. Arin'in bu akşamüstü yaşananların ne kadarına kulak misafiri olduğunu merak ederken Kestrel aniden hoş olmayan bir şey hissetti; utanç olabilirdi. Veya onun Irex'le olan son karşılaşmalarına şahit olup Kestrel'i yanlış anladığını sanarak dehşete düşmüştü. Yoksa canını başka bir şey mi sıkıyordu? Belki de Arin'in ağaçların ardında neler olduğunu gayet iyi bildiği ve müdahale etmek, yardım etmek için hiçbir girişimde bulunmadığı düşüncesi idi.

Müdahale etmek onun haddine değil, diye hatırlattı kendine Kestrel. Arin'in yardımına ihtiyaç duymamıştı.

“Gidiyoruz,” dedi Arin’e.

Kestrel, içindeki keyifsizliği at arabasındaki sessizliğe gömmeye karar verdi. Sonunda düşüncelerinin zararlı döngüsüne, Irex’e ve onu Akrep ve Yılan’da aşağılama konusunda aldığı aptalca karara dönüp durmasına dayanamadı. “Eee?” diye sordu Arin’e.

Arin at arabasında, onun karşısında oturuyordu ancak gözlerine bakmak için başını kaldırmadı. “Eee ne?”

“Ne düşünüyorsun?”

“Hangi konuda?”

“Parti konusunda. Her şey konusunda. En azından sürdürüyormuşsun gibi yapabileceğin pazarlığımız konusunda.”

“Partiyle ilgili dedikodu yapmak istiyorsun.” Arin yorgun görünüyordu.

“Benimle *konuşmanı* istiyorum.”

Kestrel’e baktı. Kestrel ipek eteğini yumruğunun içinde sıkıttığını fark etti. Eteği bıraktı. “Örneğin Senatör Andrax ko-

nusunda kulak misafiri olduğunu biliyorum. Sence işkenceyi hak ediyor mu? Ölümü?”

“Başına gelenleri hak ediyor,” dedi Arin ve yine sessizleşti. Kestrel vazgeçti. İçindeki öfkeye takılıp kalmıştı.

“Canını sıkın şey bu değil.” Arin’in sesi, sanki ağzından çıkana inanamıyormuş gibi gönülsüz, neredeyse kuşkucu geliyordu.

Kestrel bekledi.

Arin, “O adam bir dangalak,” dedi.

Kimden bahsettiği açıktı. Hiçbir kölenin bunu bir Valoryalı için söylememesi gerektiği açıktı. Ama kelimeleri sesli bir şekilde duymak büyü gibiydi. Kestrel kısık sesle güldü. “Ve ben de bir budalayım.” Buz gibi ellerini alına koydu. “Nasıl biri olduğunu biliyordum. Onunla asla Akrep ve Yılan oynamamalıydım. Ya da kazanmasına izin vermeliydim.”

Arin’in dudaklarının kenarı oynadı. “Kaybetmesini seyretmekten keyif aldım.”

Bir sessizlik oldu ve Kestrel her ne kadar kendini avunmuş gibi hissetse de Arin’in bu akşamüstünü eksiksiz bir şekilde anladığını biliyordu. Hakikaten de laran ağaçlarının arkasında bekleyip Kestrel ile Irex’i dinlemişti. Başka bir şey olmuş olsaydı, hiçbir şey yapmamaya devam eder miydi?

“Akrep ve Yılan’ın nasıl oynandığını biliyor musun?” diye sordu Kestrel.

“Belki.”

“Ya biliyorsundur ya da bilmiyorsundur.”

“Bilip bilmememin bir önemi yok.”

Kestrel sabırsız bir ses çıkardı. “Niye?”

Geç vaktin kararan ışığında Arin’in dişleri parladı. “Çünkü bana karşı oynamak istemezdin.”

General eve dönüp Senatör Andrax'la ilgili haberleri duyduğunda, üstündeki önceki günlerden kalma kirleri yıkayıp temizlemek için bir an bile beklemedi ve atını hapishaneye doğru mahmuzladı.

Uzun adımlarla konağa girdiğinde akşamüstüydü ve atının geldiğini, oturduğu odalardan birinden duyan Kestrel merdivenlerden indi ve babasını girişte, havuzun yanında çömelmiş halde buldu. Babası yüzüne su çarptı ve avuç içiyle terden diken diken olmuş saçlarını ıslattı.

“Senatör’e ne olacak?” diye sordu Kestrel.

“İmparator ölüm cezası vermeyi sevmiyor ama bence bu vakada bir istisna yapacak.”

“Belki de Andrax’ın iddia ettiği gibi kara barut varilleri gerçekten de çalınmıştır.”

“O özel cephaneliğin anahtarına benden başka sahip olan tek kişiydi ve zorlayarak giriş olduğuna dair bir işaret de yoktu. Anahtarım yanımdaydı ve üç gündür uzaktaydım.”

“Variller hâlâ şehirde olabilir. Birisinin gemilerin limanda tutulup aranmasını emrettiğini varsayıyorum?”

Babası irkildi. “Vali’nin iki gün önce yapması gerekeni senin düşüneceğini bilmeliydim zaten.” Duraksadı, ardından, “Kestrel...” dedi.

“Ne diyeceğini biliyorum.” Bu yüzden babasına gelip Senatör’ün ihaneti konusunu açmıştı: General’in bunu Kestrel’in üzerinde kullanacağı bir araca çevirmesini beklemek istememişti. “İmparatorluğun benim gibi insanlara ihtiyacı var.”

Babasının kaşları kalktı. “Yani yapacak mısınız? Askere yazılacak mısınız?”

“Hayır. Bir önerim var. Benim savaşa uygun bir aklımın olduğunu ileri sürüyorsun.”

Babası yavaşça, “İstedliğini almanın yolunu biliyorsun.”

“Ama askeri eğitimim yıllardır fizikselliğe odaklandı ve bunun da tek yaptığı, beni güçbela yeterli olabilecek bir savaşçıya dönüştürmek oldu.” Kestrel, Irex’in önünde durduğunu hayal etti, hançeri o kadar doğal bir şekilde tutmuştu ki onun elinden çıkmış gibi görünüyordu. “Bu yeterli değil. Bana tarih öğretmelisin. Savaş senaryoları üretip kıta düzenlerinin faydalarını ve eksikliklerini tartışıyor olmalıyız. Bu arada ben de imparatorluk için savaşma konusunda açık fikirli olacağım.”

Babasının açık kahverengi gözlerinin kenarları kırıştı fakat dudaklarına sert bir ifade verdi. “Hıh.”

“Önerimi beğenmedin mi?”

“Bana neye mal olacağını merak ediyorum.”

Kestrel kendini hazırladı. Zorlu olan kısım buydu. “Rax’le olan eğitim çalışmalarım bitecek. İlerleyebileceğim kadar ilerlediğimi o da benim kadar iyi biliyor. Onun zamanını harcıyoruz.”

General başını iki yana salladı. “Kestrel...”

“Ve sen de askere yazılmam için bana baskı yapmayı bırakacaksın. Asker olup olmamam benim seçimim.”

General ıslak avuçlarını birbirine sürttü, elleri hâlâ kirliydi. Onlardan damlayan su kahverengiydi. “Bu da benim karşı teklifim. Programım el verdiğince benimle strateji çalışacaksın. Rax’le olan oturumların devam edecek ama sadece haftalık olarak. Ve ilkbahara kadar kararını vereceksin.”

“Yirmi yaşına kadar karar vermek zorunda değilim.”

“Savunduğumuz şeylerin ne olduğunu ne kadar kısa sürede bilirsek bu ikimiz için de daha iyi olur, Kestrel.”

Kestrel kabul etmeye hazırdı ama babası bir parmağını kaldırdı. “Benim hayatımı seçmezsen,” dedi, “ilkbaharda evleneceksin.”

“Bu bir tuzak.”

“Hayır, bir bahis. Bağımsızlığını, benim yanımda savaşmaya kıyasla çok daha fazla sevdiğin üzerine bir bahis.”

“Umarım az önce söylediğin şeydeki ironiyi görüyorsundur.”

Babası gülümsedi.

Kestrel, “Beni ikna etmeye çalışmayı bırakacak mısın? Artık daha fazla nutuk olmayacak, değil mi?” dedi.

“Hiç olmayacak.”

“Pıyanoyu istediğim zaman çalacağım. Bu konuda tek kelime etmeyeceksin.”

Babasının gülümseyişi küçüldü. “İyi.”

“Ve,” Kestrel’in sesi bocaladı, “evlenirsem bu benim seçtiğim kişiyle olacak.”

“Elbette. Kendi cemiyetimizdeki bütün Valoryalılar uygundur.”

Kestrel bunun adil olduğuna karar verdi. “Kabul ediyorum.”

General nemli eliyle Kestrel’in yanağını okşadı. “Aferin kızıma.”

Kestrel koridorda yürüdü. Babasının dönüşünden bir gece önce uyanık olarak yatmış, kapalı gözlerinin ardında üç arı taşı ve Irex'in bıçağıyla kendisinininkini görmüştü. Bir durumda kendini ne kadar güçlü, diğerinde ise ne kadar çaresiz hissettiğini düşünmüştü. Hayatını, rastgele çektiği Akrep ve Yılan taşları gibi inceledi. Net bir oyun dizisi gördüğüne inanıyordu.

Ama o oyunu kendisine öğretenin babası olduğunu unutmuştu.

Kestrel'in içinde, çok kötü bir pazarlık yaptığına dair bir his vardı.

Kütüphanenin yanından geçti, sonra durup açık kapısına döndü. İçeride iki ev kölesi vardı, toz alıyorlardı. Kestrel'in eşikteki ayak seslerini duyunca duraksayıp ona baktılar; sanki bütün hatalarının yüzüne damgalandığını görebiliyorlarmış gibi *dikkatle* baktılar.

Yeşile çalan gözleriyle tatlı bir kız olan Lirah, "Hanımım..." dedi.

"Smith'in nerede olduğunu biliyor musun?" Kestrel, onun Arin'in diğer adını kullanmasına sebep olan şeyin ne olduğundan emin değildi. O ana kadar gerçek adını kimseyle paylaşmadığını fark etmemişti.

"Demirci ocağında," dedi Lirah geciktirmeden. "Ama..."

Kestrel döndü ve bahçe kapılarına doğru yürüdü.

Küçük bir oyalanma aradığını düşünmüştü. Ancak metalin metale çarpıp çınlamasını duyduğunda ve Arin'in bir alet takımıyla çelik gövdeyi örse sürttüğünü, diğeriyse de onu dövdüğünü gördüğünde, Kestrel yanlış yere geldiğini biliyordu.

“Evet?” dedi Arin sırtı ona dönük bir şekilde. İş gömleği terden sırlıslıklam olmuştu. Elleri ıslıydı. Kılıcın bıçak kısmını soğuması için örsün üzerine bıraktı ve ateşe başka, daha kısa bir metal parçasını yerleştirmek için kıpırdadı, bu da genç adamın profilden görünümünün düzensiz bir ışıkla aydınlanmasına sebep oldu.

Kestrel sesinin kendisi gibi çıkmasını diledi. “Bir oyun oynayabileceğimizi düşünmüştüm.”

Arin’in kara kaşları çatıldı.

“Akrep ve Yılan oyunu,” dedi Kestrel. Daha kesin bir biçimde, “Nasıl oynandığını bildiğini ima ettin,” diye ekledi.

Arin ateşi canlandırmak için maşayı kullandı. “Ettim.”

“Beni yenebileceğini ima ettin.”

“Bir Valoryalı’nın bir Herrani’yle oynamak istemesi için hiçbir neden olmadığını ima ettim.”

“Hayır, söylediklerinin o şekilde yorumlanabilmesi için kelimeleri özenle seçtin. Ama kastettiğin bu değildi.”

Arin ona döndü, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. “Oyun oynamak için vaktim yok.” Parmak uçlarında kömür tozu vardı.

“Yapılacak işlerim var.”

“Ben izin vermezsem olmaz.”

Arin arkasını döndü. “Başladığım işi bitirmeyi severim.”

Kestrel gitme niyetindeydi. Arin’i gürültü ve ısıyla bırakmak niyetindeydi. Daha fazla hiçbir şey söylememek niyetindeydi. Bunun yerine Kestrel kendini meydan okurken buldu. “Nasıl olsa benim dengim değilsin.”

Arin ona Kestrel’in iyi tanıdığı bir bakış attı, ölçülü bir küçümseme bakışıydı bu. Aynı anda yüzünde bir gülümseme belirdi. “Nerede oynamamızı önerirsin? Burada mı?”

“Odalarımından birinde.”

“Odalarından birinde?” Arin inanamayarak başını iki yana salladı.

“Oturma odamda,” dedi Kestrel. “Ya da salonda,” diye ekledi, gerçi ev ahalisine bu kadar açık olan bir yerde Arin’le oynamayı düşünmek onu rahatsız ediyordu.

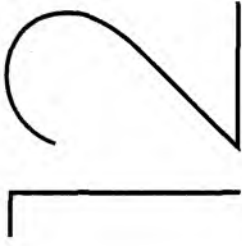
Arin örse yaslanarak düşündü. “Oturma odan olur. Bu kılıcı bitirdiğimde geleceğim. Ne de olsa artık birtakım ayrıcalıklarım var. Bari faydalanyım.” Arin konuşmaya başladı, sonra sustu, bakışları Kestrel’in yüzünü tarıyordu. Kestrel tedirgindi.

Arin’in gözlerini diktiğini fark etti. Gözleri Kestrel’deydi.

“Yüzünde leke var,” dedi Arin kısaca.

Genç adam işine geri döndü.

Kestrel banyoya gittiğinde bahsettiği şeyi gördü. Banyo aynasını öğleden sonranın geç vakitlerinin loş, amber rengi ışığını yakalaması için hafifçe çevirdiği anda, Kestrel, Arin gibi Lirah’nın da görüp ona söylemeye çalıştığı şeyi gördü. Belli belirsiz bir leke, yüksek elmacık kemiğinin eğimini takip edip yanağını karartıyor ve çene çizgisini sıyrıyordu. Bu bir el iziydi. Babasının, ikisi arasındaki anlaşmayı kutlamak için Kestrel’in yüzüne dokunduğu zaman nasırlı elinin bıraktığı bir izdi.

Arin banyo yapmıştı. Ev kıyafetleri giyiyordu ve Kestrel onu kapı aralığında gördüğünde omuzları gevşekti. Davet edilmeden uzun adımlarla odaya girdi, Kestrel'in beklediği küçük masadaki diğer sandalyeyi çekip oturdu. Kollarını lakayt bir tavırla rahat bir pozisyona getirdi ve sanki onun sahibiymiş gibi sırmalı kumaşlı sandalyeye yaslandı. Kestrel onun evindeymiş gibi göründüğünü düşündü.

Gerçi demirci ocağında da böyle görünüyordu. Kestrel gözlerini ondan ayırıp Akrep ve Yılan taşlarını masanın üzerine yığdı. Arin'in bu kadar farklı ortamlarda rahat olmasının onun için bir yetenek olduğunu fark etti. Kendisi Arin'in dünyasının nasıl üstesinden gelirdi, merak etti.

Arin, "Burası bir oturma odası değil," dedi.

"Öyle mi?" Kestrel taşları karıştırdı. "Ben de oturduğumuzu sanıyordum."

Arin'in dudakları hafifçe kıvrıldı. "Burası çalışma odası. Ya da," kendi altı taşını çekti, "öyleymiş."

Kestrel kendi sırası gelince hamlesini yaptı. Hiçbir merak belirtisi göstermemeye karar verdi. Dikkatinin dağıtılmasına izin vermeyecekti. Taşlarını ters çevirerek dizdi.

“Bekle,” dedi Arin. “Bahis nedir?”

Kestrel bunun üzerinde dikkatlice düşünmüştü. Eteğinin cebinden küçük bir ahşap kutu çıkardı ve masaya koydu. Arin kutuyu alıp sallayarak içindekilerin ince, kayan tıkırtılarını dinledi. “Kibritler.” Kutuyu tekrar masanın üstüne attı. “Pek büyük bir bahis sayılmaz.”

Ama kumar oynayacağı hiçbir şeyi olmayan bir köleye uygun bahis neydi ki? Bu soru, oyunu önerdiğinden beri Kestrel’e dert olmuştu. Omuzlarını silkip, “Belki de kaybetmekten korkuyorumdur,” dedi. Kibritleri aralarında paylaştırdı.

“Hımm,” dedi Arin ve ikisi de kendi bahislerini ortaya koydular.

Arin taşlarını, gravürlerini Kestrel’e göstermeden kendisinin görebileceği şekilde konumlandırdı. Gözleri bir anlığına onlara kaydı, sonra ortamın lüksünü incelemek için kalktı. Bu, Kestrel’in canını sıktı; hem Arin’in ifadesinden hiçbir bilgi alamadığı hem de Arin gözlerini kaçırıp Kestrel’e, ona herhangi bir şey ele verme korkusu olmadan kendi taşlarını incelemesine bir saniye vererek bir centilmen gibi davrandığı için. Sanki böyle bir avantaja ihtiyacı varmış gibi.

“Nereden biliyorsun?” dedi Kestrel.

“Neyi nereden biliyorum?”

“Buranın bir çalışma odası olduğunu. Böyle bir şeyi hiç duymamıştım.” Kestrel kendi taşlarını yerleştirmeye başladı. Ancak taşların tasarımlarını gördüğünde Arin’in gözlerini kaçırarak kibarlık mı yaptığını yoksa Kestrel’i kasıtlı olarak mı kışkırttığını merak etti.

Kendi çektiği taşlara dikkatini verdi, iyi bir eli olduğunu görmek içini rahatlattı. Bir kaplan (en yüksek taş), bir kurt, bir fare, bir tilki (fare dışında kötü bir üçlü değildi) ve bir çift akrep. Isırık taşlarını seviyordu. Bunlar çoğunlukla hafife alınıyordu.

Kestrel, Arin'in sorusunu yanıtlamak için beklediğini fark etti. Kestrel'i seyrediyordu.

"Biliyorum," dedi Arin, "bu odanın senin sütündeki konumundan, duvarların krem renginden ve kuğu tablolarından dolayı biliyorum. Burası bir Herrani hanımının mektuplarını kaleme aldığı ya da günlük girdilerini yazdığı bir yerdi. Burası kişiye özel bir oda. Ben içeri alınmamalıyım."

"Eh," dedi Kestrel rahatsız olmuşçasına, "artık eskiden olduğu şey değil."

Arin ilk taşını oynadı; bir kurt. Bu da Kestrel'in kendi eline katabileceği bir eksik kurt demekti. Tilkisini koydu.

"Ama bu odanın ne olduğunu nereden biliyorsun ki?" diye üsteledi Kestrel. "Daha önce bir ev kölesi miydin?"

Arin'in parmağı bir taşın kör yüzünde seğirdi. Kestrel onun keyfini kaçırmak istememişti ancak kaçırdığını görüyordu.

"Bütün Herrani soylularının evlerinin çalışma odaları vardı," dedi Arin. "Bu genel bir bilgidir. Sana söylediğim şeyi her köle söyleyebilir. Ona sorsan Lirah da söylerdi."

Kestrel, Arin'in Lirah'ı tanıdığının –veya en azından adını sohbete rastgele bir şekilde sokacak kadar tanıdığının– farkında değildi. Ama tabii ki tanıyordu. Lirah'nın önceden ona Arin'in yerini ne kadar çabucak söylediğini hatırladı. Kız sanki bu yanıt Kestrel'in sormasından çok önce, suyun üstündeki bir peygamberdevesi gibi aklının yüzeyinde titriyormuşçasına konuşmuştu.

Kestrel ile Arin sessizce taşları çıkardılar, yenilerini çektiler, diğerlerini oynadılar, yalnızca bahse girmek için konuştular.

Ardından Arin'in elleri duraksadı. "Salgından sağ kurtulmuşsun."

"Ah." Kestrel gevşek, kesik elbisesinin, kollarının içlerini gözler önüne serecek şekilde sıyrıldığını fark etmemişti. Sol dirseğinin üzerindeki kısa yara izine dokundu. "Evet. Pek çok Valoryalı, Herran'ın kolonileştirilmesi sırasında salgına yakalandı."

"Çoğu Valoryalı, bir Herrani tarafından iyileştirilmedi." Arin gözlerini yara izine dikti.

Kestrel elbisenin kollarını teninin üzerine çekti. Bir kibrit alıp parmaklarının arasında çevirdi. "O zamanlar yedi yaşındaydım. Çok fazla bir şey hatırlamıyorum."

"Buna rağmen neler olduğunu bildiğinden eminim."

Kestrel tereddüt etti. "Bu hoşuna gitmeyecek."

"Neyin hoşuma gittiği fark etmez."

Kestrel kibriti bıraktı. "Ailem daha yeni gelmişti. Babam hastalanmadı. Sanırım doğal bir bağışıklığı vardı. O her zaman... sağlam görünmüştür."

Arin'in yüzü gergindi.

"Ama annem ve ben hastaydık. Annemin yanında uyuduğumu hatırlıyorum. Teni çok sıcaktı. Onun ateşinin benimkini benimkinin de onunkini körüklememesi için kölelere bizi ayırmaları söylenmişti fakat ben daima onun yatağında uyanıyordum. Babam hiçbir Herrani'nin salgından çok etkilenmediğini söylüyordu; yakalansalar bile öldürücü değildi. Bir Herrani hekimi buldu." Sözü orada bitirmeliydi. Ancak Arin'in bakışları sabitti ve Kestrel daha fazlasını anlatmamanın, Arin'in kolayca görebileceği bir yalan olacağını hissediyordu. "Babam doktora bizi iyileştirmesini ya da öldürüleceğini söyledi."

"Yani doktor bunu yaptı." Arin'in sesi iğrenmiş gibi çıkıyordu. "Ecelinden korktuğu için."

“Nedeni bu değil.” Kestrel başını eğip taşlarına baktı. “Nedenini bilmiyorum. Ben bir çocuk olduğum için miydi?” Kestrel başını iki yana salladı. “Hastalığı kanatarak çıkarmak için kolumu kesti. Eğer yara izini tanıdıysan bunun bütün Herrani doktorların yaptığı bir şey olduğunu zannediyorum. Yarayı dikti. Ardından bıçağı kendine çevirdi.”

Arin’in gözlerinde bir şey alevlendi. Kestrel kendisinin de aynaya her baktığında çoğunlukla yapmaya çalıştığı gibi, Kestrel’i bir çocuk olarak görmeye, doktorun onda kurtarmaya karar verdiği şeyin ne olduğunu görmeye çalışıp çalışmadığını merak etti. “Peki ya annen?” dedi Arin.

“Babam annemde, doktorun bende açtığı gibi bir kesik açmaya çalıştı. Bunu hatırlıyorum. Çok fazla kan vardı. Annem öldü.”

Kestrel sessizlikte düşen bir yaprağın, kararmakta olan gökyüzüne açılan pencerenin camını sıyırdığını duydu. Hava ılıktı ama yaz bitmek üzereydi.

“Taşlarını oyna,” dedi Arin sertçe.

Kestrel taşlarını çevirdi, kesinlikle kazanmış olduğu gerçeğinden hiç sevinç duymadı. Dört tane akrebi vardı.

Arin kendininkileri çevirdi. Fildişinin ahşap masaya çarparken çıkardığı takırtı anormal bir biçimde yüksekti.

Dört engerek.

“Kazandım,” dedi Arin ve kibritleri süpürerek eline çekti.

Kestrel taşlara baktı, uzuvlarına bir hissizlik yayıldığını hissediyordu. “Evet,” dedi. Boğazını temizledi. “İyi oynadın.”

Arin ona keyifsiz bir gülümsemeyle baktı. “Seni uyardım.”

“Evet. Uyardın.”

Arin ayağa kalktı. “Sanırım hazır üstünlük bendeyken ayrılacağım.”

“Bir dahaki sefere görüşürüz.” Kestrel ona elini uzattığını fark etti. Arin onun eline baktı, sonra kendi avucuna aldı. Kestrel hissizliğin çekildiğini ancak bunun yerine başka bir sürprizin geçtiğini hissetti.

Arin elini bıraktı. “Yapacak işlerim var.”

“Ne gibi?” Kestrel sesinin gamsız çıkması için uğraştı.

Arin de aynı şekilde cevap verdi. “Bu beklenmedik kibrit kazanımımla *ne* yapacağım üzerinde düşünmek gibi.” Yapmacık bir neşeyle gözlerini büyüttü ve Kestrel gülümsedi.

“Seni geçireyim,” dedi.

“Yolumu kaybedeceğimi mi sanıyorsun? Yoksa giderken bir şey çalacağımı falan mı?”

Kestrel yüzünün mağrur bir ifade takındığını hissetti. “Nasıl olsa konaktan ayrılıyorum,” dedi, sözcükler ağzından çıkana kadar böyle bir planı olmadığı halde.

Giriş katına varıncaya kadar evin içinde sessizce yürüdüler. Kestrel, kendi piyanosunu gizleyen kapalı kapıların yanından geçerlerken, Arin’in uzun adımlarının neredeyse fark edilemeyecek bir şekilde duraksadığını gördü.

Kestrel durdu. “O odaya olan ilgin nedir?”

Arin ona keskin bir bakış attı. “Müzik odasına karşı hiçbir ilgim yok.”

Arin’in uzaklaşmasını izlerken Kestrel’in gözleri kısıldı.

Kestrel'in babasıyla olan ilk dersi kütüphanelerinde, baştan başa güzelce ciltlenmiş kitaplarla tıklım tıklım olmuş ilave rafların olduğu karanlık odada gerçekleşti. Bu kitaplardan yalnızca bazıları Kestrel'in dilindeydi; imparatorluğun edebiyat geleneği çok gelişmemişti. Kitapların çoğu Herranice'ydi ve sadece birkaç Valoryalı o dili iyi konuşabildiği ve alfabesi farklı olduğu için çok az kişi okuyabiliyordu. Yine de bütün Valoryalı sömürgeciler fethedilmiş kütüphanelerini sağlam bırakmıştı. Böyle daha güzel görünüyorlardı.

Babası ayakta durmuş, pencereden dışarı bakıyordu. Oturmayı pek sevmiyordu. Kestrel ise kasıtlı bir hareketle okuma sandalyesine yerleşti.

Babası, "Valorya İmparatorluğu projesi, yirmi dört yıl önce kuzey tundrasını aldığımızda başladı," dedi.

"Fethedilmesi kolay bir bölge." Kestrel kendini General'e bir kılıçla kanıtlayamıyordu fakat en azından ona tarih bildiğini gösterebilirdi. "Nüfusları azdı, çadırlarda yaşayan uzak kabilelere

bölünmüşlerdi. Her iki tarafta da çok az can kaybı vererek onları yazın işgal ettik. Bu, Valoryalıların komşularının genişlemeye itiraz edip etmeyeceklerini görmek için bir denemeydi. Aynı zamanda halkımızı cesaretlendirmeyi hedefleyen simgesel bir zaferdi. Fakat tundra hiç tarım imkânı vermez, çok az et ve köle sunar. Çoğunlukla değersizdir.”

“Değersiz mi?” General kitap raflarının altında, duvarlarda sıralanan çekmecelerden birini çekti, parşömen tomarı şeklindeki haritayı çıkarıp açtı ve cam ağırlıklarla masaya tutturdu. Kestrel ayağa kalkıp kıtanın dış hatlarını ve imparatorluğun geniş alanını incelemek için yaklaştı.

“Belki de *değersiz* değildir,” diye kabullendi. Parmağıyla imparatorluğun kuzeyinin çoğunun üzerinde –donmuş bölge doğuya yayılıp genişleyinceye, imparatorluğun kuzeydoğu köşesinden kıvrılmak üzere güneye ininceye kadar– ince bir toprak parçasına sahip olan tundrayı işaret etti. “Valorya’ya bir barbar istilasına karşı doğal bir bariyer sağlıyor. Tundra, savaş için dostane bir toprak değil, özellikle de artık bizim tarafımızdan savunuluyorken.”

“Evet. Ama tundranın bizim için başka bir değeri daha var; bu haritaya bakarak göremeyeceğin bir değer. Bu bir devlet sırrı, Kestrel. Bunu saklayacağına güveniyorum.”

“Elbette.” Kestrel entrikanın heyecanını ve babasının güvenini kazanmış olmanın mutluluğunu aynı anda yaşıyordu. Gerçi babasının da ona aynen böyle hissettirmek istediğini biliyordu.

“Biz saldırmadan çok önce tundraya casuslar gönderildi. Bunu elde etmek istediğimiz bütün bölgelerde yapıyoruz; tundra bu anlamda özel değildi. Fakat casusların orada bulduğu şey *özel*di: maden depoları. Kazılıp çıkarılmış, savaşlarımıza kaynak

sağlamış olan bir parça gümüş. Daha da önemlisi, çok büyük bir miktar kükürt var, kara barut yapımında kilit bir içerik.”

Kestrel’in gözlerinin kocaman açıldığını görünce gülümsedi. Ardından işgal hazırlıklarını, başlangıçtaki hafif çarpışmaları, genç bir subayken onun umut vadettiğini gören ve savaş usulleri konusunda ona özel ders veren General Daran tarafından tundranın nasıl kazanıldığını ayrıntılarıyla tarif etti.

Babasının sözü bittiğinde Kestrel, Herran yarımadasına dokundu. “Bana Herran Savaşı’nı anlat.”

“Bu bölgeyi ben almadan çok önce istiyorduk. Aldığımda Valoryalı sömürgeciler ödülden bir parça kapmak için sabırsızlanıyordu. Savaştan önce onlarca yıl boyunca Herraniler ülkelerinin zenginliği, malları, güzelliği, zengin toprağıyla –özellikle de bölgenin coğrafi yapısının bir adaya yakın oluşuyla– neredeyse *mükemmel* oluşuyla övünüyorlardı.” General bir dağ sırasının onu kıtanın geri kalanından ayırdığı yer dışında neredeyse her tarafından güney deniziyle çevrili yarımada da parmağını gezdirdi. “Herraniler bizim aptal, gaddar yabanilerden fazlası olmadığını düşünüyorlardı. Bizden satılık lüks malları olan gemilerini anakaramıza gönderecek kadar hoşlanıyorlardı. Sattıkları her kaymaktaşı kâsenin ya da baharat çuvalının İmparatorumuzun iştahını kabarttığını düşünüyor gibi görünmüyorlardı.”

Kestrel bunların çoğunu biliyor olmasına rağmen bildiğini sandığı hikâye aslında kaba bir heykeli andırıyordu, babasının sözleriye bu heykelin üzerine inen sert keski darbeleri gibi mermere detaylar katıyor, genç kadının taşın içinde gizlenen gerçek sureti görmesini sağlıyordu. “Herraniler dokunulmaz olduklarına inanıyorlardı,” dedi babası. “Neredeyse haklıydılar da. Denizlerde hâkimiyet kurmuşlardı. Donanmaları hem gemileri hem de denizcilerinin eğitimi açısından bizimkinden

çok daha fazla gelişmişti. Donanmamız onlarınkine daha denk olsaydı bile deniz bize karşıydı.”

“Yeşil fırtınalar,” dedi Kestrel. Fırtına mevsimi yaklaşıyordu. Deniz güzergâhları boyunca birdenbire ortaya çıkan ve kıyılara çarparak gökyüzünü ürkütücü bir yeşile çeviren boralar ilkbahara kadar sürerdi.

“Denizyoluyla istila intihardı. Karayolu daha olanaklıydı. Dağlardan bir ordu geçirmenin imkânı yoktu. Sadece bir geçit vardı ancak o kadar dardı ki bir ordu neredeyse tek sıra halinde sıkışarak ve yavaşça geçmek zorunda kalırdı. Herrani kuvvetlerinin, birimiz bile kalmayınca kadar ordumuzu yavaş yavaş bertaraf etmesini kolaylaştırırdı.”

Kestrel babasının ne yaptığını biliyordu fakat şimdiye kadar bir şeyi fark etmemişti. “Bütün o kara barutu önceki tundra fethinden aldın.”

“Evet. Onu dağları doldurup o geçit içinden yolumuzu patlatarak ordunun zafere dalmasını sağlayınca kadar genişletmek için kullandık. Herraniler karadan gelecek bir istilaya hazır değillerdi. Güçleri denizdeydi.

“Ve aptallıkları, erken teslim olmalarındaydı. Tabii ben şehri ele geçirdikten sonra yapabilecekleri çok az şey vardı. Ama hâlâ bir donanmaya sahiplerdi: toplarla donatılmış, hızlı ve neredeyse yüz gemilik bir filo. Şehri geri kazanabileceklerinden şüpheliyim; denizciler eninde sonunda karaya çıkmak zorunda kalırlardı ve sayıları bizimkinden azdı, süvarilere karşı pek becerikli değillerdi. Ama gemileri bizi bezdirebilirdi. Korsan saldırılarla çarpışmaya girebilirlerdi. Savaşı Valorya sularına taşıyıp o hasarı, daha iyi teslim olma koşulları için kullanabilirlerdi. Fakat şehir ve insanları benim elimdeydi; ünüm de öyle.”

Kestrel döndü. Raftan bir Herrani şiir kitabını çekti ve okumadan sayfalarını karıştırdı. Babası artık ona değil, geçmişe bakıyordu.

“Böylelikle Herraniler teslim oldu,” dedi babası. “Hiç hayatları olmamasındansa kölelik hayatını seçtiler. Bize gemilerini verdiler ve onlarla birlikte donanmamız, bilinen dünyadaki en büyük donanma oldu. Şimdi her Valoryalı asker güzelce denize açılabilir. Senin de bunu öğrendiğinden emin oldum.”

Kestrel aradığı paragrafı buldu. Bu, zamanın hiçbir anlamının olmadığı sihirli adalara olan bir yolculukla ilgili bir şiirin başlangıcıydı. Denizcilere geminin dümenini açık sulara kırmaları için bir çağrıydı. *Karina edin gemiyi dalga tepeliklerine,* diye okudu. *Açılın salamura kalpli denize.*

“Kazanmamızın pek çok sebebi var,” dedi babası, “ve bunları sana öğreteceğim. Ama esas nedeni basit. Onlar zayıftı. Biz değildik.”

Babası, Kestrel’in kitabını aldı ve kapattı.

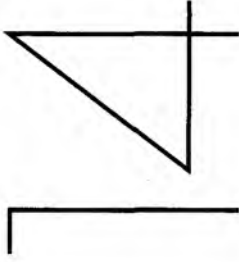
General’le olan buluşmaları sıklıkla gerçekleşmiyordu. General meşguldü ve Kestrel müteşekkirdi. Muhabbetleri Kestrel’in kolayca büyülenme ve tikslenme arasında gelip gitmesine neden oluyordu.

Ağaçlardan yapraklar savruluyordu. Yaz sıcaklığı havadan çekildi. Kestrel, evden hiç çıkmadığı için piyano çalarken babasından öğrendiği pek çok şeyi unutabildiğini neredeyse hiç fark edememişti. Artık bunu yapabildiği için neredeyse her boş saatinde çalışıyordu. Müzik ona sanki çevresine bir ışık halesi yayan bir lamba tutuyormuş ve onun ötesindeki karanlıkta insanların ve sorumlulukların olduğunu bilse de onları göremiyormuş gibi

hissettiriyordu. Çalarken hissettiği Şeyin alevi, onu nefis bir biçimde kr ediyordu.

Ta ki müzik odasında onu bekleyen bir Şey buluncaya kadar. Küçük, fildişi taş, piyanonun tam orta tuŐunda dengede duruyordu. Akrep ve Yılan taşı ters olarak kapatılmıştı. Boş tarafı yukarı bakıyordu.

Kestrel'i bir soru... veya bir davetmiŐ gibi arıyordu.

“Yenemeyeceğin biriyle oynamayacağını düşünmeye başladım,” dedi Arin.

Kestrel başını piyanodan kaldırıp Arin’in, açık bıraktığı kapıların yanında durduğunu gördü, ardından da bahçe pencerelerinin yanındaki masada duran Akrep ve Yılan takımına göz attı.

“Hiç de değil,” dedi Kestrel. “Meşguldüm.”

Arin’in gözleri piyanoya kaydı. “Ben de öyle duydum.”

Kestrel masaya oturmak için hareketlenerek, “Oda seçimin ilgimi çekti,” dedi.

Arin tereddüt etti ve Kestrel onun bu seçimin sorumluluğunu inkâr etmeye, o taşı piyanonun üzerinde bir hayalet bırakmış gibi yapmaya hazır olduğunu düşündü. Sonra arkasındaki kapıları kapadı. Oda büyük olsa da aniden gözüne küçük göründü. Arin ona masada katılmak için odayı geçti. “Senin süitinde oynamak hoşuma gitmedi,” dedi.

Kestrel buna gücenmemeye karar verdi. Arin'den dürüst olmasını kendisi *istemmişti*. Kestrel taşları karıştırdı ancak masaya bir kutu kibrit koyduğunda Arin, “Başka bir şeye oynayalım,” dedi.

Kestrel elini kutunun kapağından kaldırmadı. Yine Arin'in kendisine ne sunabileceğini, neyine kumar oynayabileceğini merak etti ve aklına hiçbir şey gelmedi.

Arin, “Ben kazanırsam bir soru soracağım ve sen de yanıtlayacaksın,” dedi.

Kestrel tedirgin bir heyecan hissetti. “Yalan söyleyebilirim. İnsanlar yalan söyler.”

“Bu riski göze almaya razıyım.”

“Eğer senin bahsin buysa o zaman benim de ödülümün aynısı olacağını farz ediyorum.”

“Eğer kazanırsan.”

Kestrel hâlâ tam olarak kabul edemiyordu. “Sorular ve yanıtlar, Akrep ve Yılan'da fazlasıyla kuraldışı bahislerdir,” dedi asabi bir biçimde.

“Halbuki kibritlerden mükemmel bahis olur ve onları kazanıp kaybetmek çok heyecanlıdır.”

“İyi.” Kestrel kutuyu halının üstüne attı, kutu yere boğuk bir sesle çarptı.

Arin tatmin olmuş, eğlenmiş ya da başka herhangi bir şey gibi görünmüyordu. Sadece kendi elini çekti. Kestrel de aynı-sını yaptı. Azimli bir dikkatle oynadılar ve Kestrel kazanmaya kararlıydı.

Kazanamadı.

“Neden çoktan bir asker olmadığını,” dedi Arin, “bilmek istiyorum.”

Kestrel ondan ne sormasını beklediğini söyleyemezdi fakat bu o değildi ve soru, unutmayı yeğlediği yıllarca süren tartışmaları anımsatıyordu. Kısaca konuştu. “On yedi yaşındayım. Henüz kanunen askere yazılmam ya da evlenmem gerekmiyor.”

Arin sandalyesinde arkasına yaslanıp kazanan taşlarından biriyle oynadı. İnce kenarını masaya vurdu, taşı parmaklarının arasında döndürdü ve diğer tarafını vurdu. “Bu tam bir cevap değil.”

“Bu cevapların ne kadar kısa ya da uzun olması gerektiğini belirttiğimizi sanmıyorum. Tekrar oynayalım.”

“Sen kazanırsan, bana verdiğin türden bir cevaptan tatmin olacak mısın?”

Kestrel yavaşça, “Ordu, babamın hayatı. Benim değil. Ben yetenekli bir savaşçı bile değilim.”

“Gerçekten mi?” Arin’in şaşkınlığı içten görünüyordu.

“Ah, yeterli görülüyorum. Kendimi çoğu Valoryalı kadar iyi savunabiliyorum ama çarpışmada iyi değilim. Bir şeyde iyi olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum.”

Arin yine piyanoya bir bakış attı.

“Ayrıca müziğim de var,” diye onu onayladı Kestrel. “Bir piyano çok taşınır bir eşya değildir. Bir savaşa gönderilsem onu yanıma almam zor olurdu.”

“Müzik çalmak köleler içindir,” dedi Arin. “Yemek ve temizlik yapmak gibi.”

Kestrel onun sözcüklerinde, sesinin aldırışsız tınısında kaya gibi gömülü öfkeyi duydu. “Her zaman öyle değildi.”

Arin sessizdi ve Kestrel başta onun sorusunu en kısa biçimde yanıtlamaya çalışmış olsa da General’e karşı direnişinin ardındaki son nedeni açıklamak için kendini mecbur hissediyordu. “Ayrıca... insanları öldürmek istemiyorum.” Arin buna

kaşlarını çattı, Kestrel de muhabbeti hafifletmek için güldü. “Babamı delirtiyorum. Zaten bütün kızlar delirtmez mi? Biz de bir ateşkes anlaşması yaptık. İlkbaharda ya askere yazılacağımı ya da evleneceğimi kabul ettim.”

Arin taşı parmaklarının arasında döndürmeyi bıraktı. “Öyleyse evleneceksin.”

“Evet. Ama en azından öncesinde altı ay huzurlu olacağım.”

Arin taşı masaya bıraktı. “Tekrar oynayalım.”

Bu sefer Kestrel kazandı ve kanının zaferle uğuldamasına hazırlıklı değildi.

Arin gözlerini taşlara dikti. Dudakları bir çizgi haline geldi.

Kestrel’in aklına binlerce soru bir anda hücum etti, birinci olabilmek için birbirleriyle didişip durdular. Ancak ağzından kaçırıldığı soru karşısında en az Arin kadar kendisi de şaşkına döndü. “Neden demirci olarak eğitim gördün?”

Kestrel bir anlığına yanıtlamayacağını düşündü. Arin dişlerini sıktı. Ardından, “Seçilmiştim çünkü ben dünyada demirci olmaya uygun son dokuz yaşındaki çocuktum. Sıskaydım. Hayallere dalıp gidiyordum. Korkudan siniyordum. Demirci ocağındaki aletlere baktın mı? Çekice? O şeyi ne çeşit bir kölenin eline almasına izin vereceğin konusunda çok dikkatlice düşünmek istersin. İlk köle tacirim bana baktı ve benim öfkeyle el kaldıracak bir tip olmadığımı karar verdi. Beni seçti.” Arin’in gülümseyişi soğuktu. “Ee, yanıtını beğendin mi?”

Kestrel konuşamıyordu.

Arin taşlarını itti. “Şehre gitmek istiyorum.”

Kestrel onun gidebileceğini söylemiş ve bir kölenin sevgilisini görmeyi ummasında bir terslik olmadığını biliyor olsa da, hayır demek istiyordu. “Bu kadar çabuk mu?” demeyi başardı.

“Bir ay oldu.”

“Ah.” Kestrel, insanın sevdiği bir kişiyi göremeden geçirdiği bir ayın bile oldukça uzun bir süre olduğunu düşündü. “Tabii ki. Git.”

“Aşağı yukarı otuz silah yaptım,” dedi Arin müzayedeciye. “Çoğunlukla hançer, yakın mesafe saldırısı için iyidirler. Birkaç kılıç. Onları bohça yaptım ve bu gece, şafaktan dört saat önce General’in malikânesinin güneybatı duvarından atacağım. Diğer tarafta birisinin beklediğinden emin ol.”

“Tamamdır,” dedi Düzenbaz.

“Daha fazlasını da bekleyebilirsin. Kara barut varilleri nasıl?”

“Güvendeler.”

“General’in kölelerinden birini tutmaya çalışsam mı merak ediyorum. İşe yarayabilirler.”

Düzenbaz başını iki yana salladı. “Riske değmez.”

“Senatör Andrax’ın evinde adamlarımız olmasa kara barutu asla çalamazdık. Adamımızın tek yapması gereken, sahibinin anahtarını alıp ardından onu doğru yerine geri koymak oldu. General’in evinde de benzer bir fırsatı kaçırıyor olabiliriz.”

“Hayır dedim.”

Arin’in kalbi göğüs kafesini yumruklayarak dışarı çıkmaya çalışıyor gibiydi, o kadar kızgındı. Fakat Düzenbaz’ın haklı olduğunu biliyordu ve ruh hali, müzayedecinin suçu değildi. Kendisinin. Ya da kızın. O son Akrep ve Yılan oyununda onu neyin daha çok rahatsız ettiğinden emin değildi: kıza koz vermesi mi yoksa kızın ona koz vermesi mi...

“Ya kız ne olacak?” dedi Düzenbaz ve Arin kendisine başka herhangi bir soru sormuş olmasını diledi.

Arin tereddüt etti. “Leydi Kestrel’in askeri yeteneğiyle ilgili raporlar abartılı. Bir sorun yaratmayacak.”

“İşte.” Kestrel yaşlı bakıcısına küçük bir seramik demlik verdi.
“Öksürüğün için şurup.”

Enia iç çekince bu bir başka öksürük krizini tetikledi. Kestrel’in omuzlarının arkasına tikiştirdiği yastıklara yaslandı, sonra gözlerini kulübenin tavanına kaldırdı. “Sonbahardan nefret ediyorum. Sağlık tanrısından da.”

Kestrel yatağın kenarına oturdu. “Zavallı Amma,” dedi, *anne* kelimesinin Herranicesini kullanarak. “Ben hastayken senin yaptığın gibi sana bir masal anlatayım mı?”

“Hayır. Siz Valoryalılar kötü masalcılersınız. Ne diyeceğini biliyorum. ‘Savaşttık. Kazandık. Son.’”

“Bence bundan daha iyisini yapabilirim.”

Enia başını iki yana salladı. “Değiştiremeyeceğin şeyleri kabul etmek en iyisidir, yavrum.”

“Eh, o zaman iyileştiğinde konağa gelirsın, ben de senin için piyano çalarım.”

“Evet. Bu hep hoşuma gitmiştir.”

Kestrel onun yanından ayrıldı ve iki odalı kulübede dola-narak bir sepet yiyeceği boşaltıp toplardı.

“Smith’le tanışttım,” diye seslendi Enia.

Kestrel’in elleri hareketsiz kaldı. Yatak odasına doğru döndü. “Nerede?”

“Nerede olacak? Köle ikametgâhında.”

“Oraya gitmediğini sanıyordum,” dedi Kestrel. “Daha iyi oluncaya kadar dışarı çıkmamalısın.”

“Yaygara etme. Oraya birkaç gün önce, daha hastalanmadan önce gittim.”

“Eee?”

Enai omuzlarını silkti. “Pek konuşmadık. Ama gayet seviyormuş gibi görünüyor. Arkadaşlar edinmiş.”

“Kim gibi?”

“O ve seyyis –şu yeni olan, adını unuttum– iyi anlaşıyor. Yemeklerde Smith genellikle Lirah’yla oturuyor.”

Kestrel dikkatini Enai’nin battaniyesini kadının göğsüne düzgün bir çizgi şeklinde çekmeye verdi. Lirah’nın oval yüzünü ve tatlı sesini düşünerek battaniyeyi daha da düzgünleştirdi. “Lirah naziktir. Ona iyi arkadaş olur.”

Enai onun eline uzandı. “Onu satın almaktan pişmanlık duyduğunu biliyorum ama Arin’in olabileceği daha kötü yerler var.”

Kestrel artık onu satın almaktan pişmanlık duymadığını fark etti ve kaşlarını çattı. Bu şekilde hissedebilmek için ne tür bir insana dönüşmüştü?

“Ona ev ayrıcalıkları tanıdım,” dedi, ses tonunun savunmacı çıktığını bilerek. “Ayrıca sık sık şehre giderken refakatçim olarak hizmet ediyor.”

Enia şuruptan birkaç yudum aldı ve yüzünü ekşitti. “Evet, diğerlerinden duydum. Sosyete bundan bahsediyor mu?”

“Neyden?”

“Smith’ten. Sosyete onun refakatçin olarak belirmesinden söz ediyor mu?”

“Bildığım kadarıyla hayır. Onun için ödediğim ücretle ilgili biraz dedikodu oldu ama herkes bunu unuttu.”

“Öyle olabilir ama ben onun yine de dikkat çekeceğini düşünürdüm.”

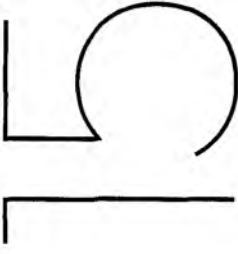
Kestrel kadının yüzünü inceledi. “Enai, ne demeye çalışıyorsun? İnsanlar niye ondan bahsetsinler ki?”

Enai fazlasıyla sade olan şurup demliğini inceledi. Sonunda, “Görünüşünden dolayı,” dedi.

“Ah.” Kestrel’in içi rahatlamıştı. “Ev kıyafetleri giydiğinde o kadar da kaba görünmüyor. Kendini iyi taşıyor.” Bu düşünce başka düşüncelere yol açacakmış gibi görünüyordu fakat Kestrel başını iki yana salladı. “Hayır, kimseye görüntüyle ilgili şikâyet etmeleri için bir neden vereceğini sanmıyorum.”

Enai, “Eminim haklısındır,” dedi.

Kestrel’in içinden bir ses, kadının sözlerinin bir mutabakattan çok, dile getirilmemiş bazı sorunları konuşmama kararı olduğunu söylüyordu.

Enai'nin sözleri kestrel'in içine dert olmuştu fakat bu durumun onun davranışlarına bir etkisi olmamıştı. Sosyeteye yaptığı ziyaretlerinde yanında Arin'i getirmeye devam etti. Onun keskin zekâsından zevk alıyordu; hatta sivri dilinden de. Ancak itiraf etmeliydi ki onunla yaptığı Herranice sohbetleri sahte bir mahremiyet hissi yaratıyordu. Bunun lisan dolayısıyla olduğunu düşünüyordu; Herranice daima Valoryacadan daha samimi gelmişti, bunun da nedeni muhtemelen annesinin ölümünden sonra babasının onun için çok az vaktinin olması ve boşluğu dolduranın Enai olup Kestrel'e gözyaşlarının Herranice karşılığını öğreterek dikkatini onlardan başka yere çekmesiydi.

Kestrel sık sık kendine Arin'in onun dilini, kendisinin Arin'in dilini bildiği kadar iyi bildiğini hatırlatmak zorunda kalıyordu. Bazen Arin saçma bir yemek sohbetini dinlerken gözüne iliştiğinde, Valoryacaya bu kadar eksiksiz bir biçimde nasıl hâkim olduğunu merak ediyordu. Çok az köle dile hâkimdi.

Arin'le oynadığı ikinci Akrep ve Yılan oyununun üzerinden çok geçmeden Jess'in evine gittiler.

"Kestrel!" Jess onu kucakladı. "Bizi ihmal ettin."

Jess bir açıklama bekledi fakat Kestrel aklından nedenleri sıralarken –babasıyla strateji dersleri, piyanoda saatlerce pratik ve aslında saatler sürmüşken aklında çok daha fazla zaman alan iki Akrep ve Yılan oyunu– sadece, "Eh, şimdi buradayım," dedi.

"Umarım özrün de hazırdır. Yoksa senden intikamımı alacağım."

"Öyle mi?" Kestrel, arkalarında Arin'in adımlarının mermerden halı zemine geçerken yumuşamasını dinleyerek salona doğru Jess'i takip etti. "Korkmalı mıyım?"

"Evet. Eğer affımı dilemezsen seninle Vali'nin İlkış balosu için elbise sipariş etmeye terziye gitmeyeceğim."

Kestrel güldü. "İlk kış gününe daha çok var."

"Ama umarım senin özrüne yoktur."

"Çok ama çok üzgünüm, Jess."

"Güzel." Jess'in kahverengi gözleri neşeyle parıldadı. "Elbiseni benim seçmeme izin vermen şartıyla seni affediyorum."

Kestrel ona çaresizce baktı. Duvara yaslanmış Arin'e bir bakış attı. Yüz ifadesi ağırbaşlı olsa da Kestrel ona güldüğü izlenimini alıyordu.

"Çok mütevazı giyiniyorsun, Kestrel." Kestrel karşı çıkmaya başlayınca Jess onun bir elini iki eliyle tutup salladı. "İşte. Kararlaştırıldı. Oldu bitti. Bir Valoryalı sözünü tutar."

Kestrel, Jess'in yanındaki sedire çökerek yenilgiyi kabul etti.

"Ronan seni kaçırdığına üzülecek," dedi Jess.

"Dışarıda mı?"

"Leydi Faris'in evini ziyaret ediyor."

Kestrel bir kaşını kaldırdı. “Öyleyse Leydi Faris’in cazibesinin beni kaçırdığı için hissedebileceği her türlü pişmanlığı hafifleteceğinden eminim.”

“Bana kıskandığını söyleme. Ronan’ın senin için ne hissettiğini biliyorsun.”

Kestrel, Arin’in odadaki varlığının şiddetli bir şekilde bilincine vardı. Genellikle Jess’in yanındayken takındığı sıkılmış ifadeyi bekleyerek ona bir bakış attı. O ifade yerinde değildi. Arin tuhaf bir biçimde dikkatli görünüyordu. “Gidebilirsin,” dedi Kestrel ona.

Arin bir an için onun emrine itaat etmeyecekmiş gibi göründü. Ardından topuklarının üzerinde döndü ve odadan uzun adımlarla çıktı.

Ardından kapı kapandığında Kestrel, Jess’e, “Ronan ve ben arkadaşız,” dedi.

Jess sabırsızlıkla somurttu.

“Ve onun grubundan genç erkeklerin Leydi Faris’i ziyaret etmelerinin tek bir sebebi var,” diye devam etti Kestrel, Faris’in bebeğini ve onun gamzeli gülümseyişini düşünerek. Çocuğun Ronan’ın olması ihtimalini düşündü. Bu onu rahatsız etmedi ki bundan dolayı da *rahatsız* oldu. Önemsiyor olmamalı mıydı? Ronan’ın ilgisinden hoşnut olmamış mıydı? Ancak Ronan’ın bir çocuğun babası olduğu fikri, aklının yüzeyini sıyrıp sessizce, bir sıçrama, yutkunma ya da titreme olmadan içeri dalıveriyordu.

Eh, eğer bebek onunduysa ona bir seneden önce gebe kalınmıştı. Ve eğer Ronan şimdi Faris’le birlikteydiyse onunla Kestrel arasında ne tür bir vaat vardı?

“Faris adı çıkmış biri,” dedi Jess’e. “Artı, kocası başkentte.”

“Genç erkekler onu ziyaret ediyor çünkü kocası şehirdeki en nüfuzlu adamlardan biri ve Faris’in onlara senatör olmaları için yardım edeceğini umuyorlar.”

“Sence onlara ne bedel ödetiyor?”

Jess çok mahcup olmuş gibi görünüyordu.

“Ronan neden bunu ödemeye aldırış etsin?” dedi Kestrel. “Faris güzel.”

“Asla yapmaz.”

“Jess, beni Ronan’ın hiçbir kadınla birlikte olmamış bir masum olduğuna inandırabileceğini sanıyorsan yanılıyorsun.”

“Ronan’ın senin yerine Faris’i tercih edeceğini sanıyorsan delirmişsin.” Jess başını iki yana salladı. “Tek istediği, bir sevgi belirtisi. O sana yığınla işaret verdi.”

“Manasız iltifatlar.”

“Görmek istemiyorsun. Onun yakışıklı olduğunu düşünmüyor musun?”

Kestrel, Ronan’ın umut edebileceği her şey olduğunu inkâr edemezdi. Harika görünüyordu. Zeki, iyi huyluydu. Ve Kestrel’in müziğine aldırımıyordu.

Jess, “İkimizin kız kardeş olmasını istemez miydin?” dedi.

Kestrel, Jess’in parlayan, açık renk kurdelesinden birine uzandı. Tepede toplanmış saçlarından çıkardı, sonra yeniden yerine tutturdu. “Zaten kardeşiz.”

“Gerçek kız kardeş.”

“Evet,” dedi Kestrel kısık bir sesle. “Bu hoşuma giderdi.” Çocukluğundan beri daima Jess’in ailesinin bir parçası olmak istemişti. Jess’in mükemmel bir abisi ve anlayışlı bir ebeveyni vardı.

Jess keyifli bir ses çıkardı. Kestrel ona keskince baktı. “Sakin Ronan’a söyleyeyim deme.”

“Ben mi?” dedi Jess masumca.

O gün daha sonra Kestrel, Arin’le müzik odasında oturdu. Kendi taşlarını oynadı: bir çift kurt ve üç fare.

Arin kendi taşlarını oyundan çekilirmişçesine bir iç geçir-meyle çevirdi. Kötü bir eli yoktu ama yeterince de iyi değildi ve Arin’in normal yetenek düzeyinin altındaydı. Kestrel’in sorusuna karşı kendini fiziksel olarak hazırlıyormuş gibi sandalyesinde gerginleşti.

Kestrel onun taşlarını inceledi. Bir çift yabanarısından daha iyisini yapabileceğinden emindi. Arin’in oyunda önceden göster-diği taşları ve diğerlerini pervasızca elinden çıkartışını düşündü. Eğer kendisine karşı kaybetmekten ne kadar az hoşlandığını bilmeseydi, kasten kaybettiğinden şüphelenirdi.

Kestrel, “Dikkatin dağınık görünüyor,” dedi.

“Sorun bu mu? Neden dikkatimin dağınık olduğunu mu soruyorsun?”

“Yani dikkatinin dağınık olduğunu itiraf ediyorsun.”

“Sen hakikaten de şeytansın,” dedi Arin, Faris’in bahçe partisi sırasındaki oyunda Ronan’ın sözlerini tekrarlayarak. Ardından belli ki kendi sözlerine kızarak, “Sorunu sor,” dedi.

Kestrel bu meseleyi bastırabilirdi ancak dikkatinin dağınıklığı, Kestrel’in kafasında gelişmekte olana kıyasla daha az ilginç bir gizemdi. Arin’in görüldüğü kişi olduğunu sanmıyordu. Ağır işlerin içine doğmuş birinin vücuduna sahipti ama bir Valorya oyununun nasıl oynanacağını biliyor ve güzel de oynuyordu. Kestrel’in dilini onu özenle incelemiş biri gibi konuşuyordu. Bir Herrani hanımının alışkanlıklarını ve odalarının düzenini biliyor ya da biliyormuş gibi davranıyordu. Kestrel’in damızlık atının yanında rahat ve ustaca davranmıştı ve bu bir anlama

gelmeyebilecek olsa da –onun atı Cirit’e *binmemiști*– Kestrel biniciliğin savaştan önce Herraniler arasında yüksek sınıfın işareti olduğunu biliyordu.

Kestrel, Arin’in büyük bir düşüş yaşadığını düşünüyordu.

Bunun doğru olup olmadığını sormazdı. Neden bir demirci olarak eğitim gördüğünü sorduğunda Arin’in öfkeli yanıtını hatırlıyordu ve bu soru yeterince masum görünmüştü. Yine de Arin’in duygularını incitmişti.

Kestrel onu incitmek istemiyordu.

“Akrep ve Yılan oynamayı nasıl öğrendin?” diye sordu. “Bu Valorya oyunudur.”

Arin’in içi rahatlamış gibi görünüyordu. “Herraniler bir zamanlar ülkenize yelken açmayı severdi. İnsanlarınızı severdik. Daima sanatınıza hayranlık duyardık. Denizcilerimiz Akrep ve Yılan takımlarını çok uzun zaman önce getirdi.”

“Akrep ve Yılan bir oyun, sanat değil.”

Arin eğlenmiş bir halde kollarını göğsünde kavuşturdu. “Sen öyle diyorsan öyledir.”

“Herranilerin Valoryalılarla ilgili herhangi bir şeyi beğendiğini duyduğuma şaşırdım. Bizim aptal yabancılar olduğumuzu düşündüğünüzü sanırdım.”

“Vahşi yaratıklar,” diye mırıldandı Arin.

Kestrel onu yanlış duyduğundan emindi. “Ne?”

“Yok bir şey. Evet, tamamen kültürsüzdünüz. Ellerinizle yemek yiyordunuz. Eğlence anlayışınız, birinin diğerini ilk önce kimin öldürebileceğini görmektir. Ama,” Kestrel’le göz göze geldi, sonra gözlerini kaçırdı, “başka şeylerle de tanınıyordunuz.”

“Ne gibi şeyler? Neyi kastediyorsun?”

Arin başını iki yana salladı. Yine o garip hareketi yaparak parmaklarını kaldırıp şakağının yanında havaya bir fiske attı.

Ardından ellerini kavuşturdu, açtı ve taşları karıştırmaya başladı. “Çok fazla soru sordun. Daha fazlasını istiyorsan onları kazanman gerekecek.”

Şimdi dikkat dağınıklığından eser yoktu. Oynarlarken Kestrel’in onu kışkırtma ya da güldürmeye çalışma girişimlerini görmezden geldi. “Diğerlerine yaptığın hileleri gördüm,” dedi. “Bende işe yaramayacaklar.”

Arin kazandı. Kestrel tedirgince bekledi ve hissettiklerinin Arin’in de kaybettiğinde hissettikleri gibi olup olmadığını merak etti.

Arin’in sesi tereddütlüydü. “Benim için çalar mısın?”

“Senin için çalmak mı?”

Arin irkildi. Daha kararlı bir ses tonuyla, “Evet. Benim seçtiğim bir şeyi,” dedi.

“Bence mahzuru yok. Sadece... insanlar bunu nadiren ister...”

Arin masadan kalktı, duvar boyunca uzanan rafları aradı ve bir demet ciltlenmemiş notayla geri döndü. Kestrel onu aldı. “Bu flüt için,” dedi Arin. “Bunu piyanoya aktarman muhtemelen zamanını alacak. Bekleyebilirim. Belki bir sonraki oyunumuzdan sonra...”

Kestrel onu susturmak için sabırsızca kâğıdı salladı. “O kadar da zor değil.”

Arin başını salladı, sonra da cam bahçe kapılarının yanında, piyanodan en uzakdaki sandalyeye oturdu. Kestrel onun uzaklığından memnundu. Piyanonun sandalyesine oturup notaların sayfalarını çevirerek göz attı. Başlık ve notalama Herraniceydi, yapraklar yaşlarından dolayı sarıydı. Kâğıdı piyanonun rafına dayadı, sayfaları düzenlemek için gerekenden daha fazla zaman harcadı. Heyecan sanki ellerini çoktan müziğe batırmış gibi

parmaklarında dolandı fakat bu hisse metalik bir parça korku da eşlik ediyordu.

Arin'in bütün çalgılar dururken flüt için olan bir müziği seçmemiş olmasını diledi. Flütün güzelliği yalınlığındaydı, insan sesine benzerliğindeydi. Daima kulağa net gelirdi. Yalnızlığı hissettirirdi. Öbür yandan piyano tıpkı bir gemi gibi birden fazla parçanın bir araya gelmesinden oluşuyordu; telleri geminin halatları, kasası geminin gövdesi, kapağıysa yelkeni andırıyordu. Kestrel daima piyanonun sesinin tek bir çalgı gibi değil, alçak ve yüksek buçukluklarının birbirine karışması ve ayrılmasıyla bir ikiz gibi çıktığını düşünmüştü.

Flüt müziği, diye düşündü hüsrarla ve Arin'e bakmayacaktı.

Açılış notaları beceriksizdi. Duraksadı, sonra ezgiyi sağ eline verdi ve aklına karanlık, zengin ifadeler getirerek sol eliyle keşfetmeye başladı. Kestrel notanın kontrpuanının kendi kendini ortaya çıkardığını fark etti. Yapmakta olduğu şeyin zorluğunu unutarak sadece çaldı.

Bu yumuşak, akılda kalıcı bir müzikti. Bittiğinde Kestrel üzülmüştü. Gözleri odanın karşısındaki Arin'i aradı.

Arin'in onun çalışını izleyip izlemediğini bilmiyordu. Arin şimdi ona bakmıyordu. Bakışları odaklanmamıştı, gerçekten orayı görüyormuş gibi görünmeden bahçeye yönelmişti. Yüzünün çizgileri yumuşamıştı. Kestrel onun farklı göründüğünü fark etti. Nedenini anlayamıyordu ancak Arin şimdi ona farklı görünüyordu.

Ardından Arin ona bir bakış attı ve Kestrel bir elinin tuşlara çok ahenksiz bir sesle düşmesine izin verecek kadar afalladı.

Arin gülümsedi. Bu gerçek bir gülümsemedeydi, bu da Kestrel'in daha önce Arin'in ona yönelttiği diğer bütün gü-

lümsemelerinin öyle olmadığını öğrenmesini sağladı. “Teşekkür ederim,” dedi Arin.

Kestrel yüzünün kızardığını hissetti. Dikkatini tuşlara verdi, herhangi bir şey, ne olursa çaldı. Dikkatini yüzü kolayca kızaran, özellikle de açık bir neden olmadan kızaran biri olmadığı gerçeğinden başka yere yönlendirmek için basit bir motif.

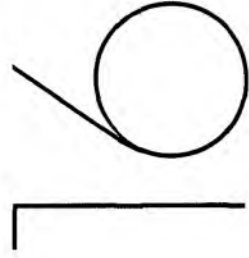
Fakat parmaklarının bir tenorun aralığının taslağını çizdiğini fark etti. “Sahiden şarkı söylemiyor musun?”

“Hayır.”

Arin’in ses rengini göz önünde bulundurdu ve ellerinin daha kalınlara kaymasına izin verdi. “Gerçekten mi?”

“Hayır, Kestrel.”

Kestrel’in elleri tuşlardan çekildi. “Çok yazık,” dedi.

Kestrel, Ronan'dan onunla ve Jess'le birlikte malikânelerine at binmeye davet eden bir mesaj aldığıında, babasının yakınlarında bir düşmanı tartmak hakkında söylediklerini hatırladı.

“Savaştaki her şey hasmının becerileri ve niteliklerine dair bildiklerin üzerinde döner,” demişti. “Evet, şans da biraz rol oynayacaktır. Arazi kritik olacaktır. Sayılar önemlidir. Ancak rakibinin güçlü yönlerinin nasıl üstesinden geldiğin, savaşın sonucunu diğer her şeyden daha büyük ihtimalle belirleyecektir.”

Arin, Kestrel'in düşmanı değildi fakat Akrep ve Yılan oyunları, onu değerli bir rakip olarak görmesine neden olmuştu. Bu yüzden de babasının sözlerini düşündü. “Hasmın son ana kadar niteliklerini saklı tutmak isteyecektir. Elinden gelirse casuslar kullan. Gelmezse aradığın bilgiyi açığa vurması için onu nasıl kandırabilirsin?” General kendi sorusunu yanıtlamıştı: “Gururunu kır.”

Kestrel demirci ocağına bir ev kölesi gönderip Arin'den onunla ahırda buluşmasını istedi. Genç adam oraya vardığında

Cirit'in çoktan eyerlendiğini ve Kestrel'inse at binmeye hazır bir halde giyinmiş olarak onu beklediğini gördü.

"Bu da nedir?" dedi Arin. "Bir refakatçi istediğini sanıyordum."

"İstiyorum. Bir at seç."

Arin tedbirli bir şekilde, "Eğer seninle geleceksem at arabasına ihtiyacımız var," dedi.

"At binmeyi biliyorsan yok."

"Bilmiyorum."

Kestrel Cirit'e bindi. "Öyleyse sanırım beni at arabasıyla takip etmek zorundasın."

"Tek başına at binersen başın belaya girer."

Kestrel dizginleri elinin içine topladı.

"Nereye gidiyorsun?" diye buyurdu Arin.

"Ronan beni onun arazisinde at binmeye davet etti," dedi Kestrel ona ve Cirit'i mahmuzlayarak eşkin gitmesini sağladı. Atı ahırların dışına, sonra da arsalarının dışına sürdü, yalnızca kapılardaki muhafızlara ardından bir kölenin geldiğini söylemek için durakladı. "Muhtemelen," diye ekledi, muhafızlar bütün bunların usulsüzlüğünü sorgulayamadan Cirit'i mahmuzlayarak. Cirit'i Valoryalıların sadece iyi bir hızda seyahat eden binicilere yollar yaratarak şehrin daha yeşil olan kısımlarına açtıkları pek çok at patikasından birine çevirdi. Kestrel, atını yavaşlatma arzusuna direndi. Atı daha da zorlayarak toynaklarının ateş renkli yapraklarla örtülü toprağa çarpışını dinledi.

Arkasından dörtnala koşturmayı duymasından önce biraz zaman geçti ve sonra Kestrel dizginleri gevşetip patikadan gelen atın ve binicinin karaltısını görmek için içgüdüsel olarak Cirit'i kendi etrafında döndürdü.

Arin yavaşlayıp Kestrel'in yanına sokuldu. Atlar hafifçe kiş-nedi. Arin ona, saklayamadığı gülümseyişine baktı ve yüzünde eşit derecede sinir ve keyif varmış gibi göründü.

"Kötü bir yalancısın," dedi Kestrel ona.

Arin güldü.

O zaman Kestrel ona bakmakta zorlandı ve gözleri Arin'in damızlık atına indi. Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Seçtiğin at *o mu*?"

"En iyisi o," dedi Arin ciddi bir biçimde.

"O babamın atı."

"Bu suçlu ata yüklemeyeceğim."

Bu sefer gülme sırası Kestrel'deydi.

"Gel." Arin atı dürterek ilerletti. "Geç kalmayalım," dedi ama bu konuyu hiç tartışmadan, ikisi de bu patikada izin verildiğinden daha yavaş bir şekilde atlarını sürdüler.

Kestrel artık on yıl önce Arin'in kendisinininkine çok benzer bir pozisyonda olduğundan şüphe duymuyordu: zengin, rahat, eğitilmiş bir pozisyon. Arin'e bir soru sorma hakkını kazanmadığının farkında olsa, hatta onu ürperten kaygısını dile getirmek istemiyor olsa da Kestrel sessiz kalmaya dayanamıyordu. "Arin," dedi yüzünü inceleyerek. "*Benim* evim miydi? Konağı kastediyorum. Savaştan önce orada mı yaşadın?"

Arin hızla dizginleri çekti. Damızlık atı kayarak durdu.

Arin konuşurken sesi Kestrel'den çalmasını istediği müzik gibiydi. "Hayır," dedi. "O aile artık yok."

Arin, "Kestrel," deyinceye kadar sessizce sürdüler.

Kestrel bekledi, sonra tam olarak kendisiyle konuşmadığını fark etti. Arin sadece onun adını söylüyor, üzerinde düşünüyor, Valoryaca kelimenin hecelerini keşfediyordu.

Kestrel, "Umarım ne anlama geldiğini bilmiyormuşsun gibi davranmayacaksınız," dedi.

Arin ona alaycı bir bakış attı. “Senin ismin bir tür avcı kartal olan *Kerkenez* anlamına geliyor.”

“Evet. Savaşçı bir kız için mükemmel bir isim.”

“Eh.” Arin’in gülümsemesi küçüktü fakat yine de oradaydı. “Sanırım ikimiz de olacağımıza inanılan kişiler değiliz.”

Ronan ailesinin ahırında bekliyordu. Kestrel ile Arin’in ona doğru atlarını sürmelerini izlerken, ellerindeki eldivenlerle oynadı.

“At arabasına alacağını sanmıştım,” dedi Ronan, Kestrel’e.

“At binmeye gitmek için mi? Cidden, Ronan.”

“Ama refakatçin...” Gözleri keskin bir şekilde, rahatça damızlığının üzerinde oturan Arin’e döndü. “Kölelerinden hiçbirinin ata bindiğini bilmiyordum.”

Kestrel, Ronan’ın eldiveninin parmaklarını çekiştirmesini izledi. “Bir sorun mu var?”

“Artık burada olduğuna göre kesinlikle yok.” Ancak sesi gergindi.

“Çünkü eğer gelme şeklimi beğenmiyorsan bir dahaki sefere beni davet ettiğinde evime atınla gelebilir, ardından bana malikânene kadar eşlik edebilir, ardından da beni güvenli bir şekilde tekrar evime bırakıp geldiğin yoldan geri dönebilirsin.”

Ronan onun sözlerine sanki cilveli sözlermiş gibi karşılık verdi. “Benim için zevk olurdu. Konu zevkten açılmışken, haydi birlikte biraz eğlenelim.” Atına bindi.

“Jess nerede?”

“Baş ağrısından yatıyor.”

Nedense Kestrel bundan şüphe duyuyordu. Ancak bir şey söylemedi ve Ronan’ın ahırdan dışarı çıkarken önden gitmesine izin verdi. Onu takip etmek için döndü ve Arin de aynısını yaptı.

Ronan arkasına bir göz attı, sarı saçlar omuzlarına sürtündü. “Onun bize katılmasını muhakkak ki istemiyorsundur.”

Arin’in şimdiye kadar gayet sakin olan atı hareketlenip ayak diremeye başladı. Kestrel’in, atın binicisinde göremediği gerginliği seziyordu ki binicisi de ruhsuz bir şekilde Kestrel’e bakıyor, önemli bir şeymiş gibi davranabilmek için Ronan’ın sözlerini Kestrel’in kendisine çevirmesini bekliyordu. “Burada bekle,” dedi Kestrel ona Arin’in dilinde. Arin atı olduğu yerde ahıra çevirdi.

Arin atıyla uzaklaşırken Ronan, Kestrel’e, “Refakatçini değiştirmelisin,” dedi. “Sana fazla yakın duruyor.”

Kestrel, Ronan’la baş başa ata binmelerini kimin, kız kardeşin mi yoksa erkek kardeşin mi planladığını merak etti. Kendisi –ne de olsa daveti göndermiş ve baş başa birkaç saat geçirmek için Jess’ten evde kalmasını istemekten dolayı hiçbir dirençle karşılaşmayacak olan– Ronan’ı seçerdi. Ancak Ronan’ın hiç de karakterine uymayan kötü ruh hali, onun aksini düşünmesine neden oldu. Çöpçatan kız kardeşi, kendisini yapmak istemediği bir şeyi yapması için kandırmış biri gibi davranıyordu.

Kestrel için güzel olan gün, artık ona o kadar da parlak görünmüyordu.

Ancak bir ağacın altında oturmak için durduklarında Ronan’m gülümsemesi geri döndü. Öğlen yemeğini ortaya çıkarmak için heybesini açtı, ardından gösterişli bir hareketle bir piknik örtüsünü açıp üzerine yerleşti ve uzun bedenini boylu boyunca uzattı. Kestrel ona katıldı. Ronan bir kadeh şarap koyup ona teklif etti.

Kestrel bir kaşını kaldırdı. “Günün bu saati için oldukça fazla miktarda şarap bu.”

“Sana hiç durmadan bundan içirmeyi ve pişman olmaya-
cağın şeyler söyletmeyi umuyorum.”

Kestrel şarabı yudumlayıp Ronan’ın ikinci kadehi doldur-
masını izledi ve, “Kendin için korkmuyor musun?” dedi.

Ronan içti. “Niye korkmalıyım?”

“Belki de istemeyeceği şeyleri ifşa eden sen olacaksın. An-
ladığım kadarıyla Leydi Faris’i ziyarete gidiyormuşsun.”

“Kıskandın mı, Kestrel?”

“Hayır.”

“Çok yazık.” Ronan iç çekti. “Üzüntü verici, sıkıcı gerçek
şu ki en iyi dedikodular Faris’te.”

“Senin de paylaşacağın dedikodular.”

Ronan bir dirseğine dayanmak için geriye yaslandı. “Şey,
Senatör Andrax, düşmanlarımıza kara barut sattığı için görülecek
duruşmasını beklediği başkente taşınmış. Aramaya rağmen kara
barut bulunamamış; aslında bu bir sürpriz değil. Muhtemelen
uzun zaman önce doğuda ortadan kaybolmuştur. Şimdi, başka
ne vardı? Senatör Linux’un kızı, limandaki gemilerden birinde
bilinen bir denizciyle çaktırmadan birkaç saat geçirmiş ve ailesi
tarafından sonbahar mevsimi boyunca –muhtemelen kış boyunca
da– odasına kapatılmış. Arkadaşım Hanan mirasını kumarda
kaybetmiş; merak etme, Kestrel, geri alacaktır. Sadece lütfen
ama lütfen birkaç aylığına onunla Akrep ve Yılan oyna. Ah,
bir de şehir muhafızlarının komutanı intihar etmiş. Ama sen
bunu zaten biliyordun.”

Kestrel neredeyse şarabını döküyordu. “Hayır. Bu ne za-
man olmuş?”

“Dünden önceki gün. Gerçekten bilmiyor muydun? Eh,
baban *yine* uzaklarda sanırım. Sen de o konağın içinde kapalı

halde çok zaman geçiriyorsun. Sıkıntıdan nasıl delirmiyorsun, anlamıyorum.”

Kestrel komutanı tanıyordu. Oskar onun evinde akşam yemeği yemişti. Babasının bir dostuydu, çoğu arkadaşının aksine neşeli bir kişiliğe sahipti ve herkes tarafından çok sevilirdi.

“Bir onur intiharıydı,” dedi Ronan, bu da komutanın kendi kılıcının üzerine düştüğü anlamına gelirdi.

“Ama neden?”

Ronan omuzlarını silkti. “Mevkinin getirdiği baskı?”

“Sömürgeleştirme döneminden bu yana komutanlık yapıyordu. Bu işte mükemmeldi ve saygındı.”

“Belki de kişisel dertlerdir.” Ronan ellerini açtı. “Hakikaten bilmiyorum, keşke bu kadar kasvetli bir konuyu açmasaydım. Bugün hiç de umut ettiğim şekilde gitmedi. Lütfen intiharın dışında başka bir şeyden bahsedebilir miyiz?”

Eve dönüş yolunda Arin, “Atla dolaşman keyifli değil miydi?” dedi.

Kestrel başını kaldırıp baktı, Arin’in iğneleyici ses tonundan irkilmmişti. Kaşlarını çatıldığını, düşüncelere daldığını fark etti. “Ah, çok hoştu. Sadece bazı haberlerden dolayı canım sikkın.”

“Ne haberi?”

“Şehir muhafızlarının komutanı kendini öldürmüş.”

“Bu seni... kederlendiriyor mu? Onu tanıyor muydun?”

“Evet. Hayır. Evet, onu babamın bir dostu olarak tanıyordum ama ölümünü hissedecek kadar iyi tanıımıyordum.”

“O zaman neden seni ilgilendirmesi gerektiğini anlamıyorum.”

“Bütün şehri ilgilendiriyor. Vali yeni bir komutan atarken mutlaka keşmekeş olacaktır ve bu değişim pürüzsüz ilerlemeyebilir. Oskar, şehri ve muhafızlarını kontrol altında tutma

konusunda çok iyiydi. Beni rahatsız eden bu değil.” Kestrel başını iki yana salladı. “Onun intiharı yakın zamanda olup mantıklı olmayan ikinci şey.”

“Ne demek istiyorsun?”

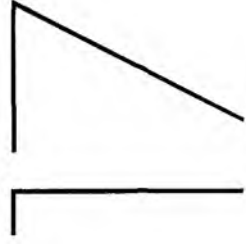
“Senatör Andrax. Kendisi muhakkak ki altını sever ama sadece ona rahat sağladığı için. İyi yiyecekler, metresler. Rüşvetlerden hoşlanır; kolay paradır. Benimle Akrep ve Yılan masasına oturmaz, kaybetmekten o kadar çok korkar. Nasıl olur da o, barbarlara kara barut satmak için her şeyi riske atmayı göze alır?”

“Belki de senin hiç görmediğin bir yanı vardır. Ama onun komutanla hiçbir alakası yok.”

“İki olayın da garip olması *dışında*. Oskar’ın intihar etmek için hiçbir nedeni yoktu. İmparator bile onun komutan olarak performansını övmüştü. Muhafızları ona hayrandı. Mutlu görünüyordu.”

“Ne olmuş? Her şeyi bilmiyorsun. İnsanlar pek çok sebepten dolayı mutsuzlar.” Arin’in sesi sabırsız çıkıyordu ve Kestrel artık komutan hakkında konuşmadıklarını düşündü. “Mutsuzluktan ne anlarsın?” dedi Arin. “Erkeklerin kalplerinin içini görebildiğini düşünmeni sağlayan nedir?”

Arin atını ileriye doğru mahmuzladı ve Kestrel ona ayak uydurmaya çalışırken Senatör ve Komutan bilmeceleri aklından uçup gitti.

Kestrel'in babası, Komutan'ın ölümü konusunu Ronan ve Arın kadar kolayca geçiştirmede. Kütüphanede bir sonraki dersleri sırasında Kestrel'in konuyu açmasını alnında derin kırışıklıklar oluşarak dinledi.

"Oskar'ın düşmanları var mıydı?" diye sordu Kestrel.

"Herkesin düşmanları vardır."

"Belki birisi ona hayatı dar ediyordu."

"Ya da biri onun kendi kılıcının üzerine düşmesini *sağladı*."

General, Kestrel'in şaşkınlığını görünce, "Cinayeti bir onur intiharı gibi göstermek zor değil," dedi.

"Ben bunu düşünmemiştim," dedi Kestrel sessizce.

"Peki, şimdi ne düşünüyorsun?"

"Eğer cinayetse onun komutanlık mevkisini miras alması muhtemel biri tarafından öldürülmüş olabilir."

Babası, Kestrel'in omzuna bir elini koydu. "Ölüm sadece görüldüğü gibi olabilir: bir intihar. Ancak kaygılarımızı Vali'yle

konusacağım. Bu konu, daha derin düşünceleri beraberinde getiriyor.”

Fakat Kestrel’in buna ayıracak düşüncesi yoktu. Enai iyileşmiyordu.

“Öksürüğün beni endişelendirmeye başlıyor,” dedi bakıcısına kulübesindeki ateşin yanında otururlarken.

“Benim daha çok hoşuma gidiyor. Bana arkadaşlık ediyor. Ve seni daha sık ziyaret etmen için buraya getiriyor... tabii Akrep ve Yılan oynamıyorken.”

Kestrel, Enai’nin yüzündeki imalı ifadeden ve konakta olan hiçbir şeyin özel kalamadığı gerçeğinden hoşlanmadı. O oyunlar özeliydi.

Kestrel keskin bir ses tonuyla, “Bir doktor getirteyim,” dedi.

“Bana sadece yaşlı olduğumu söyleyecek.”

“Enai.”

“Doktor görmek istemiyorum. *Bana* emirler vermeye kalkışma.”

Bu, Kestrel’i susturdu. Bu konuda diretmemeye karar verdi. Ne de olsa Enai’nin gözlerindeki hummalı donukluk uzun süre önce yok olmuştu. Konuyu değiştirmenin bir yolunu arayan Kestrel, Arin’in söylemiş olduğu bir şeyi sordu. Bu, Kestrel’in aklının karanlık parçasında görünmez motifler işleyen bir iğne gibi olmuştu. “Herraniler savaştan önce Valoryalılarla ticaret yapmaktan hoşlanırlar mıydı?”

“Ah, evet. Senin insanların daima Herrani malları için altını vardı. Valorya bizim ihraçlarımızın en büyük alıcısıydı.”

“Ama başka bir şey konusunda da ünümüz var mıydı? Tabii zengin ve hiç terbiyesi olmayan yabancılar olmanın dışında?”

Enai çayından bir yudum alıp Kestrel’e bardağın kenarından dikkatle baktı. Kestrel rahatsız olmaya başladı ve Enai’nin

bu sorulara neyin sebep olduğunu sormayacağını umdu. Fakat kadın sadece, “Güzelliğinizle tanınırdınız. Elbette bu savaştan önceydi,” dedi.

“Evet,” dedi Kestrel hafifçe. “Elbette.”

Kestrel soyunma odasının penceresinden bahçeyi görebiliyordu. Bir sabah saçları hâlâ salık haldeyken, Arin ile Lirah’nın sıra sıra sonbahar bitkilerinin yanında konuştuğunu fark etti. Arin iş kıyafetlerini giyiyordu ve sırtı pencereye dönük olduğundan Kestrel’e yüz ifadesini okuması için fırsat vermiyordu. Ancak Lirah’nın ifadesi şafak vakti kadar aşikârdı.

Kestrel pencereye yaklaştığını fark etti. Camdan gelen soğuk, tenine doğru üfürüyor ve tırnakları, pervazın damarlı yüzeyine batıyordu. Geri çekildi. Gizlice gözetlerken yakalanmaya meraklı değildi. Kadife sabahlığını kendine daha sıkıca sardı ve gül renkli gökyüzü manzarasının gözlerini doyurmasına izin verdi ama yine de tek gördüğü, Lirah’nın içten hayranlığıymış gibi geliyordu.

Makyaj masasının açılır kapanır aynasının önüne oturdu, sonra neden kendine bakmak gibi budalaca bir şey yaptığını merak etti. Aynanın yansıttığı sadece kendi memnuniyetsizliğini kanıtlamaya yaradı. Ayrıca niçin bahçede gördüğü şeyi umursasındı ki? Niçin bir parça güvenin ihlal edildiğini hissetsindi?

Yansıması kaşlarını çatı. Niçin öyle *hissetmesindi*? Kölelerinin refahından o yükümlüydü. Arin’in bir sevgilisi varken Lirah’nın ilgisini kabul etmesinde haysiyetsiz bir şeyler vardı. Kestrel, Lirah’nın pazardaki kadını bildiğinden kuşkuluydu.

Kestrel’in eli, oval aynayı itip ayna duvara bakıncaya ve Kestrel de aynanın boş, sedef sırtına bakıncaya kadar menteşelerinden döndürdü. Bunun üzerinde daha fazla düşünmeyi reddetti. Kölelerinin her hareketini takip edip kendi hayatında

ilginç bir şey olmadığı için onların dedikodusunu yapan hanımlardan olmayacaktı.

O gün daha sonra, Arin şehri ziyaret etme isteğiyle müzik odasına geldi. Kestrel bilhassa ince davrandı. Arin'e mühürlü yüzüğünü verdi ve ona, dışarı çıkma yasağı saatinde geri döndüğü sürece istediği kadar zaman geçirmesini söyledi. Arin oyalanacakmış gibi görüldüğünde, Kestrel piyanosunun başına oturup çekilmesini istediğini açıklığa kavuşturdu. Ancak Arin ayrılınca ve çoktan konaktan çıkıp belli bir uzaklıkta olduğunu hissedinceye kadar da piyano çalmadı.

Düzenbaz, Arin'i gördüğünde onu Herrani erkeklerinin eskiden yaptığı şekilde, bir avucu yanağına kısaca basılmış şekilde karşıladı. Arin gülümsedi ve aynısını yaptı. Düzenbaz'ı yıllardır, küçük bir oğlanken, ilk köle tacirinden diğerine el değiştirdiğinden beri tanıyordu. Şehrin dışındaki bir taş ocağında tanışmışlardı. Arin gri taşların tozunun nasıl herkesi yaşlı gösterdiğini, saçları tozlandırıldığını ve cildi kuruttuğunu hatırlıyordu. Hâlbuki Düzenbaz neredeyse hırçın bir şekilde hayat dolu görünüyordu ve köle ikametgâhında onlara kimin liderlik ettiğine dair hiç şüphe yoktu.

"İşler yolunda gidiyor," diyordu şimdi Düzenbaz ona. "Şehirdeki hemen hemen bütün evlerde kendini devamıza adanmış Herraniler var ve şimdi senin sayende silahlılar."

"Son silahları da toplu olarak bu gece duvarın üzerinden atacağım ama daha ne kadar fazlasını yapabileceğimden emin değilim," dedi Arin. "Kimse fazladan iş olarak ne yaptığımı fark etmedi çünkü kâhyanın siparişlerini zamanında karşılıyorum ama birileri kontrol etmeye karar verirse demir ve çeliğin kaybolduğu belli olacak."

“Öyleyse dur. Konumun riske atılamayacak kadar önemli. Oskar’ın yerine geçmesi için yeni bir komutan atanmadan önce şehir cephanesine baskın düzenlemesi için birini ayarlarım.”

Düzenbaz savaştan önce bir şehir muhafızıydı. On iki yaşındaki Arin’e bir göz atmış, onu koca patili köpek yavrusu olarak adlandırmış ve “Zamanla içlerini dolduracaksın,” demişti. Sokağa çıkma yasağı zamanından sonra Arin’e nasıl savaşacağını öğretmişti. Arin’in perişanlığı geçmişti, gerçi bir kısmı Düzenbaz yalnızca iki yıllık bir müddetten sonra pohpohlayıp işbirliği yaparak taş ocağından dışarı çıktığında geri dönmüştü. Ancak Düzenbaz’ın ona kazandırdığı beceriler kalmıştı.

“Cephaneye baskın düzenlemeyi, yeni komutan atandıktan *sonrasına* ayarlamalısın,” dedi Arin. “O zaman silahların kaybolduğu fark edilirse bu, komutanı beceriksiz gösterecektir.”

“İyi fikir. Bu arada sen ve ben buluşmaya devam edeceğiz. General’in malikânesinde bizim zamanımızın gelmesine ihtiyacımız var. Bunu bize sen vereceksin.”

Bu, Arin’in Düzenbaz’a, Kestrel’in bir olaylar zincirini görmeye başladığını söylemesi gereken zamandı. Kestrel’in, komutanın iki kölesi onu tutarken bir başkasının adamın kılıcıyla birlikte yerde diz çökerek son itiş beklediğini bilemeyecekken, ölümünde garip bir şey bulduğunu açığa vurması gerekirdi.

Arin, liderine bir şey söylemeliydi. Ancak söylemedi.

Konaktan uzak durdu. Kestrel’in yanında hata yapmak çok kolaydı.

Bir gün Lirah demirci ocağına geldi. Arin, bir yere Kestrel’in refakatçisi olarak hizmet etmek üzere çağrıldığından emindi. Hevesli bir korku hissetti.

“Enai seni görmek istiyor,” dedi Lirah.

Arin çekici örse koydu. “Neden?” Enai’yle arasındaki iletişim kısıtlı olmuştu ve böyle kalmasını tercih ediyordu. Kadının gözleri fazla keskindi.

“Çok hasta.”

Arin bunu düşündü, sonra başını sallayıp Lirah’yı demirci ocağının dışına doğru takip etti.

Kulübeye girdiklerinde açık yatak odası kapısının ardından uyuma seslerini duyabiliyorlardı. Enai öksürdü ve Arin onun ciğerlerindeki sıvının sesini duydu.

Öksürük dindi, ardından yerini hırıltılı bir solumaya bıraktı.

“Biri gidip bir doktor getirmeli,” dedi Arin, Lirah’ya.

“Leydi Kestrel bir tane bulmak için gitti. Çok üzgündü. Umarım yakında döner.” Lirah tereddüt ederek, “Seninle kalmak isterim ama eve dönmek zorundayım,” dedi. Arin onu bırakmadan önce kolundaki dokunuşunun zar zor farkına vardı.

Arin, Enai’yi uyandırmaya isteksiz bir şekilde kulübeyi inceledi. Güvenli ve iyi bakımlıydı. Yerler gıcırdamıyordu. Her yerde konfor belirtisi vardı. Terlikler. Bir yığın kuru tahta. Arin elini porselen bir kutuya değinceye kadar şöminenin pürüzsüz rafında gezdirdi. Kutuyu açtı. İçinde bir miktar kıvılcık çalan koyu sarı bir saç örgüsü, daire şeklinde ilmek yapılmış ve altın bir telle bağlanmıştı.

Yapmaması gerektiğini bilse de bir parmağını saç örgüsünde gezdirdi.

“O senin değil,” dedi bir ses.

Arin hızla elini çekti. Yüzü yanarken döndü. Açık yatak odası kapısından, Enai’nin yattığı yerden gözlerini ona diktiğini gördü. “Üzgünüm.” Kapağı kutunun üzerine kapattı.

“Bundan şüpheliyim,” diye homurdandı Enai ve Arin’e yanaşmasını söyledi.

Arin yavaşça dediğini yaptı. İçinde bu konuşmadan hoşlanmayacağına dair bir his vardı.

“Kestrel’le çok zaman geçiriyorsun,” dedi Enai.

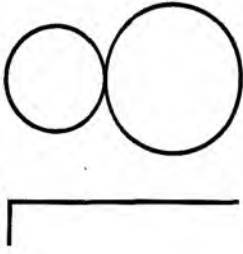
Arin omuzlarını silkti. “Onun istediğini yapıyorum.”

Enai gözlerini ondan ayırmadı. Arin kendine rağmen gözlerini ilk kaçıran oldu.

“Kestrel’i sakın incitme,” dedi kadın.

Ölüm döşeginde olan birinin sözünü tutmamak günah sayılırdı.

Arin bir söz vermeden ayrıldı.

Enai'nin ölümünden sonra kestrel kendi odalarında oturup kadının ona içi boş bir tüy kalemde kâğıdın üzerindeki mürekkep birikintisine üfleyerek nasıl ağaç çizileceğini öğretmesini anımsadı. Kestrel beyaz kâğıdı gördü. Cığerlerindeki ağrıyı hissetti, kara dalların uzanışını gördü ve kederinin ona işte böyle hissettirdiğini düşündü, bedenine kökler, ince dallar saplıyordu.

Bir annesi olmuştu ve o anne ölmüştü. Sonra başka bir annesi olmuştu ve o da ölmüştü.

Gün doğup batmaya başladı ve Kestrel zamanın nasıl geçtiğinin gerçekten farkına varmadan bu döngü devam etti. Kölelerin ona getirdiği yemeği itti. Mektupları okumayı reddetti. Piyanoyu çalmayı bile düşünemiyordu çünkü annesinin ölümünden sonra onu pratik yapmaya teşvik eden Enai olmuştu. Enai'nin bunun ne kadar güzel bir melodi olduğunu ve Kestrel'in tekrar çalıp çalamayacağını sorduğu hatıranın sesini duydu. Bu hatıra kendi başına bir nakarat oldu; yankılanıyor, kısılıyor ve geri dönüyordu. Ve ardından Kestrel yeniden Enai'nin yüzünün

derisi ile kemiğini, öksürürken çıkardığı kanı gördü ve suçlunun kendisi olduğunu, bir doktor için daha önce ısrar etmesi gerektiğini biliyordu ve şimdiyse Enai ölmüştü.

İkinci vaktiydi ve ona doğru gelen hızlı, sert ayak seslerini duyduğunda kahvaltı odasında yalnız başına oturmuş, pencereden dışarıdaki kötü havaya boş boş bakıyordu.

“Ağlamayı kes.” Arin’in ses tonu acımasızdı.

Kestrel parmak uçlarını yanağına doğru kaldırdı. Islanan parmaklarını çekti. “Burada olmamalısın,” dedi, sesi boğuktu. Erkeklerin kahvaltı odasına girmesi hoş görülüyordu.

“Umurumda değil.” Kestrel’i çekerek ayağa kaldırdı ve bunun şoku, Kestrel’in mecburen gözlerini ona doğrultmasına neden oldu. Arin’in gözlerinin karası, duygulardan dolayı patlarcasına genişlemişti.

Öfkeden. “Kes şunu,” dedi Arin. “Senin kanından olmayan birinin yasını tutuyormuşsun gibi yapmayı bırak.”

Eli, Kestrel’in bileğinin etrafında bir demir gibiydi. Kestrel elini çekip kurtuldu, Arin’in söylediklerinin gaddarlığı gözlerine yeni yaşlar dolmasına neden oldu. “Ben onu seviyordum,” diye fısıldadı.

“Onu seviyordun çünkü istediğin her şeyi yaptı.”

“Bu doğru değil.”

“Ama o *seni* sevmiyordu. Seni asla sevemezdi. Onun *gerçek* ailesi nerede, Kestrel?”

Kestrel bilmiyordu. Sormaya korkmuştu.

“Kızı nerede? Torunları? Seni sevdiyse eğer, bunun nedeni başka seçeneğinin olmayışı ve geriye başka kimsesinin kalmamasındandı.”

“Çık dışarı,” dedi Kestrel ona ama Arin çoktan gitmişti.

Işık karardı. Gökyüzü pencerelerden zümrüt yeşiline döndü. Bu, mevsimin ilk yeşil fırtınasıydı ve Kestrel rüzgârın evi dövdüğünü duyarken, Arin'in yanıldığını biliyordu. Arin onu aylardır cezalandırmak istiyordu. Onu Kestrel satın almamış mıydı? Kestrel ona sahip değil miydi? Bu Arin'in intikamıydı. Hepsi bu.

Yağmur pencerenin camlarına adeta çiviler çakıyordu. Oda neredeyse simsiyah oldu. Kestrel, Arin'in sesini yine kafasında duydu ve aniden kendini yıkılmış hissetti çünkü her ne kadar Enai'ye olan hislerinden şüphe duymasa da Arin'in sözlerinde gerçeklik payı olduğunu gördü.

Arin'in döndüğünü fark etmedi. Fırtına gürültülü, oda karanlıktı. Arin'in yanında durduğunu anlayınca nefesini içine çekti. İlk defa içinden ondan korkmak gelmişti.

Fakat Arin sadece bir kibrit yaktı ve onu lambanın fitiline değdirdi. Yağmurdan sırlıklam olmuştu. Teni bu yüzden parıldıyordu.

Kestrel ona baktığında Arin çekindi. "Kestrel." İç geçirdi. Bir elini ıslak saçlarına sürdü. "O sözleri söylememeliydim."

"Samimiydin."

"Evet ama..." Arin bıkkın ve kafası karışmış gibi görünüyordu. "Eğer Enai için *ağlamasaydın* kızgın olurum." Yanında, gölgelerin içinde duran elini uzattı ve Kestrel kararsız bir saniye boyunca ona dokunacağını sandı. Ama Arin sadece yukarı kaldırdığı avucundaki şeyi sunuyordu. "Bu, Enai'nin kulübesindeydi," dedi.

Bu Kestrel'in saçından bir tutam örgüydü. Genç kadın onu dikkatlice almasına rağmen serçe parmağı genç adamın ıslak avucuna değdi. Arin istemsizce hemen elini çekti.

Kestrel parlak halkayı parmaklarının arasında çevirerek örgüyü inceledi. Onun kendi doğrusuyla Arin'ininki arasında

taraf tutmadığını biliyordu. Enai'nin sevgisinin kanıtı değildi. Ama yine de bir avuntuydu.

“Gitmeliyim,” dedi Arin ancak kıpırdamadı.

Kestrel, Arin'in lamba ışığında parlayan yüzüne baktı. Genç kadın halının üzerindeki çıplak ayağının Arin'in durduğu yağmur suyuyla ıslanmış olan yere son derece yakın olduğunu fark etti. Teninden yukarı bir ürperti yükseldi.

Kestrel geri çekildi. “Evet,” dedi. “Gitmelisin.”

Ertesi sabah babası Kestrel'in ziyaretçi odasına uzun adımlarla girip, “Bu inzivan yeterince uzun sürdü,” dedi. Ayakları yere çakılı bir halde Kestrel'in sandalyesinin önünde durdu. Genellikle volta atmayı tercih ettiğinde bu duruşa geçerdi. “Bakıcına olan bağlılığını biliyorum ve sanırım her şey düşünüldüğünde bu anlaşılır bir durum. Ama Rax'le bir idman oturumunu, benimle bir dersi kaçırdın ve ben seni en ufak bir zorlukta hayatın kararsın diye yetiştirmedim.”

“Ben iyiyim, baba.” Kestrel bir fincan çay koydu.

İşte babası ona ancak o zaman gerçekten baktı. Kestrel gözlerinin altının çöktüğünden emindi ancak sosyete de son zamanlarını yaşayan sonbahar günleri için kusursuz bir biçimde giyinmişti.

“Eh,” dedi babası. “İyi. Çünkü Jess'i çağırttım. Aşağıda, salonda bekliyor.”

Kestrel fincanı tabağına bıraktı ve arkadaşını karşılamak için ayağa kalktı.

“Kestrel.” General onun omzuna dokundu. Konuştuğunda sesi karakterine hiç uymayan bir biçimde kararsızdı. “Ebeveyninden uzun yaşamak her çocuğun görevidir. Benim mesleğim güvenli değil. İsteğim, Kestrel, öldüğümde benim için yas tutma.”

Kestrel gülümsedi. “Sen bana emir vermezsin,” dedi ve babasının yanağından öptü.

Jess havasındaydı. Kestrel’i hızla at arabasına attı ve şehrin en iyi terzisinin önünde durdu. “Söz verdin,” diye uyardı Kestrel’i at arabasından inerlerken.

Kestrel onu süzdü. “Elbisemin kumaşını seçmene izin vereceğime söz verdim.”

“Yalancı. Ben *her şeyi* seçebileceğim.”

“Ah, pekâlâ,” dedi Kestrel çünkü Jess’in coşkusu kendi üzüntüsünü azaltıyordu. Hem zaten Jess onu ne kadar zarara uğratabilirdi ki?

Dükkâna girdiklerinde Jess, Kestrel’in seçebileceği kumaşları eliyle defetti ve terziye, Kestrel’in gözlerinin kocaman açılmasına neden olan tasarımlar çizdi. “Jess. Bu bir *İlkkış Balosu* için. *Donacağım*. Lütfen elbise kollarım da olabilir mi?”

“Hayır.”

“Ve bir yaka...”

“Sessiz ol. Senin fikrine ihtiyaç yok.”

Kestrel teslim oldu ve terzi üzerine iğneyle kumaşları tutturur ve Jess talimatlar verirken podyumda durdu. Ardından iki genç kadın, Kestrel’i yalnız bırakıp raflarda kocaman kumaş rulolarının parıldadığı malzeme odasına daldılar. Jess fısıldadı, terzi de ona fısıldadı ve Kestrel onların heyecanlı komplolarını anlamak için kulak kabartırken Jess’in sadece bir değil, iki elbise ayarladığından şüphelenmeye başladı.

“Jess,” diye seslendi Kestrel, “gece elbisesinin nakışlı *ve* balo elbisesinin sade olmasını istediğini söylediğini mi duydum?”

“Elbette. Lord Irex’in akşam yemeği partisi için yeni bir gece elbisesine de ihtiyacın var.”

Kestrel'in beline bir iğne battı. "O parti mi veriyor?"

"Zamanı geldi de geçiyordu bile. Bir gün senatör olmayı umuyor, bu yüzden de sosyeteye dostane yüzünü göstermeli. Ayrıca annesiyle babası kış mevsimi için başkente gittiler. Ev ona kaldı."

"Ben gitmiyorum," dedi Kestrel keskin bir biçimde.

"Gitmek *zorundasın*."

"Davet edilmedim."

"Davet edildiğin ortada. Sen General Trajan'ın kızısın ve eğer partiyi ilk defa şimdi duyuyorsan bu sadece bir haftadan uzun süredir mektuplarını açmamış olmandan."

Kestrel, Irex'in tehditkâr, pis pis bakışını hatırladı. "Hayır. Kesinlikle olmaz."

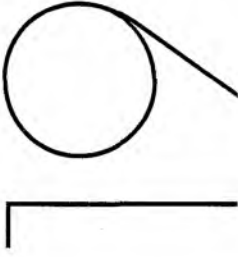
"Ama neden?"

"Ondan hoşlanmıyorum."

"Ne fark eder? Çok sayıda insan olacak ve evi de kesinlikle ondan kaçınabileceğin kadar büyük. Herkes orada olacak. Sen olmazsan bu nasıl görünür?"

Kestrel bir Akrep ve Yılan oyununu düşündü. Irex'in daveti katlanıp mühürlenmiş bir kâğıt parçası değil de bir taş olsaydı, oyunu soğukkanlı bir şekilde oynayacağını itiraf etmeliydi.

Jess yaklaştı ve Kestrel'in ellerine uzandı. "Seni üzgün görmekten hoşlanmıyorum. Ronan ve benimle gel, biz de seni Irex'ten uzak turalım ve ona gülmeni sağlayalım. Gel, Kestrel. Sen evet deyinceye kadar pes etmeyeceğim."

Irex'in akşam yemeği partisi için olan elbise, muslin kumaşına sarılmış ve iple bağlanmış bir şekilde vardığında, paketi Kestrel'e getiren Arin oldu. Kestrel onu ilk yeşil fırtınadan beri görmemişti. O günü düşünmek hoşuna gitmiyordu. Hatırlamak istemediği şeyin, kendi kederi olduğuna karar verdi. Onunla bir arada yaşamayı öğreniyordu. Müziğine geri dönmüş ve bunun gezilerin ve derslerin, Enai'nin öldüğü gerçeğinin etrafında akıp onun sivri kenarlarını pürüzsüzleştirmesine izin vermişti.

Konakta çok az zaman geçiriyordu. Arin'e hiç davet göndermiyordu. Sosyeteye giderse başka refakatçiler seçiyordu.

Arin onun aslında çalışma odası olan oturma odasına girdiğinde, Kestrel kitabını divanda yanına koydu ve Arin adını göremesin diye sırtını çevirdi.

"Hımm," dedi Arin paketlenmiş elbiseyi ellerinde çevirerek. "Bu ne olabilir ki?"

"Bildiğinden eminim."

Arin paketi parmaklarının arasına sıkıştırdı. “Çok yumuşak türden bir silah sanırım.”

“Elbisemi niye sen teslim ediyorsun?”

“Lirah’yı elbiseyle gördüm. Sana benim getirip getiremeyeceğimi sordum.”

“O da sana izin verdi tabii.”

Arin, Kestrel’in ses tonundan dolayı kaşlarını kaldırdı. “Meşguldü. Yapılacak işlerinden birinin azalmasına memnun olur diye düşündüm.”

“O zaman yardımsever davranmışsın,” dedi Kestrel, gerçi sesinin başka bir şeyi işaret ettiğini duydu ve kendine sinirlendi.

Arin yavaşça, “Ne demek istiyorsun?” dedi.

“Hiçbir şey demek istemiyorum.”

“Sana karşı dürüst olmamı istedin. Sence oldum mu?”

Kestrel onun fırtına sırasındaki kırıncı sözlerini hatırladı. “Evet.”

“Ben de senden aynı şeyi isteyebilir miyim?”

Cevap hayırdı, hiçbir köle ondan bir şey isteyemezdi. Cevap hayırdı çünkü eğer Arin, genç kadının gizli düşüncelerini öğrenmek isteseydi bu bilgileri Akrep ve Yılan oynarken bir şekilde kazanabilirdi. Ancak Kestrel ani bir tedirginlik parlamasını bastırdı ve kendine Arin’in dürüstlüğüne –ve onun yanındayken kendi dürüstlüğüne de– değer verdiğini itiraf etti. Doğru söylemekte bir terslik yoktu. “Bence Lirah’ya adil davranmıyorsun.”

Arin’in kaşları çatıldı. “Anlamıyorum.”

“Kalbin başka yerdeyken Lirah’yı cesaretlendirmen adil değil.”

Arin keskin bir şekilde nefesini içine çekti. Kestrel kendisine bunun onu ilgilendirmedığını çünkü gerçekten de ilgilendirmedığını söyleyebileceğini düşündü ama sonra Arin’in güvenmedi-

ğini, sadece afalladığını fark etti. Arin kendi sahiplenici, doğal tarzıyla bir sandalye çekti ve oturup elbiseyi dizlerinin üzerine bıraktı. Kestrel'i inceledi. Kestrel gözlerini kaçırmamayı diledi.

“Lirah'yı o şekilde düşünmemiştim.” Arin başını iki yana salladı. “Ben hiç de sağlıklı düşünemiyorum. Daha dikkatli olmalıyım.”

Kestrel güveni tazelenmiş gibi hissetmesi gerektiğini zannediyordu.

Arin paketi Kestrel'in oturduğu divana koydu. “Yeni bir elbise, ufukta etkinlik var demektir.”

“Evet, bir akşam yemeği partisi. Lord Irex ev sahipliği yapıyor.”

Arin kaşlarını çatı. “Sen de gidiyor musun?”

Kestrel omuzlarını silkti.

“Bir refakatçiye ihtiyacın var mı?”

Kestrel hayır demek niyetindeydi fakat Arin'in dudaklarının kararlı çizgisinden dikkati dağıldı. Neredeyse... koruyucu görünüyordu. Böyle görünmesine şaşırmıştı. Kafası karışmıştı ve belki de bu ona, “Dürüst olmak gerekirse bana arkadaşlık etmene sevinirim,” dedirtti.

Arin gözlerini onunkilerden ayırmadı. Sonra bakışları Kestrel'in yanındaki kitaba kaydı. Kestrel onu durduramadan kitabı el çabukluğuyla aldı ve adını okudu. Bu, Valorya İmparatorluğu ve savaşlarının bir tarihiydi.

Arin'in yüzü değişti. Kitabı geri verip ayrıldı.

“Nereye gidiyoruz?” Arin at arabasının penceresinden bahçe-deki ağaçlarına bakıyordu, çıplak dallar alacakaranlıkta ince ve eflatundu.

Kestrel eteğiyle sinirli sinirli oynadı. “Arin. Irex’in partisine gittiğimizi biliyorsun.”

“Evet,” dedi Arin kısaca ama yanlarından geçen ağaçlardan gözlerini ayırmadı.

Kestrel’e bakmasındansa onlara bakması daha iyiydi. Kadife elbisenin kumaşı koyu kırmızıydı; etek kısmından üst kısmına doğru dolanarak çıkan, üzerine ışık vurunca parıldayan, altın yaprak şeklinde nakışlarla süslü bir dokuya sahipti. Oldukça dikkat çekici duruyordu. Elbise Kestrel’i dikkat çekici yapıyordu. Kestrel at arabasında kendi köşesine gömülüp hançerin yan tarafına battığını hissetti. Irex’in evindeki bu akşam kolay olmayacaktı.

Arin de aynı şeyi düşünüyormuş gibiydi. Kestrel’in karışısındaki koltukta o kadar kaskatı duruyordu ki odun gibi görünüyordu. Gerginlik aralarındaki havaya sızdı.

Meşaleler dışarıdaki karanlığı aydınlattığında ve sürücü, Irex’in konağına giden yola erişim sağlamak için bekleyen diğer at arabalarının arkasında sıraya girdiğinde Kestrel, “Belki de eve geri dönmeliyiz,” dedi.

“Hayır,” dedi Arin. “Evi görmek istiyorum.” Kapıyı açtı.

Konağa giden patıkada yürürlerken sessizlerdi. Kestrel’ininki kadar büyük olmasa da bu da eskiden bir Herrani eviydi; sık, hoş bir biçimde tasarlanmıştı. Arin kölelerden beklendiği gibi Kestrel’in arkasında kaldı ancak bu, Kestrel’i tedirgin etti. Arin’i yakında hissetmek ama yüzünü görmemek huzurunu kaçıyordu.

Diğer misafirlerle birlikte eve girdiler ve Valorya silahlarının dizildiği misafir kabul odasına doğru yol aldılar.

“Buraya ait değil,” dediğini duydu Arin’in. Döndüğünde onu duvarlara şok içinde bakarken gördü.

“İrex fevkalade bir savaşçıdır,” dedi Kestrel. “Ve pek de alçakgönüllü değildir.”

Arin hiçbir şey söylemedi, bu yüzden Kestrel de söylemedi. Genç kadın kendini hazırlayarak önündeki misafir kuyruğunun azalmasını ve Irex’e konukseverliğine teşekkür etmesi için gelecek anı bekledi.

“Kestrel.” Irex onun elini tuttu. “Geleceğini sanmıyordum.”

“Neden gelmeyeyim?”

Irex onu daha yakına çekti. Elini acı verici bir biçimde tutsa da Kestrel buna izin verdi. Etraflarında insanlar dolanıp duruyordu ve Kestrel, Irex’i misafirlerinin önünde utandırmanın işleri kolaylaştıracağını sanmıyordu. Irex, “Aramızda dargınlık olmasın,” dedi. Gülümsedi ve sol yanağına bir gamze batarak sesi nahoşken aynı zamanda onu tuhaf bir biçimde çocuksu gösterdi. “Akrep ve Yılan’da neden seninle oynamak istediğimi hiç merak etmedin mi?”

“Çünkü beni yenmek istedin. Ama yenemeyeceksin.” Kestrel elini, kendisinininkini sıkıca tutan Irex’in elinin üzerine koydu. Bu hareket seyreden herkese dostane görünürdü fakat Irex onun esir alınmış elini serbest bırakmaya zorlayarak sinire çimdik attığını hissetti. “Bu çok hoş bir parti. Sana olan teşekkürüm, bana gösterdiğin lütfadır.”

Irex’in yüzündeki gülümseme solup gitti. Ancak Leydi Faris dikkat çekmeye hevesli bir halde, Kestrel ile Arin’in arkasındaydı ve Kestrel için kenara çekilip kadının zorla Irex’e yaklaşmasına, kocasının kendisine katılamamasının ne kadar *yazık* olduğunu söylemesine izin vermek kolay oldu.

Servis kıyafeti giyen bir köle Kestrel’e şarap sundu ve ardından onu alçak boyda bir çeşmesi ve sera çiçekleri bulunan açık bir güneşliğe yönlendirdi. Misafirler birbirini selamlarken

ve bazıları durdukları yerde sohbet edip diğerleri çesmeye bir çizgi çeken taştan banklarda sessiz bir muhabbet için çekilirken, müzisyenler kapkara bir paravanın ardında ihtiyatlı bir şekilde müzik çalışıyorlardı.

Kestrel yüzünü Arin'e döndü.

Gözleri öfkeyle sersemlemiş, elleri yumruk yapılmıştı.

"Arin," diye başladı söze kaygılı bir şekilde ancak Arin'in bakışları hızla uzaklaştı ve odanın karşısındaki bir noktada durdu. "Arkadaşların burada," dedi Arin.

Kestrel, Arin'in bakışlarını takip ederek Jess ile Ronan'ın, Benix'in söylediği bir şeye güldüğünü gördü.

"Beni gönder," dedi Arin.

"Ne?" dedi Kestrel ama gerçi aslında Arin odadaki tek refakatçiydi. Kalabalığın arasından dolanan köleler ikram yapıyorlardı ve Irex'e aittiler.

"Arkadaşlarına katıl. Artık burada kalmak istemiyorum. Beni mutfaklara gönder."

Kestrel bir nefes aldı, sonra başını salladı. Arin topuklarının üzerinde döndü ve ardından gitmişti.

Kestrel kendini anında yalnız hissetti. Bunu beklemiyordu. Ancak kendine ne beklediğini sorunca aklında kendisinin ve Arin'in bir bankta birlikte oturmasının budalaca görüntüsü canlandı.

Kestrel camdan tavana baktı, bu mor gökyüzünden bir piramitti. Ayın keskin dilimini gördü ve Enai'nin değiştiremediğin şeyleri fark etmenin en iyisi olduğunu söylediğini hatırladı.

Arkadaşlarına selam vermek için odanın öbür tarafına geçti.

Kestrel akşam yemeğinde çok az yiyip içti ancak sağ tarafında oturan Ronan onun tabağı ve bardağıyla çok alakalıydı. Son

yemek de servis edilip herkes bitişik balo salonuna geçtiğinde sevindi çünkü masada kendini kapana kısılmış gibi hissetmeye başlamıştı ve Ronan'ın konuşmasının çok kolayca tahmin edilebilen bir şablonu vardı. Kestrel müzik dinlemeyi tercih ediyordu. Kalabalıkta bile flütçü dans için her ne çalarsa ondan sessizce zevk alırdı. Eğer burada olsaydı Arin'in de alacağını düşündü.

“Kestrel.” Ronan sallamak için onun uzun küpesine dokundu. “Hayal kuruyorsun. Aklını bu kadar kuralayan nedir?”

“Hiç,” dedi Kestrel ona ve Benix, Ronan'ın yardımını almak için uzun adımlarla onlara doğru gelince içi rahatladı.

“Raul ikizler,” dedi Benix yalvarırcasına, birbirine benzeyen kız kardeşlerin olduğu tarafa gözlerini çevirerek. “Biri diğeri olmadan dans etmiyor, Ronan, o yüzden senin için uyguns...”

Ronan sinirlenmiş benziyordu.

“Ne var?” dedi Benix. Bir Ronan bir Kestrel'e göz atınca önemsemez bir şekilde elini salladı. “Biz üçümüz eski dostlarız. Kestrel seni bir danslığına bana verebilir.”

Kestrel kesinlikle bunu yapabiliirdi. Fakat hem önemsemediğini hem de biraz önemseddiğini gösterecek şekilde küsmüş gibi yaptı ki işin aslına bakılırsa hiç de umurunda değildi. Çocuklara Jess'i bulacağını ve onunla birlikte dedikodu yapacakları bir köşe arayacaklarını söyledi.

“Sadece *bir* dans,” dedi Ronan, Benix'e ve ikiz kız kardeşlere doğru yönelerek odanın diğer tarafına geçtiler. Dans başladı ancak Kestrel, Jess'i aramadı. Gölgelelerin içinde bir sandalye buldu ve oturup gözlerini kapayarak flütü dinledi.

“Leydi Kestrel?” dedi endişeli bir ses.

Kestrel gözlerini açınca Herrani hizmetli üniforması giymiş bir kız gördü. “Evet?”

“Lütfen beni takip eder misiniz? Refakatçinizle alakalı bir sorun var.”

Kestrel ayağa kalktı. “Sorun nedir?”

“Bir şey çalmış.”

Kestrel aceleyle odadan çıktı, kızın konağın koridorlarının arasında daha hızlı hareket etmesini diliyordu. Bir hata olmalıydı. Arin zekiydi, bu kadar tehlikeli bir şey yapmayacak kadar uyanıktı. Herrani hırsızlara ne olduğunu biliyor olmalıydı.

Kız, Kestrel’i kütüphaneye götürdü. Orada birkaç adam toplanmıştı: Arin’i kollarından tutmuş iki senatör ve Kestrel’i gördüğü zamanki ifadesi sanki az önce Akrep ve Yılan’da yüksek bir taş çekmiş gibi sinsi olan Irex. “Leydi Kestrel,” dedi, “evime tam olarak ne getirmişsiniz?”

Kestrel, kendisine bakmayı reddeden Arin’e baktı. “O bir şey çalmaz.” Kendi sesinde çaresiz bir şeyler işitti.

Irex de işitmiş olmalıydı. Gülümsedi.

“Onu gördük,” dedi senatörlerden biri. “Şunu gömleğinin içine sokuyordu.” Yere düşmüş bir kitaba doğru başını salladı.

Hayır. Bu suçlama doğru olamazdı. Hiçbir köle hırsızlıktan dolayı kırbaçlanma riskine girmezdi, bir kitap için değmezdi. Kestrel kendini yatıştırdı. “Bakabilir miyim?” diye sordu Irex’e, düşmüş kitaba doğru başını sallayarak.

Irex izin verdiğini göstermek için elini salladı.

Kestrel kitabı almak için eğildi ve Arin’in gözleri birden onunkilere döndü.

Kestrel’in kalbi durdu. Arin’in yüzü perişanlıkla buruşmuştu.

Ellerindeki kapalı, deri ciltli kitabı inceledi. Adını tanıdı; bu sıradan bir Herrani şiirleri cildiydi. Kendi kütüphanesinde de bir kopyası vardı. Kestrel anlamadan, hırsızlık riskine geçecek hiçbir şey göremeden –en azından kendisinininki Arin’in

amaçlarına hizmet edebilecekken burada, Irex'in kütüphanesinde göremeden– kitabı tuttu.

Aklında bir kuşku fısıldadı. At arabasında Arin'in sorduğu tuhaf soruyu hatırladı. *Nereye gidiyoruz?* Ses tonu kuşkucuydu. Ancak gittikleri yeri biliyordu. Şimdi Kestrel yanlarından geçen manzarada kendisinin fark etmediği bir şeyi fark edip etmediğini ve sorusunun bir sorudan çok aniden bir şeyi anlayan birinin istemsiz sözleri olup olmadığını merak ediyordu.

Kitabı açtı.

“Yapma,” dedi Arin. “Lütfen.”

Ancak Kestrel çoktan yazıyı görmüştü.

Arin'e, yazıyordu, Amma ve Etta'dan sevgilerle.

Burası Arin'in eviydi. Bu ev onundu, bu kütüphane onun, on sene kadar önce annesi ve babası tarafından ona ithaf edilen bu kitap onun...

Kestrel yavaşça nefes aldı. Parmakları sayfada, yazının siyah çizgisinin hemen altında durdu. Başını kaldırıp gözlerini Irex'in küstah sırtışıyla buluşmak üzere çevirdi.

Aklı buz kesti. Babasının bir savaşta yapacağı gibi durumun bir değerlendirmesini yaptı. Kendi maksadını biliyordu. Rakibinkini tanıyordu. Neyi yitirmeyi göze alabileceğini ve neyi alamayacağını da biliyordu.

Kestrel kitabı kapattı, masaya koydu ve Arin'e sırtını döndü. “Lord Irex,” dedi, sesi sıcaktı. “Bu yalnızca bir kitap.”

“*Benim* kitabım,” dedi Irex.

Arkasından boğuk bir ses geldi. Kestrel bakmadan, “Odadan çıkarılmak mı istiyorsun?” dedi Herranice.

Arin kısık bir sesle yanıt verdi. “Hayır.”

“Öyleyse sessiz ol.” Irex'e gülümsedi. Kendi dillerinde, “Bunun bir hırsızlık vakası olmadığı açık. Senden bir şey çalmaya

kim cüret eder? Onun sadece bakma niyetinde olduğundan eminim. Evinin barındırdığı lükse merak duyduğu için onu suçlayamazsın.”

“İçindekilere dokunmayı bırak, kütüphanenin içinde bile olmamalıydı. Ayrıca tanıkları vardı. Bir yargıç benim lehime karar verecektir. Bu benim malım, bu yüzden de kırbaç sayısına ben karar vereceğim.”

“Evet, senin malın. Aynı zamanda *benim* de malımdan bahsettiğimizi unutmayalım.”

“Sana iade edilecek.”

“Kanun öyle diyor ama hangi durumlarda? Ona zarar geldiğini görmeye sabırsızlanmıyorum. Kimsenin okumaya ilgisinin olmadığı bir dildeki kitaptan daha fazla değeri var.”

Irex’in gözleri birden Kestrel’in arkasına baktı, sonra ona geri döndü. O gözler sinsileşti. “Kölenin refahına karşı açık bir ilgin var. Haklı olarak benim vereceğim bir cezayı önlemek için ne kadar ileri gideceğini merak ediyorum.” Irex bir elini Kestrel’in koluna koydu. “Belki konuyu aramızda halledebiliriz.”

Kestrel, Arin’in Irex’in imasını anlayarak nefesini içine çektiğini duydu. Aniden aklının o keskin soluğun sesine takılmasına öfkелendi. Arin savunmasız olduğu için kendini savunmasız hissettiğinden kendine ve bilgiç gülümseyişinden dolayı Irex’e öfkелendi. “Evet.” Kestrel, Irex’in sözlerini çarpıtıp başka bir şeye dönüştürmeye karar verdi. “Bu bizim ve kaderin arasında.”

Adeta resmi şekilde bir düello davetinde bulunan Kestrel, kolunu onun elinden kurtardı ve hançerini çekti. Hançeri yanlamasına tutup onu göğsü hizasında kaldırmasıyla sanki o ve Irex arasında bir çizgi çekmişti.

“Kestrel,” dedi Irex. “Sorunu çözebiliriz derken aklımdaki şey bu değildi.”

“Bence bu yöntemden daha çok zevk alacağız.”

“Bir meydan okuma.” Irex diliyle cık cık sesi çıkardı. “Sözünü geri almana izin vereceğim. Sadece bu seferlik.”

“Geri alamam.”

Bununla birlikte Irex kendi hançerini çıkardı ve Kestrel’in hareketini taklit etti. Kıpırdamadan durdular, sonra bıçaklarını kınlarına koydular.

“Hatta silahları seçmene de izin vereceğim,” dedi Irex.

“İğneler. Şimdi zaman ve mekânı seçecek olan sensin.”

“Benim arazim. Yarın, günbatımından iki saat sonra. Bu ölüm bedelini toplamak için bana zaman verir.”

Bu, Kestrel’i duraksattı. Ama başını salladı ve nihayet Arin’e döndü.

Arin midesi bulanıyormuş gibi görünüyordu. Senatörlerin ellerinin arasında sarkıyordu. Senatörler onu zapt ediyormuş gibi değil, ayakta tutuyormuş gibi görünüyordu.

“Bırakabilirsiniz,” dedi Kestrel senatörlere ve bıraktıklarında Arin’e onu takip etmesini emretti. Kütüphaneden çıkarlarken Arin, “Kestrel...” dedi.

“Tek kelime etme. At arabasına binene kadar konuşma.”

Arin’in konağının koridorlarından hızla geçtiler ve Kestrel ona yandan gizlice bakışlar attığında Arin hâlâ afallamış ve şaşkın görünüyordu. Kestrel’i daha önce, gemicilik derslerinin başlangıcında deniz tutmuştu ve eviyle çevrelenmiş haldeyken Arin’in hissettiği şeyin bu olup olmadığını merak etti.

At arabasının kapısı onları içeri kapattığında sessizlik bozuldu.

“Sen delisin.” Arin’in sesi çok öfkeliydi, çaresizdi. “O benim kitabımdı. Benim yaptığım bir şeydi. Müdahale etmeye hiç hakkın yoktu. Yakalanmanın cezasına katlanamayacağımı mı sandın?”

“Arin.” Kestrel nihayet ne yaptığını anlayınca içinde bir korku ürperdi. Sesini sakın çıkarmaya gayret etti. “Düello sadece bir gelenektir.”

“Bu senin savaşın değil.”

“*Savaşamayacağını* biliyorsun. Irex bunu asla kabul etmezdi ve eğer ona bir bıçak çekseydin civardaki bütün Valoryalılar seni öldürürdü. Irex beni öldürmeyecek.”

Arin ona kuşkucu bir bakış attı. “Onun daha üstün savaşçı olduğunu ret mi ediyorsun?”

“Yani ilk kanı o akıtacak. Tatmin olacak ve ikimiz de oradan şerefimizle ayrılacağız.”

“Ölüm bedeliyle ilgili bir şey söyledi.”

Bu, ölümüne bir düello için kanunun cezasıydı. Galip gelen, ölen düellocunun ailesine yüksek bir miktar öderdi. Kestrel bunu kafasından çıkardı. “General Trajan’ın kızını öldürmek, Irex’e altından daha fazlasına patlar.”

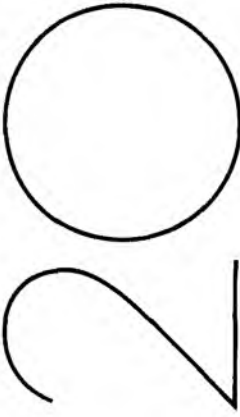
Arin yüzünü ellerine yasladı. Küfretmeye, Valoryalılara karşı Herranilerin icat ettiği bütün hakaretleri saymaya, onları her tanrıyla lanetlemeye başladı.

“Ciddi ol, Arin.”

Arin’in elleri indi. “Sen de. Ne aptalca bir şey yaptın. Bunu neden yaptın? Neden bu kadar aptalca bir şey yaparsın?”

Kestrel, Arin’in Enai’nin onu asla sevmeyeceği ya da sevmişse de bunun zoraki bir sevgi olduğu iddiasını düşündü.

“Beni arkadaşın olarak görmeyebilirsin,” dedi Kestrel, Arin’e, “ama ben seni görüyorum.”

Kestrel o gece kolayca uyudu. Arin'in arkadaşlığına sahip çıkmadan önce hissettiği şeyin bu olduğunu bilmiyordu. Arin at arabasındayken suskun düşmüş ve halinde, su içmeyi beklerken kadehinde şarap bulan bir adamınki gibi bir tuhaflık vardı. Ancak Kestrel'in sözlerini reddetmemişti ve Kestrel onu eğer isterse bunu yapacağına inanacak kadar iyi tanıyordu.

Bir arkadaş. Bu düşünce Kestrel'i sakinleştiriyordu. Pek çok şeyi açıklıyordu.

Gözlerini kapadığında, babasının ona çocukken sık sık söylediği ve bir savaştan bir gece önce askerlere de söylediği bir şeyi hatırladı: "Rüyalardaki hiçbir şey sana zarar veremez."

Uyku Kestrel'in üzerine kadife gibi yerleşti.

Ardından şafak geldi, berrak ve soğuktu. Kestrel'in huzuru yok olmuştu. Üzerine bir sabahlık çekti ve bir gardıropta törensel savaş kıyafetini buluncaya kadar aradı. Babası her sene yeni bir takım sipariş ediyordu ve bu seneki, elbiselerin arkasına gömülmüştü. Ama oradaydılar: siyah tozluklar, tunik ve kaskatı

bir ceket. Kestrel giysilere bakarken içini bir kuruntu yiyip bitiriyordu. Şimdilik giysileri oldukları yerde bıraktı.

Kestrel, gardırobun kapağını kapatırken bunun düellodan korktuğu için olmadığını düşündü. İlk kanı gördüğünde ürk-müyordu ki bu idman oturumlarında maruz kaldığından daha kötüsü olmazdı. Irex'e karşı kaybetmekten dehşete düşmüyordu. Bir düelloda alınan yenilgi, sosyetenin gözünde insanı rezil etmezdi.

Ancak Kestrel'in dövüşmesine sebep olan şeyler onu rezil edebilirdi.

Sosyete ondan söz ediyor mu? diye sormuştu Enai. Kestrel avucunu gardırobun kapağına koydu, sonra alnını parmaklarına dayadı. Sosyete eğer daha önce Arinden söz etmiyorduyorsa şimdi ederdi. Düello haberinin, ayrıntılardan şoka girmiş ve büyü-lenmiş olması gereken Irex'in misafirlerinin arasında yayıldığını tahmin etti. Hırsızlık yapan kölesinin adına savaşan bir hanım mı? Bu daha önce hiç yapılmış mıydı?

Belli ki hayır.

Düelloda seyirciler olmasını bekleyebilirdi. Onlara ne derdi? Bir arkadaşı korumak istediğini mi?

Kolayca gelen uykusu bir yalandı. Bunda kolay olan hiçbir şey yoktu.

Kestrel doğruldu. Düello çağrısı yapılmış, alınmış ve şahit olunmuştu. Kaybetmekte hiçbir onursuzluk yoktu ama korkudan sinmekte vardı.

Kestrel kışlaları ziyaret etme niyetiyle üzerine sade bir elbise çekti, oraya gittiğinde babasının bir sonraki güne kadar talimle-rinden geri dönmeyeceğinden emin olmayı umuyordu. Kestrel düelloyu bir sır olarak saklayamayacağını biliyordu. Babası bile

bunun çıkaracağı dedikoduyu duymazlık edemezdi. Yine de onun bu gerçekten sonra gelmesini tercih ederdi.

Süütünin en dıştaki kapısını açtığında koridorda bir köle buldu, kızın kolları küçük bir sandığın ağırlığının altında sarkmıştı.

“Leydi Kestrel,” dedi. “Bu az önce Lord Irex’ten geldi.”

Kestrel sandığı kabul etti ancak kutunun içinde ne olması gerektiğini fark edince elleri tutmaz oldu. Parmakları kapanmıyordu.

Sandık, koridorun mermer döşemesine düşünce içindekiler döküldü. Sandıktan saçılan altın parçaları dönüp yuvarlandı ve küçük çanlar gibi sesler çıkardı.

Irex ölüm bedelini göndermişti. Kestrel’in sayılarının beş yüz olduğunu bilmesi için sikkeleri saymasına gerek yoktu. Akrep ve Yılan’da Irex’ten ne kazandığını hatırlaması ve bir düello *başlamadan önce* bir ölüm bedelini ödeyecek kadar göz korkutma psikolojisinden anlıyorsa bir gün daha iyi bir oyuncu olabileceğini düşünmesi için altınlara dokunmasına gerek yoktu.

Kestrel içini yakan bir korkuyla kaplanmış bir halde hareketsizce durdu. *Nefes al*, dedi kendi kendine. *Kıpırda*. Fakat köle başıboş sikkelerin peşinden koşarken ve başka bir kız da sandığı yeniden doldurmasına yardım etmek için koridordan gelirken, Kestrel sadece gözlerini dikip bakabiliyordu.

Kestrel’in ayağı ileriye doğru hareket etti. Sonra bir adım daha ve bir tane daha. Bir hatıra bu akılsızca paniğini kesip atana kadar dökülmüş altınların görüntüsünden kaçmaya hazırdı. Irex’in gamzeli gülümseyişini fark etti. Irex’in elinin kendi elini yakalayışını hissetti. Duvarlarda silahları, Irex’in parmakları arasında bir Akrep ve Yılan taşını çevirişini, çizmelerinin Leydi Faris’in çimenlerini ezişini, topuğunun çim ve

topraktan bir çukurluk oluşturuşunu gördü. Gözlerini gördü, o kadar karanlıklardı ki neredeyse siyahtılar.

Kestrel ne yapması gerektiğini biliyordu.

Alt kattaki kütüphaneye gidip iki mektup yazdı. Biri babasıydı, diğeri ise Jess ile Ronan'a. Onları katladı, balmumu mühre, mühürlü yüzüğüyle damga vurdu ve yazı malzemelerini kaldırdı. Ayak seslerinin mermer koridora çarparak yaklaştığını duyduğunda, mektupları bir elinde tutuyordu, balmumu katıydı ancak hâlâ tenine karşı ılıktı.

Arin kütüphaneye girdi ve kapıyı kapattı. “Bunu yapmayacaksın,” dedi. “Onunla düello yapmayacaksın.”

Arin'i görmek Kestrel'i sarstı. Arin öyle konuşmaya, Kestrel'e öyle bakmaya devam ederse sağlıklı düşünemeyecekti. “*Sen bana emir veremezsin,*” dedi Kestrel. Ayrılmak üzere harekete geçti.

Arin yolunu kapattı. “Sevkiyattan haberdarım. Sana bir ölüm bedeli yollamış.”

“Önce elbisem, şimdi de bu mu? Arin, gören de gönderdiğim ve aldığım her şeyi gözlediğini düşünür. Bu seni ilgilendirmez.”

Arin onu omuzlarından yakaladı. “Sen çok *ufaksın.*”

Kestrel onun ne yaptığını biliyor ve bundan nefret ediyordu, ona fiziki zayıflığını, babası onu ne zaman Rax'le savaşırken izlese şahit olduğu aynı başarısızlığı anımsattığı için Arin'den nefret ediyordu. “Bırak.”

“*Bıraktır.*”

Arin'e baktı. Arin, Kestrel'in gözlerinde her ne gördüyse bu onun ellerini gevşetmesini sağladı. “Kestrel,” dedi daha sessizce, “daha önce de kırbaçlandım. Kırbaçlanma ve ölüm farklı şeylerdir.”

“Ben ölmeyeceğim.”

“Bırak Irex benim cezamı belirlesin.”

“Beni dinlemiyorsun.” Kestrel daha fazlasını da söylerdi fakat Arin’in ellerinin hâlâ omuzlarında durduğunu fark etti. Bir başparmağı nazikçe köprücük kemiğine bastırıyordu.

Kestrel nefesini tuttu. Arin sanki uykusundan uyandırılmış gibi irkildi ve geri çekildi.

Hiç hakkı yok, diye düşündü Kestrel. Onun kafasını karıştırmaya hiç hakkı yoktu. Açık bir zihne ihtiyaç duyduğu şu anda.

Dün gece at arabasının kapalı karanlığında her şey çok basit görünmüştü.

“Bana dokunmaya,” dedi Kestrel, “iznin yok.”

Arin’in gülümseyişi keskindi. “Sanırım bu artık arkadaş olmadığımız anlamına geliyor.”

Kestrel bir şey söylemedi.

“Güzel,” dedi Arin, “o zaman Irex’le savaşmak için hiçbir nedenin olamaz.”

“Anlamıyorsun.”

“Senin kahrolası Valoryalı şerefini mi anlamıyorum? Babanın muhtemelen bir düellodan kaçan bir kızla yaşamaktansa, bağırsaklarının deşilmesini tercih edeceğini mi anlamıyorum?”

“Irex’in kazanacağını düşünüyorsan bana çok az inancın var demektir.”

Arin bir elini kısa saçlarından geçirdi. “Bütün bunların arasında *benim* şerefim nerede, Kestrel?”

Gözleri birbirine kilitlendi ve Kestrel, Arin’in yüz ifadesini tanıdı. Bu, Akrep ve Yılan masasının karşısında gördüğünün aynısıydı. Çukurda, müzayedecinin, Arin’den şarkı söylemesini istediği sırada onun takındığı yüz ifadesinin aynısıydı.

Ret. Bu o kadar soğuk bir azimdi ki kışın metalin yaptığı gibi deriyi kabartabilirdi.

Arin'in onu durduracağını biliyordu. Belki bu konuda kurnaz davranabilirdi. Belki Kestrel'in arkasından kâhyaya gider, ona hırsızlık ve meydan okumadan bahseder ve yargıç ile Irex'in karşısına çıkarılmayı isterdi. Bu plan Arin'e uymazsa başka bir tane bulurdu.

Sorun olacaktı.

"Haklısın," dedi Kestrel ona.

Arin gözlerini kırıştırdı, sonra kıstı.

"Aslında," diye devam etti, "açıklamama izin verseydin sana çoktan düelloyu iptal etmeye karar verdiğimi söylerdim."

"Demek öyle."

Kestrel ona iki mektubu gösterdi. Babasına yazılan üstteydi. Diğer mektubun ise sadece kenarının görünmesine izin verdi. "Bir tanesi babam için, ona neler olduğunu anlattım. Diğer Irex için, ona özürlerimi sunup ne zaman isterse beş yüz altınına almaya davet ettim."

Arin hâlâ kuşkulu görünüyordu.

"Tabii ki *seni de* alacak. Onu tanıyorsam seni bayılana dek ve hatta ondan sonrasına kadar kırbaçlatacak. Eminim uyandığında tam da senin istediğin şeyi yaptığıma çok memnun olacaksın."

Arin kaba bir şekilde güldü.

"Benden şüpheleniyorsan buyur, bir askere hızla teslim edilmesi emirleriyle birlikte babamın mektubunu verişimi izlemek için benimle kışlalara kadar yürü."

"Sanırım bunu yapacağım." Arin kütüphanenin kapısını açtı.

Evden çıkıp sert toprak zeminin üzerinden geçtiler. Kestrel ürperdi. Bir pelerin almak için durmamıştı. Arin'in fikrini değiştirmesi tehlikesini göze alamazdı.

Kışlaya girdiklerinde Kestrel orada altı adet izinli muhafızı gördü. Genç kadının içi rahatlamıştı çünkü onlardan yalnızca

dördünü göreceğini ve içlerinde en çok güvendiği kişi olan Rax'ı aralarında bulamayacağını sanmıştı. Kestrel, Rax'e yaklaştı, Arin de hemen genç kadının bir adım arkasındaydı. "Bunu elinden geldiğince hızlı bir şekilde General'e götür." Rax'e ilk mektubu verdi. "Diğer mektubun da bir ulakla Jess ile Ronan'a ulaşmasını sağla."

"Ne?" dedi Arin. "Bekle..."

"Ve bu köleyi hapsed."

Kestrel az sonra olacakları görmemek için döndü. Ancak odanın karmaşaya gömüldüğünü duydu. Boğuşmayı, bir bağırışı, ete inen yumrukların sesini duydu.

Kapının arkasından kapanmasını bekleyip uzaklaştı.

Ronan onu malikânenin korumalı kapısının ardında bekliyordu. Görünüşe göre uzun süredir oradaydı. Ronan yakındaki büyük bir kayanın üzerinde oturup General'in taş duvarına çakıllar atarken, atı da sarı çimlere burnunu sürtüyordu. Ronan, Kestrel'in Cirit'in üzerinde kapıdan geçtiğini görünce bir avuç taşı yola savurdu. Dirsekleri, kırdığı dizlerine dayanmış, yüzü ince ve beyaz bir halde oturmaya devam ederek Kestrel'e baktı. "İçimden seni atından çekip indirmek geliyor," dedi.

"Öyleyse mesajımı aldın."

"Ve atımı derhal buraya sürdüm, buraya geldiğimde de muhafızlardan evin hanımı tarafından; ben dahil hiç kimseyi içeri almamaları hususunda kesin emir aldıklarını öğrendim." Ronan'ın gözleri Kestrel'i tarayıp siyah savaş kıyafetini fark etti. "İnanmamıştım. *Hâlâ da* inanmıyorum. Sen dün gece ortadan kaybolduktan sonra partideki herkes bu meydan okuyuşu konuştu ama ben bunun sadece Irex tarafından aranızdaki husumete her ne sebep olduysa onun yüzünden başlatılan bir

söylenti olduğundan emindim. Kestrel, kendini buna nasıl maruz bırakabilirsin?”

Kestrel dizginleri sıkıca tuttu. Bıraktığında avuçlarının nasıl deri ve ter kokacağını düşündü. O kokuyu hayal etmeye odaklandı. Bu, içinde dolanan kötü duyguya kulak asmaktan daha kolaydı. Ronan'ın ne diyeceğini biliyordu.

Konuyu saptırmaya çalıştı. Düello için nedenlerine kıyasla daha dolambaşsız görünen düellonun kendisinden bahsetmeye çalıştı. Umursamazca, “Kimse benim kazanabileceğime inanmıyormuş gibi görünüyor,” dedi.

Ronan kayanın üzerinden atladı ve Kestrel'in atma doğru yürüdü. Eyer kaşını tuttu. “İstediyini alacaksın. Ama *ne* istiyorsun? *Kimi* istiyorsun?”

“Ronan.” Kestrel yutkundu. “Ne dediğini iyice düşün.”

“Sadece herkesin söylediğini söylüyorum. Leydi Kestrel'in bir âşığının olduğunu.”

“Öyle değil...” demeye çalıştı Kestrel ve sesinin bocaladığını duymaktan dehşete düştü. Gözlerinde yanmalar hissetti. “Onun bir kız arkadaşı var.”

“Sen neden bunu *biliyorsun ki*? Varsa ne olmuş? Önemi yok. Sosyetenin gözünde yok.”

Kestrel'in duyguları, fırtınada, bağlandıkları yerde çırpınan sancaklar gibiydi. Etrafına dolanıp sarılıyorlardı. Kestrel dikkatini topladı ve konuştuğunda kelimelerinin mağrur çıkmasını sağladı. “O bir köle.”

“O bir *erkek*, benim olduğum gibi.”

Kestrel eyerinin üzerinden kaydı, Ronan'la karşı karşıya durdu ve yalan söyledi. “O benim için bir hiç.”

Ronan'ın öfkesi hafiften azaldı. Bekleyip dinlemeye başladı.

“Asla Irex’e meydan okumamalıyım.” Kestrel temelini sağlamlaştırmak için hikâyesine biraz gerçekleri de serpiştirmeye karar verdi. “Ancak onunla benim pek de dostça olmayan bir geçmişimiz var. Geçen ilkbaharda bana bir teklifte bulundu. Onu geri çevirdim. O zamandan beri de... saldırgan.”

İşte o zaman Ronan ona anlayış gösterdi ve Kestrel buna minnettardı çünkü o ve Jess kendisine sırtlarını dönerlerse ne yapardı, bilmiyordu. Onlara ihtiyacı vardı; sadece bugün değil, daima.

“Irex beni kızdırdı. Köle yalnızca bir bahaneydi.” Eğer böyle olsaydı her şey ne kadar daha kolay olurdu. Ancak Kestrel kendine gerçekleri düşünme izni vermeyecekti. Gerçeklerin şeklini bilmek ya da yüzünü görmek istemiyordu. “Düşüncesiz ve aceleci davrandım ama taşlarımı çektim ve onları oynamak zorundayım. Bana yardım edecek misin, Ronan? Mektubumda istediğim şeyi yapacak mısın?”

“Evet.” Ronan hâlâ mutsuz görünüyordu. “Gerçi benim görebildiğim kadarıyla, benim için durup sizin savaşmanızı seyretmekten başka yapacak çok az şey var.”

“Ya Jess? Düelloda olacak mı?”

“Evet, iki gözü iki çeşme ağlaması bittiği gibi. Bize ne kadar büyük bir korku yaşattın, Kestrel.”

Kestrel bir heybeyi açtı ve Ronan’a ölüm bedelinin olduğu çantayı verdi. Ronan çantayı aldı, ağırlığından ve Kestrel’in ona mektubunda bunu beklemesini söylemesinden ne olduğunu anladı. Ronan hafifçe, “*Beni korkuttun,*” dedi.

Kestrel onun kollarına doğru ilerleyerek genç adamı kucakladı. Ronan’ın kolları onu sararken gevşedi. Çenesi, Kestrel’in başının üstüne dayandı ve Kestrel onun affını hissetti. Arin’in açıkartırma bloğundaki halini, kendi şerefine nereden olduğunu

sorduğunda gözlerindeki bakışı, Kestrel'in muhafızlarına kendi dilinde küfredişini kafasından atmaya çalıştı. Ronan'ı daha sıkıca tutup yanağını onun göğsüne dayadı.

Ronan iç çekti. "Irex'in evine seninle, atımla geleceğim," dedi, "ve sen kazandıktan sonra da güvenle seni eve getireceğim."

Irex'in evine giden yol, at arabası kaynıyordu. Sosyete bu düelloya bütün gücüyle katılmıştı: Kestrel iyi giyimli yüzlerce erkek ve kadının heyecanla konuştuğunu, nefeslerinin sonbaharın son zamanlarının havasını sisle kapladığını gördü. Ronan atından indi ve Kestrel de bunu yaparak atlarının diğerlerine katılması için sıraya girmelerine izin verdiler.

Kestrel ağaçların arasındaki açıklıkta çember olmuş kalabalığı gözden geçirdi. İnsanlar onu gördüğünde gülümsedi fakat bunlar kibar gülümseyişler değildi. Bunlar namusluluk taslayan bakışlardı ve bazı yüzlerde sanki bu bir düello değil de idammış ve ortadaki tek soru da suçlunun boynunun hemen kırılıp kırılmayacağıymış gibi hastalıklı bir büyülenme vardı. Kestrel alçalmakta olan güneşin altında toplanmış kaç kişinin Irex'in çoktan ölüm bedelini ödediğini bildiğini merak etti.

Kestrel vücudunun soğuk ve kaskatı olduğunu hissetti. Adeta yürüyen bir iskelet gibi.

Ronan ona bir kolunu doladı. Kestrel bunun onu yatıştırmak için olduğu kadar sosyeteye cevabı yapıştırmak için de olduğunu biliyordu. Ronan, Kestrel'in itibarını kendisinininkiyle koruyordu. Kestrel ondan bunu istememişti ve Ronan'ın Kestrel'in planında bir eksiklik olduğunu görmüş olması, hem Ronan'ın yanında olmasından dolayı Kestrel'i rahatlatıyor hem de öncekinden daha çok korkutuyordu.

“Babamı görmüyorum.” Kestrel’in parmakları titredi. Ronan ellerini avucuna aldı ve gözleri kuşkuyla dolu olsa da Kestrel’e küçümseyici ve havalı bir sırıtışla baktı. Yüksek sesle, “Ellerin ne kadar da soğuk. Şu sıkıcı şeyi halledelim de ardından sıcak bir yere gidelim, olur mu?” dedi.

“Kestrel!” Benix, Jess’in elini tutup arkadaşlarına şen şakrak bir biçimde el sallayarak kendini kalabalıktan kurtardı. Onlara doğru gelirken Benix’in yürüyüşünde neşeli bir kasılma vardı ancak Jess bu oyunu çok da iyi oynayamıyordu. Felaket görünüyordu. Gözleri kırmızıydı, yüzü benek benekti.

Benix, Kestrel’i kabaca kucakladı, sonra da Ronan’la düello yapıyormuş gibi yaptı; bu hareket izleyenlerin bazılarını eğlendirdi fakat Jess’in gözlerine yeni yaşlar getirdi. “Bu bir şaka değil,” dedi Jess.

“Ah, kız kardeşim,” diye takıldı Ronan. “Her şeyi çok ciddiye alıyorsun.”

Kalabalık Kestrel’in gelişinin en yakın arkadaşlarında duygusal patlamaları tetiklememesinden hayal kırıklığına uğrayarak yer değiştirdi. İnsanlar arkalarını dönerken Kestrel, doğrudan düello için işaretlenmiş alanın ortasında uzun ve siyahlara bürünmüş duran Irex’e giden açık bir yol gördü. Irex ona gülümsedi ve Kestrel o kadar afallamıştı ki babasının varlığını, elini omzunda hissedinceye kadar bilmiyordu.

Babasının üstü başı tozluysa ve at kokuyordu. “Baba,” dedi ve onun kollarının arasına sokulabilirdi.

Babası onu kontrol altına aldı. “Zamanı değil.”

Kestrel’in yüzü kızardı.

“General Trajan,” dedi Ronan neşeyle. “Gelebilenize çok sevindim. Benix, şurada önde, düello alanına en yakın yerde Raul ikizlerini mi görüyorum? Hayır, seni kör yarasa. *Şurada*, Leydi

Faris'in hemen yanında. Neden karşılaşmayı onlarla izlemiyoruz? Sen de, Jess. Sadece sen tüylü şapkalarla ilgili muhabbet etmek istediğinden ikizlerle ilgileniyormuşuz gibi davranabilmemiz için senin dişi varlığına ihtiyacımız var.”

Jess, Kestrel'in elini sıktı ve eğer General onları durdurmuş olmasaydı üçü de çoktan gitmiş olurdu. “Teşekkür ederim,” dedi General.

Kestrel'in arkadaşları keyifli olma rollerini bıraktılar ki Jess zaten bunu pek de iyi yerine getiremiyordu. General dikkatini Ronan'a verip yeni bir askere yaptığı gibi onu ölçüp biçti. Ardından ender bir şey yaptı. Onaylayarak başını salladı. Ronan diğerlerini uzaklaştırırken dudağının kenarı küçük, endişeli bir gülümseyiş şeklini aldı.

Babası doğruca Kestrel'e döndü. Kestrel dudağını ısırınca babası, “Şimdi zayıflık gösterme zamanı değil,” dedi.

“Biliyorum.”

Babası bedenine altı küçük bıçağı bağlayan derileri çekeerek kollarının alt kısmındaki, kalçalarındaki ve baldırlarındaki kayışları kontrol etti. “Irex'le arandaki mesafeyi koru,” dedi. En yakınlarındaki insanlar onları biraz yalnız bırakmak için çekilmiş olsa da –bu, General'e karşı hürmettendi– sesi kısıktı. “En iyi şansı, bunu bir bıçak fırlatma yarışı olarak bırakırsan bulursun. Onun bıçağını savuşturabilir, kendininkini atabilir ve hatta ilk kanı akıtabilirsin. Kınlarını boşaltmasını sağla. Eğer ikiniz de altı iğnenin tamamını kaybederseniz düello berabere biter.” Kestrel'in ceketini düzeltti. “Bunun yumruk yumruğa bir dövüşe dönmesine izin verme.”

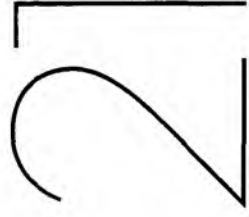
General, ilkbahar turnuvasında Kestrel'in yanında oturmuştu. Irex'in savaşmasını görmüş ve hemen ardından onu askere almaya çalışmıştı.

“Kalabalığın önünde olmanı istiyorum,” dedi Kestrel.

“Başka hiçbir yerde olmazdım.” Babasının kaşlarının arasında küçük bir kırışıklık belirdi. “Irex’in sana yaklaşmasına izin verme.”

Kestrel, onun tavsiyesini dinlemeye hiç niyeti olmamasına rağmen başını salladı.

Irex’le buluşmak için izdihamın arasından yürüdü.

Kestrel'in Irex'le baş başa konuşmasının imkânı yoktu ki muhtemelen Irex de bundan hoşnuttu. O izlenmekten hoşlandığı kadar kendini duyurmaktan da hoşlanıyordu. Irex'in rakibiyle beraber; kurumuş çimenlerin üzerine, siyah boyayla çizilmiş olan dairesel alanın karşılıklı noktalarında birbirlerine ayrılmış olan yerlere geçinceye kadar, kalabalığın içinden çıkmaya hiç niyeti yoktu.

"Leydi Kestrel." Dinlemekte olan seyirciler için net bir şekilde konuştu. "Hediyemi aldınız mı?"

"Ve buraya geri getirdim."

"Bu hükmen mağlup olacağınız anlamına mı geliyor? Haydi gelin, bana kölenizi göndermeyi kabul edin ve elinizi verin. Serçe parmağınıza iğne batıracağım. İlk kan benim olacak, arkadaşlarımız eve mutlu bir şekilde gidecekler ve siz de bana akşam yemeğinde katılacaksınız."

"Hayır, ben planları oldukları gibi beğeniyorum. Sen olduğun yerde, ben de elli adım uzağında."

Irex'in koyu gözleri ince birer çizgiye dönüştü. Bazılarının çekici diyebileceği dudaklarındaki sırtış soldu. Irex ona sırtını döndü ve yerini almaya gitti. Kestrel de kendi yerini aldı.

Meydan okunan kişi olarak Irex, düellonun başlangıcını haykırarak bildirmesi için bir arkadaşını çağırmıştı. Genç adam, "Başla!" diye bağırdığında Irex kolundan bir hançer kaptı ve fırlattı.

Irex'in saldırgan bir yöntem kullanacağını bekleyen Kestrel, beceriyle hançerden kaçındı. Hançer kendini bir ağaca gömmek üzere havada çınlayarak ilerledi.

Seyirciler düello çemberinden ürkererek uzaklaştılar. Kenar çizgisi ölümleri daha önce yaşanmıştı ve özellikle İğneler izlenmesi tehlikeli bir oyundu.

Irex ilk teşebbüsünün başarısızlığa uğramasından endişelenmiş gibi görünmüyordu. Çömeli baldırındaki kından bir İğne çıkardı. Kestrel'i izleyerek hançeri tarttı. Irex atacakmış gibi yaptı ancak eğer Kestrel'in kabiliyetli olduğu bir şey varsa o da bir blöfü olduğu gibi görmektir, özellikle de Irex'in duygularını saklama gibi bir arzusu pek yokken. Irex ileri atıldı ve hançeri attı.

Hızı dehşet vericiydi. Kestrel yere düştü, yanağı toprağı sıyırdı, ardından Irex onu bu kadar savunmasız bir pozisyonda yakalayamadan kendini hızla yukarıya itti. Ayağa kalkarken yerde bir şeyin parladığını gördü: örgüsünün bıçak tarafından koparılmış en uç kısmı.

Kestrel'in solukları hızlandı. Irex otuz adım uzağındaki pozisyonunu korudu.

Kestrel ayak parmaklarının üzerinde dengede durarak bekledi ve Irex'in, Kestrel'in ona ettiği hakareten kaynaklanan öfkesinin geçtiğini ya da keyfi yerindeymiş gibi görüneceği derecede zevkle

karıştığını gördü. İlk atışı, iğneyi en kolay iki erişim noktasından birinden çektiği için vahşice olmuş, akıllıca olmamıştı. İğneler Oyunu'nda, yumruk yumruğa dövüşe geçildiği zaman elinde daha az bıçağı olan kişi dezavantajlı konuma düşüyor, kollarının ön kısmında ve bellerinde bulunan kınlardaki hançerleri kaybedeninse işi daha da zorlaşıyordu. Kestrel onun bunu bildiğini biliyordu yoksa ikinci iğnesini baldırından atmazdı. Irex ukalaydı ancak zaman zaman ihtiyatlı olabiliyordu. Bu da Kestrel'in görevini zorlaştırdı.

Kestrel babasının hüsrânını neredeyse hissedebiliyordu. İnsanlar ona tavsiyelerini haykırıyorlardı ancak babasının sesini duymuyordu. Kısa bir anlığına babası için, ona kendi iğnelerinden birkaç tanesini atmasını haykırmasının onun için zor olup olmadığını merak etti. Babasının istediği şeyin bu olduğunu biliyordu. Daha zayıf olan bir savaşçı için yapılması mantıklı olan şey de buydu: rakibini herhangi bir yerinden vurarak düelloyu erken bitirmeyi ummak.

Fakat Kestrel, Irex'e yaklaşmak istiyordu, başka kimse kulak misafiri olmadan konuşabileceği kadar yaklaşmak. Elinin erişebileceği yerde olduğunda sahip olduğu bütün bıçaklara ihtiyacı olacaktı.

Irex başını yana eğdi. Ya Kestrel en mantıklı stratejiyi izlemediği için hayret içindeydi ya da neredeyse hiçbir şey yapmadığı için hayal kırıklığına uğramıştı. Muhtemelen daha büyük bir mücadele beklemişti. Kestrel silahlar konusundaki fazlasıyla sıradan becerilerini saklamak için büyük zahmet çekmişti ve sosyete de General'in kızının mükemmel bir savaşçı olduğunu varsaymıştı.

Irex geride durarak daha fazla kını boşaltmaya hiç niyeti yokmuş gibi göründü. İleri atılmadı, bu da bir sorundu; Kestrel onu kendisine çekemezse ona gitmek zorunda kalacaktı.

Haykırışlar artık anlaşılmaz olmuştu. Gürültüler iyice yükselerek bir çeşit uğultuya dönüştü.

Kestrel'in babası, pozisyonunu koruması gerektiğini söyledi. Bunun yerine Kestrel iki baldır hançerini çekti ve hızla ileri atıldı. Elinden bir bıçak fırladı ve geniş bir açıyla uçtu; feci ama aynı zamanda Irex'in dikkatini ikincisinden başka yere yönelten bir atıştı ki eğer Irex eğilip kendi iğnesini atmamış olsa onu vururdu.

Kestrel bıçaktan sakınmak için kuru çimlerde patinaj yaptı. İğne, bacağıнын yanında yere saplanırken Kestrel'in yan tarafı toprağa çarptı. Beyni buzla kaplanıp kendi kendini kapattı.

Irex hızlıydı, çok hızlı. Kestrel onun elinin hareket ettiğini bile görmemişti.

Ardından Irex'in botu Kestrel'in kaburgalarına tekme attı. Kestrel acı içinde nefes almaya çalıştı. Zorla ayağa kalkmaya çalıştı ve bir kol bıçağını kınından çıkardı. Önünde boşluğu kesip durdu ancak Irex geriye doğru sıçrayarak bıçağı Kestrel'in elinden düşürdü ve kendi bıçağı olarak sahiplenmek üzere yuvarlandı.

Kestrel'in göğsü inip kalkıyordu. Nefes almak canını yakıyordu. Düşünmek canını yakıyordu. Geçici bir anlığına, babasının umutsuzluk içinde gözlerini kapadığını hayal etti. *Asla rakibini silahlandırma*, derdi her zaman.

Fakat Kestrel istediğini almıştı. Irex'le birlikte şimdi çemberin ortasındaydılar, bağırان seyircilerden konuşmalarına kulak misafiri olunamayacak kadar uzaktılar.

"Irex." Sesi cılız ve güçsüzdü. "Konuşmamız gerekiyor."

Irex onun dizine tekme attı. Kestrel yere yığılmadan hemen önce dizinde bir şeyin ezilip gevşediğini hissetti. Düşüşünün şiddetiyle dizkapağı tekrar yerine oturdu. Kestrel haykırdı.

Şok, bu acıya çok fazlaydı. Sonra o geldi... bacağından beyninin içine tünel açan bir kasılma.

Kestrel'i ayağa kalkmaya zorlayan şey korku değildi. Acıdan aptala dönmüştü ve başka hiçbir şey hissedecek hali kalmamıştı. Ayağa kalkmayı nasıl başardığını bilmiyor, sadece kalktığını ve Irex'in de ona izin verdiğini biliyordu.

"Senden hiç hoşlanmadım," diye fısıldadı Irex. "Çok ki-birlisin."

Kestrel'in görüşü beyazlaşıyordu. Kar yağıyormuş gibi tuhaf bir hisse kapılıyordu ancak beyazlık ilerleyip Irex'in suratına vardığında bunun kar olmadığını fark etti. Bayılmak üzereydi.

Irex onun yüzüne tokat attı.

Bu, Kestrel'i canlandıracak kadar acıttı. Bir nefesin kesildiğini duydu ve bunun kalabalıktan mı yoksa kendi gırtlığından mı geldiğinden emin değildi. Kestrel şimdi ve çabucak konuşmalıydı yoksa düello, Irex'in işi bir iğneyle bitirmesinden çok önce Kestrel'i ezmesiyle sonlanacaktı. Kelimeler için gerekli oksijeni bulmak zordu. Kestrel bir hançer çekti. Sağlamlığını avucunda hissetmek biraz yararlı oldu. "Faris'in bebeğinin babasısın."

Irex bocaladı. "Ne?"

Kestrel yanılmıyor olmak için dua etti. "Senatör Tiran'ın karısıyla yattın. Çocuğunun babası oldun."

Irex tekrar gardını aldı, hançer batan güneşte ateş parlaklığındaydı. Fakat yanağının içini ısırarak yüzünü orantısız bir biçimde inceltti ve bu hafif endişe belirtisi Kestrel'e belki de bu düellodan sağ çıkabileceğini düşündürdü. Irex, "Sana bunu söyleten nedir?" dedi.

“Kolayca engelleyebileceğim bir hamle yap, ben de sana söyleyeyim.”

Irex bunu yaptı ve Kestrel’in bıçağının Irex’inkini geri iterken çıkardığı ses Kestrel’i daha güçlü kıldı. “Gözleriniz aynı,” dedi. “Bebegin de senin gibi sol yanağında bir gamze var. Faris, biz dövüşmek için yerlerimizi aldığımızda solgun görünüyordu ve kalabalığın ön tarafında olduğunu fark ettim. *Benim için* endişelendiğini sanmıyorum.”

Irex yavaşça, “Böyle bir sırrı biliyor olman seni öldürmeye daha az meyilli olmamı sağlamıyor,” dedi.

Kestrel titrek bir nefes aldı, haklı olduğuna memnundu, kalabalık bağırmaya devam etse de Irex’in tereddüt etmesinden memnundu. “Beni öldürmeyeceksin,” dedi, “çünkü Jess ile Ronan’a söyledim. Ben ölürsem diğer herkese söyleyecekler.”

“Kimse onlara inanmaz. Sosyete senin yasını tuttuklarını ve bana zarar vermenin yolunu aradıklarını düşünür.”

“Oğlanın yüzünü seninkiyle karşılaştırmaya başladıklarında da sosyete öyle mi düşünecek? Ya Senatör Tiran öyle mi düşünecek?” Kestrel topallayarak Irex’in etrafında daire çizdi ve Irex buna izin verdi ancak ikinci bir iğne daha çekti ve ikisini de hazırda bekletti. Kestrel ayağının takılmaması için uğraşırken, Irex hızla bastığı ayağını değiştirdi. “Eğer Ronan bir skandal çıkarmakta zorlanırsa onu parayla besler. Ona beş yüz altın verdim ve söylentinin gerçek olduğuna, seni Faris’le yatakta gördüklerine, çocuğun bir buklesini kalbine yakın yerde taşıdığına yemin etmeleri için onlara rüşvet verecek. Doğru olsun olmasın her şeyi söyleyecekler. Senin kadar zengin olan çok az insan var. Ronan’ın da, senin gibi kimsenin pek hoşlanmadığı birinin itibarını mahvetmek için memnuniyetle altın alacak kadar fakir Hanan gibi pek çok arkadaşı var.”

Irex'in kolları gevşedi. Kusacakmış gibi görünüyordu.

Kestrel bu üstünlüğünü dayatmaya devam etti. “Kocasını Senato’da bir koltuk kazanmana yardım etmeye teşvik etmesi için Fariş’le yattın. Belki bunu başka nedenlerden de yaptın ama bizim önemsemediğimiz bu. *Önemsemelisin de* çünkü Tiran senden şüphelenirse yalnızca yardımını esirgemeyecek. Senato’yu da aleyhine çevirecek.”

Kestrel, Irex’in savaşıma arzusunun söndüğünü görebiliyordu.

“Bu düello hiçbir kuralı çiğnemiş olmasa da temiz de olmadı,” dedi Kestrel. “Bir husumet başlattın. Ronan ile Jess senin itibarını mahvetmeye başlamadan bile önce sosyete ayıpladığını mırıldanmaya başlayacak.”

“Sosyete beni mi ayıplayacak?” diye küçümseyerek gülümsedi Irex. “Senin kendi itibarın hiç de süttten çıkmış ak kaşık değil. Köle sevic.”

Kestrel ayakta sallandı. Konuşması bir saniyesini aldı ve konuştuğunda da söylediklerinin doğru olup olmadığından emin değildi. “İnsanlar benim hakkımda ne derlerse desinler babam sana düşman olacaktır.”

Irex’in suratı hâlâ nefret doluydu ama, “Pekâlâ. Yaşayabilirsin,” dedi. Sesi kararsızdı. “General’e Fariş’ten bahsettin mi?” diye sordu.

Kestrel babasına yazdığı mektubu düşündü. Basitti. *Lord Irex’i düelloya davet ettim, yazıyordu. Bugün günbatımından iki saat önce onun açık arazisinde yapılacak. Lütfen gel.* “Hayır. Bu amacıma ulaşmamı engellerdi.”

Irex, Kestrel’e bir bakış attı, bu Kestrel’in daha önce Akrep ve Yılan’daki rakiplerinin yüzlerinde gördüğü bir ifadeydi. “Amaç mı?” dedi Irex temkinli bir biçimde.

Kestrel zaferin içinde kabardığını hissetti, dizindeki acıdan bile daha güçlüydü. “Babamın benim bu düelloyu meşru olarak kazandığıma inanmasını istiyorum. Sen kaybetmek üzeresin. Maçı mahsus kaybedeceksin ve bana net bir zafer kazandıracaksın.” Kestrel gülümsedi. “İlk kanı istiyorum, Irex. Babam izliyor. İyi görünmesini sağla.”

Düello bittikten sonra General, Kestrel'in atın üstüne çıkmasına yardım etmek zorunda kaldı. At ancak birkaç adım ilerleyebilmişti ki Kestrel eyerin üzerinde sallanmaya başladı. Sağ dizi zonkluyordu. İçerideki bir düğüm kaymış ve çözülüyormuş, derisinin iç duvarlarına sıcak bobinler bastırıyormuş gibi geliyordu.

Babası Cirit'i durdurdu. "Bir at arabası ödünç alabiliriz."

"Hayır." Bir atın üzerindeki yerini koruyamayacaksa İrex'i yenmiş olmanın ne anlamı vardı? Kestrel bu kadar gururlu olduğunu fark etmemişti. Belki babasının ordu hayatını istemiyordu ancak onun onayını küçük bir kızken olduğu kadar çok istiyormuş gibi görünüyordu.

General sanki bu konuda onunla tartışabilirmiş gibi göründü ama sonra sadece, "Bu kesin bir galibiyetti," dedi. Atına bindi ve atı mahmuzladı.

Yavaştı fakat Kestrel damızlık atın toynaklarının her sarsıntısıyla suratını buruşturuyordu. Gece, gökyüzünü boyadığında memnun oldu. Yüzünün acıyla cılızlaştığını hissediyordu ama

kendi kendine, babasının bile karanlıkta göremeyeceğini anımsattı. Dehşetini göremezdi.

Babasının sorusunu bekleyip durdu: Neden İrex'i bir düelloya davet etmişti?

Ama babası sormadı ve kısa süre içinde Kestrel için atının üzerinde durmaktan başka herhangi bir şeyi düşünmek imkânsızlaştı. Dudağını ısırdı. Eve vardıklarında ağzı kan tadındaydı.

Kapıdan geçtiğinin farkında değildi. Ev öylece ortaya çıktı-verdi, parlaktı ve sanki kenarlardan titriyor gibiydi. Belli belirsiz babasının başka birine bir şeyler dediğini duydu ve ardından babasının elleri Kestrel'in belindeydi, onu bir çocukmuş gibi Cirit'in üzerinden kaldırıyordu.

Kestrel'i ayaklarının üzerine koydu. Dizi çözüldü. Bir sesin boğazını tıkadığını hissetti ve gözleri karardı.

Gözlerini açtığında yatağında yatıyordu. Birisi turuncu ışık damlalarını tavana yansıtan bir ateş yakmıştı. Komodinin üzerinde yanan kandil babasının yüzünü gölgeliyordu. Babası yakınına bir sandalye çekmiş ve belki de onun üzerinde uyumuştur ancak gözleri tetikteydi.

“Ameliyat edilip dizinin içindeki sıvının boşaltılması gerekiyor,” dedi babası.

Kestrel dizine baktı. Birisi –babası mı?– uyluğundaki sağ tozluğuşu kesmişti ve giysinin siyah kumaşının altında genç kadının dizi normal halinin iki katı kadar şişmişti. Gergin ve sıcak bir his veriyordu.

“Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum,” dedi Kestrel, “ama kulağa pek hoş gelmiyor.”

“Irex dizkapağını yerinden çıkardı. Tekrar yerine oturdu ama darbe kasını yırtmış olmalı. Dizin kanla doluyor. Sana bu kadar acı veren şişikler.” Babası tereddüt etti. “Savaş alanındaki tecrübelerimden bu tür yaralanmaları bilirim, izin verirsən içini akıtabilirim. Kendini daha iyi hissedersin. Ama bir bıçak kullanmam gerekir.”

Kestrel babasının, annesinin kolunu kesmesini, yarayı kapatmaya çalışırken kanın parmaklarının arasında zikzaklar çizişini hatırladı. Babası şimdi ona bakıyordu ve genç kadın onun da aynı şeyi gördüğünü veya Kestrel’in bunu gördüğünü hatırladığını sandı. Sanki gördükleri kâbusları birbirlerine aktarıyorlardı.

Babasının bakışları yara izli ellerine çevrildi. “Bir doktor çağırttım. Eğer bunu tercih edersen kadın gelinceye kadar bekleyebilirsin.” Sesi duygusuzdu fakat içinde muhtemelen sadece Kestrel’in duyabileceği küçük, üzgün bir tını vardı. “Becerikli olduğumu hissetmesem ve bunu şimdi yapmanın daha iyi olacağını düşünmesem bunu önermezdim. Ama tercih senin.”

Gözleri Kestrel’in kollarıyla buluştu. İçlerindeki bir şey Kestrel’e, Irex’in onu öldürmesine asla izin vermeyeceğini, ringe kadar yolunu açacağını ve kızının ölebileceğini düşünürse Irex’in sırtına bir bıçak saplayacağını, kızınıninkiyle birlikte kendi şerefini de yerle bir edeceğini düşündürdü.

Tabii ki Kestrel emin olamazdı. Ama başını salladı. Babası temiz bez parçaları getirmesi için bir köleyi gönderdi, bunları da usulca Kestrel’in dizinin altına koydu. Ardından ateşe doğru gitti ve küçük bir bıçağı mikroplardan arındırmak için alevlerin içine tuttu.

Elinde kararmış bıçakla Kestrel’in yanına döndü. “Söz veriyorum,” dedi ancak babasının bunu söylerken neyi kastet-

tiğinden emin değildi; bıçakla yapacağı müdahalenin Kestrel'e bir yararı olacağını söylemek için mi yoksa ne yaptığını bildiğini göstermek için mi ona söz vermişti? Söz vermesinin bir başka sebebi de eğer Kestrel'in gerçekten ihtiyacı olsaydı onu Irex'in elinden kurtarabileceği olabilirdi. Babası bıçağı sapladı ve Kestrel yine bayıldı.

Babası haklı çıkmıştı. Kestrel gözlerini açtığında kendini daha iyi hissediyordu. Dizi ağrılıydı ve bir sargıyla sarılmıştı fakat ateşli şişme yok olmuş, beraberinde büyük ölçüde bir acıyı da götürmüştü.

Babası ayakta, karanlık pencereden dışarı bakarken sırtı Kestrel'e dönük duruyordu.

"Beni anlamamızdan azat etsen iyi edersin," dedi Kestrel. "Ordu artık beni almaz, hasarlı bir dizle olmaz."

Babası döndü ve Kestrel'in hafif gülümseyişini yansıttı. "Öyle olmasını isterdin, değil mi?" dedi. "Ne kadar acılı olsa da bu ciddi bir yara değil. Yakında ayağa kalkacaksın ve bir ay geçmeden normal bir şekilde yürüyeceksin. Kalıcı bir hasar yok. Bana güvenmiyorsan ve sırf bir subay olduğunu görebileyim diye bunu yaptığımı düşünüyorsan doktorunla görüşebilirsin, sana aynı şeyi söyleyecektir. Kendisi oturma odasında."

Kestrel yatak odasının kapalı kapısına baktı ve doktorun neden şu anda onlarla birlikte odada olmadığını merak etti.

"Sana bir şey sormak istiyorum," dedi babası. "Doktorun duymamasını tercih ederim."

Aniden Kestrel'e dizi değil, kalbi ağrıyormuş gibi geldi. Kalbi kesilip kanamış gibi hissetti.

"Irex'le ne tür bir anlaşma yaptın?" diye sordu.

"Ne?"

Babası ona ciddi bir bakış attı. “Düello senin için kötü gidiyordu. Ardından Irex geri çekildi ve ikiniz oldukça ilginç bir sohbeta girişmişsiniz gibi görünüyordu. Dövüş devam ederken Irex sanki farklı birine dönüşmüştü. Ona bunu yaptırarak bir şey söylemediğin takdirde sana karşı mağlup olmamalıydı; en azından o şekilde.”

Kestrel nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Babası sorusunu sorduğunda, düellonun sebebi kısmını hiç kurcalamadığı için genç kadın o kadar memnun kalmıştı ki, onun söylediği bazı kelimeleri kaçırmıştı.

“Kestrel, sadece Irex’e senin üzerinde güç kurması için bir şey vermediğinden emin olmak istiyorum.”

“Hayır.” Kestrel babasının zaferini olduğu gibi görmesinden hayal kırıklığına uğrayarak iç geçirdi. “Aksine o benim elimde.”

“Ah. Güzel. Bana nasıl olduğunu söyleyecek misin?”

“Bir sır biliyorum.”

“Çok güzel. Hayır, bana ne olduğunu söyleme. Bilmek istemiyorum.”

Kestrel ateşe baktı. Alevlerin gözlerini hipnotize etmesine izin verdi.

“Nasıl kazandığının umurumda olduğunu mu sanıyorsun?” dedi babası hafifçe. “Kazandın. Yöntemlerinin bir önemi yok.”

Kestrel, Herran Savaşı’nı düşündü. Babasının bu ülkeye getirdiği cefayı ve eylemlerinin nasıl Kestrel’in bir hanımefendi, Arin’in de bir köle olmasına yol açtığını. “Buna gerçekten inanıyor musun?”

“Evet,” dedi babası. “İnanıyorum.”

Arin kışlaya giden kapının gıcırdadığını duydu. Ses onu derhal ayağa kaldırdı çünkü gecenin bu kadar geç saatinde onun

hücreğine gelecek tek kişi vardı. Ardından ilk ağır adımı duydu ve eli metal çubukların etrafında gevşedi. Yaklaşan ayak sesleri onun değildi. Cüsseli birisine aitti. Sağlam ve ağır; muhtemelen bir adamdı.

Meşale ışığı Arin'in hücreğine doğru titredi. Onu kimin taşıdığını gördüğünde parmaklıklardan geri çekildi. Küçük bir çocuğun kâbusunun canlanmasını gördü.

General meşaleyi bir duvar şamdanına yerleştirdi. Arin'in yeni morluklarını, boyunu, yüz hatlarını inceleyerek gözlerini dikti. General'in kaşları iyice çatıldı.

Bu adam Kestrel'e benzemiyordu. Sanki sırf kütle ve kastan ibaretti. Ancak Arin, Kestrel'i babasının çenesini kaldırış şeklinde ve gözlerinin aynı tehlikeli zekâyı göstermesinde buldu.

"O iyi mi?" dedi Arin. Bir cevap almayınca Valoryaca yeniden sordu. Ve kendini çoktan sormamaya dayanamayacağı bir soruyla lanetlediği için Arin asla söylemeyeceğine yemin ettiği bir şey söyledi. "Efendim."

"Kestrel iyi."

Arin'in içine bir his doldu, uykunun çöküşü ya da acının aniden yok olması gibi bir şeydi.

"Benim seçimim olsaydı seni öldürürdüm," dedi General, "ama bu daha fazla söylentiye neden olurdu. Satılacaksın. Hemen değil çünkü bir skandala tepki veriyormuş gibi görünmek istemiyorum. Ama yakında."

Evde biraz zaman geçireceğim ve gözüm üzerinde olacak. Kızımın yanına yaklaşırsan bu sağduyumu unutacağım. Uzunlarını kopartacağım. Anlıyor musun?"

Mektuplar geliyordu. Düellodan sonraki ilk günlerde Kestrel dikkatini yatağa mahsur olmasından başka yere verdirecek her şeye hevesli, sosyetenin şimdi onun hakkında ne düşündüğünü öğrenmeye can atar bir halde mektupları yırtarak açıyordu. Muhakkak şehrin en iyi savaşçısını yenerek biraz saygı kazanmış olmalıydı?

Ama mektuplar çoğunlukla Jess ile Ronan'dandı ve yapmacık bir neşeyle doluydu. Ve ardından not geldi.

Kâğıdın boyutu küçüktü, kalın bir kare şeklinde katlanmıştı. Üzerine boş bir mühür basılmıştı. Bir kadının eliyle yazılmış ve imzalanmamıştı.

İlk olduğunu mu sanıyorsun? yazıyordu. Yatağına bir köle alan ilk Valoryalı olduğunu mu? Zavallı budala!

Sana kuralları anlatayım.

Bu kadar belli etme. Neden sosyetenin bir senatörün geç bir saatte odalarına güzel bir ev kızını çağırmasına müsaade ettiğini

sanıyorsun? Ya da General'in kızının bu kadar enfes bir "refakatçiyle" uzun at arabası gezilerine çıkmasına?

Gizli ilişkiler imkânsız olduğu için değil. İmkânsızmış gibi rol yapmak herkesin kölelerimizi tam da istediğimiz gibi kullanabileceğimiz gerçeğine göz yummasına izin verdiği için.

Kestrel yüzünün yandığını hissetti. Sonra bu yanma tıpkı yumruğunun içindeki kâğıt gibi kırışıp gitti.

Mektubu ateşe atacaktı. Bunu unutacak, her şeyi unutacaktı.

Fakat battaniyelerin altından bacağına hareket ettirdiğinde dizisinin sızısıyla haykırdı. Yatağın kenarında oturup ateşe, sonra yerde dümdüz duran çıplak ayaklarına baktı. Titredi ve kendine bunun sargılı dizindeki ağrıdan olduğunu söyledi. Çünkü bacakları kendi ağırlığını taşıyamıyordu. Çünkü yataktan kalkıp odada yürümek kadar basit bir şeyi yapamıyordu.

Mektubu unufak edene kadar parçaladı.

Düellodan sonraki o ilk gece, Kestrel uyandığında babasının gittiğini görmüştü. Yatağın yakınına çekilmiş sandalyede bir köle uyuyordu. Kestrel, kadının gözlerinin altındaki çizgileri, boynunun tuhaf bükülüşünü ve uykuya ihtiyacı olan birinin yapacağı şekilde kafasının nasıl bir öne bir arkaya düştüğünü görmüştü. Ama Kestrel onu sarsmıştı.

"Bir şeyler yapmalısın," demişti Kestrel.

Kadın mahmur bir halde gözlerini kırıştırmıştı.

"Git, muhafızlara Smith'i salmalarını söyle. Kışlada tutuklu. O..."

"Biliyorum," demişti kadın. "Serbest bırakıldı."

"Öyle mi? Kim tarafından?"

Köle gözlerini kaçırmıştı. "Rax'ın kararıydı. Eğer bu sizin hoşunuza gitmezse ona şikâyet edebileceğinizi söyledi."

O son sözler kulağa yalan gibi geliyordu. Mantıklı bile değillerdi. Ama kadın, Kestrel'in eline usulca vurup, "Arin'i köle ikametgâhında kendi gözlerimle gördüm. Çok yarası yok. Endişelenmeyin, hanımım," dedi. Kestrel'in ismini hatırlamadığı bu kadının yüzü o kadar anlayış doluydu ki Kestrel ona gitmesini söylemişti.

Kestrel, kadının ifadesini anımsıyordu. Lime lime edilmiş mektuba baktı ve yeniden yazılmış kelimelerini gördü; ne kadar iğneleyici, ne kadar anlayışlıydılar.

Anlamıyorlardı. Kimse anlamıyordu. Yanılıyorlardı.

Kestrel battaniyelerin altına girdi.

Birkaç saat sonra bir köle çağırdı ve kızdan pencereyi açmasını istedi. İçeriye soğuk hava doldu ve Kestrel uzaktan bir çınlama, bir çekicin örse vuruşunu duyuncaya kadar titredi. Arin, Kestrel'in ona gidemeyeceğini biliyor olmalıydı. Arin niye kendisine gelmemişt?

Kestrel bunu ona yaptırabilirdi. Bir emir gönderse Arin itaat ederdi.

Ancak Kestrel onun itaatini istemiyordu. Kestrel'i görmeyi istemesini istiyordu.

Kestrel bu düşünceden ve beraberinde getirdiği acıdan korktu.

Herkes onunla ilgili yanlış şeylere inanıyor olsa da aynı zamanda haklı olmaya çok yakın olduklarını da biliyordu.

"Daha erken ziyaret etmeme izin vermeliydin," dedi Jess, yatakları dışarıdaki canlı havadan dolayı ısı ısıldı. "Düellodan beri bir hafta geçti."

Kestrel yastıklara gömüldü. Jess'i görmenin canını yakacağını, bu yatak odasının dışında da bir hayat olduğunu hatırlatacağını biliyordu. "Ronan'ın izni yok."

“Olmasın zaten! Sen daha iyi oluncaya kadar seni görmesine izin vermeyeceğim. Korkunç görünüyorsun. Kimse bir yatalağı öpmek istemez.”

“Teşekkür ederim, Jess. Geldiğine çok sevindim.”

Jess gözlerini devirdi. Konuşmaya başladı, sonra gözleri komodine kaydı. “Kestrel. Mektuplarını açmamışsın.”

Mektuplar kıvrılmış yılanların yuvası gibi bir yığın halinde toplanmışlardı.

“Mektuplar bana ne söyleyecek ki?” dedi Kestrel. “İtibarımın eskisinden daha fazla zedelenmiş olduğunu mu?”

“Bu düzeltmeyeceğimiz bir şey değil.”

Kestrel, Jess’in ne diyebileceğini tahmin etti: İlkış balosuna Ronan’la gitmesi gerektiğini. Ronan bunu isterdi. Memnun olurdu. Dedikoduların bir kısmını bitirir, farklı türden dedikoduları başlatırdı. Bu da bir çeşit çözümdü.

Kestrel biraz gülümsedi. Başını iki yana salladı. “Çok vefalısın.”

“*Ve de* akıllıyım. Bir fikrim var. Baloya daha çok var ve...”

“Bu kadar saat yatakta oturmaktan sıkıldım. Niye beni oyalamıyorsun, Jess? Hatta daha da iyisi, neden *ben senin* için bir şey yapmıyorum? Sana borçluyum.”

Jess, Kestrel’in alnındaki saçları düzeltti. “Hayır, değilsin.”

“Hep benim yanımda oldun. Bunu telafi edeceğim. İyileştigimde ne istersen onu giyeceğim.”

Jess şaka yollu avucunu Kestrel’in alına koydu. “Ateşin olmalı.”

“Kimsenin seni yenememesi için sana Akrep ve Yılan oynamayı öğreteceğim.”

Jess güldü. “Zahmet etme. Ben oyunlardan hoşlanmam.”

“Biliyorum.” Kestrel gülümseyişinin kaybolduğunu hissetti. “Bu sende hayranlık duyduğum şeylerden biri.”

Jess’in yüz ifadesi sorgulayan bir hal aldı.

“Kim olduğunu asla saklamıyorsun,” dedi Kestrel.

“Kendinin sakladığını mı düşünüyorsun? Seni oyalamamı istediğin halde senin *beni* oyalamaya çalıştığını fark etmediğimi mi sanıyorsun?”

Kestrel irkildi.

“Eğer yatalak olmasaydın,” dedi Jess, “ve tabii sefil olmasaydın, bu konuda daha iyi olurdun.”

Kestrel onun eline uzandı ve sımsıkı tuttu. “Söylediklerimde samimiydim.”

“O zaman oyun oynamayı bırak. Sorunlarının açık bir çözümü var.”

Kestrel, Jess’in aklında balodan fazlası olduğunu anladı. Kestrel’in eli kayıp düştü.

Jess iç çekti. “İyi. Ronan’dan bahsetmeyeceğiz. Evlilikten bahsetmeyeceğiz. Kazanmayı ne kadar sevsen de kaybetmeye kararlıymışsın gibi davrandığın gerçeğinden bahsetmeyeceğiz.”

Arin demirci ocağının ateşini canlandırdı. Isı için değil, renk için. Soğuk aylarda buna özlem duyuyordu. Sağlıksız bir çocukluğu olmuştu ve yılın bu zamanı ona en çok evini, bir gün o boyalı duvarları, çivit renginde salınan perdeleri, annesinin elbisesinin mavisini hayal edeceğini bilmeden içeride hapis kalmayı anımsatıyordu.

Dışarıda soğuk, içeride renk. Eskinden böyleydi.

Arin ateşin kıpkırmızı parıltısını seyretti. Sonra dışarı çıktı ve açık araziye inceleyip kimsenin yakınlarında olmadığı yap-

raksız ağaçların arasından baktı. Belli etmeden kendine birkaç saniye ayırabilirdi.

Demirci ocağına döndüğünde örse yaslandı. Bir eliyle çıra kutusunun arkasındaki gizli yerinden bir kitap çıkardı, diğer eliyle ise yakalanma tehlikesiyle karşılaşınca daha çabuk çalışıyormuş gibi numara yapabilmek için bir çekiç tutuyordu.

Okumaya başladı. Kestrel'in sahip olduğunu gördüğü, Valorya İmparatorluğu'nun tarihi üzerine olan kitaptı. Kestrel kitabı haftalar önce iade ettikten sonra kütüphaneden almıştı.

Arin'in düşmanı ile ilgili, düşmanın dilinde bir kitap okuduğunu görse Kestrel ne derdi? Ne yapardı?

Biliyordu; bakışları onu tartardı ve Arin onun algısında bir değişiklik sezerdi. Tıpkı günışığının değişip gölge yaratması ya da gölgesini kaybetmesi gibi Kestrel'in de Arin'le ilgili görüşleri değişirdi. Üstü kapalı olurdu. Neredeyse fark edilemez. Arin'e farklı bakardı ancak Arin ne açıdan farklı olduğunu bilmezdi. Ne anlama geldiğini bilmezdi. Buraya geldiğinden beri bu tekrar tekrar olmuştu.

Bazen buraya hiç gelmemiş olmayı diliyordu.

Eh. Kestrel onu demirci ocağının içinde göremez veya ne okuduğunu bilemezdi çünkü kendi odalarından ayrılamıyordu. Yürüyemiyordu bile.

Arin kitabı kapadı, sert parmaklarının arasında sımsıkı tuttu. Kitabı neredeyse ateşe atıyordu.

Uzuqlarını kopartacağım, demişti General.

Arin'in Kestrel'den uzak durmasının nedeni bu değildi. Pek sayılmazdı.

Düşüncelerini kafasından atmaya çalıştı. Kitabı eski yerine sakladı. Kendini sessiz işiyle meşgul etti, çelik üretmek için bir potada demir ve kömür ısıttı.

Arin'in karanlık bir ezgiyi mırıldandığını fark etmesi biraz zaman aldı. İlk defa kendini durdurmadı. Şarkının baskısı çok kuvvetliydi, oyalanma ihtiyacı çok büyüktü. Sonra kapalı dişlerinin ardında kafeslenmiş müziğin, Kestrel'in onun için aylar öncesinde çaldığı melodi olduğunu fark etti. Müziğin heyecanını ağzının içinde kısık ve canlı bir şekilde hissetti.

Bir anlığına dudaklarına dokunanın melodi değil, Kestrel olduğunu hayal etti.

Bu düşünce hem soluğunu hem de müziği kesti.

Kestrel etrafta kimse yokken kendi suitinin içinde yürüme pratiği yaptı. Sık sık bir elini duvara dayamak zorunda kalıyordu fakat pencerelere kadar gidebildi.

İsteddiği şeyi hiç görmedi, bu da ona bunun sadece şans eseri mi olduğunu yoksa Arin ondan o kadar kesin bir şekilde kaçındığı için açık arazilerde Kestrel'in gözünün önünden geçmeyen diğer yollardan mı gittiğini merak ettirdi.

Merdivenlerle başa çıkamazdı, bu da taşınmaya razı olmadığı takdirde giriş katındaki müzik odasını ziyaret etmesinin olanaksız olduğu anlamına gelirdi ki buna razı olmayacaktı. Yine de Kestrel parmaklarını mobilyaların üzerinde veya kendi dizleri üstünde hayali notalar çalarlarken yakalıyordu. Müziğin yokluğu içinde bir sızıya dönüşmüştü. Eğer gerçekten de bir şarkıcıysa Arin'in şarkı söylememeye nasıl katlandığını merak etti.

Kestrel uzun merdivenleri düşündü ve kaslarını çalışmaya zorladı.

Babası içeri girdiğinde ziyaretçi odasında durmuş, elleri bir sandalyenin oymalı sırtını tutuyordu.

“İşte benim kızım,” dedi babası. “Şimdiden ayağa kalkmış. Bu gidişle bir çırpıda ordu subayı olacaksın.”

Kestrel oturdu. Babasına hafif, alaycı bir gülümsemeyle baktı.

Babası da aynısını ona iade etti. “Demek istediğim, daha iyi olduğuna sevindim ve İlkış balosuna gidemediğim için üzgünüm.”

Kestrel’in zaten oturuyor olması iyiydi. “*Sen neden baloya gitmek isteyesin ki?*”

“Seni götürürüm diye düşünmüştüm.”

Kestrel gözlerini dikti.

“Kızım ile hiç dans etmediğimi fark ettim,” dedi. “Ve bu akıllıca bir hareket olurdu.”

Akıllıca bir hareket.

Öyleyse bir güç gösterisiydi. General’in ailesinin hak ettiği saygının anımsatılması. Kestrel sessizce, “Söylentileri duydun,” dedi.

Babası bir elini kaldırdı, avucu dümdüz ve Kestrel’e dönüktü.

“Baba...”

“Dur.”

“Doğru değil. Ben...”

“Bunu tartışmayacağız.” Eli, gözlerini kapatmak için kalktı, sonra düştü. “Kestrel, bunun için burada değilim. Sana buradan ayrıldığımı söylemek için buradayım. İmparator beni barbarlarla savaşmam için doğruya gönderiyor.”

Bu, Kestrel’in hatıralarında babasını ilk savaşa gönderişi değildi ancak hissettiği korku her zaman aynı, her zaman keskindi. “Ne kadar süreliğine?”

“Ne kadar sürerse. Kendi alayımınla birlikte balonun sabahında ayrılıyorum.”

“Tüm alay mı?”

Babası, Kestrel’in ses tonunu fark etti. İç geçirdi. “Evet.”

“Bu da şehirde ve çevresinde hiç asker olmayacağı anlamına gelir. Eğer bir sorun olursa...”

“Şehir muhafızları burada olacak. İmparator onların her tür sorunla baş edebileceğini düşünüyor, en azından başkentten bir kuvvet varıncaya kadar.”

“O zaman İmparator budalanın teki. Şehir muhafızlarının komutanı göreve uygun değil. Yeni komutanın beceriksiz olduğunu kendin söyledin, bu mevkiye sadece Vali’nin dalkavuşu olduğu için geldiğini...”

“Kestrel.” Sesi teskin ediciydi. “Çekincelerimi çoktan İmparator’a ifade ettim. Ama bana bu emirleri verdi. Birkaç güne kadar ayrılıyor olacağım.”

Kestrel parmaklarını, birbirlerine kenetlenme şekillerini inceledi. O, *sağ salım dön*, demedi, babası da *hep döndüm*, demedi. Kestrel bir Valoryalı’nın söylemesi gerekeni söyledi. “İyi savaş.”

“Öyle yapacağım.”

Babası kapıya kadar olan yolun yarısındayken arkasına bir göz atıp, “Ben yokken doğru olanı yapacağına inanıyorum,” dedi.

Bu da Kestrel’e güvenmediği anlamına geliyordu; tam olarak değil.

O gün daha sonra Lirah, Kestrel’in öğlen yemeğini getirdi. Köle ona bakmıyordu. Tepsiyi Kestrel’in dinlendiği divanın yanındaki alçak masaya koydu ve hareketleri aceleci, titrekti. Biraz çay döktü.

“Acele etmeye gerek yok,” dedi Kestrel.

Kızın elleri durgunlaştı fakat solukları düzensiz ve şiddetli çıkmaya başladı. Yanağından bir gözyaşı süzüldü.

Kestrel birden Lirah'nın neden acele ettiğini anladı çünkü hanımıyla aynı odada gereğinden fazla durmak katlanılmaz bir şeydi.

Lirah'nın sahip olmayı dilediği adamı, herkesin ortak düşüncesine göre, kendisine âşığı yapan hanımıyla aynı odada duramıyordu.

Kestrel bir şefkat hissetmeliydi. Lirah'nın inandığı –bütün şehrin inanıyor olması gereken– şeyin doğru olmadığını açıklamak için bir arzu. Bunun yerine Kestrel, kızın güzelliğine, gözyaşlarıyla daha da belirginleşen yeşil gözlerine bakmaktan kendini alamıyordu. Eğer Lirah bile seçimini değiştiremiyorsa kimbilir Arin'in sevgilisinin nasıl biri olduğunu merak etti.

Kestrel pazardaki kızı –Arin'in kız arkadaşını– hayal etmeye çalışırken aklında bir düşünce belirdi.

Arin bu yüzden mi ondan kaçıyordu? Skandal sevgilisinin kulağına gittiği için mi?

Bir öfke kabarması Kestrel'in boğazına doğru yükseldi.

Kestrel ondan nefret ediyordu. Bu suratı olmayan, isimsiz kadından nefret ediyordu.

“Bana bir güneş şemsiyesi getir,” dedi Kestrel, Lirah'ya. “Ve defol.”

Güneş şemsiyesi çok da iyi bir değnek değildi. Ucu sert, çimensiz toprağa batıyordu ve şemsiyenin katlı iskeleti, Kestrel açık arazide topallarken gıcırđıyordu. Fakat onu gitmesi gereken yere götürdü.

Arin'i seyrek ağaçlardan oluşan portakal koruluğunda buldu, at kolanı omzundan sarkıyordu. Arin durup Kestrel'e baktı-

ğında genç adamın omzundaki kolan çingırdadı. Arin omuzları kaskatı bir halde durdu. Kestrel yaklaştıkça Arin'in dişlerinin sıkılı olduğunu ve yüzünde muhafızlarının yaptıklarına ait bir iz olmadığını gördü. Morluk yoktu. Neredeyse bir ay önce yaşanan bir şeyin morluğu olması pek mümkün değildi zaten.

“Seni utandırdım mı?” dedi Kestrel.

Arin'in yüzünde garip bir ifade belirdi. “Utandırdın mı?..” diye tekrarladı Arin. Sanki orada meyve görmeyi beklermiş gibi, sanki neredeyse kış gelmemiş gibi başını kaldırıp boş dallara baktı.

“Kitap. Okuduğum yazı. Düello. Seni kandırışım. Hapsedilmen için verdiğim emir. Seni utandırdım mı?”

Arin kollarını göğsünde kavuşturdu. Bakışları asla ağaçlardan ayrılmadan başını iki yana salladı. “Hayır. Borçlar tanrısı ne borcum olduğunu biliyor.”

“Öyleyse nedir?” Kestrel daha kötü bir şey söylememek için söylentileri ya da pazardaki kadını sormamaya uğraşıyordu. “Niçin bana bakmıyorsun?”

“Seninle konuşuyor bile olmamalıyım,” diye mırıldandı Arin.

Kestrel, Arin'i salanın Rax olmasının neden mantıklı olmadığını anladı. “Babam,” dedi. “Arin, onun için endişelenmene gerek yok. İlkış balosunun sabahında ayrılacak. Bütün bir alayın barbarlarla savaşmak için Doğu'ya gitmesi emredildi.”

“Ne?” Arin ona bir bakış attı, ifadesi keskindi.

“Her şey eskisi gibi olabilir.”

“Sanmıyorum.”

“Ama... sen benim arkadaşımsın.” Arin'in ifadesi değişti ancak Kestrel'in okuyabildiği bir şekilde değil. “Sen yeter ki bana sorunun ne olduğunu söyle, Arin. Bana doğruyu söyle.”

Arin'in sesi boğuk çıkmıştı. "Ben senin malınım. Sana söylediğim şeyin doğru olduğuna nasıl inanabilirsin? Niye doğruyu söyleyeyim ki?"

Kestrel'in elindeki şemsiye titredi. Konuşmak için ağzını açtı fakat bir şey söylerse kendine mani olamayacağını düşündü.

"Sana doğru olduğuna güvenebileceğin bir şey söyleyeyim." Arin'in gözleri Kestrel'inkilerden ayrılmadı. "Biz arkadaş değiliz."

Kestrel yutkundu. "Haklısın," diye fısıldadı. "Değiliz."

Arin neredeyse boğazının kesilmesine yol açıyordu.

"Yaşam tanrısı seni korusun," diye nefesini tuttu Düzenbaz. Tökezleyerek geriledi, bıçağı küçük yatak odasının gölgelerinde parıldıyordu. "Burada ne işin var? Gece gece hırsız gibi evime dalıyorsun. Pencereden tırmanıyorsun. Zamanında yüzünü gördüğüm için şanslısın."

"Sana söylemem gereken bir şey var."

"Neden düzgün bir saatte açkارتırma evine gelemediğinle başla. Serbest geçişin olduğunu sanıyordum. Kızın mühürlü yüzüğüne ne oldu?"

"Müsait değil."

Düzenbaz kısa bıçağın kör kısmını uyluğuna hafifçe vururken, başını kaldırıp Arin'e kısıp gözlerle baktı. Sokak lambasının loş ışığında yüzüne bir sırıtış yayıldı. "Hatunla bozuştun, değil mi? Âşıkların kavgası mı?"

Arin yüzünün kararıp gerildiğini hissetti.

"Sakin ol, delikanlı. Sadece şunu söyle: Söylentiler doğru mu?"

"Hayır."

"Pekâlâ." Düzenbaz ellerini teslim olur gibi kaldırdı, bıçağı gevşek tutuyordu. "Doğru değil diyorsan değildir."

“Düzenbaz. Seninle konuşmak için sokağa çıkma yasağını çiğnedim, General’in evinin duvarını tırmanarak aştım ve sıkı korunan bir şehrin içinden gizlice geçtim. Sence de Valoryalı dedikodusundan daha önemli konuşacak şeylerimiz yok mu?”

Düzenbaz bir kaşını kaldırdı.

“General Doğu’da savaşmak üzere ayrılıyor. Tüm alayı yanına alıyor. İlkış balosunun sabahı. Bu beklediğimiz fırsat.”

Düzenbaz bıçağı bir masaya bıraktı. Yükselip kahkahaya dönüşen bir nefes bıraktı. “Bu çok güzel,” dedi. “Mükemmel.”

Arin zihninde Kestrel’in narin yüzünü gördü. Sargılı dizini. Genç kadının eklemelerinin nasıl da beyazlaştığını. Onun konuşurken sesinin çatlayışını duydu.

“Devrim, balo gecesi gerçekleşecek,” dedi Düzenbaz. “Kara barut varilleri yerinde olacak. General’in arsalarındaki saldırıya ben öncülük edeceğim. Özel muhafızlarını geride bırakacak, yani direniş bekleyebiliriz. Ama senin silahlarınla bu başa çıkamayacağımız bir şey değil ve o araziye el koymak, önemli bir zafer olacak. Bu arada balodaki o yüksek sosyetedan Valoryalılar da şaraplarında zehirli bir sürpriz bulacaklar. Arin.” Düzenbaz ona kaşlarını çattı. “Öyle durma. Sen bile bu planda bir kusur bulamazsın. İyi gidecek. Şehir bizim olacak.” Düzenbaz bir elini Arin’in omzuna koydu ve sıkıca tuttu. “Özgürlük bizim olacak.”

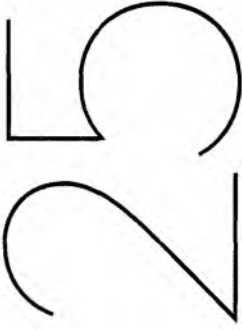
Bu sözler Arin’in içinde karmakarışık duran düğümleri kesip attı. Yavaşça başını salladı. Pencereye doğru döndü.

“Ne yapıyorsun?” dedi Düzenbaz. “Buraya gelmekle zaten yeterince riske girdin, malikâneye dönmekle de aynı riske gireceksin. Kal. Saldırıya kadar seni saklayabilirim.”

Niçin bana bakmıyorsun? demişti Kestrel. Sesindeki sitem Arin’i de incitmişti. Hâlâ incitiyordu. Bu Arin’e babasının kendisine sekizinci isim gününde üfleme camdan yapılma bir

at verişini hatırlatmıştı. Arin camdan atın incelen bacaklarını, kavisli sırtını bir yıldız kadar berrak bir biçimde hatırlıyordu. Onu beceriksizce tutmuştu ve at alttaki fayansların üzerine düşmüştü.

“Hayır,” dedi Arin, Düzenbaz’a. “Geri dönüyorum. Bu gerçekteştiğinde orada olmalıyım.”

Portakal koruluğuna kadarki yürüyüş en azından Kestrel'in dizine iyi gelmişti. Bacağındaki kasılma azalmıştı ve Kestrel kendini her gün daha çok yürümeye kendini zorlamıştı. Kısa sürede sadece çok hafif bir topallaması kalmıştı. Müziğine geri dönmüş, parmaklarının tuşlar üzerinde adeta uçmasına bırakmış, çılgın notaların aklını düşünemeyecek hale gelene kadar delik deşik etmesine izin vermişti. Düşünmemek, serin portakal koruluğunu ve ne söylediğini, yaptığını, sorduğunu ve istediğini hatırlamamak mutluluk veriyordu.

Kestrel çaldı. Etrafında fora eden müzikten başka her şeyi unuttu.

İlkkıştan önceki gün, Valoryalı kâhya Kestrel'e muslinle sarılmış bir paket teslim etti. "Terziden," dedi kadın.

Kestrel paketi tuttu ve muslin kumaşın arasından neredeyse bir pırıltı görür gibi oldu.

Bir kenara koydu.

O akşam bir köle, babasından bir not getirdi. *Burada seni görmek isteyen biri var.*

Belki de bu Ronan'dı. Not Kestrel'i hiç memnun etmemişti. Bu düşünce aklında gidip gelmiş fakat Kestrel'i etkilememişti, tabii kendisini etkilemediğini ve etkilemesi gerektiğini anladığı zamanın dışında.

Kestrel'in bir sorunu vardı. Arkadaşını gördüğüne memnun olmalıydı. Ronan'ın bundan fazlası olduğunu ummalıydı.

Biz arkadaş değiliz, demişti Arin.

Ancak Arin'i düşünmeyecekti.

Akşam yemeği için özenle giyindi.

Kestrel adamın yemek odasından koridora gelen sesini tanıdı fakat başta çıkaramadı. "Gemimi talep etmediğin için teşekkür ederim," diyordu. "İmparatorluk onu savaş gayreti için ödünç alsaydı, büyük miktarda bir kazanç –hatta belki de geminin kendisini– kaybederdim."

"Bana teşekkür etme," dedi Kestrel'in babası. "Eğer ona ihtiyacım olsaydı alırdım."

"Senin için yeterince büyük değil mi, Trajan?" diye şakalaştı sesin sahibi. Kapının dışında oyalanmakta olan Kestrel birden bunun kim olduğunu anladı. Küçük bir kızken gördüğü kırsal bir adamın yumuşak gülümsemesini ve ona uzak diyarlardan getirilen ciltler dolusu müzik notalarını anımsadı.

"Tam tersi, Kaptan Wenson," dedi Kestrel odaya girerken. Erkekler oturdukları yerden ayağa kalktılar. "Babamın sizin geminizi, toparın yüklü olduğu en iyi gemi olduğu ve yarın ayrıldığında limanı korunmasız bırakmak hoşuna gitmediği için orduya almadığına inanıyorum."

“Kestrel.” Kaptan, Kestrel’le tokalaşmadı fakat bir çocuğu sever gibi elini kısa bir an başının üzerine koydu. Kestrel misafirlerinin Ronan değil, Kaptan olmasından ötürü hiç hayal kırıklığı duymadı. “Beni gözünde büyütüyorsun,” dedi Wensan. “Ben basit bir tüccarım.”

“Olabilir,” dedi Kestrel, üçü de masadaki yerlerini aldılar; babası masanın başına, Kestrel onun sağına, Kaptan ise soluna. “Ancak iki güverte tutacak beş kiloluk topun süs olsun diye orada durduğunu sanmıyorum.”

“Değerli mallar taşıyorum. Top, korsanları uzak tutuyor.”

“Tayfanız da öyle. İyi bir şöretleri var.”

“İyi savaşçılar,” diye ona katıldı babası, “gerçi iyi bir hafızaya sahip oldukları söylenemez.”

Kaptan ona keskin bir bakış attı. “Bunu duymuş olman mümkün değil.”

“Tayfanın hayatlarını kurtarmaları için var olan parolayı hatırlayamadığını mı?”

Parola, güvertedeki denizcilerin, kıyıda kimin kürek çekerek geldiğini göremeyecekleri kadar karanlık olduğunda, çok aşağıda, çatanaların içinde suda olan gemi arkadaşlarından istedikleri parolaydı.

“Hangisini savaşa götüreceğime karar vermeden önce her gemiyi ve tayfayı teftiş ettim,” dedi Kestrel’in babası. “Titiz olmayı severim.” Kendi tabağını inceledi. Tabağı, ilk yemeği bekledikleri sırada henüz dolu değildi. Tabağın kenarını çevreleyen beyaz işlemeye dokunarak üzerindeki kuş kabartmasını ortalamak için oynattı. Hareketinde kasıtlı bir şeyler vardı.

Wensan tabağa, sonra kendininkine, Kestrel’inkine ve ölmüş olan ailenin onuruna masada duran diğer üçüne baktı. “Kesinlikle öylesin.” Sonra, “Katılıyorum,” diye ekledi.

İki adamın arasında gizli bir mesaj alışverişi vardı. Kestrel, babasının bu gece özel bir sebepten ötürü sofraya koydurmuş olması gereken porselen tabakları inceledi. Evinde çeşit çeşit desenleri olan sayısız tabak takımı vardı. Bu takım ise Valorya tasarımıydı, her biri bir avcı kuşu gösteriyordu: doğan, çaylak, zıpkın gelinciği, taraklı baykuş, balık kartalı ve kerkenez. Bu hayvanlar, çocuklara öğretilen bir marşa gönderme yapıyordu.

“Ölümün Tüyleri Şarkısı’ndaki’ kuşları geminizde parola olarak mı kullanıyorsunuz?” diye sordu Kestrel, Kaptan’a.

Wensan bir anlık bir şaşkınlık gösterdi, babası ise hiç şaşır-mış gibi görünmüyordu. Kestrel sırları tahmin etme konusunda daima kıvrak bir zekâya sahip olmuştu.

Wensan kederli bir şekilde, “Bu, tayfanın karıştırmadığı tek şeymiş gibi görünüyor. Parola her gece değişmek zorunda, biliyorsun. Şarkıdaki kuş adlarının düzeneğini hatırlamak oldukça kolay.”

General, kölelerin ilk yemeği getirmesi için zili çaldı. Wensan yolculuk öykülerini anlatmaya başladı ve Kestrel, babasının onu çağırmasının nedeninin belki de onu neşelendirmek olduğunu düşündü. Ardından Kaptan’ın tabağına daha yakından bakınca nedeninin bu olmadığını fark etti.

Tabağı kerkenezi gösteriyordu.

Babasının, kaptanın gemisine el koymamasının sebebi onların eski dost olmaları veya geminin toplarının şehrin limanı koruyabilecek olmasından değildi. Bu bir takastı. Geri ödeme gerektiren bir iyilik. “Katılıyorum,” demişti Kaptan Weson, tabağına bakarak.

Babasının yokluğunda Kestrel’e göz kulak olmayı kabul etmişti.

Kestrel kıpırdamadan durduğunu fark etti. Gözleri, “Kaptan Wensan, İlkış balosuna katılacak,” diyen babasına doğru kalktı.

Köleler yiyecekleri getirip servis yaptılar. Kestrel üç boş tabağa baktı, ikisi babasının savaşta ölen erkek ve kız kardeşi içindi, taraklı baykuş ise Kestrel’in annesi için. Kestrel eğer annesi yaşasaydı işlerin farklı olup olmayacağını merak etti. Belki Kestrel ile babası birbirleriyle şifreli diyalog kurmaz ya da birbirlerine karşı stratejiler oluşturmazdı. Belki Kestrel içinden geldiği gibi konuşabilirdi.

Peki ne derdi? Babasının, Kaptan’ın ona göz kulak olmasını istediğini bildiğini fakat aynı zamanda da genç kadını Kaptan’a emanet ederek Kestrel’in bir hata yapmadığından veya toplumun ve babasının yüzünü karartacak bir teşebbüste bulunmadığında emin olacağını mı?

Kestrel artık kendisine bile güvenemezken, ona güvenme-yişinden dolayı babasını da suçlayamazdı.

Babasının sevgisi kadar endişesini de gördüğünü söyleyebilirdi.

“Kaptan Wensan için ne kadar iyi olacak,” dedi Kestrel gülümseyip bıçağıyla çatalına uzanarak. “Balonun hoşuna gi-deceğinden eminim. Ama ben gitmiyorum.”

Kestrel şafak vakti at arabasını alarak şehre ve oradan da limana gitti. Babası onu uğurlamasını istemediğini söylemişti, bu yüzden de Kestrel, gemiler yelken açmak için hazırlanırken gökyüzünün kurşun rengine büründüğü saatlerde orada bulunmamıştı. Fakat neredeyse boş olan rıhtımda, soğuk gündeğümünde dikiliyordu. Şiddetli rüzgâr ve tuzlu hava, pelerininin içine bir bıçak gibi esti.

İki yüz kadar geminin açık denize doğru yelken açtığını gördü. Yalnızca Kaptan Wensan’ınki dâhil olmak üzere altı ticari gemi kalmış, çapalarına karşı sallanıyorlardı. Bir avuç balıkçı

teknesi kıyıya bağlanmıştı, orduya hiçbir faydaları olamayacak kadar küçüklerdi. Kestrel üşengeç bir şekilde onları saydı.

Kestrel, General'in savaş gemilerinden birinin güvertesinde olup kendisini görüp göremediğini merak etti.

Filo adeta neredeyse kimsenin birbirine dokunmadığı bir tür dansı icra eden dansçılar misali denizde süzülerek uzaklaştı.

Mutluluk özgür olmaya bağlıdır, derdi Kestrel'in babası sık sık, özgürlük de cesur olmaya.

Kestrel muslin kumaşıyla kaplı balo elbisesini düşündü.

Neden baloya gitmeyecekti ki? Korkacak neyi vardı?

Bakışlar mı?

Baksınlar. Ne savunmasızdı ne de babasının ya da Kaptan'ın korumasına ihtiyacı vardı.

Kestrel yaralanmıştı ama artık iyiydi.

Giydiği elbisenin kumaşı neredeyse su kadar akışkandı. Elbise, tenine serin bir şekilde temas ediyor, bir kış güneşi kadar soluk bir biçimde yalın, altın çizgiler halinde dökülüyordu. Kollarını çıplak bırakacak ve köprücük kemiklerinin kanatlarını gösterecek kadar düşük kesimdi.

Elbiseyi üzerine geçirmek kolaydı; sadece belinde sıralanan birkaç ufak inci düğmeyi kapatması için bir kölenin yardımına ihtiyaç duyuyordu, mücevherli hançeri beline kendi başına kuşanmaya ise alışkındı. Ancak yalnız başına kaldığında saçlarının dert olacağını biliyordu, yine de bunun için Lirah'yı çağırmayacaktı.

Kestrel makyaj masasına oturup aynadaki yansımasını temkinli bir biçimde izledi. Serbest bırakılan saçları, omuzlarından dökülüyordu, elbisesinden birkaç ton daha koyuydu. Bir tutamını eline topladı ve örmeye başladı.

“Bu gece baloya gideceğini duydum.”

Kestrel aynaya bir göz attığında Arin’in arkasında durduğunu gördü. Sonra bakışlarını aynadaki yansımadaki kendi gözlerine çevirdi. “Burada olma iznin yok,” dedi Kestrel. Arin’e tekrar bakmadı ama beklediğini sezdi. Kendisinin de beklediğini fark etti; onu göndermek için cesaretini toplamayı bekliyordu.

Derin bir iç çekip saçını örmeye devam etti.

Arin, “Baloya katılman iyi bir fikir değil,” dedi.

“Ne yapmam ya da yapmamam gerektiği konusunda bana öğüt verebilecek bir konumda olduğunu hiç sanmıyorum.” Kestrel, Arin’in yansımasına tekrar bir göz attı. Genç adamın yüzü, Kestrel’in zaten gerilmiş olan sinirlerini iyice yıprattı. Örgüsü parmaklarının arasından kayıp açıldı. “Ne?” diye tersledi. “Bu seni eğlendiriyor mu?”

Arin’in dudağının bir köşesi yukarı kalktı ve Arin kendisi gibi, Kestrel’in yazın sonundan beri tanımaya başladığı kişi gibi göründü. “Eğlenmek’ doğru sözcük değil.”

Ağır lüleler Kestrel’in yüzünü perdelemek üzere öne düştü. “Saçlarımı genellikle Lirah yapar,” diye mırıldandı. Arin’in konuşacakmış gibi nefesini içine çektiğini işitti ama genç adam konuşmadı.

Ardından kısık bir sesle, “Ben yapabilirim,” dedi.

“Ne?”

“Saçını ben örebilirim.”

“*Sen mi?*”

“Evet.”

Kestrel’in nabızı adeta boğazında atıyordu. Ağzını açtı fakat bir şey söyleyemeden Arin çoktan odayı arşınlamış ve Kestrel’in saçlarını eline almıştı. Parmakları hareket etmeye başladı.

Odanın bu kadar sessiz olması tuhaftı. Arin'in parmak uçları, genç kadının boynuna dokunduğunda bir çeşit ses çıkarması gerekiyormuş gibi geliyordu. Ya da Arin bir lüleyi gergince çekip yerine iğnelediğinde. Kurdele inceliğinde bir örgünün Kestrel'in yüzüne dokunmak üzere öne düşmesine izin verdiğinde. Arin'in ellerinin her hareketi, müzik kadar ahenkliydi ve Kestrel ince veya kalın herhangi bir nota duyamadığına pek inanamıyordu. Yavaşça nefesini bıraktı.

Arin'in elleri hareketsiz kaldı. "Canını mı acıttım?"

"Hayır."

Tokalar, makyaj masasının üzerinden hızla kayboluyordu. Kestrel küçük örgülerin kendilerini daha büyük olanların içinde kaybetmelerini izledi, gittikçe daha da karmaşıklaşan bir modelin içine dalıyorlar, bukleler birbirinin altına girip dışına çıkıyorlardı. Nazik bir çekiş hissetti. Düğümleme ve havada hafif bir esinti.

Arin ona dokunmuyor, canlı herhangi bir parçasına dokunmuyor olsa da, Kestrel'e sanki üzerini güzel, görüşünü bulanıklaştıran ve teninde parıldayan bir ağ kaplamış gibi geliyordu.

"İşte," dedi Arin.

Kestrel yansımasının bir elini başına doğru kaldırmasını izledi. Aklına söyleyecek bir şey gelmiyordu. Arin elleri ceplerinde geri çekilmişti. Ancak gözleri Kestrel'inkilerden ayrılmıyordu, Kestrel onun için piyano çaldığında olduğu gibi yumuşamıştı. Kestrel, "Nasıl?.." dedi.

Arin gülümsedi. "Bir demirci bu kadar beklenmedik bir beceriyi nasıl mı edindi?"

"Şey, evet."

"Küçükken bana bunu ablam yaptırdı."

Kestrel tam da ona Arin'in ablasının şimdi nerede olduğunu soracaktı ki bir anda bir tahminde bulunarak olabilecek en kötü şeyi düşündü. Arin'in onun bunu tahmin etmesini izleyişini gördü ve yüzündeki ifadeden en kötü ihtimalin doğru olduğunu anladı. Ancak Arin'in gülümseyişi kaybolmadı. "Tabii ki bundan nefret ediyordum," dedi. "Bana emirler yağdırmasından. Benim ona izin vermemden. Ama şimdi... bu sadece güzel bir anı."

Kestrel ayağa kalkıp Arin'e döndü. Az önce oturduğu sandalye şimdi aralarında duruyordu, Kestrel önlerinde duran bu engele minnettar olup olmadığından pek emin değildi.

"Kestrel, eğer baloya gitmek zorundaysan beni de yanında götür."

"Seni anlamıyorum," dedi Kestrel sinirlenmiş bir halde. "Dediklerini hiç anlamıyorum, nasıl böyle değiştiğini ve dışarıda başka, şimdi yanımda başka davranmanı da."

"Ben de her zaman kendimi anlamıyorum. Ama bu gece seninle gitmek istediğimi biliyorum."

Kestrel bu sözlerin kafasında yankılanmasına müsaade etti. Arin'in sesinde uysal bir güç saklıydı. Sanki doğal bir melodi gibiydi. Kestrel, Arin'in her basit, sıradan kelimeyle birlikte kendini bir şarkıcı olarak nasıl açığa vurduğunu bilip bilmediğini merak etti. Yoksa Kestrel'i bilerek mi esir tutuyordu.

"Eğer benim İlkış balosuna gitmemin aptallık olduğunu düşünüyorsan," dedi, "yanıma *seni* almamın benim için çok daha kötü olacağından emin olabilirsiniz."

Arin bir omzunu kaldırdı. "Veya bu, ikimizin de doğru olduğunu bildiği şeyle ilgili cesur bir mesaj verebilir: Saklayacak hiçbir şeyinin olmadığını."

Vali'nin karısı Neril, Kestrel'i balonun kabul sırasında görünce yalnızca çok kısa bir süreliğine bocaladı. Ancak Vali, General Trajan'ı takdir ederdi ve daha da önemlisi ona bel bağlardı. Bu durum adamları müttefik yapardı; dolayısıyla bu da Kestrel'in çok iyi bildiği gibi Neril'in General'in kızının yanında dikkatli olması gerektiği anlamına gelirdi.

"Canım!" dedi Neril. "Nefes kesici görünüyorsun." Fakat gözleri Kestrel'e bakmadı. Arkasına, Arin'in durduğu yere kaydılar.

"Teşekkür ederim," dedi Kestrel.

Neril'in gülümseyişi gergindi. Bakışları Arin'in suratından ayrılmadı. "Leydi Kestrel, bir iyilik rica edebilir miyim? Görüyorsunuz ya, kölelerimin yarısı bu gece hasta düştü."

"O kadar çok mu?"

"Tabii ki numara yapıyorlar. Fakat onları döverek yalanlarını ortaya koymam, bu geceki eleman eksikliğimi azaltmayacak. Kırbaçlanmış bir köle misafirlerime çok zor servis yapar, en azından gerektiği gibi bir duruşla yapamaz."

Kestrel konunun gittiği yerden hoşlanmadı. "Leydi Neril..."

"Bu gece köleni ödünç alabilir miyim?"

Kestrel, arkasında bir yerlerde kısmen göze görünmeden bekleyen, Arin'in içindeki gerginliği sanki omzu onunkine de-ği yormuş kadar yakınındaymış gibi hissetmişti. "Ona ihtiyacım olabilir."

"*İhtiyacın* mı olabilir?" Neril'in sesi kısıldı: "Kestrel, ben *sana* iyilik yapıyorum. Balo başlayıp daha fazla insan gelip fark etmeden şimdi onu mutfığa gönder. Buna aldırış edeceğini zannetmem."

Kestrel, Neril'in Valoryacasını Arin için tercüme etme maskaralığına katlanırken Arin'i izledi. Evet, Arin'in buna aldırış *edeceğini* düşündü. Ancak Arin konuştuğu zaman sesi mütevazı

çıkmişti. Kelimeleri artık sanki imparatorluğun lisanını ne kadar iyi konuştuğunu kimin bildiğini umursamıyormuşçasına Valoryacaydı. “Leydim,” dedi Neril’e. “Mutfağınıza giden yolu bilmiyorum ve böylesine büyük bir evde kaybolmak kolay olur. Kölelerinizden biri bana eşlik edebilirdi ama hepsinin meşgul olduğunu görüyorum...”

“Evet, tamam.” Neril sabırsızca elini salladı. “Seni bulması için bir köle göndereceğim. *Az sonra*,” diye ekledi, bu son sözcük Kestrel’e yöneltilmişti. Ardından dikkatini misafirlere verdi.

Vali’nin evi fetihten sonra Valoryalılar tarafından inşa edilmişti, bu yüzden de karşılama salonu, kabartmalı kalkanların duvarlarda saplı durduğu, misafirler muhabbet edip içkilerini içenlerken meşale ışığında parladıkları bir kalkan odasına gidiyordu.

Bir ev kölesi, Kestrel’e bir kadeh şarap getirdi. Kestrel kadehi dudaklarına doğru kaldırdı.

Bir anda biri ona çarpıp kadehi düşürdü. Kadeh, genç kadının ayaklarına çarptı ve şarap ayakkabılarının yanına sıçradı. İnsanlar sohbetini yarıda kesip gözlerini ona diktiler.

“Üzgünüm,” diye mırıldandı Arin. “Ayağım takıldı.”

Kestrel herkesin ona bakışındaki öfkeyi hissetti. Arin’e bakışındaki. Arin’in yanında olmasına... Karşılama salonuyla kalkan odası arasındaki kapı eşiğinde hâlâ görülebilir durumdaki Neril’in dönüp manzaraya bakışını gördü. Kadın gözlerini devirdi. Bir köleyi dirseğinden yakaladı ve onu Kestrel ile Arin’e doğru itti.

“Kestrel, bu gece şarap içme,” dedi Arin.

“Ne? Neden?”

Neril’in kölesi yaklaştı.

“Aklın başında olmalı,” dedi Arin ona.

“Aklım gayet başımda,” diye sinirle fısıldadı Kestrel, mırıldanan kalabalığın işitme mesafesinin dışında. “Senin *neyin*

var, Arin? Katılmamam gerektiğini düşündüğün bir etkinlikte bana eşlik etmek istiyorsun. At arabasında, yolun tamamında sessizdin ve *şimdi de...*"

"Sadece bana içmeyeceğine söz ver."

"Pekâlâ, madem senin için bu kadar önemli, o halde içmeyeceğim." Bu an, tıpkı Irex'in akşam yemeği partisindeki diğerleri gibi Kestrel'in göremediği, Arin'in geçmiş bir travmasını mı saklıyordu? "Ama ne?.."

"Arin." Bu, Neril'in kölesiydi. Adam, Arin'i görmekten dolayı şaşırılmış olsa da memnunmuş gibi görünüyordu. "Beni izlemen gerekiyor."

Arin mutfağa girdiğinde Herraniler sessizleşti. Arin yüz ifadelerinin değiştiğini gördü ve ona bakışları, Arin'e sanki cildine yapışkan bir şey sürülmüş gibi hissettirdi.

Ona sanki bir kahramanmış gibi bakıyorlardı.

Arin onları görmezden gelerek ateşin üstünde bir şişte domuz kızartan aşçıya ulaşana kadar uşakları ve hizmetçi kızları iterek geçti. Arin aşçıyı tuttu. "Hangi şarap?" diye sordu. Zehir bir kere servis edildiğinde, bu evdeki her Valoryalıya yıkım getirecekti.

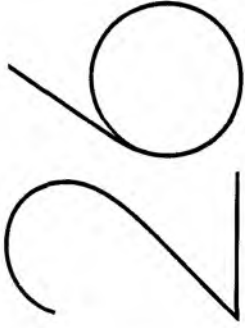
"Arin." Aşçı sıırttı. "Bu gece General'in malikânesinde olman gerektiğini sanıyordum."

"*Hangi şarap?*"

Aşçı gözlerini kırptırdı, Arin'in sesindeki aceleciliği nihayet algılıyordu. "Buzlu bir elma şarabının içinde, çok tatlı, zehri gizleyecek kadar tatlı."

"Ne zaman?"

"Ne zaman mı servis edilecek? Ne zaman olsun... üçüncü danstan hemen sonra."

Giriş bölümünün ötesinde, balo salonu kahkahalar ve yüksek sesli konuşmalarla çınliyordu. Isı kaynayarak kapının eşiginden geçip Kestrel'in durduğu salona giriyordu.

Kestrel parmaklarını sıkı bir örgü gibi birleştirdi. Tedirgindi. *Tedirgin görünüyordu.*

Kimse nasıl hissettiğini bilmemeliydi.

Kestrel ellerini birbirinden ayırdı ve balo salonuna girdi.

Ani bir sessizlik çukuru oluştu. Eğer pencereler açık olsa ve hava hızla içlerinden geçseydi, Kestrel avizelerin tıngırdadığını duyardı, ortalık o kadar sessizdi.

Yüzlerdeki gergin ifade yerini sakinliğe bıraktı. Hepsi teker teker bakışlarını başka yöne çevirdi.

Kestrel bir arkadaş bulmak için kalabalıkta arandı ve Benix'i fark edinceye kadar nefesini tuttuğunu fark etmedi. Kestrel gülümsedi. Benix'e doğru yürüdü.

Benix onu gördü. Kestrel, Benix'in kendisini gördüğünü biliyordu. Ancak Benix'in gözleri onu görmeyi reddetti. Sanki

Kestrel saydamdı. Buz veya cam gibi ya da onlara eşit derecede kırılabilir bir şey gibiydi.

Kestrel durdu.

Benix arkasını döndü. Odanın diğer tarafına gitti.

Fısıltılar başladı. Çok da uzakta olmayan Irex güldü ve Leydi Faris'in kulağına bir şey söyledi. Kestrel'in yanakları utançla karıncalandı ancak geri çekilemedi. Hareket edemiyordu.

Önce gülümsemeyi gördü, ardından yüzünü: Kaptan Wensan, onu kurtarmaya geliyor, insanların arasından geçiyordu. Kestrel'i dansa kaldırırdı ve Kestrel'in itibarı zedelenmiş olsa da en azından şimdilik toplum içindeki imajı kurtarılmış olurdu. Ve Kestrel evet derdi çünkü Kaptan'ın acımasını kabul etmekten başka bir seçeneği yoktu.

Acıma. Bu düşünce yüzünün kızarıklığını giderdi.

Kestrel gözleriyle kalabalığı taradı. Kaptan kendisine ulaşmadan önce tek başına duran bir senatöre yanaştı. Senatör Caran, Kestrel'in iki katı yaştaydı. Seyrek saçlı, ince yüzlüydü. Sosyetenin hiyerarşisinden sıyrılıp üst mertebelere çıkamayacak kadar ürkek olduğu için itibarı tertemizdi.

"Beni dansa kaldırın," dedi Kestrel sessizce.

"Anlayamadım?"

En azından onunla konuşuyordu. "Beni dansa kaldırın," dedi Kestrel, "yoksa herkese sizinle ilgili bildiklerimi anlatırım."

Senatör'ün açık ağzı sımsıkı kenetlendi.

Kestrel, Caran'ın hiçbir sırrını bilmiyordu. Belki de hiç sırrı yoktu. Fakat Caran'ın Kestrel'in söyleyebileceği herhangi bir şeyi göze alamayacak kadar korkmasına güveniyordu.

Caran onu dansa kaldırdı.

Senatör'ün ideal bir seçim olmadığı belliydi. Ancak Ronan daha gelmemişti ve Benix de hâlâ Kestrel'le göz göze gelmiyordu.

Ya düellodan beri Kestrel’le ilgili fikri değişmişti ya da Ronan ile Jess’in yokluğunda cesareti onu yüzüstü bırakmıştı. Belki de artık kendi itibarını Kestrel’inkiyle birlikte zedelemeye razı değildi.

Dans başladı. Bütün bu zaman boyunca Caran sessiz kaldı.

Müzik yavaşlayarak sona erdiğinde, bir lavta hafif bir nağmeyi alıp hiç müzik kalmayınca kadar inişe geçirdiğinde, Kestrel uzaklaştı. Caran ona beceriksizce bir selam verip yanından ayrıldı.

“Eh, işte *bu* pek de eğlenceli görünmüyordu,” dedi bir ses arkasından. Kestrel döndü. İçini bir mutluluk kapladı.

Bu Ronan’dı. “Kendimden utanıyorum,” dedi Ronan. “Caran kadar sıkıcı bir partnerle dans etmek zorunda kalacağın kadar geç kalmış olmaktan içtenlikle utanıyorum. Bu nasıl oldu?”

“Ona şantaj yaptım.”

“Ah.” Ronan’ın gözleri endişeli göründü. “Yani işler iyi gitmiyor.”

“Kestrel!” Jess dolanan insanların arasından geçip yaklaştı. “Geleceğini sanmıyorduk. Bize söylemeliydin. Bilseydik başından beri burada olurduk.” Jess, Kestrel’in elini tuttu ve onu dans pistinin kenarına çekti. Ronan takip etti. Arkalarında dansçılar ikinci tura başladılar. “Beklendiği üzere,” diye devam etti Jess, “at arabasına zar zor yetiştik. Ronan çok *cansızdı*, seninle olamayacaksa gelmenin bir anlamı olmadığını söylüyordu.”

“Tatlı kız kardeşim,” dedi Ronan, “şimdi seninle ilgili kişisel şeyleri paylaşma sırası bende mi?”

“Budala. Benim hiçbir sırrım yok. Kestrel söz konusu olduğunda senin de yok. Evet?” Jess ikisine muzaffer bir şekilde baktı. “Öyle değil mi, Ronan?”

Ronan burun kemiğini parmaklarıyla başparmağının arasında sıkıştırdı, kaşları çatılarak acılı bir ifadeye büründü. “Artık yok.”

“Güzel görünüyorsun, Kestrel,” dedi Jess. “Elbise konusunda haklı değil miymişim? Ve rengi de buzlu elma şarabına mükemmel uyacak.”

Kestrel kendini sersemlemiş hissediyordu, bunun arkadaşlarını görmenin getirdiği iç rahatlamasından mı yoksa Ronan’ın zoraki itirafından mı olduğundan emin değildi. Gülümsedi. “Elbisemin kumaşını şaraba göre mi seçtin?”

“Özel bir şarap. Leydi Neril bundan çok gurur duyuyor. Aylar öncesinde bana balo için başkentten birkaç fiçı ithal etmeyi planladığını söylemişti, benim de aklıma bir elbiseyi sadece mücevherlere, hançere ve ayakkabılara uydurmanın çok kolay olduğu geldi. Birinin elindeki bir kadeh şarap hakikaten de bir mücevher gibi, değil mi; büyük, sıvı bir mücevher gibi?”

“En iyisi bir kadeh alayım o zaman. Takımımı tamamlamak için.” Kestrel içmemek için Arin’e verdiği sözü unutmamıştı fakat daha çok Arin’le ilgili diğer her şey gibi onu da iradesiyle kafasından uzaklaştırdı.

“Ah, evet,” dedi Jess. “Bunu yapmalısın. Sen de öyle düşünmüyor musun, Ronan?”

“Düşünmüyorum. Kestrel’in ne hissettiği ve benimle dans edip etmeyeceği dışında hiçbir şey düşünmüyorum. Yanılmıyorsa, bu efsanevi şarap servis edilmeden önce son bir dans daha var.”

Kestrel’in mutluluğu bir an soldu. “Çok isterdim ama... annenle baban itiraz etmez mi?”

Ronan ile Jess bakiştılar. “Burada değiller,” dedi Ronan. “Kış mevsimini başkentte geçirmek üzere buradan ayrıldılar.”

Bu da burada olsalar karşı çıkacakları anlamına gelirdi; skandal söz konusu olduğunda her ebeveynin yapacağı gibi.

Ronan, Kestrel'in yüz ifadesinden düşüncelerini okudu. "Onların ne düşündüğü önemli değil. Benimle dans et."

Ronan onun elini tuttu ve uzun zamandır ilk defa Kestrel kendini güvende hissetti. Ronan onu pistin ortasına ve dans hareketlerinin içine çekti.

Ronan birkaç saniyeliğine konuşmadı, ardından Kestrel'in yanağı boyunca bir asma filizi gibi kıvrılan ince bir saç örgüsüne dokundu. "Çok güzel."

Arin'in ellerinin saçlarında oluşunun anısı, Kestrel'in kaskatı kesilmesine neden oldu.

"Muhteşem?" diye denedi yeniden Ronan. "Yüce? Kestrel, seni tanımlayacak doğru sıfat daha bulunmadı."

Kestrel sesine sakın bir ton takınmayı denedi. "Bu tür abartılı flörtler artık moda olmadığına hanımlar ne yapacaklar? Mahvolacağız."

"Bunun sadece flört olmadığını biliyorsun," dedi Ronan. "Her zaman biliyordun."

Ve Kestrel biliyordu, bildiği doğrudu, bu bilgiyi kafasından atıp ona bakmayı, onu hakikaten görmeyi istememiş olsa da. Donuk bir dehşet kıvılcımı hissetti.

"Evlen benimle, Kestrel."

Kestrel nefesini tuttu.

"Son zamanlarda işlerin zor olduğunu biliyorum," diye devam etti Ronan, "ve bunu hak etmediğini de. Çok güçlü, çok gururlu, çok kurnaz olman gerekti. Ama nişanımızı duyurur duyurmaz bu nahoşlukların tümü kaybolacak. Tekrar kendin olabileceksin."

Ama Kestrel *zaten* güçlüydü. Gururluydu. Kurnazdı. Ronan, Kestrel'i kim sanıyordu? Her bir Akrep ve Yılan oyununda onu acımasızca yenen, İrex'in ölüm bedelini ona verip

bu parayla tam olarak ne yapacağını söyleyen kişi Kestrel'den başka kim olabilirdi? Ancak Kestrel çenesini tuttu. Ronan'ın kolunun kıvrımına doğru eğildi. Onunla dans etmek kolaydı. Evet demek kolay olurdu.

“Baban mutlu olacak. Düğün hediyem, başkentin sunabileceği en güzel piyano olacak.”

Kestrel, Ronan'ın gözlerinin içine baktı.

“Ya da kendininki kalsın,” dedi Ronan alalecele. “Ona bağlı olduğunu biliyorum.”

“Sadece... çok kibarsın.”

Ronan bir an tedirgince güldü. “Kibarlığın bununla çok az ilgisi var.”

Dans yavaşladı. Birazdan sona erecekti.

“Evet?” Müzik devam etse ve dansçılar etraflarında dönüyor olsa da Ronan durmuştu. “Ne... şey, ne düşünüyorsun?”

Kestrel ne düşüneceğini bilmiyordu. Ronan ona isteyebileceği her şeyi sunuyordu. Öyleyse neden sözleri Kestrel'i üzüyordu? Neden bir şeylerin kaybolduğunu hissediyordu? Kestrel dikkatle, “Gösterdiğin nedenler, evlenmek için gerekçe değil,” dedi.

“Seni seviyorum. Bu yeterince iyi bir neden değil mi?”

Belki. Belki öyle olabilirdi. Ancak müzik azalarak kaybolurken Kestrel kalabalığın arasında Arın'ı gördü. Kestrel'i izliyordu, yüz ifadesi tuhaf bir biçimde çaresizdi. Sanki o da bir şeyi yitiriyordu veya bunu çoktan kaybetmişti.

Kestrel onu gördü ve güzelliğini nasıl gözden kaçırdığını anlayamadı. Şu an ona vurulduğu gibi neden daha önce vurulamamıştı?

“Hayır,” diye fısıldadı Kestrel.

“Ne?” Ronan'ın sesi sessizliği böldü.

“Üzgünüm.”

Ronan, Kestrel'in bakışlarının hedefini bulmak için birden döndü. Küfretti.

Kestrel uzaklaşarak altın rengi şaraplarla dolu tepsiler taşıyan köleleri iterek geçti. Acıyan gözlerinde ışıklar ve insanların görüntüleri bulanıklaştı. Onu görmeden, işitmeden, dokunmadan, Arin'in yanında olduğunu bilerek kapılardan geçti, koridordan indi ve konaktan soğuk geceye çıktı.

Kestrel at arabasının koltuklarının neden karşı karşıya olması gerektiğini anlamıyordu. Genç kadının tek yapmak istediği şey saklanmakken, neden bu arabalar böyle anlar için tasarlanmamışlardı? Arin'e bir defa baktı. At arabasının lambalarının yakılması için bir emir vermemişti ancak ay ışığı kuvvetliydi. Ayın gümüş renkli ışığı Arin'e vuruyordu. At arabası eve doğru yönelirken, genç adam pencereden, oradan uzaklaştıkça görüntüsü küçülmeye başlayan, Vali'nin sarayına bakıyordu. Ardından Arin, yüzünde şaşkınlıkla rahatlık karışımı bir ifadeyle, başını keskin bir hareketle çevirip bakışlarını pencereden kaçırdı ve koltuğuna gömüldü.

Kestrel hafif bir merak duydu. Sonra kendine acıyla, merakın kendisine neyi satın aldığını hatırlattı: şarkı söylemeyen bir şarkıcı, arkadaşlık etmeyen bir arkadaş, onun olan ama asla sahip olamayacağı biri için elli kilittaşı. Kestrel gözlerini Arin'den kaçırdı. Kendi kendine asla ardına bakmayacağına yemin etti.

Arin hafifçe, "Niye ağlıyorsun?" diye sordu.

Sözcükleri gözyaşlarının daha da hızlı akmasına neden oldu. "Kestrel."

Kestrel nefesini titrekçe içine çekti. "Çünkü babam eve geldiğinde, ona kazandığını söyleyeceğim. Orduya katılacağım." Sessizlik oldu. "Anlamıyorum."

Kestrel omuzlarını silkti. Arin'in anlayıp anlamaması umurunda olmamalıydı.

"Müziğinden vazgeçeceksin yani?"

Evet. Gececekti.

"Ama General'le olan pazarlığın bahar içindi." Arin'in sesi hâlâ şaşkın çıkıyordu. "Evlenmen ya da orduya yazılman için bahara kadar zamanın var. Ronan... Ronan seni ruhlar tanrısından isterdi. Onunla evlenmeni isterdi."

"İstedi."

Arin konuşmadı.

"Ama yapamam," dedi Kestrel.

"Kestrel."

"Yapamam."

"Kestrel, lütfen ağlama." Kararsız parmaklar Kestrel'in yüzüne dokundu. Bir başparmak, Kestrel'in elmacık kemiğinin ıslak teninde gezdi. Kestrel bunun acısını çekti, Arin'e bunu yaptıran her neyse, bunun şefkatten daha fazlası olamayacağını bilmenin mutsuzluğunun acısını çekti. Arin ona ancak bu kadar değer veriyordu. Ama bu Kestrel'e yetmiyordu.

"Niye onunla evlenemiyorsun?" diye fısıldadı Arin.

Kestrel kendine ettiği yemini bozup ona baktı. "Senin yüzünden."

Arin'in eli, Kestrel'in yanağındayken geri çekildi. Koyu renk başı eğildi, kendi gölgesinin içinde kayboldu. Ardından koltuğundan kaydı ve Kestrel'in koltuğunun önünde diz çöktü. Elleri, Kestrel'in kucağındaki yumrukların üzerine düştü ve nazıkçe onları açtı. Onları sanki avucunda su tutuyormuş gibi tuttu. Konuşmak için nefes aldı.

Kestrel onun karşılık vermesini engelleyebilirdi. Kendisinin sağır, kör, yalnızca hissiz bir dumandan ibaret olmasını dileyebi-

lirdi. Arin'in ağzından dökülecek olan sözleri, Kestrel korkuları ve özlemlerinin etkisiyle durdurabilirdi. Artık korku ve özlem duyguları birbirlerinden ayırt edilemez hale gelmişlerdi.

Ancak Arin'in elleri onunkileri tutuyordu ve Kestrel hiçbir şey yapamadı.

Arin, "Ben de seninle aynı şeyi istiyorum," dedi.

Kestrel geri çekildi. Sözcüklerinin göründükleri anlamda olmaları mümkün değildi.

"Bunu istemek benim için kolay olmadı." Kestrel onun yüz ifadesini görebilsin diye Arin başını kaldırdı. Genç adamın yüz hatlarında henüz adı konmamış, yoğun bir duygu belirdi.

Umut.

"Ama sen zaten kalbini verdin," dedi Kestrel.

Arin'in kaşları çatıldı, sonra düzeldi. "Ah. Hayır, düşündüğün şekilde değil." Arin biraz güldü, bu ses yumuşak ancak bir şekilde vahşiydi. "Bana neden pazara gittiğimi sor."

Bu acımasızlıktı. "İkimiz de neden olduğunu biliyoruz."

Arin başını iki yana salladı. "Bir Akrep ve Yılan oyununu kazanmışsın gibi yap. Neden gittim? Sor bana. Var olmayan bir kızı görmek için değildi."

"Kız... yok mu?"

"Yalan söyledim."

Kestrel gözlerini kırptırdı. "Öyleyse neden pazara gittin?"

"Çünkü kendimi özgür hissetmek istedim." Arin bir elini şakağına yakın bir yere doğru havaya kaldırdı, ardından da elini hemen indirdi.

Kestrel birden çok kez gördüğü bu hareketin ne olduğunu anladı. Bu eski bir alışkanlıktı. Bir hayaleti, Kestrel kesilmesini emrettiği için artık orada olmayan saçı geriye atıyordu.

Kestrel öne doğru eğilip Arin'i şakağından öptü.

Arin eliyle hafifçe Kestrel'i tuttu. Yanağı, onun yanağında kaydı. Ardından dudakları onun alnına, kapalı gözlerine, çenesinin boğazıyla birleştiği çizgiye değdi.

Kestrel'in dudakları Arin'inkini buldu. Arin'in dudakları, onun gözyaşlarından tuzluydu ve derinleşen öpüşmelerinin tadı, Kestrel'in içine birkaç saniye önceki sessiz gülüşünün hissini doldurdu. Bu vahşi bir uysallıkla uysal bir vahşiliğin buluşmasıydı. Genç adamın elleri, Kestrel'in ince elbisesinin üzerinde geziniyordu. Arin'in sıcaklığı genç kadının tüm tenini yakıyordu... ve bu ateş Kestrel'den Arin'e sırıyordu.

Arin hafifçe ondan ayrıldı. "Sana her şeyi anlatmadım," dedi. At arabası sarsıldı, Arin'in bedeninin ağırlığını Kestrel'e, sonra tekrar ondan uzağa doğru salladı.

Kestrel gülümsedi. "Daha mı fazla hayali arkadaşların var?"
"Ben..."

Gecenin içinde uzaklardan bir patlama gürledi. Atlardan biri haykırdı. At arabası sarsılınca Kestrel'in kafası pencerenin kenarına çarptı. Kestrel sürücünün bağrışını, kırbacın vuruluşunu duydu. At arabası gıcırdayarak durdu. Kestrel'in hançerinin kabzası, yan tarafına battı.

"Kestrel? İyi misin?"

Kestrel sersemlemiş bir halde başının yan tarafına dokundu. Parmakları oradan ıslak olarak ayrıldı.

İkinci bir patlama daha oldu. Atlar ürkerken araba yenisinden sarsıldı fakat Arin'in eli Kestrel'i sağlamca tuttu. Kestrel pencereden dışarı, şehre doğru baktı ve gökyüzünde belirsiz bir parıltı gördü. "O da neydi?"

Arin sessizdi. Ardından: "Kara barut. İlk patlama şehir muhafızlarının kışlasındaydı. İkincisi cephanelikteydi."

Bu bir tahmin olabilirdi ancak kulağa bundan fazlası gibi geliyordu. Genç kadının aklının bir yarısı, Arin'in bu olaydan haberi olması ihtimaline karşılık durumun ne anlama geldiğini biliyordu fakat diğer yarısıysa bu bilginin çıkabileceği bütün yolları kapatmış, Arin'in doğruyu söylüyor olması ihtimalinin ne anlama geldiği konusunu anlamak üzerine yoğunlaşmıştı.

Şehir saldırı altındaydı.

Uyuyan şehir muhafızları öldürülmüştü.

Düşmanlar cephanelikten silahları yağmalyordu.

Kestrel at arabasının kapısından güçlükle çıktı.

Arin hemen arkasındaydı. "Kestrel, arabaya geri dönmelisin."

Kestrel onu kulak ardı etti.

"Kanaman var," dedi Arin.

Kestrel dizginleri kuvvetle çeken ve yön değiştiren atlara küfreden Herrani sürücüye baktı. Şehrin merkezinin üzerinden yayılan ve büyümeye başlayan aydınlığı gördü, bu yangının kesin bir işaretiydi. Yola baktı. Kendi malikânesinden yalnızca dakikalar uzaklığındaydılar.

Kestrel eve doğru bir adım attı.

"Hayır." Arin onun kolunu yakaladı. "Birlikte geri dönmemiz gerekiyor."

Atlar suskunlaştı. Dengesizce burunlarından solumalarının ve yere vurulan toynaklarının ritmi uçuşup geceye karışırken, Kestrel, Arin'in sözünü düşündü: *gerekiyor*.

Kestrel'in zihninin ona kapattığı bütün yollar aniden tekrar açıldı.

Niye Arin ona şarap içmemesini söylemişti?

Şarabın neyi vardı?

Jess ile Ronan'ı ve balodaki bütün dansçıları düşündü.

“Kestrel.” Arin’in sesi kısık ama ısrarcıydı, Kestrel’in duymak istemediği bir açıklamanın başlangıcıydı.

“Bırak da gideyim.”

Arin’in eli düştü ve Kestrel, Arin’in onun bildiğini gördüğünü gördü. Bu gece her ne oluyorduysa bunun Arin için bir sürpriz olmadığını biliyordu. Kendisini evde her ne bekliyorduysa, bunun kara barut veya zehirli şarap kadar tehlikeli olduğunu.

Hem Arin hem de Kestrel burada –bu yolda, yalnız, geceleyin– Kestrel’in seçeneklerinin az olduğunu farkındaydı.

“Neler oluyor?” Herrani sürücü oturduğu yerden aşağı indi. Yaklaştı, sonra şehrin belli belirsiz parıltısındaki karanlık bir tepenin kabartısına baktı. Arin’le göz göze geldi. “İntikam tanrısı geldi,” dedi fısıldayarak.

Kestrel hançerini çekti ve onu sürücünün boğazına bastırdı. “Tanrılarınıza lanet olsun,” dedi. “Bir atı çöz.”

“Yapma,” dedi Arin, Kestrel’in bıçağına karşı tedirgince yutkunan sürücüye. “Seni öldürmeyecek.”

“Ben Valoryalıyım. Öldüreceğim.”

“Kestrel, bu geceden sonra... çok şey değişecek. Ama bana açıklamam için bir şans ver.”

“Hiç sanmıyorum.”

“O zaman şunu düşün.” Ay ışığında Arin’in çenesi sertleşerek siyah bir çizgiye dönüştü. “Sürücünü öldürdükten bir sonraki hamlen ne olurdu? Bana mı saldırıacaksın? Başarılı olur muydun?”

“Kendimi öldüreceğim.”

Arin bir adım geriledi. “Bunu yapmazsın.” Ancak gözleminde korku vardı.

“Bir onur intiharı mı? Rüştümüzü kazandığımızda bütün Valoryalı çocuklara bunun nasıl yapılacağı öğretilir. Babam bana nereden bıçaklayacağımı gösterdi.”

“Hayır. Bunu yapamazsın. Sen bir oyunu sonuna kadar oynarsın.”

“Herraniler köleleştirildi çünkü öldürmekte çok kötüler ve ölmek için çok korkaklardı. Sana öldürmek istemediğimi söyledim, öldürmeyeceğimi değil. Ve ölümden korktuğumu asla söylemedim.”

Arin sürücüye baktı. “İki atı da çöz.”

Sürücü ilk atı koşumundan çıkarırken Kestrel bıçağı sağlamca tuttu.

Atın çıplak sırtına çıktığında Arin, Kestrel’in üzerine atıldı. Kestrel bunu beklemişti ve yükseklikle tahta topuklu ayakkabı avantajı vardı. Arin’in alnını tekmeledi, sendeleyişini izledi. Ardından bir elini atın yelesine gömdü ve onu dörtlüye zorladı.

Kestrel ay ışığı sayesinde, at arabalarının bıraktığı derin tekerlek izlerinden oluşan engebelerden atını kaçıracak kadar iyi görüyordu önünü. Sadece yoluna odaklandı, uğramış olduğu bu derisini dağlayan, ağzını yakan ihanete değil. Ayakkabıları ayaklarından kayıp düştü ve saç örgüleri sırtını kamçıladı.

Arkasında toynakların vuruşunu duyması çok uzun sürmedi.

Malikânenin kapısı açıldı ve yola General’in muhafızlarının cesetleri saçılmıştı. Kestrel, Rax’i gördü, ölü gözleri boşluğa bakıyordu. Midesine bir kısa kılıç saplı duruyordu.

Genç kadının atı açık arazide son sürat koşarken, bir arbalet oku havada vınlayıp hayvanın yan tarafını deliverdi.

At haykırdı. Kestrel yere fırlatıldı. Orada buz kesmiş bir halde yattı. Ardından sağ elinin parmakları artık neyi tutmadıklarını anladı ve bıçağı bulmak için aranmaya başladı.

Görüş hizasında tam bir çizme belirirken eli kabzayı kavradı. Çizmenin topuğu donmuş toprağa bastı, tabanıysa Kestrel'in eklemlerinin üzerine inmeden havada asılı kaldı.

"Bu evin hanımı," dedi müzakereci. Kestrel başını kaldırıp ona baktı, bu kadar kolayca tuttuğu arbalete, müzakerecinin onu çıplak yakasından parçalanmış elbisesine, oradan kanayan alnına kadar değerlendirmesine. "Piyanist." Çizmesi alçaldı ve Kestrel'in parmak kemiklerine hafif bir baskı uyguladı. "Bıçağı bırak yoksa elini ezerim."

Kestrel bıçağı bıraktı.

Müzakereci, Kestrel'i ensesinden yakalayıp yukarı çekti. Kestrel'in nefesi hızla, kısa korku patlamaları şeklinde çıktı. Müzakereci gülümsedi ve Kestrel onun yine çukurda, Arin'in satış konuşmasını yaparkenki halini anımsadı. *Bu köle bir demirci olarak eğitildi, demişti müzakereci. Her asker için mükemmel olurdu, özellikle de kendi muhafızları ve bakımını yapacağı silahları olan bir subay için.*

General Trajan'ın dışında şehirdeki hiçbir Valoryalının kendi muhafızı yoktu.

Kestrel yeniden o gün müzakerecinin nasıl onunla göz göze geldiğini gördü. Kestrel teklifte bulunduğu hazzını, diğerleri de katıldığındaki ifadesini. Kestrel, müzayedecinin fiyatın yükselmesini görmekten dolayı heyecanlanmadığını anladı. Kaygılanmıştı.

Sanki Arin'in köle olarak satılması, yalnızca ve yalnızca *Kestrel* için ayarlanmış gibiydi.

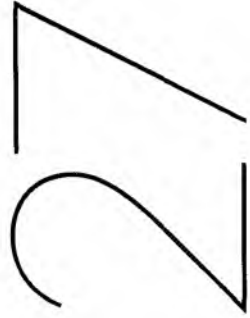
Yer, yaklaşan toynaklarla titredi.

Arin atını durdururken müzayedecinin gülümseyişi yüzüne yayıldı. Müzayedeci ağaçların gölgesine doğru işaret etti. Silahlı Herraniler belirdi. Silahlarını Kestrel'e doğrulttular.

Müzayedeci, atından inen Arin'e doğru yürüdü. Bir avucunu Arin'in yanağına koydu. Arin de ona aynısını yaptı. Öyle durarak Kestrel'in sadece tozla kaplanmış Herrani resimlerinde gördüğü bir görüntü yarattılar. Bu, aile kadar derin bir dostluğu ifade eden bir işaretti.

Arin'in gözleri Kestrel'inkilerle buluştu.

"Yalan tanrısı *sensin*," diye fısıldadı Kestrel.

Kestrel'i uygun adımla eve götürdüler. Kestrel, taşlar ve küçük dallar çıplak ayaklarını keserken hiçbir şey söylemedi. Müzayedeci onu girişe doğru ittiğinde fayansta kanlı ayak izleri bıraktı.

Fakat dikkatini bunlardan başka yöne kaydıran bir görüntü vardı. Kâhyası Harman yüzükoyun çeşmenin içinde yüzüyor, sarı saçları deniz yosunu gibi dalgalanıyordu.

General'in köleleri çeşmenin ardındaki koridorda toplaşmışlar, etraflarındaki eli silahlı adamlara bağıra çağıra sorular soruyorlardı. Bu sorulara karşılık olarak, *Şehri zapt ettik, vali öldü*, gibi yuvarlak cevaplar alıyorlardı, cevaplardan en yaygın olanıysa, *Artık özgürsünüz*'dü.

"Ev idarecisi nerede?" dedi müzakereci.

Kölelerin arasında bir ayak sürüme oldu. Valoryalı ev idarecisini pek fazla itip kakmadılar, daha çok köleler geriye doğru birkaç adım atarak kadını ortaya çıkardılar.

Müzayedeci, kadını omuzlarından yakaladı, onu duvara doğru geriletti, kalın kolunu kadının göğsüne bastırdı ve bir bıçak çekti.

Kadın hıçkırmaya başladı.

“Dur,” dedi Kestrel. Kölelere doğru döndü. “Bunu durdurun. Size karşı iyi davrandı.”

Kıpırdamadılar.

“İyi mi davrandı?” dedi müzayedeci onlara. “Size tuvaletleri temizlettiğinde iyi mi davrandı? Bir tabağı kırdığınızda sizi dövdüğünde?”

“Kimseyi incitmezdi.” Kestrel’in sesi artık dizginleyemediği korkudan yüksek çıktı. Bu ona yanlış şeyi söyledi. “Ben buna izin vermezdim.”

“Emirleri artık sen vermiyorsun,” dedi müzayedeci ve kadının boğazını kesti.

Kadın duvarın boyanmış çiçeklerinin üzerine yığıldı, kendi kanında boğuldu, ellerini sanki her şeyi içeride tutabilirmiş gibi boğazına bastırdı. Müzayedeci uzaklaşmadı. Kadın yere kayıncaya kadar kanının üzerine sıçramasına izin verdi.

“Ama o hiçbir şey yapmadı.” Kestrel konuşmasının tek kelimeyle aptalca olduğunu biliyor olsa da kendini durduramadı. “Sadece yapması için ona para ödediğim şeyi yaptı.”

“Kestrel.” Arin’in sesi keskindi.

Müzayedeci ona bakmak için döndü. Tekrar bıçağını kaldırdı. Kestrel’in çekicin örse vuruş sesini hatırlamak, Arin’in dövdüğü bütün silahları düşünmek ve eğer bir kenarda daha fazlasını yapmak isterse bunun zor olmayacağını anlaması için tam da yeterince vakti oldu.

Müzayedeci, Kestrel’in üzerine yürüdü.

Hiç de zor olmazdı.

“Hayır,” dedi Arin. “O benim.”

Adam duraksadı. “Ne?”

Arin ağır ağır onlara doğru gelip ev idarecisinin kanına bastı. Müzayedecinin yanında durdu, duruşu gevşek ve umursamazdı. “Kestrel benim. Benim ödülüm. Verilen hizmetin bedeli. Savaş ganimeti.” Arin omuzlarını silkti. “Adını ne koyarsan koy. İstersen köle de.”

Kestrel’in içi utançla doldu, arkadaşlarının baloda içmiş olmaları gereken şey kadar zehirliydi.

Müzayedeci yavaşça, “Senin için biraz endişeleniyorum, Arin. Sanırım durumu net olarak görme yetini kaybettin,” dedi.

“Ona, onun bana davrandığı gibi davranmakta bir sorun mu var?”

“Hayır, ama...”

“Valorya ordusu geri dönecek. O, General’in kızı. Harcanamayacak kadar değerli.”

Müzayedeci bıçağını kınına koydu ama Kestrel kendi korkusuna aynı şekilde hâkim olamadı. Ölümün bu ani alternatifi daha iyi bir şeymiş gibi görünmüyordu.

“Sadece annenle babana ne olduğunu hatırla,” dedi müzayedeci Arin’e. “Valoryalı askerlerin kız kardeşine yaptıklarını hatırla.”

Arin’in bıçak gibi bakışları Kestrel’e döndü. “Hatırlıyorum.”

“Sahiden mi? Malikâneye yapılan saldırı sırasında neredeydin? En yakın adamımın yanımda olmasını isterdim. Fakat sen bunun yerine bir partideydin.”

“Çünkü liman amirinin bir kölesinin orada olacağını öğrendim. Bana değerli bilgiler verdi. Hâlâ ticari gemilerle ilgilenmemiz gerekiyor, Düzenbaz. Beni gönder. Bırak bunu

senin için yapayım.” Bu adamı memnun etme ihtiyacı, Arin’in yüzünde net bir şekilde görülüyordu.

Bunu Düzenbaz da gördü. İç çekti. “Birkaç savaşı al. Daha fazlasını rıhtımda bulacaksın. Bütün gemileri ele geçir ya da yak. Bir tanesi bile imparatorluğu şehri ele geçirdiğimiz konusunda uyarmak için ayrılırsa bu çok kısa ömürlü bir devrim olur.”

“Halledeceğim. Güven bana, limandan ayrılmayacaklar.”

“Bazıları çoktan ayrılmış olabilir. Gemideki denizciler patlamaları duymuş olacak.”

“Bu karadaki diğer tayfaların dönmelerini beklemeleri için bir başka sebep daha olur.”

Düzenbaz bunu tedbirli bir iyimserlikle suratını ekşiterek kabullendi. “Git. Vali’nin evinde kalanları ben temizlerim.”

Kestrel arkadaşlarını düşündü. Yerdeki kana baktı. Arin ona doğru uzun adımlarla gelirken Kestrel ne izliyor ne de dinliyordu. Ardından müzayedeci, “Elleri,” dedi.

Kestrel başını kaldırıp baktı. Arin’in gözleri Kestrel’in yumruklarına kaydı. “Tabii,” dedi müzayedeciye ve Kestrel az önce kendisine en iyi nasıl gözdağı verebileceklerini tartıştıklarını anladı.

Arin kolunu sıkıca tuttuğunda kolu gevşedi. Yazın tam sıcağında, çukurda müzayedeciye hatırladı. *Bu delikanlı şarkı söyleyebiliyor*, demişti. Adamın, elinin üzerine basan çizmesini hatırladı. Bütün şehrin Kestrel’in müziğe olan zaafını biliyor olduğu gerçeğini. Arin onu odadan çekerek çıkarırken, Kestrel bunun nasıl canını en çok yakan şey olabileceğini düşündü.

Sevdiği bir şeyi ona karşı kullanmış olmalarının.

Arin’le konuşmayacağına yemin etmişti ama ardından Arin, “Benimle limana geliyorsun,” dedi.

Bu Kestrel'i, "Ne yapmak için? Niye beni kışlaya hapsetmiyorsun? Bu, ödülün için mükemmel bir hapsetme şekli olurdu," dedirtecek kadar şaşırttı.

Arin onu Kestrel'in evinin koridorlarında yürütmeye devam etti. "Tabii Düzenbaz seninle ilgili fikrini değiştirmezse."

Kestrel, müzayedecinin kendi hücresinin kapısını açtığını hayal etti. "Sanırım ölü olarak senin işine yaramam."

"Bunun olmasına asla izin vermem."

"Valoryalı hayatına karşı ne dokunaklı bir alaka. Sanki liderinin o kadını öldürmesine izin vermemişsin gibi. Sanki arkadaşlarımdan ölümünden sen sorumlu değilmişsin gibi."

Kestrel'in süitinin kapısına gelmeden durdular. Arin ona döndü. "Eğer bu senin ölmemen anlamına geliyorsa, şehirdeki her Valoryalının ölmesine izin vereceğim."

"Jess gibi mi?" Kestrel'in gözleri ani, dökülmemiş yaşlarla doldu. "Ronan?"

Arin gözlerini kaçırdı. Gözünün üzerindeki deri, Kestrel'in onu tekmelediği yerde kararmaya başlıyordu. "Bir köle olarak on sene geçirdim. Artık köle olamazdım. Bu gece at arabasında ne hayal ediyordun? Sana dokunmaktan daima korkmamı dert etmeyeceğini mi?"

"*Bunun* hiçbir şeyle ilgisi yok. Ben aptal değilim. Sen kendini bana ihanet etme *gayesiyle* sattın."

"Ama seni tanı mıyordum. Senin nasıl?.."

"Haklısın. Beni tanı mıyorsun. Sen bir yabancısın."

Arin avucunu kapıya bastırdı.

"Valoryalı çocuklar ne olacak?" diye sordu Kestrel. "Onlara ne yaptınız? Onlar da mı zehirlendi?"

“*Hayır*. Kestrel, hayır, tabii ki hayır. Onlara bakılacak. Bakıcıları tarafından rahat ettiriliyorlar. Bu hep planın bir parçasıydı. Bizim canavar olduğumuzu falan mı düşünüyorsun?”

“*Senin* öyle olduğunu düşünüyorum.”

Arin’in kapıdaki parmakları kıvrıldı. Kapıyı iterek açtı.

Kestrel’i soyunma odasına götürdü, gardırobu açtı ve çabucak kıyafetlerini karıştırdı. Siyah bir tunik, tozluk ve ceket çıkarıp Kestrel’in eline tutuşturdu.

Kestrel sakince, “Bu bir savaş üniforması. Rıhtımda bir düello yapmamı mı bekliyorsun?” dedi.

“Çok göze çarpıyorsun.” Arin’in sesinde garip bir şey vardı. “Karanlıkta. Sen... sen açık bir alev gibi görünüyorsun.” Başka bir siyah tunik daha bulup iki eliyle yırttı. “İşte. Bunu saçlarına sar.”

Kestrel kıpırdamadan durdu, böyle kıyafetleri en son giyişini hatırlarken siyah kumaşlar kollarında gevşekçe duruyordu.

“Giyin,” dedi Arin.

“Dışarı çık.”

Arin başını iki yana salladı. “Bakmayacağım.”

“Aynen öyle. Bakmayacaksın çünkü *dışarı çıkacaksın*.”

“Seni tek başına bırakmam.”

“Saçmalama. Ne yapacağım, soyunma odamın rahat ortamından dışarı çıkmadan, tek başıma şehri geri mi alacağım?”

Arin bir elini saçlarında gezdirdi. “Kendini öldürebilirsin.”

Kestrel acı bir şekilde, “Senin ve arkadaşının beni itip kakmanıza izin vermemden, hayatta kalmayı istediğimi net bir şekilde anlarsınız sanıyordum,” dedi.

“İstiyorsan fikrini değiştirebilirsin.”

“Peki tam olarak ne yapabilirim mesela?”

“Hançer kuşağıyla kendini asabilirsin.”

“O zaman al onu.”

“Kıyafetleri kullanırsın. Tozlukları.”

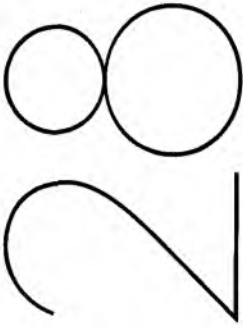
“Kendini asmak, onursuz bir ölüm şeklidir.”

“Makyaj masanın aynasını kırıp kendini kesersin.” Arin’in sesi yine yabancı geliyordu. “Kestrel, bakmayacağım.”

Kestrel, Arin’in sözlerinin neden kaba geldiğini anladı. Bir noktada Valoryaca konuşmaya geri dönmüştü ve Arin de onu takip etmişti. Duyduğu şey Arin’in aksanıydı.

“Söz veriyorum,” dedi Arin.

“Sözlerinin hiçbir değeri yok.” Kestrel döndü ve soyunmaya başladı.

Arin, Kestrel'in atını aldı.

Kestrel bunun mantığını anlıyordu. At arabası yolda terk edilmişti ve atların çoğu babasıyla birlikte gittiği için ahır büyük ölçüde boştu. Kalanların en iyisi Cirit'ti. Savaşırken ganimetler her kimin eline geçerse ona kalırdı, bu yüzden de damızlık at, Arin'indi. Ama bu canını yakıyordu.

Arin, Cirit'i eyerlerken Kestrel'i temkinli bir biçimde inceledi. Ahırdan gürültüler yankılanıyordu: diğer Herranilerin binmek için atları hazırlamasının, hayvanların insan gerginliğinin kokusunu alırken kişnemesinin, toynak ve ayakların altında gıcırdayan tahtaların gürültüsü. Ancak Arin sessizdi ve Kestrel'i seyrediyordu. Ahıra girdikten sonra ilk yaptığı, bir dizgin takımı almak, deriyi bıçakla kesmek, Kestrel'in ellerini bağlamak ve onu koruma altına almak olmuştu. Kestrel'in âciz olmasının bir önemi yoktu. Arin onu öyle değilmiş gibi izliyordu.

Belki de sadece bir esiri at sırtında şehre ve limana getirmenin ne kadar zor olacağına kafa yoruyordu. Eğer Arin'in

ne yapması gerektiğinin fazlasıyla farkında olmasa bu Kestrel'i biraz tatmin edebilirdi.

Ödülünü elinde tutmak istiyorsa Kestrel'i bayıltmalıydı. Fikrini değiştirirse Kestrel'i öldürmeliydi. Her halükârda fazla başa belaysa Kestrel'i hapsetmeliydi.

Arin'in gördüğü bütün seçenekleri Kestrel de görüyordu.

Biri Arin'in adını söyledi. Arin ile Kestrel dönüp bir Herrani kadının ahır kapısına dayandığını, böğrünün inip kalktığını fark etti. Kadının yüzü terden sıırıksıklamıdı. İfadesi tanıdık geliyordu ve Kestrel'in bunun nedenini çözdüğü an, kadının niye olduğunu anlamasıyla eşzamanlıydı.

Kadın, Vali'nin kölelerinden biriydi. Kestrel ile Arin ayrıldıktan sonra baloda ne olduğunun haberiyle gelmiş bir ulaktı.

Arin kadına doğru yürüdü. Kestrel de aynısını yapmaya çalıştı ancak gardıyanı tarafından hızla geri çekildi. Arin, Kestrel'e bir bakış attı ve Kestrel bu bakıştan hoşlanmadı. Bu, az önce eline avantaj geçmiş birinin ifadesiydi.

Sanki Arin'in daha fazlasına ihtiyacı varmış gibi.

"Baş başa," dedi Arin kadına. "Sonra da eğer hâlâ yapmadıysan Düzenbaz'a anlat."

Arin ile Vali'nin kölesi ahırdan dışarı çıktı. Kapılar arkalarından çarparak kapandı.

Arin döndüğünde yalnızdı.

"Arkadaşlarım ölmüş mü?" diye sordu Kestrel. "Söyle bana."

"Seni o atın üzerine yerleştirip benimle boğuşmaktan vazgeçtiğini gördüğümde ve arkana yerleşmeme izin verip beni atın üzerinden itmediğine ya da ikimizi de atma gibi zekice fikirlere kapılmadığına emin olduktan sonra söyleyeceğim. Limana vardığımızda söyleyeceğim." Arin yaklaştı. Kestrel bir şey söylemedi, Arin de Kestrel'in bunu kabul ettiğine karar

vermiş olmalıydı ya da Kestrel'in konuşmak istemediği kadar Arin de onun sesini duymak istemiyordu çünkü herhangi bir yanıt beklemedi. Kestrel'i Cirit'in üzerine kaldırdı, sonra hızlı bir hareketle arkasına yerleşti. Kestrel, Arin'in vücut hatlarının kendisinin bedeniyile uyumlu olduğunu hissetti.

Arin'in ona olan yakınlığı genç kadını şaşırtmıştı. Ancak Kestrel pazarlığı kabul etmeye karar verdi. Cirit'e şaha kalkması için sinyal vermedi. Kafasını geriye, Arin'in çenesine doğru atmadı. Uslu durmaya karar verdi. Önemli olana odaklandı.

O öpüşmenin hiçbir anlamı yoktu. Hiç. Kalan şey, çektiği eldi ve o eli nasıl oynayacağıydı.

Atlar ahırdan hızlıca ayrıldı.

Kestrel limanı gördükleri anda Arin'in rahat bir nefes aldığını hissetti, o sabah gördükleri bütün teknelerin hâlâ yerinde olmasından içinin rahatladığını biliyordu. Kestrel hayal kırıklığına uğramış fakat şaşırmamıştı çünkü denize açılmayı öğrendiği zamandan, tayfaların gemilerini sığınakları olarak gördüğünü biliyordu. Gemideki denizciler karadaki bir tehdidi, kendilerine karşı bir tehdit olarak görmezlerdi ve karadaki dostlarına olan bağlılıkları, güvenli bir biçimde bekleyebildikleri sürece demir atmış bir halde durmalarına neden olurdu. Daha küçük tekneleri olan balıkçılara gelince; çoğunun karada bir evi vardı ve Arin ile Kestrel, Cirit'in sırtında şehrin içlerine doğru at sürdüklerinde şehirdeki yangının ve kara barutun çıkardığı yoğun dumanların içinde rastladıkları cesetlerin arasında balıkçılarınkiler de vardı. Teknesinde uyuyan hiçbir balıkçı, yeşil fırtına mevsiminde başkente yelken açmayı göze almazdı ve Kestrel limana at sürerlerken gecenin içinde bulutların toplandığını görmüştü. Ve küçük tekneler fırtınalara dayanıksızdı.

Kestrel durumu değerlendirirken aklında küçük bir fikir alevlendi.

Gemiler yakılamazdı. Özellikle de balıkçı tekneleri. Kestrel'in bunlardan birine daha sonra ihtiyacı olabilirdi.

Arin attan indi ve Kestrel'i Cirit'in üzerinden indirdi. Kestrel ırkildi. Bu, Arin'in ellerinin temasından değil, savaş çizmelerini giydiği yaralı ayaklarının yere değdiğinde acımasındandı.

"Söyle bana," dedi Arin'e, "bana baloda ne olduğunu söyle."

Arin'in yüzü ateşten yansıyan ışıkla aydınlanıyordu. Şehir muhafızlarının yanan kışlaları, rıhtıma yakın olmasalar da yıkılarak bir cehennem yaratmışlardı. Çevresindeki gökyüzünde küllü turuncu bir hale vardı. "Ronan iyi," dedi Arin.

Kestrel soluğunu tuttu. Arin'in kelimeleri ifade ediş şekli ancak tek bir anlama gelebilirdi. "Jess."

"Yaşıyor." Arin, Kestrel'in bağlı ellerine uzandı.

Kestrel hızla geri çekildi.

Arin duraksadı, ardından etraflarında daire olan, onları işitebilecek yakınlıktaki Herranilere göz attı. Kestrel'e açıktan bir nefretle, Arin'e ise kuşkuyla bakıyorlardı. Arin, Kestrel'in bileklerini sıkıca tuttu ve düğümleri sıkılaştırdı. "Jess hasta," dedi kısaca. "Zehirli şaraptan biraz içmiş."

Kelimeler Kestrel'in içinde titredi ve kendine hiç kimseye, özellikle Arin'e, asla Arin'e bir şey göstermemeyi söylemiş olsa da sesinin üzgün çıkmasına engel olamadı. "Yaşayacak mı?"

"Bilmiyorum."

Jess ölmedi, dedi Kestrel kendi kendine. Ölmeyecek. "Ya Benix?"

Arin başını iki yana salladı.

Kestrel, Benix'in baloda kendisine sırtını dönmesini hatırladı. Gözlerini yere çevirişini. Ama aynı zamanda içten gülüşünü

de hatırladı ve genç kadın, Benix'e hatasını itiraf ettirinceye kadar ona takılabileceğini biliyordu. Ona haddini aşır sosyete tarafından hor görülmenin insana kendini ne kadar kırılğan hissettirdiğini anladığını söyleyebilirdi. Ölüm, dostluklarını onarma şansını ondan çalmamış olsaydı söyleyebilirdi.

Kestrel ağlamayacaktı. Tekrar olmazdı. "Peki ya Kaptan Wensan?"

Arin kaşlarını çatı. "Daha fazla soru yok. Strateji kullanmaya çalışıyorsun. Artık arkadaşlarını merak ettiğini sanmıyorum, ya beni oyalıyor ya da benim göremediğim bir fırsatı kollamaya çalışıyorsun. O adam senin için bir hiçti."

Kestrel konuşmak üzere ağzını açtı ancak bir şey demeden kapadı. Cevabını almıştı; Arin'in hatasını düzeltme veya ona kendisini daha fazla göstermeye hiç isteği yoktu.

"Elimde bir tane olsaydı bile, sana sağ kalanlarla ölenlerin bir listesini yapacak kadar boş zamanım yok," dedi Arin. Silahlı Herranilere çabucak bir göz attı, ardından onlara kendisini takip etmeleri için emredercesine elini salladı. Hâlâ atlarından inmemiş olanlar onun bu hareketinin ardından atlarından indiler ve şehir merkezine en yakın rıhtımın yakınındaki küçük binaya, liman amirinin bulunduğu eve doğru yürüdüler. Yaklaştıkça Kestrel rıhtım kölesi kıyafetleri giyen yeni bir grup Herrani gördü. Evin çevresini kuşatmışlardı. Görünürdeki tek Valoryalıları yerde ölü yatıyordu.

"Liman amiri?" diye sordu Arin, bu yeni grubun lideri gibi görünen adama.

"İçeride," dedi Herrani, "gözü altında." Bakışları Kestrel'e döndü. "Bana onun düşündüğüm kişi olmadığını söyle."

"Onun bir önemi yok. Tıpkı senin gibi o da benim yetkim altında." Arin kapıyı sertçe açtı, o sırada Kestrel genç adamın

dudaklarına yansıyan savunmacı ifadeyi ve öbür adamın yüzüne yansıyan hoşnutsuzluk duygusunu fark etti. Ve Kestrel, Arin’le arasında geçenlerle ilgili söylentilerin kendi halkı için olduğu kadar Arin’in halkı için de rahatsız edici olduğunu bilse de, bu düşünce ancak şimdi bir bıçak misali zuhur ediyordu.

Herraniler, Kestrel’in Arin’in sevgilisi olduğunu düşünEBİlirlerdi. Bu sadece Düzenbaz’ın sağ kolum dediği adamın niyeti ve sadakatinden şüphe etmelerine neden olurdu.

Kestrel, Arin’i liman amirinin iskeledeki evine kadar takip etti.

Ev zift ve kenevir kokuyordu çünkü liman amiri, hesap defterine hangi gemilerin gelip gittiğini ve her iskelede hangilerinin durduğunu not eden bir çeşit yazman olarak çalışmanın yanı sıra mal da satıyordu. Eve varillerce katranla kenevir depolanmıştı ve tersane kokusu, liman amirinin pantolonunu lekeleyen idrardan daha kuvvetliydi.

Valoryalı korkuyordu. Son birkaç saattir cereyan eden olaylar şimdiye kadar çoktan Kestrel’in inandığı her şeyi sarsmış olsa da bu adamın korkusu genç kadını tekrar sarsmıştı. Çünkü o hayatının en parlak çağındaydı ve bir asker olarak eğitilmişti, rıhtımdaki görevi de şehir muhafızlarınıninkiyle benzerlik taşıyordu. Eğer bu adam bile korkuyorsa gerçek bir Valoryalının hiçbir şeyden asla korkmaması gerektiği kuralına nasıl bir etkisi vardı?

Valoryalılar nasıl bu kadar kolayca aldatılmışlar, bu kadar kolay ele geçirilmişlerdi?

Tıpkı Kestrel gibi.

Her şeyin sebebi Arin’di. General’in evindeki casus Arin’di. Keskin zekâsıyla gizli bir planı kurgulamayı başarmış, genç kadının ağzından kaçırdığı bilgileri kurnazlığıyla birer silaha dönüştürmüştü. Arin, Kestrel’in şehir muhafızlarının komutanının ölümüyle ilgili olan tüm şüphelerini dağıtmış, devrime

yol açan bir cinayete intihar süsü vermişti. Senatör Andrax'ın Doğulu barbarlara kara barut satışı yapmasının tuhaf bir şey olmadığını iddia etmişti ki zaten Arin o barutun satılmadığını, Herrani köleler tarafından çalındığını zaten biliyordu.

Kestrel'in kalbine kancaları geçirmiş ve onun gözlerinden başka bir şey görmemesi için genç kızı kendine çekmiş olan Arin. Arin, Kestrel'in düşmanıydı.

Her düşman izlenmeliydi. *Daima rakibinin niteliklerini ve zayıf yönlerini tespit et*, demişti babası. Kestrel, yirmi küsuru yanında ve dışarıda da elli tane daha Herrani'yle birlikte liman amirinin evinde tıkmış olduğu bu ana minnettar olmaya karar verdi. Bu, Arin'in bir casus ve Akrep ve Yılan'da oyuncu olduğu kadar iyi bir lider olup olmadığını görmenin tek şansıydı.

Ve belki de Kestrel avantajı kendi lehine çevirecek bir fırsat yakalardı.

“İsim istiyorum,” dedi Arin, liman amirine, “şu anda karada olan bütün denizcilerin ve gemilerinin ismini.”

Liman amiri, sesi titreyerek listeyi onlara verdi. Arin adama dikkatle bakarak yanağını sıvazladı, muhakkak tıpkı Kestrel gibi o da gemileri alma veya yakma konusundaki herhangi bir planının olabildiğince çok insan gerektireceğini düşünüyordu. Kimse artık işe yaramaz olan liman amirine bekçilik yapmak için karada bırakılmamalıydı.

Onu öldürmek, izleyecekleri bir sonraki adımlar içerisinde en bariz olanı ve en hızlı gerçekleştirecekleriydi.

Arin adamın kafasına yumruğunun yanıyla vurdu. Bu kusursuz bir darbeydi, şakağı hedef almıştı. Adam masasının üzerine yığıldı. Soluğu, hesap defterinin yapraklarını kımıldattı.

“İki seçeneğimiz var,” dedi Arin halkına. “Bu noktaya kadar iyi bir iş çıkardık. Şehri aldık. Liderleri ya yok edildi

ya da bizim egemenliğimizin altında. Şimdi imparatorluk ne olduğunu öğrenmeden önce olabildiğince zamana ihtiyacımız var. Dağ geçidini koruyan insanlarımız var. Haberi imparatorluğa getirmenin tek yolu deniz. Gemileri ya alırız ya da yakarız. Şimdi karar vermeliyiz.

“Her halükârda yaklaşımımız aynı. Fırtına bulutları güneyden esiyor. Ayı örttüklerinde, karanlıkta küçük çatanalarda kürek çekeceğiz, teknelerin yanlarına gelip kıç taraflarına yaklaşabilmeye kadar koyun kıvrımının kıyısından gideceğiz. Her pruva, şehre ve onun ışığına dönük. Denizciler ön tarafta toplanıp şehirdeki yangını izlerken, biz açık denizin karanlık tarafında olacağız. Eğer bütün gemileri ele geçirmeyi istiyorsak iki gruba ayırırız. Birisi en büyük ve en ölümcül olanla başlar: Kaptan Wensan’ın gemisi. Diğeri en yakındaki en büyük gemide bekler. Wensan’ın gemisini alır, ardından toplarını ikinci grup tarafından istila edilmiş olacak olan ikinciye çeviririz. Bu iki gemiyle, bir sonraki en yakın ve en büyük olanı teslim olmaya zorlayabilir ve tüccarların karşı koyma ihtimalini azaltabiliriz. Balıkçıların topu yok, yani deniz savaşından sonra bizim olacaklar. Koydan kaçmaya çalışan her gemiyi batıracağız. Sonra sadece ihtiyacımız olan zamanı kazanmış olmayacağız, aynı zamanda gemilerin yanı sıra gemideki bütün mallara da imparatorluğa karşı *bizim* silahımız olarak sahip olacağız.”

Görünüşe göre Arin böyle bir planı *onun* önünde tartıştığı için Kestrel’in düşündüğünün yarısı kadar bile akıllı değildi. Ya da Kestrel’in bu bilgiyle hiçbir zarar veremeyeceğini düşünüyordu. Belki Kestrel’in ne duyduğunu umursamıyordu. Yine de bu iyi bir plandı... bir şey dışında.

“Wensan’ın gemisini *nasıl* ele geçireceğiz?” diye sordu bir Herrani.

“Gövde merdiveninden tırmanacağız.”

Kestrel güldü. “Ne olduğunu anladıkları anda Wensan’ın tayfası tarafından teker teker vurulacaksınız.”

Oda durgunlaştı. Omurgalar kaskatı kesildi. Herranilere dönük olan Arin dönüp gözlerini Kestrel’e dikti. Kestrel’e attığı bakış aralarındaki havayı statik elektrik gibi karıncalandırdı.

“O zaman biz de onların karada olan Valoryalı denizcileriymişiz gibi davranacağız,” dedi Arin, “ve çatanalarımızın sudan güverteye vinçle çekilmesini isteyeceğiz.”

“Valoryalı gibiymişsiniz gibi mi yapacaksınız? İşte *bu* inandırıcı olur.”

“Karanlık olacak. Yüzlerimizi görmeyecekler ve karada olan denizcilerin isimleri var.”

“Ya aksanınız?”

Arin cevaplamadı.

“Galiba rüzgârın aksanınızı uçurup götürmesini umuyorsunuz,” dedi Kestrel. “Ama belki denizcileri yine de paralo sorarlar. Belki küçük planınız ölmeye mahkûmdur, tıpkı hepiniz gibi.”

Sessizlik oldu.

“Paralo,” diye tekrarladı Kestrel. “Sizin gayet budalaca, yapmayı umduğunuz gibi insanların onlara saldırılarını engellemek için aklı başında bütün tayfaların kullandığı ve kimseyle paylaşmadığı parola.”

“Kestrel, ne yapıyorsun?”

“Sana biraz nasihat veriyorum.”

Arin sabırsız bir ses çıkardı. “Gemileri yakmamı istiyorsun.”

“İstiyor muyum? İstedğim şey bu mu?”

“Onlar olmadan imparatorluğa karşı daha zayıf olacağız.”

Kestrel omuzlarını silkti. “Onlarla bile hiç şansınız yok.”

Kestrel'in sözleri herkesin biliyor olması gerekeni açığa çıkarırken, Arin odada havanın değiştiğini hissetmiş olmalıydı: Herrani devrimi umutsuz bir gayretti, imparatorluk kuvvetleri, Doğu'ya gönderilen alayların yerine geçmek için planlandığı gibi dağ geçidinden uygun adım geçtiğinde ezip geçilecek bir çaba. Şehri kuşatır ve daha fazla birlik gönderilmesi için ulaklar gönderirlerdi. Bu sefer Herraniler kaybettiğinde köle yapılmazlardı. İnfaz edilirlerdi.

"Çatanalara o zift varillerini yükleyin," dedi Arin Herranilere. "Onları gemileri yakmak için kullanacağız."

"Buna gerek kalmayacak," dedi Kestrel. "Ben Wensan'ın parolasını bilirken."

"Sen," dedi Arin. "*Sen* bunu biliyorsun."

"Biliyorum."

Bilmiyordu. Ancak iyi bir tahmini vardı. Elinde sınırlı bir ihtimal aralığı –Ölümün Tüylerinin Şarkısı'ndaki bütün kuşlar– ve Kaptan Wensan'ın kerkenez tabağına bakışının anısı vardı. Balo akşamı için hangi şifreyi seçeceğine altınına bahse girerdi. Kestrel bir insanın yüz ifadesini okuma şekli; sanki dalgalı bir suyun bulanık çamurları altındaki kumlu zeminde, bir ok gibi hareket eden balığı fark edişi kadar kusursuzdu. Wensan'ın kararını verişini, tıpkı şu anda Arin'in gözlerindeki kuşku gibi görmüştü.

Bu kuşkusuzluğunda tereddüt oldu.

Arin. Arin, Kestrel'in başkalarını okuma kabiliyetini çürütmemiş miydi? Çünkü Kestrel at arabasında onun dürüst olduğunu düşünmüştü. Dudaklarının kendi dudaklarında sanki bir duaymış gibi hareket ettiğini düşünmüştü. Ama yanılmıştı.

Arin, Kestrel'i liman amirinin evinden çekerek çıkardı. Kapı arkalarından çarparak kapanırken, Arin onu boş iskelenin ucuna götürdü. "Sana inanmıyorum," dedi.

"Bence evimle ilgili oldukça kişisel bilgilere sahipsin. Neler teslim ediliyor, hangi mektuplar gönderiliyor. Kim geliyor, kim gidiyor. Bence bu geceden bir gece önce Kaptan Wensan'ın evimizde akşam yemeği yediğini biliyorsun."

"O senin babanın arkadaşıydı," dedi Arin yavaşça.

"Gemisi ben çocukken annemin piyanosunu başkentten getiren arkadaşı. Bana karşı her zaman nazikti. Şimdiyse ölü. Öyle değil mi?"

Arin bunu reddetmedi.

Ay ışığı azalıyordu ancak Kestrel yüzüne vuran kederi Arin'in görebildiğini biliyordu.

Görmesine izin verecekti. Bu, Kestrel'in amacına hizmet ediyordu. "Parolayı biliyorum," dedi.

"Bunu asla açığa vurmazdın." Bulutlar ayı lekeleyerek Arin'in yüz hatlarına gölge düşürdü. "Benimle alay ediyorsun. Yaptığım şey yüzünden kendimden nefret etmemi istiyorsun. Beni asla affetmeyeceksin ve bana kesinlikle *yardım* etmeyeceksin."

"Sende istediğim bir şey var."

Soğuk karanlık etraflarına boşalır gibi oldu.

"Hiç zannetmem," dedi Arin.

"Jess'i istiyorum. Gemileri ele geçirmene yardımcı olacağım, sen de bana onu vereceksin."

Gerçeğin kendisi en az bir yalan kadar kandırıcı olabilir. Kestrel hakikaten de Jess'e yardım etme şansı için veya en azından ölüm gelirse Jess'in yanında olma şansı için değiş tokuş yapmak istiyordu. Ancak Kestrel aynı zamanda bu gerçeğin, Arin'in onun başka bir şeyi gizlediğini göremeyeceği kadar çok

inandırıcı olmasına bel bağlıyordu: Limanda en azından bir balıkçı teknesinin kalmasına ihtiyacı olduğunu.

“Sana onu öylece *veremem*,” dedi Arin. “Hayatta kalanlara ne olacağına Düzenbaz karar verecek.”

“Ah, ama sen birtakım imtiyazlara sahipmişsin gibi davranıyorsun. Bir kızın üzerinde hak iddia edebiliyorsan neden iki olmasın?”

Arin’in dudakları iğrenir gibi büküldü. “Elimden geldiğince kısa bir sürede onu görebilmeni sağlayacağım. Sözüme güvенеcek misin?”

“Çok az seçeneğim var. Şimdi, asıl konuya geçelim. Düzenbaz’a baloya liman amirinin kölesinden bilgi almak için gittiğini söyledin. O bilgiyi benimle paylaşacaksın.”

“O yüzden baloya gitmedim.”

“Ne?”

“Bilgi yok. Yalan söyledim.”

Kestrel bir kaşını kaldırdı. “Ne şaşırtıcı. Az önce bana söz verip sözüne güvenmemi istemedin mi? Cidden, Arin. Yalanlarınla gerçeklerini bir açıklığa kavuşturmalısın yoksa sen bile hangisinin hangisi olduğunu bilemeyeceksin.”

Sessizlik. Arin’i yaralamış mıydı? Kestrel öyle umuyordu.

“Gemileri ele geçirme planın yeterince sağlam,” dedi Kestrel, “fakat bazı önemli ayrıntıları incelikle idare etmen gerekecek.” Arin’e aklından geçenleri söyledi. Kestrel, Arin’in onun yardımını kabul etmesinin, genç adamın halkı arasında ikisinin sevgili olduklarını ve o halkın kaderi hiç de umurunda olmayan bir Valoryalıyla işbirliği yaptığı şüphesini daha da artırabileceğini bilip bilmediğini merak etti. Bu gece amacına ulaşırsa kazanılanın, kazanma şekli tarafından baltalanacağını bilip bilmediğini merak etti.

Arin bunu muhtemelen biliyordu. Temiz galibiyet diye bir şeyin olmadığını biliyor olmalıydı.

Ama Arin'in, Kaptan Wensan'ın Kestrel'e denize açılmayı öğrettiğini tahmin edeceğinden şüphe duyuyordu. Arin onun bunu yapabildiğini bir şekilde bilse bile, Kestrel aklının başkente kaçması için en iyi şansının bir balıkçı teknesi olduğunu fark edemeyecek kadar meşgul olduğunu düşünüyordu.

Kaçma fırsatını gördüğünde bunu kullanacaktı. İmparatorluğun uluyan av köpeklerini bu şehrin üstüne salacaktı.

Arin daha önce limanda çalışmıştı. Taş ocağından başka bir demirci ocağına satılmıştı ve ikinci demirci ustası da öldüğünde Arin vârisler tarafından bölüşülen malların bir parçasıydı. Adı hâlâ Smith olarak listeleniyordu fakat o mesleğin yeteneklerini yeni sahiplerinden saklamış ve zararına tersanelere satılmıştı. Hiç denize açılmamıştı ancak bir Herrani gemisini gördüğünde tanırdı. O tip gemileri diğer kölelerle birlikte kuru havuza çekmiş, sular çekildiğinde bu devasa şeyleri yanlarına yatırmak için halatlara kuvvetle asılmıştı. Ardından geminin gövdesinden sertleşmiş deniz canlılarını kazımak için zorla çamurda yürümüş, kabuklu deniz hayvanlarının parçaları her yerini pul pul soymuş, derisini kesmiş, ince kırmızı çizgiler yaratmıştı. Ağzındaki terin tadını, baldırlarına sızan suyu ve kölelerin halat makaralarına asılıp, tekneyi yeniden çevirerek sular yükselmeden diğer tarafını temizleyebilmeleri için her şeyin çok hızlı olduğunu hatırlıyordu.

Sonra Valoryalılar çalınmış gemilerini alıp denizde uzaklaşmışlardı.

Çatanada Herrani yapımı olup Valoryalı bir topla süslenmiş Wensan'ın gemisine doğru kürek çekerken, Arin o işin yorgunluğunu ama aynı zamanda bunun kollarındaki ağrıyı taşa dönüşünceye kadar kaslarını nasıl birbirine bağladığını hatırladı. Valoryalılara, kendisini güçlü kıldıkları için minnettardı. Yeterince güçlüyse bu geceyi atlatabilirdi. Yaşarsa eskiden olduğu kişinin parçalarını geri kazanabilir ve kendini Kestrel'e onun anlayacağı şekilde açıklayabilirdi.

Kestrel çatanada sessizce yanında oturuyordu. Bağlı ellerini saçlarını kapatan siyah kumaşı çekmek için kaldırıırken, küreklerdeki diğer Herraniler onu seyrediyordu. Bu tuhaf bir işti. Aynı zamanda plandaki yeni bir çözüm, Kestrel'in görülmesini ve tanınmasını gerektirdiği için yapılmalıydı.

Herraniler Kestrel'in mücadele edişini izlediler. Arin'in yardım etmek için bir küreği kilidine bırakmasını izlediler. Kestrel, yer değiştiren ağırlığının tekneyi sallamasına yetecek kadar korktu. Bu sadece ahşap boyunca ilerleyen hafif bir titremeydi ama hepsi hissetmişti.

Utanç, Arin'in içini yedi.

Kestrel kumaşı kafasından çekti. Gökyüzünde bulutlar kabarıp ayı yutmuş ve çevrelerindeki karanlığı derinleştirmiş olsa da, Kestrel'in saçları ve beyaz teni parlıyor gibi görünüyordu. Sanki içten aydınlatılmış gibi görünüyordu.

Bu, Arin'in görmeye dayanabildiği bir şey değildi. Küreklere döndü ve çekmeye başladı.

Arin, Kestrel'in hilekâr olabileceğini, çatanadaki on Herraninin hepsinden çok daha iyi biliyordu. Akrep ve Yılan'daki taktiklerine nasıl aldanmadıysa ya da kendisi için düellonun

sabahında hazırladığı tuzağa körü körüne düşmediyse, planına da güvenmemesi gerektiğini biliyordu.

Kestrel'in gemiyi ele geçirme planı sağlamdı. En azından ellerindeki en iyi seçenek buydu. Yine de Arin onu sanki bir atın toynağıymış gibi inceleyip bir kusur, tehlikeli bir yarık bulmaya uğraşıyordu.

Bir şey görememişti. Hiç değilse bir tane olması gerektiğini düşünmüştü fakat sonra sezdiği kusurun kendi içinde olduğunu fark etmişti. Bu gece Arin'i aralayıp içini açmıştı. İçindeki mücadeleyi kavurucu bir savaşa çevirmişti.

Tabii ki bir şeylerin ters gittiğinden emindi.

İmkânsız. Bir Valoryalıyı ve aynı zamanda kendi halkını sevmesi imkânsızdı.

Kusur, Arin'di.

Kestrel diğer dört çatananın zifiri sularda, yanlarında kayarak gitmesini izledi. İki tanesi Wensan'ın gemisine yanaştı ve gövde merdiveninde durakladı, karanlık ve geniş ana güverteden geminin su çizgisine giden dar kısmında, gövdenin içeriye doğru eğim yapan açısı tarafından gizleniyorlardı. O çatanaları görmek için ana güvertedeki denizcilerin kenarlardan sarkması gerekirdi.

Denizciler alarm çalmadılar.

Bir sonraki en büyük gemiye iki çatana daha yaklaştı; bu bir sıra topu olan bir kalyondur, Wensan'ın çift silah güverteli, üç direkli gemisiyle boy ölçüşebilecek bir gemiydi.

Herraniler Arin'e göz attı. Arin başını salladı ve Herraniler gizliliğe değil, yalnızca hıza odaklanarak kürek çekmeye başladılar. Kürekler kilitlerinin içinde takırdadılar, suya daldılar, suyu sıçrattılar ve önlerine kattılar. Çatana, Wensan'ın gemisine ulaştığında denizciler çoktan küpeştenin etrafını sarıyor, çok

aşağılarında olan Herranilere bakıyorlardı. Yüzleri karanlıkta bulanıktı.

Kestrel ayağa kalktı. Denizcilere, “Şehirde ayaklanma!” diye bağırarak şüphesiz onların da limanın ve şehir duvarlarının gerisinde görebildiklerinin aynısını ifade etti. “Bizi gemiye alın!”

“Siz bizden değilsiniz,” diye aşağıya süzüldü bir ses ana güverteden.

“Ben Kaptan Wensan’ın bir arkadaşıyım: Kestrel, General Trajan’ın kızı. Kaptan beni güvenliğim için tayfanızla birlikte gönderdi.”

“Kaptan nerede?”

“Bilmiyorum. Şehirde birbirimizden ayrı düştük.”

“Yanında kim var?”

“Terex,” diye seslendi Arin, *r* harfini yuvarlamaya özen göstererek. Çatanadaki Herraniler teker teker geminin, liman amiri tarafından verilen kayıp denizcilerinin isimlerini haykırdılar. İsimleri çabucak söylediler, bazıları heceleri yuttu ama her biri de Kestrel’in kıyıda ilk ayrıldıklarında onlara çalıştırdığı gibi kabul edilir bir telaffuz örneği sergiledi.

Denizci yeniden konuştu: “Parola nedir?”

“Benim,” dedi Kestrel hissetmediği bütün kendine güvenle. “Benim adım: Kerkenez.”

Bir duraksama. O sırada Kestrel’in haklı olduğunu umduğu, yanılıyor olmayı umduğu ve yaptığı şey yüzünden kendinden nefret ettiği birkaç keskin saniye.

Bir tangırtı. Metalik bir çözülme.

Ana güverteden kancalı makaralar indiriliyordu. Herraniler onları çatanaya takarken hevesli bir uğultu oldu.

Fakat Arin kıpırdamadı. Kestrel'e baktı. Belki Kestrel'in parolayı bildiğine ikna olmamıştı. Belki de kendi soyuna ihanet edeceğine inanamamıştı.

Kestrel ona bir pencereden bakarmış gibi baktı. Arin'in ne düşündüğünün bir önemi yoktu. Artık yoktu.

Halatlı makara gıcırdadı. Çatana denizden suları damlatarak havaya kaldırıldı. Gemideki denizciler halatları kuvvetle çekerken çatana sarsılıp sallandı. Ardından tırmanmaya başladı.

Kestrel geminin kış tarafında uzanan gövde merdivenini ya da aşağıdaki sudaki diğer çatanaların içinde bulunan Herranileri göremiyordu. Onlar hayal meyal görülen, gece renkli gölgelerdi. Fakat gövdenin yukarısında bir hareket dalgası fark etti. Herraniler merdiveni tırmanıyordu.

Kestrel'in gemideki denizcileri bağırarak uyarması için çok geç değildi.

Onlara ihanet etmemeyi seçebilirdi. Babasının bunu tekrar tekrar nasıl yapabildiğini anlamıyordu: daha büyük bir amaç için insanların hayatlarını yem etmeyi yani.

Ancak Kestrel başkenti uyarmak için bir kaçış rotasını güvenceye alırsa buna değer miydi?

Bunun Wensan'ın gemisinde ölecek olan Valoryalıların sayısına bağlı olacağını zannediyordu.

Kestrel'in soğukkanlı hesabı onu dehşete düşürdü. Bu, orduya direnmesinin nedeninin bir parçasıydı: Böyle kararlar *alabiliyor* olduğu gerçeği, *gerçekten de* stratejiye yatkın bir aklının olması, insanların Kestrel'in kazanmaya kararlı olduğu bir oyunda kolayca piyonlar haline gelebilmeleri.

Çatana sallanarak daha da yükseldi.

Kestrel dudaklarını sıkıca kapadı.

Arin daha önce Kestrel'in saçlarını örten siyah kumaşa, ardından da ona baktı. Kestrel artık plandaki rolünü tamamladığına göre onunla Kestrel'in ağzını tıkamayı hesaplamış olmalıydı. Onun yerinde olsa Kestrel bunu yapardı. Ama Arin bunu yapmadı, bu da Kestrel'e yapmış olması durumunda hissettireceğinden daha kötü hissettirdi. Arin'in, Kestrel'in artık onun yetenekli olduğunu bildiği gaddarlık düzeyine ulaşmaması Arin için tam bir ikiye bölünme idi.

Tıpkı Kestrel'in bunda yetenekli olduğu gibi.

Çatana ana güverteye aynı seviyeye geldi. Çatanadaki Herraniler silahları çekilmiş vaziyette güverteye atlamadan önce Kestrel'in denizcilerin yüzlerindeki şaşkın ifadelerini fark etmesi için ucu ucuna zamanı olmuştu. Küçük tekne deli gibi sallandı, Kestrel dışında boştu.

Arin, bir denizcinin bıçağının kesliğini başını eğerek savuşturdu, bıçağa kendininkiyle vurdu ve adamın boğazına yumruk attı. Denizci sendeleyerek geriledi. Arin bir darbe daha vururken aynı anda adamın altından bacaklarına çelme taktı. Adam yere serilmişti.

Güvertenin her yeri böyleydi. Herraniler, çoğu silahlarını çekmeye vakit bulamamış Valoryalıları yere indiriyorlardı. Denizciler gemiye getirdikleri ani tehlikeyle uğraşırken ikincisini görmediler: gövde merdiveninden güverteye tırmanan daha fazla Herrani. Kestrel'in planladığı gibi bu ikinci dalga, Valoryalıları arkadan saldırdı. Kapana kısılan denizciler hızla teslim oldu. Aşağıdaki güvertelerden daha çok denizci doluyor olsa da bunu tünellerden fırlayan fareler gibi dar ambar kapaklarının içinden geçerek yapıyorlardı. Herraniler onlara teker teker saldırdı.

Tahta döşemeler kanla boyanmıştı. Düşen denizcilerden çoğu kıpırdamıyordu. Kestrel sallanan çatanadan, Arin'in ilk

saldırdığı adamı duyabiliyordu. Adam boğazını yakalamıştı. Çıkardığı sesler korkunçtu, soluğunun kesilmesiyle boğulma arasında bir şeydi. Ve Arin de kavgayı omuzlamış, öldürmeyen ama yine de can yakan, morartan ve kan akıtan darbeler indiriyordu.

Arin'i satın aldığı gün, Kestrel bunu onun içinde görmüştü. Vahşilik. Kendine bunu unutma izni vermişti çünkü Arin'in akli çok ince çalışıyordu. Çünkü dokunuşu çok nazikti. Ama dönüştüğü şey buydu.

Olduğu şey buydu.

Peki ya Kestrel'in bir Valorya gemisinin düşman ellerine düşmesini organize etmesi? Kestrel buna tam olarak inanamıyordu. Kısmen bu kadar *kolay* olmasına inanamıyordu. Valoryalılar asla pusuya düşürülmezlerdi. Asla teslim olmazlardı. Cesurlardı, acımasızlardı, esir alınmaktansa ölmeyi tercih ederlerdi.

Kestrel'in çatanasının sallantısı durmak üzereydi. Ayağa kalktı ve yüzünü çok aşağıda olan suya döndü. O gece daha önce, kendini öldürme tehdidinde bulunduğu, bunu yapıp yapamayacağını düşünmeden söylemişti. Tehditte bulunmak doğru hamle olmuştu. Kestrel bunu o yüzden yapmıştı.

Ardından Düzenbaz çizmesini Kestrel'in parmaklarının üzerine koymuştu.

Ölümünden sonra müzik yoktu.

Kestrel yaşamayı seçmişti.

Şimdi sallanan çatanada duruyor, bu yükseklikten suyun yüzeyine çarparsa bir şeyin büyük ihtimalle kırılacağını ve bağlı ellerini kullanmadan hızla batacağını biliyordu.

Kestrel'in babası onun hangi yoldan gitmesine razı olurdu? Onurlu bir ölüm mü yoksa Arin'in ödülü olarak bir hayat mı?

Kestrel gözlerini kapayıp Düzenbaz'a teslim olduğunu görse, şu an onu görse General'in yüzünün nasıl olacağını hayal erti.

Gerçekten de başkente yelken açmanın bir yolunu bulabilir miydi? Sadece arkadaşının ölümünü izlemek için de olsa Jess'i görmek için hayatta kalmaya değer miydi?

Kestrel dalgaların gemiye vurduğu tokatları, boğuşma ve ölüm haykırıışlarını dinledi. Bir parşömen tomarı gibi sımsıkı olan kalbinin, Arin onu öptüğünde nasıl açıldığını anımsadı. Fora olmuştu.

Kalbi hakikaten de bir parşömen tomarı olsa onu yakabilirdi. Alevden bir tünele, bir avuç küle dönüşürdü. İçine yazdığı sırlar giderdi. Kimse bilmezdi.

Babası bilseydi Kestrel için suyu seçerdi.

Ama Kestrel bunu yapamazdı. Sonuçta atlamasını engelleyen ne kurnazlıktı ne de kararlılık. Cam gibi bir korkuydu.

Ölmek istemiyordu. Arin haklıydı. Bir oyunu sonuna kadar oynuyordu.

Kestrel aniden onun sesini duydu. Gözlerini açtı. Arin bağıırıyordu. Kestrel'in adını haykırıyordu. İnsanları uçarak geçiyor, ana direk ile çatananın yanındaki küpeşte kendine bir yol açıyordu. Kestrel, Arin'in içindeki korkunun kendisinin suya bakarken duyduğu şeyi yansıttığını gördü.

Kestrel bacaklarındaki gücü topladı ve güverteye atladı.

Ayakları döşemelere çarptı, hareketin hızı onu devirdi. Fakat Irex'le dövüşürken ellerini nasıl koruyacağını öğrenmişti. Ellerini vücuduna yapıştırdı, bağlarının sert düğümlerini göğsüne çekti, önce omzunun üstüne düştü ve yuvarlandı.

Arin onu çekerek ayağa kaldırdı. Ve Kestrel'in seçimini görmüş olsa da bunun genç kadının yüzünde bıraktığı ifadeyi

de görmüş olmalıydı ki onu sarstı. Küpeşteye yaklaşırken haykırduğu kelimeleri söyleyip duruyordu. “Yapma, Kestrel. Yapma.”

Kestrel’in yüzünü ellerinin arasına aldı.

“Bana dokunma,” dedi Kestrel.

Arin’in elleri düştü. “Tanrılar adına,” dedi boğuk bir şekilde.

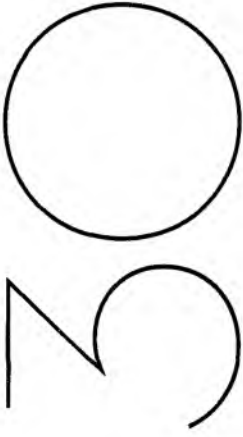
“Evet, General’e karşı küçük pazarlık kozunu kaybetseydin senin için biraz talihsiz olurdu, değil mi? Hiç korkma.” Kırılğan bir şekilde gülümsedi. “Meğer ben bir korkakmışım.”

Arin başını iki yana salladı. “Yaşamak daha zor.”

Evet. Öyleydi. Kestrel bu gece ve büyük ihtimalle uzunca bir süre daha kaçışın olmadığını biliyordu.

Planı mükemmel bir şekilde işe yaramıştı. Zapt edilmek üzere olan gemi hâlâ pes etmeyip, içinde top atışıyla şaşkına dönüp hazırlıksız yakalanmak üzere olan denizcilerin üzerine atılmak için bekleyen daha fazla Herrani’nin bulunduğu çift direkli kalyona doğru toplarını çevirmeye başlamıştı. O gemi, Arin’in eline düştükten sonra diğerleri de düşecekti.

Yağmur yağmaya başladı. Güzel, serin bir şekilde çiseliyordu. Soğuktan değilse de kaygıdan titremesi gerekirdi belki ama yine de Kestrel endişesine yenilmedi. Yaşamayı seçmişti ve bu yüzden de bu yeni dünyada yaşamının ne anlama geleceğinden korkmalıydı.

Kestrel, İrex'in –hayır, Arin'in– evinin karşılama salonuna götürüldü. Valorya silahları duvarlardaki çerçevelerinden ona göz kırpmıyor, niye en yakınındaki muhafızın dengesini bozup bir bıçağı kabzasından yakalamadığını soruyorlardı. Elleri bağlıyken bile zarar verebilirdi.

Eve ilk giren Arin olmuştu. Kestrel'in önünde, sırtı dönük olarak yürümüşü. O kadar hevesle hareket ediyordu ki duyguları açıldı. Onu gafil avlamak kolay olurdu. Kürekkemiklerinin arasına bir bıçak...

Ancak Kestrel hiçbir hamlede bulunmadı.

Kendi kendine bir planı olduğunu söyledi, bu kendi ölümünü kapsamayan bir plandı, dolayısıyla Arin'i öldürürse olaylar mantıklı bir şekilde gelişebilirdi.

Herraniler onu koridorda ittiler.

Koyu renk saçlı bir kadın orta avluda, çeşmenin yanında bekliyordu. Arin'i gördüğünde gözleri parladı ve yaşlarla doldu.

Arin onu kollarına almak için aralarındaki kısa mesafeyi neredeyse koşarak geçecekti.

“Kız kardeş mi, sevgili mi?” dedi Kestrel.

Kadın, Arin’i kucaklarken başını kaldırıp baktı. Yüz ifadesi sertleşti. Arin’den uzaklaştı. “Ne?”

“Onun kız kardeşi misin yoksa sevgilisi mi?”

Kadın, Kestrel’e doğru yürüdü ve yüzüne bir tokat attı.

“Sarsine!” Arin onu geriye sürükledi.

“Onun kız kardeşi öldü,” dedi Sarsine, “ve umarım sen de onun kadar acı çekersin.”

Kestrel’in parmakları, acının üzerine bastırmak –ve bağlı ellerinin kenarıyla yüzündeki gülümsemesini saklamak– için yanağına gitti. Arin’i satın aldığı anda üzerindeki morlukları hatırlıyordu. Somurtkan isyankârlığını. Hep kölelerin niye başlarına dert açıp ceza aldıklarını merak ederdi. Ancak o el, yüzünde şakladığında ne kadar belirsiz olsa da gücün bir yana devrilmesini hissetmek tatlı gelmişti. Acıya rağmen bir anlığına kontrolü elinde tutanın Kestrel olduğunu bilmek.

“Sarsine benim kuzenim,” dedi Arin. “Onu yıllardır görmedim. Savaştan sonra ev kölesi olarak satılmıştı. Ben bir işçiydim, bu yüzden...”

“Umurumda değil,” dedi Kestrel.

Arin’in gözleri onunkilerle buluştu. Kış denizi rengindeydiler; Kestrel’in aşağıya bakıp içinde boğulmanın nasıl bir şey olduğunu hayal ettiği derin bir suyu andırıyorlardı.

Arin aralarındaki bakışmayı sonlandırdı. Kuzenine, “Ondan sorumlu olman gerekiyor. Ona Doğu kanadına kadar eşlik et, süite serbestçe girip çıkmasına izin...”

“Arin! Aklını mı kaçırdın?”

“Silah olabilecek her şeyi kaldır. En dıştaki kapıyı daima kilitli tut. İhtiyacı olan her şeyin sağlandığına emin ol ama mahkûm olduğunu da unutma.”

“*Doğu kanadında.*” Sarsine’in sesi tiksintiden boğuktu.

“O, General’in kızı.”

“Ah, biliyorum.”

“Siyasi bir tutuklu,” dedi Arin. “Valoryalılardan daha iyi olmamız lazım. Biz yabancılerden daha fazlasıyız.”

“Kırpık kuşunu lüks bir kafeste tutmanın Valoryalıların bize bakışını gerçekten değiştireceğini mi sanıyorsun?”

“Kendimize bakışımızı değiştirecek.”

“Hayır, Arin. Herkesin *sana* bakışını değiştirecek.”

Arin başını iki yana salladı. “Nasıl uygun görüyorsam öyle yaparım, o benim.”

Herraniler arasında huzursuz bir hışırtı oldu. Kestrel kederlendi. Bunu sürekli unutmaya çalışıyordu: Arin’e ait olmanın ne anlama geldiği sorusunu. Arin ona uzandı, Kestrel’in çizmeleri fayansta sürüklenip gıcırdarken onu kendine sıkıca çekti. Bıçağın bir fiskeyle Kestrel’in bileklerindeki bağları kesti ve derinin yere çarpması orta avluda yüksek sesle yankılandı; neredeyse Sarsine’in kısık itirazları kadar yüksekti.

Arin, Kestrel’i bıraktı. “Lütfen, Sarsine. Onu al.”

Kuzeni, Arin’e baktı. Sonunda başını salladı ama yüzündeki ifade, Arin’in feci bir şeye bulaştığını düşündüğünü belli ediyordu. “Beni takip et,” dedi Kestrel’e ve avludan yolu gösterdi.

Kestrel, Arin’in karşılama salonuna dönmüş olması gerektiğini fark etmeden önce çok da fazla uzaklaşmamışlardı. Silahların duvarlardan sökülüp yere atılma sesini duydu.

Haşın ses evin içinde yankılandı.

Odalar süitin merkezini çevreliyordu. Doğan şafakla birlikte pencerelerden sızan gümüşü ışıqla aydınlanan yatak odası bütünüyle sessizdi. Süit, bir incinin olacağı şekilde zarıftı; pürüzsüz ve sade. Renkleri yumuşaktı, gerçi Kestrel, Arin'in uzun zaman önce söylediklerinden renklerin anlamı olduğunu biliyordu. Süslü Valoryalı mobilyalarına rağmen, burası soylu bir Herrani kadınının süiti olmuştı.

Sarsine hiçbir şey söylemedi, sadece içine koyacağı eşyalar için, üniformasının önlüğünü kaldırdı. Onu aynalar, bir mum söndürücüsü, ağır bir mermer hokkayla doldurdu... nesneler kumaşı esnetiyor ve yırtma tehlikesinin işaretlerini veriyorlardı.

“Bir sepet al,” dedi Kestrel, “veya bir sandık.”

Sarsine ters ters baktı çünkü ikisi de tam olarak bunu yapmak zorunda olduğunu biliyordu. Süitte, doğru ellerde silaha dönüşebilecek çok şey vardı. Kestrel bunların gitmesinden nefret ediyordu ama gittiklerine de, en azından ona bir emir vermiş ve Sarsine de buna uymuş gibi hissedeceğinden ötürü seviniyordu.

Ancak Sarsine en dıştaki kapıya gitti ve yardım çağırdı. Bir süre sonra Herraniler grup halinde odalara girip çıkıyor, şömine süngülerini taşıyorlardı. Bakır bir ibriği. Sivri akrep ve yelkovan ibreleri olan bir saati.

Kestrel hepsinin gitmesini izledi. Görünüşe göre Sarsine günlük eşyalarda Kestrel kadar çok tehlike görebiliyordu. Önemli değildi. Kestrel her zaman masalardan birinin ayağının vidalarını sökebilirdi.

Fakat kaçmak için bir silahtan fazlasına ihtiyacı vardı. Süit, pencereden yere atlanamayacak kadar yüksekti. Yalnızca bir oda

ve bir kapı evin geri kalanına açılıyordu ve onun da oldukça sağlam görünen bir kilidi vardı.

Herraniler tek sıra halinde dışarı çıkıp Sarsine’i onunla yalnız bıraktıklarında Kestrel, “Bekle,” dedi.

Sarsine elindeki kalın anahtarı indirmede.

“Arkadaşımı görmem gerek,” dedi Kestrel.

“Ziyaret günlerin sona erdi.”

“Arin söz verdi.” Kestrel’in boğazına bir yumru yükseldi. “Arkadaşım hasta. Arin onu görebileceğimi söyledi.”

“Bana bundan bahsetmedi.”

Sarsine en dıştaki kapıyı ardından kapattı. Kestrel yalvarmadı. Ona, anahtarın kilidin içinde dönüşünü ve sürgünün yerine oturmasını duymanın canını ne kadar yaktığını duyma tatminini yaşılamak istemedi.

“Sen tam olarak ne yaptığını sanıyorsun, Arin?”

Arin başını kaldırıp uykulu bir halde gözlerini ovuşturarak Sarsine’e baktı. Bir sandalyede uyuyakalmıştı. Tamamen sabah olmuştu. “Eski odalarımda uyuyamadım. En azından burada, Etta’nın süitinde...”

“Yatak odası seçiminden bahsetmiyorum, gerçi burasının evin Doğu kanadına yakın oluşunun senin *işine geleceği* de dikkatimi çekmedi desem yalan olur.”

Arin irkildi. Bir adamın fethedilen bir kadını esir almasının genellikle sadece bir sebebi olurdu. “Bu görüldüğü gibi değil.”

“Ah, değil mi? Ona savaş ganimeti demeni yığınla insan duydu.”

“Bu doğru değil.”

Sarsine ellerini havaya kaldırdı. “O zaman bunu niye söyledin?”

“Çünkü onu kurtarmanın başka bir yolunu düşünemedim!”

Sarsion kıpırdamadan durdu. Ardından Arin’in üzerine eğildi ve onu bir kâbustan uyandırıyormuş gibi omzunu salladı. “Sen mi? Bir *Valoryalı* mı kurtarıyorsun?”

Arin onun elini yakaladı. “Lütfen dinle beni.”

“Anlayabildiğim bir şey söylediğinde dinleyeceğim.”

“Çocukken senin derslerini yapardım.”

“Ne olmuş?”

“Anireh senin burnunla dalga geçtiğinde ona çenesini kapamasını söyledim. Hatırlıyor musun? Beni yere itmişti.”

“Kız kardeşin kendine yetecek kadar güzeldi. Ama bunların hepsi çok uzun zaman önceydi. Ne demeye getiriyorsun?”

Arin şimdi onun iki elini de tutuyordu. “Bir şey paylaşıyoruz ve muhtemelen çok uzun bir süreliğine de değil. Valoryalılar gelecek. Bir kuşatma olacak.” Kelimeleri bulmakta zorlandı. “Tanrılar adına, dinle yeter.”

“Ah, Arin. Daha öğrenemedin mi? Tanrılar seni dinlemeyecek.” Sarsine iç geçirdi. “Ama ben dinleyeceğim.”

Arin ona Kestrel’e satıldığı ve o zamandan sonraki her günü anlattı. Hiçbir şeyi saklamadı.

Sözü bittiğinde Sarsine’in yüz ifadesi değişmişti. “Hâlâ budalasin,” dedi ama nazik bir biçimde.

“Öyleyim,” diye fısıldadı Arin.

“Onunla ne yapmayı planlıyorsun?”

Arin başını babasının sandalyesinin oymalı sırtına çaresizce yatırdı. “Bilmiyorum.”

“Hasta bir arkadaşını görmeyi istedi. Senin ona bir söz verdiğini söyledi.”

“Evet ama bunu yapamam.”

“Neden?”

“Kestrel benden nefret ediyor ama yine de benimle konuşuyor. Jess’i bir defa görürse... bunu bir daha asla yapmaz.”

Kestrel cam odada oturuyordu. Burası sıcaktı, saksı bitkileri ve onların yoğun, neredeyse sütü andıran kokularıyla doluydu. Güneş çoktan tavan penceresinin üzerindeydi. Geceleyin şehirdeki yangını söndürmüş olan fırtınadan artakalan, camın üzerindeki yağmur dalgacıklarını ışıyla yakmıştı. Kestrel en güneydeki pencereden alevlerin kayboluşunu seyretmişti.

Uzun bir gece, uzun bir sabah olmuştu. Fakat Kestrel uyumak istememişti.

Gözleri bir bitkiye kaydı. Herranice adı “gençkızdiken”ydi. Büyük ve kalın gövdeliydi, neredeyse savaşın kendisi kadar yaşlıydı. Çiçeklere benzeyen yaprakları vardı çünkü yeşilleri güneşte parlak bir kırmızıya dönüşüyordu.

Kestrel kendine rağmen Arin’in öpücüğünü düşündü. İçinde nasıl bir ışığı alevlendirdiğini ve kendisini sade bir yapraktan ateşe dönüştürdüğünü.

Kestrel cam odanın kapısını açtı ve yüksek duvarlı çatı bahçesine girdi. Soğuk havayı kokladı. Burada her şey ölüydü. Yayılmış kahverengi yapraklar. Dokunulduğu anda kopacak dallar. Taşlar yerlere gri, mavi ve beyaz renkte, kuş yumurtaları şeklinde sanatsal motifler halinde serpiştirilmişti.

Kestrel ellerini soğuk duvarların üzerinde dolaştırdı. Pütürlü kenarlar, el veya ayak parmaklarını tutacak hiçbir şey yoktu. Tırmanamazdı. Uzaktaki bir duvarda bir kapı vardı ancak Kestrel onun nereye gittiğini muhtemelen asla öğrenmeyecekti. Kilitliydi.

Kestrel düşünerek durdu. Dudaklarını sertçe ısırды. Sonra cam odaya döndü ve gençkızdikenini geri getirdi.

Saksıyı taşlara vurarak kırdı.

Gün ilerledi. Kestrel dışarıdaki ışığın sararmasını izledi. Sarsine geldi ve bahçede bitkilerin yıkıntısını gördü. Seramik kırıkları topladı, ardından bir grup Herrani'ye daha fazlasını bulmaları için süiti arattı.

Kestrel bazı tehlikeli görünümlü kırıkları bulunabilecekleri yerlere sakladığından emin olmuştu. Ama en iyisini –bir gırtlak bıçak kadar kolayca kesebilecek olanı– pencerenin dışına asmıştı. Onu bir parça kumaşla bağlamış, banyonun dışındaki duvarlara tırmanan kalın, yaprak dökmeyen sarmaşığın içine sarkıtmış ve pencereyi pervazın kenarından kapatarak kırık parçayı, çerçeveyle eşğin arasında güvenceye almıştı.

Bu kırık keşfedilmedi ve Kestrel yine yalnız bırakıldı.

Gözleri kaşındı ve kemikleri kurşun gibi ağırlaştı ancak uyumayı reddetti.

Sonunda korktuğu bir şeyi yaptı. Saçlarının örgüsünü açmaya çalıştı. Örgüleri çekiştirdi, saçlar karışıp düğümlenince küftetti. Acı onu ayık tuttu.

Utañ da öyle. Arin'in ellerinin saçlarının içine gömülmesini, bir parmağının ucunun kulağının arkasındaki boşluğa değişini hatırladı.

Sarsine geri döndü.

“Bana makas getir,” dedi Kestrel.

“Bunu yapmayacağımı biliyorsun.”

“Seni onunla öldüreceğimden korktuğun için mi?”

Kadın yanıt vermedi. Kestrel ona bir bakış attı, suskunluğuna ve Sarsine'in yüzünün düşünceli, meraklı bir hal almasına şaşırmıştı.

“Kes o zaman,” dedi Kestrel. Kafalarda soru işareti yaratmayacak olsa sarmaşıktaki saklı duran üstünkörü hançerle bunu kendisi yapardı.

“Senin gibi bir sosyete hanımı saçlarını kesmekten pişmanlık duyabilir.”

Kestrel bir yorgunluk dalgası daha hissetti. “Lütfen,” dedi. “Dayanamıyorum.”

Arin’in uykusu sık sık bölündü ve uyandığında, babasının odasında olmaktan dolayı kafası karıştı. Ama her şeye rağmen orada olmaktan mutluydu. Belki de kafasını karıştıran bu yer değil, mutluluktan. Bu alışılmadık bir duyguydu. Sanki eklemleri hareket ettiğinde ağrıyormuş gibi yaşlı ve kısmen sertti.

Bir eliyle yüzünü sildi ve ayağa kalktı. Gitmesi gerekiyordu. Düzenbaz, Arin’in yuvaya dönüşünü ona çok görmezdi fakat plan yapılması gerekiyordu.

Alt katta Sarsine’i gördüğünde batı kanadının merdivenlerinden aşağı iniyordu. Sarsine kollarında bir sepetle Doğu kanadından geliyordu. Arin durdu.

Sarsine bir sepet dolusu örgülü altın tutuyormuş gibi görünüyordu.

Arin merdivenlerden aşağı atladı. Uzun adımlarla kuzenine doğru gidip kızın kolunu yakaladı.

“Arin!”

“Ne yaptın?”

Sarsine kuvvetle geri çekildi. “Onun istediğini. Kendine gel.”

Ancak Arin, Kestrel’i dün gece, balodan önce olduğu gibi görmüştü. Genç kadının saçlarının nasıl da birer cılız ışık huzmeleri gibi, Arin’in avuçlarına döküldüklerini hatırladı. O örgülerin içine arzu dizmişti, bundan çok korksa da Kestrel’in

bunu sezmesini istemişti. Aynada onunla göz göze gelmiş ve Kestrel'in duygularını anlayamamıştı. Sadece kendininkilerin ateşini biliyordu.

"Bu sadece saç," dedi Sarsine. "Yenisi çıkacak."

"Evet," dedi Arin, "ama her şeyini yenileyemezsin."

Akşamüzeriydi. İlkış balosunun üzerinden neredeyse bir tam gün geçmişti. Kestrel ise neredeyse daha uzun süredir ayaktaydı. Uyanık kalmış, odalarına giden en dıştaki kapıya bakıyordu.

Arin o kapıyı açtı. Ardından geri çekildi, Kestrel onu ür-kütmüş gibi nefesini çekti. Eli kapı sövesini sıktı ve gözlerini dikti. Ancak Kestrel'in hâlâ siyah düello üniformasını giymesıyla ilgili hiçbir şey söylemedi. Kestrel'in omuzlarına değen çentik çentik saç uçlarından bahsetmedi.

"Benimle gelmen gerekiyor," dedi.

"Jess'i görmeye mi?"

Arin'in dudaklarını inceldi. "Hayır."

"Beni götüreceğini söylemiştin. Görünüşe bakılırsa Herrani şerefi diye bir şey *gerçekten de* yok."

"En kısa zamanda götüreceğim. Şu anda götüremem."

"Ne zaman?"

"Kestrel, Düzenbaz burada. Seni görmek istiyor."

Kestrel'in elleri kıvrılıp kapandı.

Arin, "Hayır diyemem," dedi.

"Çünkü bir korkaksın."

"Çünkü eğer dersem işler senin için daha kötüye gider."

Kestrel çenesini kaldırdı. "Geleceğim," dedi, "tabii eğer bir daha asla yaptığın herhangi bir şey benim yararımıymış gibi davranmazsan."

Arin aşıkâr olanla ilgili yorum yapmadı: Kestrel'in bu konuda hiçbir seçeneğinin olmadığıyla ilgili. Sadece başını salladı. "Dikkatli ol," dedi.

Düzenbaz, Kestrel'in bir gece önce Vali'nin üzerinde gördüğünden emin olduğu bir Valoryalı ceketini giyiyordu. Yemek masasının boş baş kısmının sağ tarafında oturuyordu fakat Kestrel ile Arin girince ayağa kalktı. Düzenbaz yaklaştı.

Gözleri Kestrel'in üzerinde oyalandı. "Arin, kölen tam anlamıyla vahşi görünüyor."

Uykusuzluk Kestrel'in düşüncelerini iplere asılan ufak ayna parçacıkları gibi kırık ve parlak hale getiriyordu. Düzenbaz'ın sözleri kafasının içinde dönüp durdu. Arin yanında gerginleşti.

"Darılmak yok," dedi Düzenbaz ona. "Bu senin zevkine bir iltifattı."

"Ne istiyorsun, Düzenbaz?" dedi Arin.

Adam başparmağıyla altıdudağını sıvazladı. "Şarap." Doğrudan Kestrel'e baktı. "Getir."

Emrin kendisi önemli değildi. Sorun, Düzenbaz'ın bunu ne anlamda söylediğiydi: Pek çoğunun ilki olarak ve sonunda iki kelimeyle tercüme edilebilecek şekilde; itaat et.

Kestrel'in yüzünü duygularından arınmış halde tutan tek şey, Düzenbaz'ın her türlü direnişten zevk alacak olduğunu bilmesiydi. Ancak Kestrel harekete geçecek gücü kendinde bulamıyordu.

"Şarabı ben alırım," dedi Arin.

"Hayır," dedi Kestrel. Düzenbaz'la yalnız kalmak istemiyordu. "Ben giderim."

Kararsız bir saniye boyunca Arin garip bir şekilde duraksadı. Ardından kapıya doğru yürüdü ve Herrani bir kızın odaya girmesi için işaret etti. “Lütfen Kestrel’e şarap mahzenine kadar eşlik et, sonra da onu tekrar buraya getir.”

“İyi bir yılın mahsulünü seç,” dedi Düzenbaz, Kestrel’e. “Sen en iyisini bilirsin.”

Kestrel odadan çıkarken, Düzenbaz parlayan gözlerle onu takip etti.

Kestrel, Herran Savaşı tarihli, açık bir şekilde etiketlenmiş bir Valorya şarabıyla geri döndü. Şarabı, oturan iki adamın önünde masaya koydu. Arin dişlerini sıkı ve hafifçe başını iki yana salladı. Düzenbaz’ın sırtması yok oldu.

“En iyisi buydu,” dedi Kestrel.

“Koy.” Düzenbaz bardağını Kestrel’e doğru itti. Kestrel şişenin mantarını çıkardı ve bardağa doldurdu, kırmızı şarap bardağın kenarından taşıp masaya ve Düzenbaz’ın kucağına dökülse de doldurmaya devam etti.

Düzenbaz ayağa fırlayıp şarabı güzel, çalıntı giysilerinden silkeledi. “Lanet olsun sana!”

“Koymam gerektiğini söyledin. Durmam gerektiğini söylemedin.”

Eğer Arin araya girmeseydi Kestrel neler olacağından emin değildi. “Düzenbaz,” dedi Arin, “senden benim olanla oyunlar oynamayı bırakmanı istemek zorunda kalacağım.”

Düzenbaz’ın hiddetinin bu kadar hızlı bir biçimde kaybolması neredeyse dehşet vericiydi. Alttaki basit bir tuniği gözler önüne sererek kirlenmiş ceketi çıkardı ve onu şarabı silmek için kullandı. “Bunun geldiği yerde daha çok giysi var.” Ceketi bir kenara fırlattı. “Özellikle de bu kadar çok ölü varken. Neden asıl konuya geçmiyoruz?”

“Geçsen minnettar olurdum,” dedi Arin.

“Onu bir dinlesene,” dedi Düzenbaz, Kestrel’e dostça bir ses tonuyla. “Yüksek mertebelerdeki insanların tavırlarına ne kadar da çabuk dönüyor, öyle değil mi?. Arin taş kırarken bile avam değildi. Benim gibi değildi.” Kestrel sessiz kalınca Düzenbaz, “Senin için küçük bir görevim var, kızım. Babana bir mektup yazmanı istiyorum,” dedi.

“Devriminizi olabildiğince uzun süre sır olarak saklayabilmeniz için ona her şeyin yolunda olduğunu söylemem gerektiğini düşünüyorum.”

“Buna memnun olmalısın. Senin gibi Valoryalıları bu tür yanlış bilgilendirme mektupları hayatta tutuyor. Yaşamak istiyorsan bir işte iyi olmalısın. Gerçi senin buna pek merakın yokmuş gibi hissediyorum. Unutma, bir mektup yazmak için bütün parmaklarına ihtiyacın yok. Muhtemelen bir elde üç tanesi yeterli olacaktır.”

Arin’in nefesi bir tıslama gibi çıkmıştı.

“Ve sayfaları kanımla mı lekeleyeyim?” dedi Kestrel soğukkanlı bir biçimde. “Bunun General’i sağlığımın iyi olduğu konusunda ikna edeceğinden şüphe duyarım.” Düzenbaz cevaplamaya başladığında Kestrel onun sözünü kesti. “Evet, savurmaktan hoşlanacağın uzun, yaratıcı bir gözdağı listenin olduğundan eminim. Zahmet etme. Mektubu ben yazacağım.”

“Hayır,” dedi Arin. “Sen sözlerimi yazacaksın. Ben söyleyeceğim. Yoksa gizli şifreler kullanarak onu uyarmanın bir yolunu bulursun.”

Kestrel’in yüreği burkuldu. Hakikaten de planı buydu.

Önüne kâğıt ve mürekkep konuldu.

Arin, “Sevgili baba,” dedi.

Kestrel'in kalemi titredi. Boğazında yükselen ani bir acıya karşı nefesini tuttu. Fakat mürekkeple kaleme aldığı harflerin yamuk ve bocalar bir biçimde yazılmış olmasının en iyisi olduğuna karar verdi. Babası, elyazısından sıkıntılı olduğunu fark edebilirdi.

“Balo beklenildiğinden daha iyi geçti,” diye devam etti Arin. “Ronan bana evlenme teklif etti ve kabul ettim.” Arin duraksadı. “Bu haber seni hayal kırıklığına uğratmış olmalı fakat imparatorluğun ordusuna ikimiz için de zafer getirmen gerekecek. Getireceğini biliyorum. Şaşırtılamayacağını da biliyorum. Ordu hayatına ilişkin dileklerimi sana açık açık söyledim. Ve Ronan'ın ilgisi de bir süredir açıktı.”

Kestrel kalemi kaldırıp kendisinin bu kadar uzun zamandır görmeyi reddettiği şeyin Arin'in ne zaman farkına vardığını merak etti. Ronan şimdi neredeydi? Kestrel'in kendini gördüğü kadar o da Kestrel'i hakir görüyor muydu?

“Benim için mutlu ol,” dedi Arin. Bu kelimelerin sayfa için olduklarını anlaması bir saniyesini aldı. “Şimdi imzala.”

Bu tam da Kestrel'in normal şartlarda yazacağı türden bir mektuptu. Babasını ne kadar ağır bir şekilde yüzüstü bıraktığını hissetti. Arin onun yüreğini, düşüncelerini, sevdiği biriyle tam olarak nasıl konuşacağını biliyordu. Ve Kestrel, Arin'i hiç tanıımıyordu.

Arin mektubu alıp inceledi. “Tekrar. Bu defa düzgün bir biçimde.”

Arin tatmin oluncaya kadar Kestrel birkaç kopya yazdı. Son mektup sağlam bir elle yazılmıştı.

“Güzel,” dedi Düzenbaz. “Son bir şey daha.”

Kestrel yorgunca derisindeki mürekkebi ovaladı. O anda uyuyabilirdi. Uyumak istiyordu. Uyku kördü, sağırdı ve onu bu odadan ve bu adamlardan uzaklaştırabilirdi.

Düzenbaz, “Bize takviye birliklerin gelmesinden önce ne kadar zamanımızın olduğunu söyle,” dedi.

“Hayır.”

“Ona kendime has tehditlerimi savurmamın zamanı gelmiş olabilir.”

“Kestrel bize söyleyecek,” dedi Arin. “Bundaki bilgeliği görecek.”

Düzenbaz kaşlarını kaldırdı.

“Halkına ne yapabileceğimizi gördüğü gibi bize söyleyecek.” Arin’in yüz ifadesi, Kestrel’e kelimelerinin söylemediği bir şeyi anlatmaya çalışıyordu. Kestrel dikkatini topladı ve gözlerindeki bu bakışı daha önce gördüğünü fark etti. Bu, Arin’in bir uzlaşmaya varmasının dikkatli bir ısıltısıydı. “Onu ölüleri ve ölmekte olanları göreceği Vali’nin sarayına götüreceğim. Arkadaşlarını görecek.”

Jess.

“Düzenbaz’ı kışkırtma” dedi Arin, at arabasından inip Vali’nin sarayına giden karanlık patıkaya doğru ilerlediklerinde. Burası Kestrel’e tüyler ürpertici gelmişti çünkü bu binanın silueti bir önceki geceninki kadar etkileyiciydi fakat pencerelerinde yanan ışıkların sayısı azalmıştı.

“Kestrel, beni duyuyor musun? Onunla oyun oynayamazsın.”

“Kendisi başlattı.”

“Konu bu değil.” Arin yolda yavaş yavaş yürürken ağır çizmelerinin altındaki çakıllar çıtırdadı. “Senin ölmeni istediğini anlamıyor musun? Bu şansa balıklama atlardı,” dedi Arin, elleri cebinde, başı öne eğik, neredeyse kendi kendine konuşmuş gibi. Öne geçti, uzun bacakları, Kestrel’inkilerden daha hızlıydı. “Yapamam; Kestrel, senin üzerinde asla hak iddia etmeyeceğimi anlamak zorundasın. Sana ödül –benim ödülüm– demek, bunlar sadece kelimelerdi. Ama işe yaradı. Düzenbaz sana zarar vermeyecek, yemin ederim vermeyecek ama senin... kendini biraz gizlemen lazım. Biraz yardım etmen. Sadece bize savaştan

önce ne kadar zamanımızın olduğunu söyle. Ölmenin daha iyi olmayacağına karar vermesi için Düzenbaz'a bir neden göster. Gururunu bastır."

"Belki bu benim için, senin için olduğu kadar kolay değildir."

Arin ona döndü. "Benim için de kolay değil," dedi sıkıktığı dişlerinin arasından. "Olmadığını biliyorsun. Şu on yılda *benim* neleri bastırmam gerektiğini biliyor musun? Hayatta kalmak için *benim* neler yapmam gerektiğini sanıyorsun?"

Konağın kapısının önünde durdular. "Hakikaten," dedi Kestrel, "en ufak bir ilgim yok. Hüzünlü hikâyeni başka birine anlatabilirsin."

Arin tokatlanmış gibi geri çekildi. Sesi fısıltı gibi çıkmıştı: "İnsanların kendilerini çok değersiz hissetmelerini sağlayabiliyorsun."

Kestrel utançtan olduğu yerde kalakaldı; sonra kendi utan-cından utandı. Arin kimdi ki *Kestrel* ondan özür dileyecekti? Arin onu kullanmıştı. Yalan söylemişti. Söylediği hiçbir şeyin anlamı yoktu. Kestrel utanç hissedecekse bu o kadar kolayca kandırıldığı için olmalıydı.

Arin parmaklarını kırpılmış saçlarında gezdirdi ve öfkesi yerini daha ağır bir hisse bıraktı. Kestrel'e bakmadı. Genç adamın nefesi, soğuk havada buğulandı. "Bana ne istiyorsan yap. Her şeyi söyle. Ama diğerlerine karşı göze aldığın tehlikeleri görmeyi reddetmen beni korkutuyor. Belki şimdi anlarsın." Vali'nin evinin kapısını açtı.

Kestrel'i ilk olarak koku çarptı. Kan ve çürüyen et kokuyordu. Koku midesine baskı yaptı ve öğürmemeye çalıştı.

Cesetler karşılama salonunda üst üste yığılmıştı. Leydi Neril balo gecesinde misafirleri karşılarken durduğu yerde yüzükoyun yatıyordu. Kestrel onu yumruk şeklinde tuttuğu elinin içindeki

eşarptan tanıdı, kumaş oluk oluk meşale ışığında parlıyordu. Yüzlerce ölü vardı. Kaptan Wensan'ı, Leydi Faris'i, Senatör Nikon'un tüm ailesini, Benix'i gördü...

Kestrel onun yanında diz çöktü. Adamın büyük eli soğuk kili andırıyordu. Kestrel gözyaşlarının Benix'in giysilerine damladığını duyabiliyordu. Yaşlar Benix'in tenine düşüp boncuk boncuk oluyorlardı.

Arin sessizce, "Bugün diğerleriyle birlikte gömülecek," dedi.

"Yakılmalı. Biz ölülerimizi yakarız." Kestrel artık Benix'e bakamıyor ama ayağa da kalkamıyordu.

Arin ona yardım etti, dokunuşu nazikti. "Doğru şekilde yapıldığından emin olacağım."

Kestrel bacaklarını hareket etmeye, moloz gibi yığılmış cesetlerin yanından geçmeye zorladı. Her şeye karşın uykuya dalmış olması gerektiğini ve bunun çok kötü bir rüya olduğunu düşündü.

Irex'in görüntüsü karşısında duraksadı. Irex'in ağzı, zehirlenenlerde olduğu gibi lekeli mor rengindeydi fakat yan tarafında yapış yapış derin yaralar ve boğazında da son bir kesik vardı. Zehirlenmiş bir halde bile savaşıyordu.

Gözyaşları yeniden geri geldi.

Arin onu daha sıkıca tuttu. Kestrel'i, Irex'in yanından iterek geçirdi. "Sakın onun için ağlamaya cüret etme. Ölmüş olmasaydı, onu kendim öldürürdüm."

Hastalar balo salonunun zeminine yatırılmıştı. Koku burada daha da kötüydü: kusmuk ve insan atığının keskin kokusu. Herraniler ottan yatakların arasında dolaşıyor, ıslak bezlerle yüzleri siliyor, lazımlıkları taşıyarak uzaklaştırıyorlardı ve hâlâ köle gibi davrandıklarını görmek, gözlerindeki acımayı görmek

ve kendilerini yok etmeye çalışan insanlarla ilgilenmelerine neden olan şeyin sadece acıma duygusu olduğunu bilmek garipti.

Bir Herrani başını kaldırıp baktı, Kestrel'in varlığını fark etti ve Arin'e sorular sormaya başladı fakat Kestrel duymadı. Arin'in yanından ayrıldı. Acele ederken tökezledi, yatakları araştırdı; büyük kahverengi gözler, kalkık bir burun, küçük bir ağız arıyordu.

Kestrel onu neredeyse tanımayacaktı. Jess'in dudakları mosmordu, gözkapakları şişlikten kapanmıştı. Üzerinde hâlâ balo elbisesi vardı ve şimdi bu giysi üzerinde son derece eğreti duruyordu.

"Jess," dedi Kestrel. "Jess."

Kızın nefesi tıkanı, ardından değişip hırıltıya döndü. Bu, Jess'in bilinçli olduğuna dair gösterdiği tek belirtiydi.

Kestrel, Arin'i aradı. Arin uzaktaki bir duvara yaslı duruyordu. Kestrel'le göz göze gelmiyordu.

Kestrel uzun adımlarla ona doğru gitti. Onu yakaladı. Onu arkadaşına doğru çekti.

"Nedir bu?" diye sordu. "Hangi zehri kullandın?"

"*Ben* kullanmadım..."

"Bu belki de kırsal bölgelerde kolay erişiminiz olan bir şeydi. Bir bitki mi?"

"Kestrel..."

"Onu aylarca önce hasat etmiş, kurumaya bırakmış, ardından toz haline getirmiş olabilirsiniz. Buzlu şarapla karıştırılması için renksiz olması gerekirdi." Kestrel, Enai'nin ona yerel bitkilerle ilgili anlattığı her şeyin anısını hızla kafasında canlandırdı. "Gümüştut mu? Hayır, bu kadar hızlı işlemezdi..."

"Gecebuklesiydi."

"Onun ne olduğunu bilmiyorum."

“Bir bahar kökü, güneşte kurutulmuş, sonra öğütülmüş.”

“Yani bir panzehri var,” diye üsteledi Kestrel, Arin böyle bir şeye işaret etmemiş olsa da.

Arin’in yanıtlaması biraz zaman aldı. “Hayır.”

“Evet, var! Herraniler dünyadaki en iyi doktorlardı. Teda-visini bulmadan bir zehrin var olmasına asla izin vermezsiniz.”

“Panzehir yok... sadece yardımı olabilecek bir şey var.”

“Öyleyse bunu onlara *veriyor* olmalısınız!”

Arin, Kestrel’in sıra sıra ot yataklarını görememesi için onu omuzlarından tutup çevirdi. “Elimizde yok. Kimse hayatta kalanların olacağını planlamamıştı. İhtiyacımız olan ot, sonbaharda toplanmalıydı. Kıştayız. Hiç kalmamış olacaktır.”

“Evet, kalmıştır. Daha kar yağmadı. Buz tutmadı. Çoğu bitki ilk dona kadar ölmez. Enai öyle demişti.”

“Doğru ama...”

“Onu bulacaksın.”

Arin sessizdi.

“Jess’e yardım et.” Kestrel’in sesi çatladı. “Lütfen.”

“Bu nazik bir bitkidir. Soğukta hepsi ölmüş olabilir ve emin değilim...”

“Bana bakacağına söz ver,” dedi Kestrel, sanki Arin’in sözlerinin hiçbir değeri olmadığına yemin etmemiş gibi.

“Bakacağım,” dedi Arin. “Söz veriyorum.”

Arin, Kestrel’i önce evine götürmek için ısrar etti.

“Dağlara seninle gelebilirim,” dedi Kestrel. “Ben de arayabilirim.”

Arin kuru bir şekilde gülümsedi. “Çocukken botanik kitaplarını inceleyerek saatler geçiren, neden bir ağaç türünün dört

kenarlı yaprakları, bir diğerinin altı kenarlı olduğunu merak eden sen değilsin.”

At arabasının sallanışı Kestrel’in uykusunu getirdi. Saatlerce uykusunun kaçmış olması, gözkapaklarına ağırlık yapıyor, gözlerini açık tutmakta zorlanıyordu. Pencerenin dışında, alacakaranlık geceye teslim olmuştu.

“Üç gündən az zamanınız var,” diye mırıldandı Kestrel.

“Ne?”

“Takviye kuvvetler gelmeden önce.”

Arin hiçbir şey söylemeyince Kestrel onun düşünüyor olması gereken şeyi dile getirdi. “Sanırım senin için dağlarda bitki kovalamanın zamanı değil.”

“Gideceğime söz verdim. Bu yüzden de gideceğim.”

Kestrel’in gözkapakları hafifçe kapandı. Uykuya bir dalıp bir uyanıyordu. Arin tekrar konuştuğunda, Kestrel onu duymasını bekleyip beklemediğinden emin değildi.

“Annemle bir at arabasında oturduğumuzu hatırlıyorum.”

Uzun bir duraksama oldu. Ardından Arin’in sesi tekrar o içindeki şarkıcıyı gösteren yavaş, akıcı şekilde çıktı. “Hatıramda, ben küçüğüm ve uykum var, o ise garip bir şey yapıyor. At arabası güneşe doğru her döndüğünde, sanki bir şeye uzanıyormuşçasına elini kaldırıyor. Işık, parmaklarını ateşle kaplıyor. Sonra at arabası gölgelerin içinden geçiyor ve annemin eli iniyor. Güneş ışığı yine pencereden süzülüyor ve eli yine kalkıyor. Bir güneş tutulmasına dönüşüyor.”

Kestrel dinledi ve sanki hikâyenin kendisi bir güneş tutulması gibiydi, karanlığını onun üzerine çekiyordu.

“Ben tam uyumadan önce,” dedi Arin, “gözlerimi güneşten koruduğumu fark ettim.”

Kestrel, Arin’in hareket ettiğini, ona baktığını duydu.

“Kestrel.” Kestrel onun nasıl oturduğunu, öne eğildiğini hayal etti. At arabasının fenerinin ışıltısında nasıl görüldüğünü. “Hayatta kalmak yanlış bir şey değil. *Kendini* koruduğun sürece onurunu küçük şekillerde satabilirsin. Bir bardak şarabı gerektiği gibi koyabilirsin ve bir adamın içişini izleyip intikamını planlayabilirsin.” Bu sözle birlikte başı hafifçe eğilmişti. “Büyük ihtimalle uykunda bile komplo kuruyorsundur.”

Bir gülümseyiş kadar uzun bir sessizlik oldu.

“İstedığın gibi komplo kur, Kestrel. Hayatta kal. Ben yaşıyordum, annemi kimse hatırlamazdı, benim hatırladığımı gibi değil.”

Kestrel artık uykuyu inkâr edemezdi. Uyku onu içine çekti. “Ve seninle asla tanışmazdım.”

Kestrel yattığı yerden kaldırıldığının hayal meyal farkındaydı. Kollarını birisinin boynuna doladı, başını onun omzuna yasladı. Bir iç çekiş duydu ve bunun kendisinin mi yoksa onun mu olduğundan emin değildi.

Üst kata taşınması sırasında bir sarsıntı hissetti. Yumuşak bir şeyin üzerine yerleştirildi. Ayaklarından ayakkabılar çıkarıldı. Kalın bir battaniye çenesine kadar çekildi ve birisi güzel rüyalar görmesi için Herranice bir dua etti. Enai miydi? Kestrel kaşlarını çatı. Hayır, bu ses, sözler Enai için fazlasıyla yanıltıcı ama bakıcısı değilse bunları Kestrel için kim söylerdi?

Ardından alnındaki avuç gitti. Kestrel bulmacayı daha sonra çözmeye karar verdi.

Uyudu.

At, dağ eteğinin küçük taşlarla dolu yamacında kaydı. Hayvan debelenip ardından toynaklarını açarak dengesini tuttururken, Arin oturduğu yerde kaldı.

Arin asık suratla atı patikadan yukarı sürmek yerine aşağı sürmesi gerektiğinde işlerin daha beter olacağını düşündü. Neredeyse tam bir gündür arıyordu. Bitkiyi bulmak için duyduğu ufacık umut gittikçe azalıyordu.

Sonunda attan indi. Dağ çorak bir gri-kahverengine bürünmüştü, ağaç yoktu ve yukarıda Valoryalıların on sene önce akın ettiği kalleş yarığı görebiliyordu. Metalin bir parıltısını fark etti. Erkek ya da kadın –diğerleriyle birlikte– geçidi korurken kıyafetleri kamufle edilmiş bir Herrani'nin silahıydı.

Arin bir kayanın çıkıntısının arkasına geçip peşinden atını çekti. Dizginleri iki iri kaya parçasının arasındaki bir çatlağa sıkıştırdı. Görünmemeliydi... atı da öyle.

Yukarıda olup geçidi koruması ya da en azından ülkesini elinde tutmak için bir şekilde gayret göstermesi gerekirdi.

Onun ülkesi. Bu düşünce onu her zaman heyecanlandırıyordu. Bunun için ölmeye değirdi. Herran Savaşı'ndan önce olduğu kişiye tekrar dönüşmek için neredeyse her şeye değirdi. Ancak işte burada, zayıf başarı şansını riske atıyordu.

Bir *bitki* arıyordu.

Şimdi Düzenbaz onu yerlerde harıl harıl kırışık, solmuş bir yeşil ararken görse tepkisinin nasıl olacağını hayal etti. Arin'in aldırış etmeyeceği bir alaycılık olurdu, Arin'in dayanabileceği –hatta anlayacağı– bir hiddet. Fakat kafasında canlandığı şey katlanamıyordu.

Düzenbaz'ın gözlerinin Kestrel'e bıçak gibi dönmesi. Onu hedef alması, nefretini körükleyen bir sebebinin daha olması.

Ve Arin, Kestrel'i ne kadar korumaya çalışırsa Düzenbaz'ın öfkesi o kadar artıyordu.

Arin'in elleri soğukta yumruk oldu. Üzerlerine hohladı, parmaklarını kollarının altına sıkıştırdı ve yürümeye başladı.

Kestrel'in gitmesine izin vermeliydi. Kırsal bölgelere, devrimle ilgili hiçbir fikri olmayan تنها çiftlik alanlarına gizlice kaçmasına izin vermeliydi.

O zaman ne olacaktı? Kestrel babasını uyarırdı. Bir yolunu bulurdu. Ardından Arin daha Herranilerin iki günden kısa sürede geçitten geçecek taburla baş edebileceklerinden kuşku duyarken, imparatorluğun ordusu tüm gücüyle yarımadanın üzerine çökerdi.

Kestrel'in gitmesine izin vermesi, kendi halkını öldürmekle aynı şeydi.

Arin çizmesiyle bir taşı dürttü ve ona tekme atmak istedi. Atmadı. Yürüyüp gitti.

Düşünceler, akıl sağlığına çentikler atıyor, sadece sorunları gözler önüne sermek üzere çözümler öneriyor, korumak istediği her şeyi kaybedeceğinin kesin olduğunu yüzüne vuruyorlardı.

Ta ki Arin onu buluncaya kadar.

Arin aradığı otu bir toprak parçasının arasından çıkmış halde buldu. Acınası miktardaydı ve solmuştu ama Arin onu şiddetli bir umutla yerden kopardı.

Bakışlarını kirli ellerinden kaldırıp yine dağ geçidinin görüş alanına girdiğini gördü. Bir fikir, nefesini kesti.

Fikir, Arin'in ellerindeki yapraklar kadar küçüktü. Fakat büyüdü, kök saldı ve Arin Valoryalı takviyelerinin nasıl yenilebileceğini görmeye başladı.

Kendisinin nasıl yenebileceğini gördü.

Kestrel yatakta uyandığında, oraya nasıl geldiğini düşünmek istemedi.

Ardından gün tamamıyla kaybolup gitti. Soğuk sessizce eve girdi, alacakaranlık Kestrel'in omuzlarına ağırlık yapıyor gibiydi ve kafası Arin ve Jess'le doldu.

Bir anahtarın kilitte döndüğünü duydu. Kestrel ayağa fırladı ve ancak o zaman oturup boşluğa bakıyor olduğunu fark etti. Son kapının önüne gelinceye kadar odaların arasından geçti ve kapı açıldı.

Sarsine. "Arin nerede?" dedi.

Hiçbir şeyi açığa çıkarmamak daha iyiydi. "Bilmiyorum."

"Bu bir sorun."

Sessizlik.

"Bu *senin* için bir sorun," diye açıkladı Sarsine, "çünkü Düzenbaz burada, Arin'i görmeyi talep ediyor ve sorumsuz kuzenim hiçbir yerde bulunamadığından, Düzenbaz onun yerine *seninle* konuşmak istiyor."

Kestrel'in nabızı, Rax bir çeşit süratli saldırıya hazırladığında ya da babası bir soru sorduğunda ve Kestrel cevabı bilmediğinde olduğu gibi yavaşladı. "Ona hayır de."

Sarsine güldü.

"Burası senin ailenin evi," dedi Kestrel. "O senin misafirin. Kim oluyor da sana emir veriyor?"

Sarsine başını iki yana salladı, gerçi dudaklarının kederli şekli, denediği için Kestrel'i suçlamadığını söylüyordu. Konuştuğunda, sözcükleri bir tehdit anlamına gelmiyordu fakat Kestrel yine de bir tehdidin yankısını duydu; Düzenbaz'ın başlangıçta söylediği şeyi. "Benimle onu görmeye gelmezsen, o buraya seni görmeye gelir."

Kestrel duvarlara bakıp süitin odalarının bir taslağını hayal ederek göz gezdirdi. Onların bir salyangozun kabuğu misali içe doğru yerleşimlerini; insanda uyandırdığı, orada olan birinin dünyadan gizlenip sevecen ve sevgi dolu bir alanda sarmalanmış olma hissiyatını düşündü.

Veya o alanda kapana kısılmış olma.

"Gideceğim," dedi.

Sarsine onu, Düzenbaz'ın çeşmenin önündeki mermer bir bankta oturduğu orta avluya getirdi. Meşale ateşi kendini odanın çevresine vuruyordu ve çeşmenin suyu kırmızı ve turuncu çizgiler halinde devriliyordu.

"Onunla yalnız konuşmak istiyorum," dedi Düzenbaz, Sarsine'e.

Sarsine, "Arin..." dedi.

"... Herranilerin lideri değil. Ben liderleriyim."

"Bunun ne kadar süreceğini göreceğiz," dedi Kestrel, arından dudağını ısırdı. Düzenbaz bunu yaptığını gördü ve ikisinin de ne anlama geldiğini biliyordu.

Bir hata.

“Sorun değil,” dedi Kestrel, Sarsine’e. “Haydi. Git.”

Sarsine ona şüpheli bir bakış attı, sonra ayrıldı.

Düzenbaz dirseklerini dizlerine dayadı ve Kestrel’e bir göz attı. Onu dikkatle inceledi: uzun, gevşekçe kenetlenmiş ellerini, elbisesinin katlarını. Kestrel’in kıyafetleri gizemli bir biçimde süitin gardırobunda, muhtemelen o uyurken belirmişti ve Kestrel buna memnundu. Düello elbisesi ona yeterince hizmet etmişti fakat sosyeteye uygun bir elbise giymek, Kestrel’in kendini farklı savaş alanlarında hazır hissetmesine neden oluyordu.

“Arin nerede?” dedi Düzenbaz.

“Dağlarda.”

“Ne yapıyor?”

“Bilmiyorum. Valorya takviyeleri dağ geçidinden geleceğine göre, oranın bir savaş alanı olarak değerlerini ve eksikliklerini analiz ettiğini tahmin ediyorum.”

Düzenbaz ona sinsi bir sırıtmayla baktı. “Bir hain olmak seni rahatsız ediyor mu?”

“Neden hain olduğumu anlamıyorum.”

“Daha az önce takviyenin dağ geçidinden *geleceğini* onayladın. Teşekkürler.”

“Bana teşekkür etmeye pek geçecek bir şey değil,” dedi Kestrel. “İmparatorlukta hemen hemen bütün işe yarar gemiler doğuya gönderildi, bu da şehre girmenin başka yolu olmadığı anlamına gelir. Beyni olan herkes bunu anlayabilir ki Arin’in dağlarda, seninse burada olma nedenin de bu.”

Düzenbaz’ın derisinin altından bir kızarıklık yayılmaya başladı. “Ayaklarım tozlu,” dedi.

Kestrel’in buna nasıl cevap vereceğine dair hiçbir fikri yoktu.

“Onları yıka,” dedi.

“Ne?”

Düzenbaz çizmelerini çıkardı, bacaklarını uzattı ve banka yaslandı.

Oldukça hareketsiz kalan Kestrel taş kesildi.

“Evin hanımının özel misafirlerin ayaklarını yıkaması Herrani geleneğidir,” dedi Düzenbaz.

“Böyle bir gelenek var olmuş *olsa da* on sene önce öldü. Ve ben evin hanımı falan değilim.”

“Hayır, kölesin. Ve ne emrediyorsam onu yapacaksın.”

Kestrel, Arin’in kendini küçük şekillerde satabileceğini söyleyişini hatırladı. Ama bunu mu kastetmişti?

“Çeşmeyi kullan,” dedi Düzenbaz.

Kestrel’in içine bir öfke yayıldı fakat bunu göstermemeyi öğrenmişti. Çeşmenin kenarına oturup ayakları içine batırdı ve kölelerin çamaşırvhanedeki çalışmalarından gördüğü şekilde çabucak yıkadı. Eğer kendisi bir köle olsaydı, başka bir şeyi yıkıyormuş gibi yapabilirdi ancak kendisinin dışında hiçbir şey yıkamamıştı, bu yüzden de elinde deri, et ve kemik tuttuğunu inkâr etmenin bir yolu yoktu.

Bundan nefret ediyordu.

Ayaklarını sudan çıkarıp kaldırdı ve fayansın üzerine koydu.

Düzenbaz’ın gözleri yarı yarıya kapanmıştı, siyahları çok parlaktı. “Kurula.”

Kestrel ayağa kalktı.

“Gitmiyorsun,” dedi Düzenbaz.

“Bir havlu almalıyım.” Kestrel uzaklaşmak, nereye olursa gitmek ve geri dönmemek için uydurduğu bu bahane için minnettardı.

“Eteğin yeterli olacaktır.”

Şimdi hissettiği şeyin yüzünde belirmesini engellemek daha zordu. Eğildi, eteğinin kenarlarını kullandı ve Düzenbaz'ın ayaklarını sildi.

“Şimdi onlara yağ sür.”

“Yağım yok.”

“Konukseverlik tanrısıyla süslenmiş karonun altında bulacaksınız.” Düzenbaz yeri işaret etti. “Kenarına bastır. Yaylanarak açılacak.”

Ve işte on seneye bedel tozla kaplanmış şişecikler orada duruyordu.

“Her Herrani evinde olurlar,” dedi Düzenbaz. “Senin konağında da. Daha doğrusu, *benimkindi*. Burada kendi isteğinin dışında kalmaya gerek olmadığını biliyorsun. Eve gelebilirsin.”

Kestrel yağı Düzenbaz'ın ayaklarına serpiştirdi ve sert deriye sürdü. “Hayır. Orada istediğim hiçbir şey yok.”

Düzenbaz'ın bakışlarını kendi eğik başında, ayaklarında gezen ellerinin üstünde hissetti. “Bunu Arın için mi yapıyorsun?”

“Hayır.”

“Onun için *ne* yapıyorsun?”

Kestrel doğruldu. Avuçları yapış yapıştı. Genç kadın ellerini eteklerine sürdü, Düzenbaz'ın onun yüzünde görmek istediği hislerden bir tanesinin de tiksinti olmasına rağmen bunu umursamıyordu.

Neden, bunu neden isteyebilirdi?

Ayrılmak üzere döndü.

“İşimiz bitmedi,” dedi Düzenbaz.

“Bitti,” dedi Kestrel, “tabii babamın bana ne kadar silahsız dövüş öğrettiğini görmek istemiyorsan. Seni o çeşmenin içinde boğarım. Bunu yapamazsam bu evdeki bütün Herranilerin koşarak buraya gelmesini sağlar, onlara Valoryalı bir kız bile bu

kadar kolay bir şekilde liderlerinin irade gücünü kırabilirdiyse, onun nasıl biri olduğunu merak ettirecek kadar yüksek sesle çığlık atarım.”

Kestrel uzaklaştı. Düzenbaz onu takip etmedi ancak Kestrel onun bakışlarını bir köşeyi dönene kadar üzerinde hissetti. Evin en kalabalık nüfuslu yeri olan mutfakları buldu ve bir ateşin yanında oturup tencerelerin metalik tıngırtılarını dinledi. Tuhaf bakışları görmezden geldi.

Ardından titriyordu, sinirden olduğu kadar diğer her şeyden de.

Arin'e söyle.

Kestrel bu düşünceyi kafasından attı. Arin'e söylemenin ne yararı olacaktı?

Arin pürüzsüz bir fayansın altında gizli duran kara bir kutuydu. Kestrel'in altında açılan bir gizli kapı. Arin, Kestrel'in düşündüğü kişi değildi.

Belki Arin bunun veya bunun gibi bir şeyin Kestrel'in başına geleceğini biliyordu.

Belki buna aldırış bile etmezdi.

Arin evinin girişinin üzerinden atladı. Aydınlatılmış evinin girişinin üzerinden atladı. Aydınlatılmış koridorlarda hızla koştu. Ardından Düzenbaz'ın orta avlu çeşmesine dik dik baktığını görünce aniden durdu.

Aniden Arin yine on iki yaşında bir oğlan çocuğuydu; elleri, bu adama gücünü kanıtlamak için taş ocağından olabildiğince çok taş çıkarmaktan beyaz tozla kaplanmıştı.

“Birbirimizi kaçıracağımızdan endişelendim,” dedi Arin. “Önce senin konağına gittim ama buraya geldiğini söylediler.”

“Nerelerdeydin?” Düzenbaz'ın aksiliği üzerindeydi.

“Dağ geçidini keşfediyordum.” Düzenbaz kaşlarını çatışını derinleştirdiğinde Arin, “Takviye güçlerin muhtemelen seçeceği yol orası olduğu için,” diye ekledi.

“Elbette. Belli ki öyle.”

“Ve ben de onlara tam olarak ne yapılacağını biliyorum.”

Düzenbaz'ın yüzüne gizli bir ışıltı yerleşti.

Arin, Sarsine’i çağırdı ve geldiğinde, ondan Kestrel’i getirmesini istedi. “Onun görüşüne ihtiyacım var.”

Sarsine tereddüt etti. “Ama...”

Düzenbaz ona bir parmağını salladı. “Bu evi iyi idare ettiğinden eminim ama kuzeninin hepimizin kışını kurtarabilecek bir planla meşgul göremiyor musun? Onu evle ilgili ayrıntılarla ve kimin kiminle dalaştığı gibi konularla sıkma... bir de yükümlülüğünde olan kişinin kendisini arkadaş canlısı hissedip hissetmediğini karıştırma. Kızı getir yeter.”

Sarsine ayrıldı.

Arin kütüphanesinden bir harita kaptı, sonra aceleyle Düzenbaz’ın, Kestrel ve Arin’e üçünden de artık elini eteğini çektiğini söyleyen kızgın bir bakışla bakan Sarsine’le birlikte beklediği yemek odasına gitti. Sarsine kapıdan çıktı.

Arin haritayı masaya yaydı ve ceplerinden çıkardığı taşlarla köşelerine ağırlık yaptı.

Kestrel inatçı bir sessizlikle zırlanmış bir vaziyette oturdu.

“Planını duyalım bakalım, delikanlı,” dedi Düzenbaz ve sadece Arin’e baktı.

Arin çok uzun zaman önce, şehri ele geçirmeyi ilk planlamaya başladıkları zaman duyduğu heyecan dalgasını hissetti. “Dağın bizim tarafımızda olan Valoryalı muhafızların işini çoktan bitirdik.” Haritaya dokunup geçit şeridinde bir parmağını gezdirdi. “Şimdi küçük bir kuvveti geçitten onların tarafına geçiririz. Son ana kadar Valoryalı yerine geçebilecek erkek ve kadınları seçeriz. İmparatorluk muhafızları ortadan kaldırılır. İnsanlarımızdan bazıları onların yerini alır, diğerleri dağ eteklerinde saklanır ve şuraya, –Arin geçidin ortasını işaret etti– “her iki tarafa yerleştirilmiş varillerce kara barutu olan savaşçılarımızı uyarmak için geçitten bir ulak gönderilir. Dağları

tanıyan ve Valoryalılara karşı yükseklik avantajı kazanacak kadar yukarı tırmanabilecek insanlara ihtiyacımız var. Bunların ayrıca patlamaların tetikleyeceği bir çıgın altında ezilmeye gönüllü olmaları lazım. Dört kişi, her yanda ikişer kişi yeterli olacaktır.”

“Çok fazla kara barutumuz kalmadı,” dedi Düzenbaz. “Bunu asıl istila için ayırmalıyız.”

“Kara barutu şimdi kullanmazsak istila sırasında hayatta olmayacağız.” Arin avuçlarını masaya dümdüz yaslayıp haritanın üzerine eğildi. “Güçlerimizin çoğunu, yaklaşık iki bin kişi kadarını, geçide olan girişimizin iki kanadını da korumaları için görevlendireceğiz. Bir Valorya taburu da her zaman kabaca aynı sayıdadır, bu yüzden de...”

“Her zaman mı?” dedi Düzenbaz.

Arin planını açıklarken Kestrel’in ara ara kıstığı gözleri ince birer çizgiye dönüştü.

“General’in kölesi olarak çok şey öğrenmişsin,” dedi Düzenbaz onaylarcasına.

Arin’in Valorya ordusuyla ilgili ayrıntıları bilmesinin nedeni tam olarak bu değildi fakat tek söylediği, “İki kuvvet, bizim ve onların kuvveti, sayısal olarak kabaca eşit olacaklar ama tecrübe ve cephane konusunda değil. Gücsüz olan taraf biz olacağız. Ve Valoryalıların okçuları ve arbaletleri olacak. Ancak bir savaş hazırlığında olmadıkları için ağır topları getirmeyecekler. Avantajımız olan nokta bu,” oldu.

“Arin, *bizim de* topumuz yok.”

“Var. Sadece onları limanda ele geçirdiğimiz gemilerden indirip dağ yamacına sürüklememiz gerekiyor.”

Düzenbaz bakakaldı, ardından pat diye Arin’in omzuna vurdu. “Dâhiyane.”

Kestrel sandalyesinde geriye yaslandı. Kollarını kavuşturdu.

“Bütün tabur geçide girdiğinde,” dedi Arin, “ve bizim taraftan çıkmaya başladıklarında, toplarımız onların cephe hatlarına ateş edecek. Tam bir sürpriz.”

“Sürpriz mi?” Düzenbaz başını iki yana salladı. “Valoryalılar önden keşif erlerini gönderecekler. Biri topları gördüğünde hemen şüphelenecek.”

“Topları *görmeyecekler* çünkü cephanemiz ve kuvvetlerimiz bunların rengindeki kumaş kılıfların altında gizlenmiş olacak.” Açık renk taşları işaret etti. “Tersaneden alınacak kenevir ve çuval bezleri işe yarayacaktır ve Valoryalıların yataklarından keten örtüleri çıkarabiliriz. Dağın yamacına uyum sağlamış olacağız.”

Düzenbaz sırtıttı.

“Yani toplarımız ön sıralara ateş ediyor,” dedi Arin, “bu da süvariler olacak. Umalım ki atlar panik yapsın ama yapmazlarsa da o aşağıya meyilli yamaçta basacak sağlam yer bulmakta zorlanacaklar. Bu arada geçidin ortasında kara barut varilleri patlayacak ve kayaları düşürüp iki tabur arasındaki yolu kapatacak. Ardından geçidin diğer tarafındaki gücümüz harekete geçecek ve kapana kısılmış, karmaşa içinde olan Valorya taburunun yarısının işini hızlıca halledecek. Biz de diğer yarıya aynısını yaparız. Böylelikle zafer bizim olur.”

Düzenbaz başta hiçbir şey söylemedi ancak ifadesinden her şey belli oluyordu. “Eee?” Kestrel’e döndü. “Ne düşünüyorsun?”

Kestrel ona bakmıyordu.

“Onu konuştur, Arin,” diye şikâyet etti Düzenbaz, “görüşünü bilmek istediğini söylemiştin.”

Kestrel’in ruh halindeki ve bedenindeki hafif değişiklikleri izleyen ve duruma iyice içerlediğini gören Arin, “Planın işe yarayabileceğini düşünüyor,” dedi.

Düzenbaz bir ona bir Arin'e baktı. Bakışları Kestrel'in üzerinde kaldı, muhtemelen Arin'in gördüğü şeyi görmeye çalışıyordu. Ardından onu bir müzayedeci olarak bu kadar gözde yapan o şatafatlı tarzıyla omuzlarını silkti. "Eh, benim elimdeki her şeyden daha iyi. Gidip herkese ne yapılacağını söyleyeyim."

Kestrel, Arin'e kaçamak bir bakış attı. Arin bu bakıştan bir şey anlayamadı.

Düzenbaz bir koluyla Arin'i kucakladı, ardından gitti.

Kestrel'le yalnız kalınca Arin bitkiyi cebinden çıkardı; tel gibi bir gövdesi ve ince uçlu yaprakları olan bir avuç yeşillikti. Masaya, Kestrel'in önüne koydu. Kestrel'in gözleri birer sevinç mücehverini andırarak parladı. Arin için onun bakışı bir hazine gibiydi.

"Teşekkür ederim," dedi fısıldayarak.

"Bunu daha erken aramalıydım," dedi Arin. "Senin istemen gerekmemeliydi." Kestrel'in elinin üstüne üç parmağını değdirdi, bu bir hediye için teşekkürü kabul etmenin Herranilerdeki işareti olabilirdi ancak af dilemek için de kullanılabilirdi.

Kestrel'in eli pürüzsüzdü. Yağlanmış gibi parlıyorlardı.

Kestrel elini geri çekti. Değişmişti. Arin onun değiştiğini fark etmiş, mutluluğun bir anda içinde solduğunu görmüştü. Kestrel, "Bunun için sana ne borçluyum?" dedi.

"Hiçbir şey," dedi Arin hızla, kafası karışarak. *Kendisi, Kestrel'e borçlu değil miydi? Kestrel bir kere onun için savaşmamış mıydı? Arin onun güvenini, dünyasını baş aşağı etmek için kullanmamış mıydı?*

Arin, Kestrel'i inceledi ve onun aslında pek değişmediğini, sadece genç kadının, Düzenbaz'ın yanında oturduğu esnada sürekli omuzlarını dikerek içinde biriktirdiği öfke haline geri döndüğünü anladı.

Tabii ki Kestrel insanların mahvedecek bir komployu dinlemiş olmaktan dolayı öfkeliydi. Ancak Arin nedenin bu olduğunu farz ederek Kestrel'in ona attığı esrarengiz bakışı düşündü. Arin bu fikri sanki bir deniz kabuğunu elinde evirip çevirerek, içinde ne tür bir yaratığın yaşadığını merak edercesine zihninde muhakemesini yaptı.

Arin bu bakışı hatırlıyordu; kaşlarının ani hareketini, dudaklarının gergin çizgisini...

"Sorun nedir?" diye sordu.

Kestrel cevaplamayacakmış gibi görünüyordu. Ardından, "Düzenbaz *senin fikirlerinin kendisinin olduğunu iddia edecek,*" dedi.

Arin bunu biliyordu. "Senin umurunda mı?"

Tiksintiyle derin bir nefes aldı.

"Bir lidere ihtiyacımız var," dedi Arin. "Kazanmaya ihtiyacımız var. *Nasıl olduğu önemli değil.*"

"Çalışıyordun," dedi Kestrel ve Arin onun babasının savaş üzerine kitaplarından birinden alıntı yaptığını fark etti. "Kütüphanemden metinleri alıp Valorya savaş tertipleri ve saldırı yöntemlerini okuyordun."

"Sen yapmaz mıydın?"

Kestrel sabırsızca bir elini savurdu.

Arin, "Bizim insanlarımızın sizinkilerden bir şey öğrenmesinin vakti geldi de geçiyor. Siz sonuçta bilinen dünyanın yarısını fethettiniz. Ne düşünüyorsun, Kestrel? Benden iyi bir Valoryalı olur muydu?"

"Hayır."

"Hayır mı? Generalimin çalacağı kadar ustaca saldırı yöntemlerim olduğu halde mi?"

“Peki, ona izin verdiğin için *sen* nesin?” Kestrel ayağa kalktı, bir kılıç gibi omuzları dümdüz ve inceydi.

“Bir yalancıyım.” Arin sözcükleri onun için yavaşça söyledi. “Korkak. Hiç şerefim yok.”

İşte yine oradaydı. Gizli şeylerle kararmış olan o bakış. Bir sır.

“Nedir, Kestrel? Bana neyin olduğunu söyle.”

Kestrel’in suratı, Arin’e bir yanıt almayacağını söyleyen bir şekilde sertleşti. “Jess’i görmek istiyorum.”

Bitki masada pörsük bir şekilde duruyordu.

Arin bu bitkinin tam olarak neyi düzelteceğini umduğunu merak etti.

At arabasına doğru yürüdüğü sırada sürekli kar atıyordu. Kestrel, Sarsine’in yanında taşıdığı bitki için minnettardı fakat akşam, düşüncelerini acılaştırmış, içini kaygıyla burkmuştu. Düzenbaz’ı düşündü. Arin’in planını göz önünde bulundurdu; kurnazca bir plandı, işe yaraması korkunç derecede muhtemeldi.

Kestrel’in buradan kaçması, her zamankinden daha zorunlu bir hale gelmişti.

Ancak Arin’in avlusunda, etrafı git gide ayaktakımı isyancılar kisvesinden çıkıp birer ordu mensubuna dönüşen Herranilerle sarılıyken bunu nasıl yapabiliirdi?

Eğer *gerçekten de* kaçsaydı Jess’e ne olurdu?

Sarsine başını eğip at arabasına bindi. Kestrel omzunun üzerinden eve bir göz attuğunda onu takip etmek üzereydi. Ev karanlık bir şekilde parıldıyordu, akşam karıyla cam gibi görünüyordu. Kestrel evin doğu tarafında, helezon şeklindeki mimari yapıyı gördü. Dikdörtgen bir şekilde inşa edilmiş olan

yüksek taş çatısıyla bahçe katıydı ve aslından iki kat büyük görünüyordu.

Kapı.

Kestrel bahçesindeki kilitli kapıyı hatırladı ve birkaç şeyin farkına vardı.

Kapı, kendisinininkinin aynısı olan başka bir bahçeye açılıyor olmalıydı. Bu yüzden o yüksek duvar dışarıdan iki kat daha geniş görünüyordu.

Bu diğer bahçe, kendi süitindeki kadar büyük pencereler, aynı baklava şeklindeki pencere camlarıyla parlayan batı kanadına bağlanıyordu.

En önemlisi de, batı kanadının çatısı aşağı doğru eğimliydi. Bu eğim; giriş katında, kütüphane veya salon olabilecek bir odanın üzerinde bitiyordu.

Kestrel gülümsedi.

Arin, planı olan tek kişi değildi.

“Sadece Jess için,” dedi Kestrel Herrani şifacıya ve ayaklarının dibinde düzinelerce insanın ölüyor oluşunu umursamadı. Zehrin mor maskesinin altında tanıdığı başka simalar görmüş olmasına rağmen, bu tek yaprağın başka birisine gitme tehlikesini göze almayı istemeyerek şifacının peşinden ayrılmadı.

O, Jess’i seçmişti.

İçecek hazırlanıp Jess’in ağzına boşaltıldığında, kız öğürdü. Sıvı çenesinden aktı. Şifacı sakince onu kâsenin kenarıyla yakaladı ve yeniden denedi ama aynı şey oldu.

Kestrel kâseyi şifacıdan aldı. “Bunu iç,” dedi arkadaşına. Jess inledi.

“İç şunu,” dedi Kestrel, “yoksa pişman olacaksın.”

“Hastaya yaklaşımın ne tatlı,” dedi Sarsine.

“İçmezsen,” dedi Kestrel, Jess’e, “pişman olacaksın çünkü benimle tekrar dalga geçme, ne kadar çok şey isteyip bunu elde etmek için ne kadar budalaca şeyler yaptığımı görme fırsatını bir daha asla bulamayacaksın. Seni sevdiğimi söylediğimi asla duyamayacaksın. Seni seviyorum, küçük kardeşim. Lütfen içer misin?”

Jess’in boğazından bir tıklama sesi geldi. Kestrel bunu bir tasdik olarak kabul etti ve kâseyi onun dudaklarına dayadı.

Jess içti.

Saatler geçti. Gece derinleşti. Jess hiçbir iyileşme belirtisi göstermedi, Sarsine bir sandalyede uyuyakaldı ve bir yerlerde Arin, şafak kadar kısa sürede gelebilecek bir savaşa hazırlanıyordu.

Sonra Jess nefesini içine çekti; bu ince, hırıltılı bir nefesti. Ama daha iyiydi. Gözleri zorlanarak açıldı ve Kestrel’i gördüğünde çatallı bir sesle, “Annemi istiyorum,” dedi.

Bu, aynı yatakta uyuyan, ayakları soğuk, yumuşak ve birbirine değen küçük kızlarken, bir keresinde Kestrel’in Jess’e fısıldadığı bir şeydi. Şimdi Kestrel arkadaşının elini tuttu ve o zaman Jess’in onun için yaptığı şeyi yaptı; neredeyse sözcükleri olmayan, daha çok müziğe benzeyen, yatıştırıcı şeyler mırıldandı.

Kestrel, Jess’in parmaklarının kendininkilere çelimsizce bastırıldığını hissetti.

“Sakın bırakma,” dedi Kestrel.

Jess dinledi. Gözleri odaklanarak açıldı ve dünyaya uyandı.

“Arin’e söylemelisin,” dedi Sarsine at arabasında.

Kestrel onun Jess’ten bahsetmediğini biliyordu. “Söylemeyeceğim. Sen de öyle.” Kibirli bir biçimde, “Düzenbaz’dan korkuyorsun,” dedi.

Kestrel kendisinin de korktuğunu eklemedi.

O gece Kestrel tekrar kilitli bahçe kapısını denedi. Kapının tokmağını bütün gücüyle çekti. Kapı dev gibiydi. Takırdamadı bile.

Karda titreyerek durdu. Ardından odalarına gitti ve bir masayla geri döndü, onu da uzaktaki köşedeki duvara yasladı. Masaya tırmandı ve hâlâ duvarın tepesine yetiyecek kadar uzun değildi. Köşenin açılarının ellerine ve ayaklarına kendini yukarı itmesi için hareket gücü vereceğini umuyordu.

Duvar fazla pürüzsüzdü. Aşağıya geri kaydı. Masanın üzerindeki sandalyeyle bile duvar onun için çok yüksekti ve sandalyenin üzerine herhangi bir şey koymak riskli olurdu. Büyük ihtimalle taşların üzerine düşerdi.

Kestrel aşağı indi ve cam odasından vuran lamba ışığında bahçeyi inceledi. Yanağının içini çiğnedi ve masanın tepesindeki sandalyenin üzerine kitapları istiflemenin bir fark yaratıp yaratmayacağını merak ederken bir şey duydu.

Bir topuğun çakıl taşlarına sürtünme sesi. Kapının ardından, duvarın diğer tarafından geliyordu.

Birisi dinliyordu.

Hâlâ dinliyordu.

Elinden geldiğince sessiz bir biçimde Kestrel sandalyeyi masadan indirdi ve içeri girdi.

Arın gecenin en soğuk saatlerinde dağ geçidine gitmek için ayrılmadan önce, Kestrel'in kırıdatabileceği kadar hafif olan her mobilya parçasının süitinden alınmasını emredecek kadar zaman buldu.

Adamları geçidin içinde ve etrafında konumlanırken, Arin Valoryalıların savaşa olan bağımlılıklarını yanlış anlamış olabileceğini düşündü. Bunu açgözlülüğün tahrik ettiğini varsaymıştı. Yabani bir üstünlük hissinin. Aklına hiç Valoryalıların sevgi nedeniyle de savaşa gittikleri gelmemişti.

Arin bu bekleyiş saatlerini seviyordu. Bir şimşegin çizikleri gibi olan sessiz, harikulade gerginliği. Oldukça aşağısında, arkasında kalan şehri; elinin bir topun kıvrımında, kulakların geçidin ses dağılımına açık oluşunu. Geçidin içine baktı ve her ne kadar çevresindeki erkek ve kadınlardan korkunun leş gibi kokusunu duyuyor olsa da bir tür hayret içerisindeydi. Kendini çok canlı hissediyordu. Sanki hayatı taze, yarı saydam, ince kabuklu bir meyveymiş gibi. Dilim dilim edilebilirdi ve umurumda olmazdı. Hiçbir şey böyle bir his vermiyordu.

Bir şey dışında...

Ve bu da savaşın yaptığı başka bir şeydi. Arin'e sahip olamayacağı şeyi unutturuyordu.

Bir sekme sesi oldu. Geçidin içinde takırdadı, gittikçe yükseldi, ta ki Düzenbaz'ın ulaklarından biri çıkıp doğruca komutana gidinceye dek. Arin, Düzenbaz'ın yanından fazla uzakta değildi ama olsa da, muhtemelen oğlanın nefes nefese olduğunu duyardı. “Geliyor,” dedi. “Geliyorlar.”

Bundan sonrası tamamen uğultu ve telaştan ibaretti. Topların düzgünce toparlandığını kontrol etmek ve tekrar kontrol etmekten. Fitilleri alev alır bobinlerden kesmekten. Boz rengi kumaşın altında toplanmaktan.

Arin çarşafı açılmış bir deliğin içinden baktı. Gözleri kırılmamaktan dolayı yandı.

Ama elbette onları görmeden önce duydu. Uygun adım giden binlerce ayağın darbeleri. Ardından Valorya cephe hattı geçitten çıktı. Arin, Düzenbaz'ın ilk vuruşunu bekledi, bekledi.

Vuruş geldi. Top güllesi, önündeki kumaşı delip geçti, havada yol aldı ve süvarilere çarptı. Atları ve insanları iri parçalara böldü. Arin çığlıkları duydu fakat onları engelledi.

Taş renkli çarşafı gitmişti –artık onlara ihtiyaç yoktu– ve yanında bir kadın belirdiğinde, Arin bir topun ağzına bir gülle yerleştiriyor, ateşliyor, bunu tekrar yapıyordu; elleri baruttan kapkaraydı. Kadın kolunu çekti. “Düzenbaz yaralandı,” dedi.

Valoryalılar da ateş ediyordu, oklar ve arbaletlerin dört köşeli okları dehşet verici bir isabetlilikle havayı deliyordu. Arin derin bir nefes çekti ve koştu.

Oklar vızıldayarak yanından geçti.

Düzenbaz'ın topunu kısmen koruyan iri kaya parçalarının arkasına daldı. Adam sırtüstü uzanmış, yüzüne kara barut püskürmüştü. Herraniler çevresinde küme olmuş, şok içinde ona bakıyorlardı.

“Hayır!” diye bağırdı Arin onlara. “Gözler Valoryalıların üzerinde olsun, onun üzerinde değil!” Herraniler irkildi, sonra yaptıkları şeye geri döndüler ki bu da Valorya saflarının içinde ellerinden geldiğince çok gedik açmaktı.

“Senin dışında.” Arin en yakındaki adamı gömleğinden yakaladı. “Bana neler olduğunu anlat.” Arin çömeldi ve Düzenbaz’ın kollarına, göğsüne vurarak kan aradı. “Yara yok. Niçin yara yok?”

“Sadece geriye düştü,” dedi adam. “Top ateşlendiğinde patlama Düzenbaz’ı yere serdi. Kafasını çarpmış olmalı.”

Arin’in kahkahası vahşiydi. Savaşın ilk saniyesi ve komutan bayılmıştı. Pek de iyiye işaret değildi.

Düzenbaz’ı iri kaya parçalarının arkasına daha güvenli bir şekilde sürükledi ve adamın cebinden küçük bir dürbün kaptı. Bu, General’in konağından alınmıştı. İyi kaliteydi.

Biraz fazla iyiydi. İçinden Valoryalı süvarilerin topla bombardıman edilen ve kallesçe dik olan bir yokuşta bile yerlerinde kaldıklarını ve atlarını kontrol altında tuttuklarını gördü. İlerliyorlardı.

Sonra Arin daha da fenasını gördü. O izlerken, cephe hattının ardındaki bazı askerler geçidin yanlarını incelemek için boyunlarını uzatıyorlardı. Yayını geren bir Valoryalının kolundaki bilekliği parıldadı, yukarısındaki bir hedefe nişan alıp onu vurdu.

Kayalıklardan kara barut varillerini tetiklemekle yükümlü dört Herrani’den biri uçurumdan düştü. Arin küfretti. Diğer üç Herrani de arbalet oklarıyla şişlendiğinde seyretti ve hiçbir şey yapamadı.

Buraya kadar, diye düşündü Arin. Bu her şeyin sonuydu. Geçidin üzerine kayaları indirerek Valorya taburunu ikiye bö-

lemezlerse, Herraniler şimdiden sürprizin şokunu atlatmakta olan deneyimli bir ordunun ayaklarının altında hızla ezilirdi.

Fakat dağ yamacındaki son Herrani, kayalara sıkıca tutunmuş bir şekilde hâlâ hayattaydı.

Kadın düştü. Havada dönüp durdu ve alev aldı. Arin'in kadının kollarında sımsıkı tuttuğu küçük varili fark ettiği an buydu. Kadın yere çarptı ve havaya uçtu. Yangın Valorya ordusunu kırıp geçti.

Arin bundan başka bir ikinci şans yakalayamayacaktı.

“Okçuları hedef alın,” diye emretti, Düzenbaz'ın topunda görev yapanlara. “Arbaetler. Haberi yayın. Bütün ateşi o tabura çevirin.”

“Ama Valoryalılar yaklaşıyor...”

“Yapın şunu!”

Arin bir çuvala alabileceği kadar çok kara barut doldurdu. Bir bobin fitil aldı, çuvalı omzuna attı ve uçuşunun dibine koştu.

Genç adamın yaptığı şey tam bir delilikti. Sanki biri onu daha kundakta bebekken delilik ve ölüm tanrılarının ismiyle lanetlemişti. Çünkü Arin tepeye doğru çıkan dar bir keçi patikası üzerinden yukarıya doğru hızla koşuyordu. Ardından patikaya ulaştı ve ayak bileklerini kırma pahasına, üzerleri kış çalılarının kara dallarıyla sarmalanmış, hiç de sağlam durmayan kayalıklara doğru tırmanmaya başladı. Ve ilk önce kemikleri kırılmasa bile düşman tarafından tespit edilip vurulma ihtimali vardı.

Vuruldu.

Uyluğunda bir acı alevlendi. Bir okun sapı, etinden fırladı. Bir diğeri boynunu sıyırdı. Sendeledi, ardından kendini zorlayarak tekrar hızla ileri atıldı. Arin'in kalp atışları kulaklarında titredi, top ateşi gibi yüksek sesliydi.

Solunda yükselen kayalar ona bir siper sunuyordu. Kayalar boyunca geçidin içine kadar yukarı koştu. Sonra çömeldi, kara barut çuvalının her tarafına kanı akarken titriyor ve sövüyordu. Onu ufalanan taş bir yığının tabanına sıkıştırdı ve el yordamıyla fitili aradı.

Bir kibrit yaktı ve parmakları yanıp fitil alev alana kadar elinde tuttu.

Sonra yukarı. Tüm vücudu bu kelimededen yapılmış gibi yaklaşan patlamanın üzerine çıkıncaya kadar *yukarı* süründü.

Patlama geldi. Yamacı paramparça etti. İri kaya parçalarını uçuşurumdan aşağı attı.

Yer, sanki Arin'in ayaklarının altından kaydı. Bir kaya yağmurunun içine düştü.

Kestrel uzaktan sevinç çığlıklarını duydu.

Morali bozuldu. Valoryalı askerler, kazandıklarında sevinç çığlıkları atmazlardı. Şarkı söylerlerdi.

Arin'in planı işe yaramıştı.

Kestrel iç avluya ve onun arkasındaki şehre bakan, baklava şeklindeki bir pencereye gitti. Hızla pencereyi açtı. Kış havası içeri doldu, kar benekleri yanaklarına battı. Pencerenin pervazından öne eğildi.

Küçük bir grup atlı eve yaklaşıyordu, adımları, binicisi boynuna yığılmış olan Cirit'e uyacak kadar yavaştı.

Herraniler muhtemelen Arin ölmüş ya da ölüyor olsa tezahürat yapmazlardı?

Budala, dedi Kestrel kendi kendine. Ölüler ata binemez.

Bir duygu fırtınası kafasını karıştırdı ve Kestrel hislerinin olmaları gerektiği gibi olup olmadıklarını bilmiyordu çünkü ne hissettiğini bilmiyordu. Düşünemiyordu bile.

Ardından atlar durdu. Arin, Cirit'ten kayarak indi ve Herranilerin her biri ona ilk ulaşan olmak için kavgaya ederken

aralarında bir didişme oldu. İnsanlar Arin'e destek olup omuzlarını onun kollarının altına koydular.

Arin'in yüzü acıdan bembeyazdı ve kir benekleriyle, morluklarla doluydu. Yırtık giysileri koyu kırmızıyla lekelenmişti. Parlak, kanlı sancaklar gibiydiler. Bir ayağı çıplaktı.

Arin başını geriye attı, Kestrel'in bakışlarıyla buluşunca gülümsedi.

Kestrel pencereyi ve yüreğini kapadı çünkü Arin'in patikadan yukarı topalladığını gördüğünde hissettikleri, beklenmedikti. Bunu hissetmemeliydi:

Şiddetli, yıkıcı bir rahatlama.

"Bir kahraman." Düzenbaz başını eğip yatağında uzanan Arin'e baktı.

Arin başını iki yana sallamaya başlamıştı ki acıdan yüzünü buruşturdu. "Sadece şanslıyım."

"Aşırı şanslı. Düğüm düğüm bir çalılık uçurumdan düşmeni engelledi, resmen bir kaya yığınının altında gömülüydün ve yine de hiçbir yerini kırmadın."

"Her şeyi kırmışım gibi hissediyorum."

Düzenbaz'ın yüzünde garip bir ifade vardı.

Arin, "Sen de şanslıydın," dedi.

"Sırtüstü düşüp savaşı kaçırdığım için mi? Sanmıyorum." Ama Düzenbaz omuzlarını silktiler, yatağın kenarına oturdu, Arin'in morarmış omzuna usulca vurdu ve Arin küfredince kendi kendine güldü. "Daima bir sonraki sefer vardır. Bana taşların altında bulunup çıkarıldıktan sonra ne olduğunu anlat."

"Plan işe yaradı. Öndeki ve arkadaki Valoryalı subaylar, ortadaki saflarının büyük bir bölümünü yok eden heyelan sayesinde birbirlerinden kopmuşlardı. Teslim oldular. Sanırım

geçidin Valorya tarafından hiçbir ulağın kaçmamasını garantiye almayı başardık. Yaralıları Vali'nin konağına gönderdim. Halihazırda orayı hastaneye çeviririz.”

“Bizim yaralılarımızı demek istiyorsun, değil mi?”

Arin bir dirseğinin üzerinde doğruldu. “İki tarafın da. Esir aldığım bazı düşmanlar oldu.”

“Arin, Arin. Daha fazla Valoryalı evcil hayvana ihtiyacımız yok. Zaten gözyuvarlarımıza kadar aristokratla doluyuz. En azından onların mektupları başkente yanlış bilgilerin gitmesini sağladı. Ve böylelikle biraz olsun eğlence sağladılar.”

“Ne yapmamı isterdin, hepsini öldürmemi mi?”

Düzenbaz cevap sanki avuçlarında duruyormuş gibi ellerini açtı.

“Bu öngörüsüzlük olurdu,” dedi Arin, gücendireceğini umursamayacak kadar bitkindi. “Ve bize yakışmazdı.”

Düzenbaz'ın sessizliği bir keskinlik kazandı.

“Bir de şu tarafından bak,” dedi Arin daha dikkatli bir şekilde. “Bir gün esirleri değiş tokuş etme durumuna gelebiliriz. Bu son savaş değildi. Bir sonrakinde bazılarımız yakalanabilir.”

Düzenbaz ayağa kalktı. “Bunu daha sonra tartışabiliriz. Ben kim oluyorum ki kahramanımızın dinlenmesini engelleyeyim?”

“Lütfen bana öyle hitap etmeyi bırak.”

Düzenbaz cık cık yaptı. “İnsanlar seni bu yüzden sevecekler,” dedi.

Fakat sesi, bu iyi bir şeymiş gibi çıkmadı.

Bir gelecek, artık Herranilere zayıf bir ihtimalmiş gibi gelmiyordu. Savaştan önce çoğu, dönecek asıl evleri yoksa köle oldukları yerde yaşamaya devam etmişlerdi. Şimdi boş Valorya evlerine değer biçilmişti. Herhangi bir yere taşınmak için Düzenbaz'ın

izni isteniyordu ama bazen insanların gözü konuşmadan önce Arin'e kayıyordu. Ardından Düzenbaz da daima hayır diyordu.

Arin savaşçılarını düzgün bir ordu şeklinde yapılandırmakla uğraştı. Savaş sırasında sivrilene insanların bir listesini yaptı ve onların subay yapılmasını önerdi. Yazdığı unvanlar, fetihten önce Herrani ordusunun kullandıklarının aynısıydı.

Düzenbaz listeye kaşlarını çatarak baktı. "Galiba monarşiyi de geri getirmek istiyorsun."

"Kraliyet ailesi öldü," dedi Arin yavaşça.

"Peki, sen nesen, onlardan sonraki en iyi şey mi?"

"Bunu asla söylemedim. Ayrıca bunun subayları tayin etmekle hiçbir ilgisi yok."

"Yok mu? Şu listeye bak. Yarısı senin gibi eski asilzade."

"Yarısı da değil." Arin iç geçirdi. "Bu sadece bir liste, Düzenbaz. Sen karar ver."

Düzenbaz ona ölçüp tartan bir bakış attı, ardından bazı isimlerin üzerini çizip başka isimler yazdı. Gösterişli bir biçimde imzaladı.

Arin şehrinden dışından toprak almaya başlamaları, tarlaları ele geçirip bir kuşatma için hazırlanmak üzere tahıl ve besin maddeleri getirmeleri gerektiğini söyledi. "İlk olarak Ethyra arsası iyi bir seçim olurdu."

"İyi, iyi." Düzenbaz bir elini salladı.

Arin tereddüt etti, sonra ona küçük ama dolu ve ağır bir çanta uzattı. "Bu kitapları ilginç bulabilirsin. Valorya savaşları ve tarihiyle ilgililer."

"Ders almak için çok yaşıyım," dedi Düzenbaz ve Arin'i elini uzatmış halde bıraktı.

Kestrel odalarından nefret etmeye başlıyordu. Bu kadar şaşaalı olduğuna göre annesine ait olması gereken bir süite yalnızca *dışarıdan* açılabilir kilit eklemek için Irex'in ne tür bir ailesi olması gerektiğini merak etti. Kilit Valorya pirincindendi ve sağlandı. Kestrel onun açılıp açılmayacağını ya da zorlanıp zorlanamayacağını test etmek için yeterince zaman harcadığı için artık kilidi çok yakından tanıyordu.

Eğer süitin en çok hangi yönünden nefret ettiğini seçmesi gerekse, bu kilitte bahçe arasında zor bir karar olurdu, gerçi bu aralar perdelere karşı özel bir kin besliyordu.

Arin'in –Kestrel'in atıyla sık sık– evden ayrılıp dönmesini seyretmek için onların arkasına saklanıyordu. Savaştan sonraki görüntüsüne rağmen, yaraları ciddi değildi. Topallaması azalmıştı, boynundaki sargı kaybolmuştu ve ileri derecedeki çürükleri yumuşayıp çirkin bir yeşile ve morluklara dönmüştü.

Arin ile Kestrel arasında tek bir kelime edilmeden birkaç gün geçmişti ve bu Kestrel'in sinirlerine dokunuyordu.

Arin'in –yorgun, tatlı– gülümseyişinin hatırasını kazıyıp atmak zordu.

Ve ardından o iç rahatlaması şalesini.

Kestrel ona bir mektup gönderdi. *Jess büyük ihtimalle iyileşecek*, diye yazdı. Şehir hapishanesinde tutulan Ronan'ı görmeyi istedi.

Arin'in yanıtı kısa ve kaba bir nottu: *Hayır*.

Kestrel üstüne gitmemeye karar verdi. Talebi, bir yükümlülük duygusundan ileri gitmemişti. Ronan'ı görmekten ödü kopuyordu; tabii Ronan onunla konuşmayı kabul ederse. Ronan şimdi ondan tiksiniyorsa. Kestrel, Ronan'a bakmanın kendi başarısızlığıyla yüz yüze gelmek olacağını biliyordu. Her

şeyi yanlış yapmıştı... Ronan'ı sevmeyi becerememesi de dahil olmak üzere.

Tek kelimelik mektubu katladı ve bir kenara koydu.

Yeni subaylardan biri onu selamladığında Arin, ordunun karar-gâhı haline gelmiş olan General'in konağından ayrılıyordu. Orta yaşlı bir adam olan Thrynne, savaşta ele geçirilen bir grup Valorya atını inceliyordu. "Bunlar Metrea arsasına yapacağımız yürüyüşte işe yarayacak," dedi.

Arin kaşlarını çatı. "Ne?"

"Düzenbaz bizi Metrea arsasını ele geçirmemiz için gönderiyor."

Arin'in sabrı tükendi. "Bu aptallık. Metrea'da zeytin ürettiyor. *Sen* kuşatma sırasında zeytinle geçinmek istiyor musun?"

"Şey... hayır."

"O zaman tahıl ambarları, artı çiftlik hayvanlarının olacağı *Ethya'ya* gidin."

"Hemen şimdi mi?"

"Evet."

"Önce Düzenbaz'a sorsam mı?"

"Hayır." Arin alnını ovuşturdu, Düzenbaz'ın yanında bu kadar temkinli adımlarla yürümekten son derece yorulmuştu.

"Gidin yeter."

Thrynne birliklerini aldı.

Arin ertesi gün Düzenbaz'ı gördüğünde, komutanın emrinden ya da o kararın nasıl bozulduğundan hiç söz edilmedi. Arin'in arkadaşı neşeliydi ve Arin'in "Valoryalı sığırları", yani savaştan aldığı tutsakları ziyaret etmesini tavsiye etti. "Koşulların hoşuna gittiği gibi olup olmadığına bak," dedi Düzenbaz.

"Neden oraya yarın öğleden sonra gitmiyorsun?"

Düzenbaz ondan bir şey yapmasını istemeyeli uzun zaman olmuştu. Arin bu talebi iyiye yordu.

Yanında Sarsine'i de götürdü. Düzenleme konusunda doğuştan bir yeteneği vardı ve Vali'nin konağını şimdiden düzgün bir hastaneye benzemeye başlayan bir şeye çevirmişti. Arin onun hapisshanedeki muhtemel aşırı kalabalıklıkla ilgili ne yapılacağını bilebileceğini düşünüyordu.

Tabii sorunun aşırı kalabalıklık olmadığına ortaya çıkması dışında.

Cezaevinin zeminini kan kayganlaştırıyordu. Hücrelerin içinde cesetler büzülmüş bir halde yatıyordu. Bütün Valoryalı askerler öldürülmüştü; kodes parmaklıklarının arasından vurulmuş veya uykularında mızrak saplanmıştı.

Arin'in midesi kasıldı. Sarsine'in soluğunun kesildiğini duydu. Çizmeleri koyu bir kan birikintisinin içinde duruyordu.

Bütün tutuklular ölmemişti: devrimin başladığı gece yakalananlar hâlâ hayattaydı, Arin'e dehşet içinde bakıyorlardı. Sessizlerdi... belki de sıradakinin kendileri olmasından korkuyorlardı. Ancak bir tanesi hücresinin parmaklıklarına yaklaştı; vücudu inceydi, yüzü yakışıklı, hareketleri Arin'in nefret ettiği şekilde zarifti. Arin'in kışkandığı şekilde.

Ronan konuşmadı. Konuşmaya ihtiyacı yoktu. Dokunaklı yüz ifadesi kelimelerden daha beterd. O ifade Arin'i suçluyordu. Ona kanla beslenen bir hayvan olduğunu söylüyordu.

Arin arkasını döndü. Kaçıyormuş gibi hissetmemeye çalışarak uzun koridorda yürüdü ve bir gardiyanla yüzleşti. "Neler oldu?" diye sordu cevabı bildiği halde.

"Emirler," dedi gardiyan.

"Düzenbaz'ın mı?"

“Tabii ki.” Kadın omuzlarını silkti. “Uzun zaman önce yapılması gerektiğini söyledi.”

“Sen de bunun yanlış bir şey olduğunu düşünmedin mi? Yani yüzlerce insanı öldürmenin?”

“Ama emir almıştık,” diye konuştu başka bir gardiyan. “Onlar Valoryalı.”

“Bu hapishaneyi bir mezbahaya çevirdiniz!”

Herranilerden biri öksürerek balgam çıkarıp tükürdü. “Düzenbaz senin böyle yapacağını söylemişti.”

Sarsine, Arin’i dirseğinden tutup aptalca bir şey yapmadan önce hapishaneden sürükleyerek çıkardı.

Arin gözlerini kırıştırarak demir rengi gökyüzüne baktı. İçine büyük, temiz nefesler çekti.

“Düzenbaz bir sorun,” dedi Sarsine.

Nefes al, diye emretti kendine Arin.

Sarsine parmaklarını büktü. Ardından çabucak, “Sana daha önce söylemiş olmam gereken bir şey var,” dedi.

Arin ona baktı.

“Düzenbaz, Kestrel’den nefret ediyor,” dedi Sarsine.

“Tabii ki ediyor. O, General’in kızı.”

“Hayır, ondan fazlası. Bu, istediği şeyi alamayan birinin nefreti.”

Sarsine, Düzenbaz’ın tam olarak ne istediğini düşündüğünü açıkladı.

Bu, Arin’in içini yaktı. Bu bilgi içinde fokurdadı: bir öfke ve iğrenme karışımıydı. Görmemişti. Anlamamıştı. Düzenbaz’ın Kestrel’le yalnız kalmak ve bu şekilde yalnız kalmak istediğini neden ancak şimdi öğreniyordu?

Arin, Sarsine'in sözcüklerini durdurmak için bir elini kaldırdı çünkü son düşüncesinin ardından bir başkası, daha da kötüsü geliyordu:

Ya Düzenbaz hapisanedeki cinayetlerin, Arin'in üzerinde bir güç gösterisi olmasından fazlasını amaçladıysa?

Ya bunlar sadece bir oyalamaysa?

Kestrel oturma odasında alnını bir pencereye dayadı ve boş avluya gözlerini dikti. Soğuk camın beynini dondurmasını diledi çünkü kendi düşüncelerine –ya da kendi beceriksizliğine– daha fazla katlanabileceğini sanmıyordu. Nasıl oluyordu da *hâlâ* bir esir olabiliyordu?

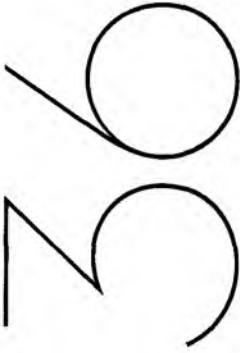
Ensesine sessizce bir el yaklaştığında kendine sövüyordu.

Aklından önce bedeni nasıl tepki vereceğini biliyordu. Kestrel adamın ayağına topuğuyla bastı, kaburgalarının altındaki yere bir dirsek attı, kalın bir kolun altına doğru kayd ve saçlarından yakalandı. Düzenbaz onu kendisine doğru sürükledi. Kestrel'i pencerelerden uzaklaştırıp bir duvara doğru itmek için bütün gücünü kullandı.

Eli, Kestrel'in ağzına bastırıyordu. Kestrel başını yana çevirdi. Düzenbaz'ın başparmağı Kestrel'in çenesinin altına battı ve ona bakması için sertçe yüzünü çevirdi.

Diğer eli Kestrel'in parmaklarını buldu ve sertçe sıktı.

“Debelenme,” dedi. “Yumuşak şeyler kırılmaz.”

Düzenbaz onu yere çekmeye çalıştı. Kestrel Düzenbaz'ın bir elini burktu ve elinin köşesiyle adamın burnuna vurdu. Ve çatırtı duydu. Kestrel'in parmaklarının arasından kan fışkırdı.

Düzenbaz sızlanıp zorlukla soludu. Eli hızla kırık buruna gidip sesleri bastırdı, kanı tuttu.

Kestrel'i serbest bıraktı.

Kestrel onu itip geçti. *Bıçak*, diye düşündü. Sarmaşığın içinde saklı olan derme çatma seramik bıçağı gelmişti aklına. Bir silahı vardı, savunmasız değildi, bu olamazdı, o asla...

Düzenbaz onun yüzüne elinin tersiyle vurdu.

Darbe, Kestrel'in ayaklarını yerden kesti. Ardından yerdeydi, yanağı halıdaydı, dokuma motiflere gözlerini kırpıştırarak bakıyordu. Kendini kalkmaya zorladı. Tekrar yere itildi. Bir hançerin kınından sıyrılarak çıkarıldığını duydu ve Düzenbaz, anlamayı reddettiği şeyler söylüyordu.

Sonra bir gürültü oldu.

Kestrel bu sesin ne olduğunu merak edemiyordu, Düzenbaz'ın ağırlığının altında nefes bile alamıyordu. Ama Düzenbaz birden ayağa kalktı. Artık Kestrel'e bakmıyordu.

Kapıdan çarparak geçmiş olan Arin'e bakıyordu.

Arin uzun adımlarla odaya girdi. Kılıcını kaldırmıştı. Suratı o kadar solgun ve gergindi ki sadece kemikler ve öfkeden yapılmış gibi görünüyordu.

"Arin," dedi Düzenbaz yatıştırıcı bir biçimde. "Hiçbir şey olmadı."

Arin kılıcı salladı ve diğer adam eğilmiş olmasaydı bıçak kısmı Düzenbaz'ın kafasını boynundan ayırmış olurdu. Düzenbaz sanki kuralları unutulmuş bir oyun konusunda tartışıyorlarmış gibi konuşmaya başladı. Arin'in daha büyük bir silaha sahip olmasının adil olmadığını ve eski dostların kavga etmemesi gerektiğini söyledi. Valoryalı kız, ona saldırmıştı.

"Yüzüme bak," dedi Düzenbaz. "Onun bana ne yaptığına bak."

Arin kılıcını Düzenbaz'ın göğsüne sapladı. Metalin kemiği bileyişinin sesi geldi. Bir boğulma sesi, kanın fışkırması. Arin kabzaya kadar içeri itti. Kılıcın ucu Düzenbaz'ın sırtını deldi ve adam çöktü, kendi üzerine katlandı, Arin'in üzerine kanlar fışkırdı fakat Arin'in yüz ifadesi değişmedi. Tamamen sert hatlar ve cinayetten ibaretti.

Düzenbaz'ın gözleri faltaşı gibi oldu. İnanmazcasına. Sonra donuklaştı.

Arin onu bıraktı. Kestrel'in yanında yere diz çöktü. Kanlı eli Kestrel'in morarmakta olan yanağına doğru kalktı ama Kestrel bu ıslak dokunuştan irkildi, sonra kendini Arin'in kollarına alınmaya, çılgına dönmüş kalbine doğru nazikçe tutulmaya bıraktı. Derin bir nefes çekti.

Bir yudum hava. Keskin. Sığ. Tekrar.

Titremeye başladı. Kafasının içinde dişler takırdadı. Kestrel ağılıyormuş gibi Arin, *Şışt*, diyordu, bu da Kestrel'in gerçekten ağladığını fark etmesini sağladı. Ve Arin'in bir sığınak değil, bir kafes olduğunu hatırladı.

İterek ondan uzaklaştı. "Anahtar," diye fısıldadı.

Arin'in elleri yanlarına düştü. "Ne?"

"Düzenbaz'a *benim odalarımın* anahtarını verdin!" Çünkü Düzenbaz başka nasıl, başka nasıl bu kadar sessizce içeri süzülebilirdi? Arin, Düzenbaz'ı davet etmişti, ona evini açmıştı, varlığını sunmuştu, Kestrel'i sunmuştu...

"Hayır." Arin kusacakmış gibi görünüyordu. "Asla. Bunu asla yapmayacağıma inanmak zorundasın."

Kestrel dişlerini kenetledi.

"Düşün, Kestrel. Düzenbaz'a niye senin süütünün anahtarını vereyim, sadece onu öldürmek için mi?"

Kestrel başını iki yana salladı. Bilmiyordu.

Arin bir elini kaşının üzerinden geçirdi. Kan bulaştı. Kanı gömleğinin koluyla silmeye çalıştı ancak Kestrel'e baktığında, gri gözlerinin üzerinde hâlâ kırmızı bir iz vardı. Odaya girdiğinde yüzünü kaplayan saldırganlık kaybolmuştu. Şimdi sadece genç görünüyordu.

Arin ayağa kalktı, kılıcını cesetten çıkarmaya gitti ve ölü adamın ceplerini yokladı. Düzinelerce anahtarı olan kalın, demir bir halka çıkardı. Onu çevirdi, anahtarlar kayıp çınlarken gözlerini dikti.

Arin onları yumruğunun içine hapsetti. "Benim evim," dedi boğuk bir şekilde. Kestrel'e baktı. "Anahtarlar kopyalanabilir." Gözleri ona yalvarıyordu. "Irex'in ailesinin kaç tane takımı

olduğunu bilmiyorum. Düzenbaz bir şekilde bunu İlkış'tan bile önce ele geçirmiş olabilir.”

Kestrel, Arin'in söylediklerinin doğru olabileceğini gördü. Kimsenin Kestrel'i yerde gördüğünde Arin'in yüzündeki dehşetin rolünü yapabileceğini sanmıyordu. Ya da şu anki görüntüsünün: sanki Kestrel'e olan şeyi kendi yaşıyormuş gibiydi.

“İnan bana, Kestrel.”

Kestrel inanıyordu... ve inanmıyordu.

Arin halkayı açtı, iki anahtarı kaydırarak çıkardı ve onları Kestrel'in eline bıraktı. “Bunlar senin süitinin. Sende kalsınlar.”

Kestrel avucundaki mat metale baktı. Bir anahtarı tanıdı. Diğerini... “Bu, bahçe kapısının mı?”

“Evet ama,” Arin gözlerini kaçırdı, “onu kullanmak istemezsin.”

Kestrel, Arin'in batı kanadındaki süitte yaşadığını ve oranın babasının, kendisinin de annesinin olduğunu tahmin etmişti. Fakat o zamana kadar iki bahçenin ne için olduğunu anlamamıştı: Karı kocanın bütün ev halkı bilmeden birbirini ziyaret etmesinin bir yoluydu.

Kestrel ayağa kalktı çünkü Arin ayaktaydı ve yerlerde sürünmekten bıkmıştı.

“Kestrel...” Arin bunu sormaktan nefret ediyordu. “Ne kadar kötü yaralandın?”

“Gördüğün gibi.” Gözleri şişlikten kapanıyordu ve halı, genç kadının yanağının derisini sıyırmıştı. “Yüzüm. Fazlası değil.”

“Onu yüz kez öldürsem bile bunu yine yapmak isterdim.”

Kestrel, Düzenbaz'ın halıyı kanla ıslatan yığılmış cesedine baktı. “Birisini temizlese iyi eder. Ben yapmayacağım. Senin kölen değilim.”

Arin sessizce, “Gerçekten değilsin,” dedi.

“Bana bütün anahtar takımını verersen sana inanabilirim.”

Arin’in dudaklarının kenarı kıpırdandı. “Ah, ama o zaman zekâma hiç saygın kalır mıydı?”

Gece çöktüğünde Kestrel bahçe kapısını denedi. Arin’in bahçesi de Kestrel’inki kadar çıplaktı, duvarlar onunki kadar pürüzsüzdü. Cam odası karanlıktı fakat oradan süütün geri kalanına giden koridor, parlayan bir tünel gibiydi.

Aydınlatılmış oda sıralarının arasında bir yerde, uzun bir gölge kıpırdadı.

Arin uyanıktı.

Kestrel sessizce kendi bahçesine döndü ve kapıyı kilitledi.

Daha önce –sonrasında– onu saran titreme geri döndü. Bu sefer içinde bir yerdeydi. Bahçeye kaçma düşüncesiyle çıkmış olsa da Arin’in gölgesini gördüğünde aslında onun arkadaşlığı için geldiğini biliyordu.

Yalnız olmaya dayanamıyordu.

Kestrel volta atmaya başladı, çakıltaşları ayaklarının altında dağılıyordu.

Hareket etmeye devam ederse belki Düzenbaz’ın ağırlığını unutabilirdi. Kendi sıcak, acıyan yüzünü. Yapabileceği hiçbir şeyin olmadığını anladığı anı.

Bunu Arin yapmıştı. Ardından cesedi omuzlamış ve taşıyarak götürmüştü. Kanlı halıyı katlamış ve onu da götürmüştü. Menteşelerinden ayrılmış bir halde asılı duran kapıyı da muhtemelen onarırdı.

Ama Kestrel ona gitmesini söylemişti. O da gitmişti.

Arin, Kestrel’in babasının hayranlık duyduğu türden bir insana dönüşüyordu. Amansız. Bir karar verip, onu dümdüz

uygulayıp arkasına bakmayan birine. Kestrel, Arin'in genç kadının bir gölgesine dönüşmeye başladığını hissediyordu... veya Kestrel'in olması gereken kişinin gölgesi.

General Trajan'ın kızı bu durumda olmazdı.

Korkmazdı.

Ayakları taşları ezdi.

Sonra bir şey duydu ve durdu.

İlk nota soğuk karanlığa açıldığında, Kestrel bunun ne olduğunu anlamadı. Saf, yavaş, çınlayan bir güzelliğin sesi. Kestrel bekledi ve ses yine geldi.

Şarkı.

Bir ağacın özsuyu, odunun üzerindeki altın renkli boncuklar gibi fişkırdı. Sonra zengin bir ses değişimi oldu. Ses aralığını sınavan bir şarkıcı.

Gevşiyordu. Arin'in sesi bahçe duvarının ardından yükseldi. Sanki Kestrel'in korkusu içine aktı. Müziğin sözsüz sıcaklığı tanıdık bir şekil aldı.

Bir ninni. Enai bunu uzun zaman önce Kestrel'e söylemişti ve şimdi de Arin ona söylüyordu.

Belki Kestrel'i kendi bahçesinde görmüş veya huzursuz yürüyüşünü duymuştu. Kestrel hem onun tesellisine hem de aralarındaki taş duvara ihtiyacı olduğunu Arin'in nereden bildiğini bilmiyordu. Ancak şarkı bittiğinde ve gece, kendisi de bir çeşit müzik olan sessizlikle yankılandığında, Kestrel artık korkmuyordu.

Ve Arin'e inanıyordu. Ona şimdiye kadar söylediği her şeye inanıyordu.

Duvarın öteki tarafında, Kestrel ihtiyaç duyduğu sürece orada kalacağını söyleyen sessizliğine inanıyordu.

Kestrel içeri girdiğinde, Arin'in şarkısını da beraberinde götürdü.

Bu, yolunu aydınlatan ve uyurken nöbet tutan bir mumdu.

Arin uyandı. Nefesi hâlâ müzikle doluymuş gibi geliyordu.

Sonra arkadaşını öldürdüğünü ve Herranilerin artık bir liderlerinin olmadığını hatırladı. İçinde bir pişmanlık aradı. Ancak zerresini bulamadı. Yalnızca kendi hırpalanmış öfkesinin soğuk yankısı vardı.

Kalktı ve yüzüne su çarpıp saçlarına sürdü. Aynadaki yüz tam olarak kendisinininki gibi görünmüyordu.

Arin özenle giyindi ve dünyanın nasıl görüldüğünü görmeye gitti.

Genç adam, süitinin ötesindeki koridorlarda bir kısmı Irex'in hizmetçiliğini yapmış bir kısmı da kendi anne babasının zamanında bu evde çalışmış olan insanların ona attığı temkinli bakışları yakaladı. Hayatlarını kaldığı yerden devam ettirmişlerdi. Arin rahatsız bir şekilde eski görevlerini yerine getirmelerine gerek olmadığını söylediğinde, ona savaşmaktansa temizlik ve yemek yapmayı tercih ettiklerini söylemişlerdi. Ödeme daha sonra yapılabilirdi.

Arin'in evinde başka Herraniler de yaşıyordu, bunlar hızla askere dönüşmeye başlayan isyancı savaşçılardı. Onlar da Arin'in geçişini izlediler fakat dün evin içinde taşıdığı ve açık araziye gömdüğü cesetle ilgili hiçbir şey söylemediler.

Soruların olmaması Arin'in sınırlarını geriyordu.

Açık kütüphane kapısının yanından geçti, sonra durdu ve döndü. Kestrel'i daha iyi görebilmek için kapıyı daha fazla açtı.

Şöminede bir ateş yanıyordu. Oda sıcaktı ve Kestrel sanki burası kendi eviymiş gibi raflara göz atıyordu ki Arin de öyle olmasını istiyordu. Kestrel sırtı ona dönük bir şekilde sırasından bir kitabı çekti, bir parmağı kitabın sırtının üzerindeydi.

Kestrel, Arin'in varlığını hissetmişe benziyordu. Kitabı yerine itip döndü. Yanağındaki yara kabuk tutmuştu. Moraran gözü tamamen kapanmıştı. Diğer göz, Arin'i inceledi, badem şeklinde ve kehribar rengiydi, mükemmel görünüyordu. Kestrel, Arin'i beklediğinden fazla afallatmıştı.

"İnsanlara Düzenbaz'ı neden öldürdüğünü söyleme," dedi Kestrel. "Kimsenin gözünde değerin artmaz."

"Benim hakkımda ne düşündükleri umurumda değil. Ne olduğunu bilmeleri lazım."

"Bu senin hikâyen değil ki anlataşın."

Ateşte kömürleşmiş bir kütük kaydı. Yüksek sesle çatırdayıp incelmişti. "Haklısın," dedi Arin yavaşça, "ama bu konuda yalan söyleyemem."

"Öyleyse hiçbir şey söyleme."

"Sorgulanacağım. Yeni liderimiz tarafından sorumlu tutulacağım, gerçi Düzenbaz'ın yerine kimin geçeceğinden emin değilim..."

"Sen. Besbelli."

Arin'başını iki yana salladı.

Kestrel bir omzunu kaldırıp silkti. Tekrar kitaplara döndü.

"Kestrel, buraya politika konuşmaya gelmedim."

Kestrel'in eli hafifçe titredi, ardından bunu saklamak için hızla kitap başlıklarının üzerinde sürüklendi.

Arin dün gecenin aralarında ne kadar çok şeyi değiştirdiğini ya da ne şekilde değiştirdiğini bilmiyordu. "Üzgünüm," dedi.

“Düzenbaz sana karşı asla bir tehdit olmamalıydı. Sen bu evde bile olmamalıydın. Bu durumdasın çünkü seni bu duruma ben soktum. *İşte*. Lütfen beni affet.”

Kestrel’in parmakları durdu; ince, güçlü ve hareketsizdiler. Arın onun eline uzanmaya cüret etti ve Kestrel elini çekmedi.

Kestrel haklı çıkmıştı. Herraniler çabucak Arin'i yeni liderleri olarak benimsemişlerdi. Bunun sebebi ya ona her daim hayranlık beslemeleri ya da Düzenbaz'ın yabaniliğe olan doğal yeteneğini sevmelerine rağmen, Arin'in onu öldürmesiyle Düzenbaz'dan daha iyi bir canavar olduğunu kanıtladığını düşünmeleri idi.

Arin kesinlikle daha iyi bir strateji uzmanıydı. Süvari taburları çiftlikleri ele geçirmek üzere gönderilirken, bütün bir yarımada şeridi Herranilerin kontrolünün altına girmeye başlamıştı. Yiyecek ve su depolanmıştı, bir senelik kuşatmaya yeterdi ya da Kestrel evin girişindeki bekçilerden öyle duymuştu.

"Bir kuşatmaya karşı nasıl başarılı olmayı ümit edebilirsiniz?" diye sordu Kestrel, Arin'e, evde olduğu ve kırsal kesimlerde bir saldırıya öncülük etmediği nadir zamanlardan birinde. Kestrel'in yemek için bir bıçak almasına izin verilmediği yemek odasının masasında oturuyorlardı.

Geceleri Kestrel, Arin'in söylediği şarkının hatırasının üzerine titriyordu. Ancak gündüzleri, temel gerçekleri yok sayamazdı.

Kayıp bıçak. Arin'in evinin her kolay çıkışının, hatta giriş katı pencerelerinin bile korunması gerekiyordu. Yanlarından geçerken nöbetçiler onu temkinli bir şekilde süzüyordu. Kestrel'in elinde, ayrıcalıklı bir evde göz hapsinde tutulduğunu kanıtlamaktan başka pek bir işe yaramayan iki anahtarı vardı.

Özgürlüğünü birer anahtarlarla mı kazanacaktı?

Ya babası imparatorluk ordusuyla birlikte döndüğü –kaçınılmaz olarak dönecekti– zaman ne olacaktı? Kestrel hainlik etmeyi ve yaklaşan savaşta Herranilere rehberlik etmeyi düşünmeye çalıştı. Ama hayal edemedi. Arin'in gayesinin haklı olması ve Kestrel'in artık kendine bunu görme izni vermesi önemli değildi. Kendi babasıyla savaşamazdı.

“Bir süre kuşatmaya dayanabiliriz,” dedi Arin. “Şehir duvarları güçlü. Valoryalılar tarafından inşa edildiler.”

“Bu da onu nasıl yıkacağımızı bileceğimiz anlamına gelir.”

Arin bardağını çevirip berrak suyun dönüşünü izledi. “Bahse girmek ister misin? Kibritlerim var. Onlardan çok iyi bahis olduğunu duydum.”

“Akrep ve Yılan oynamıyoruz.”

“Ama oynuyor olsaydık ve ben bahsi senin kaybetmeye dayanamayacağın noktaya yükseltseydim ne yapardın? Belki oyundan vazgeçerdin. Herran'ın imparatorluğa karşı tek kazanma umudu, tekrar alınması çok zahmetli hale gelmesi. Valoryalılar Doğu'yla savaşmayı tercih ederken onları sonu gelmez bir kuşatmaya saptamak. Onları, para ve canları harcayarak parça parça tekrar kırsal bölgeleri fethetmeye zorlamak. Bir gün imparatorluk bizim buna değmeyeceğimize karar verecek.”

Kestrel başını iki yana salladı. “Herran buna her zaman değecek.”

Arin ona baktı, elleri masanın üzerinde duruyordu. Onun da bir bıçağı yoktu. Kestrel bunun kendisine bir bıçak verilecek kadar güvenilirmediğini daha az belli etmek için olduğunu biliyordu. Halbuki daha çok belli ediyordu.

“Bir düğmen eksik,” dedi Arin birden.

“Ne?”

Arin masanın karşısından uzandı ve Kestrel’in bileğindeki kumaşa, açılmış bir dikiş yerine dokundu. Parmağının ucu yıpranmış bir ipe değdi.

Kestrel canının sıkkın olduğunu unuttu. Bıçakları düşün-düğünü hatırladı, şimdiyse düğmelerden bahsediyorlardı ama birinin diğeriyle ne ilgisi olduğunu bilmiyordu.

“Niye dikmiyorsun?” dedi Arin.

Kestrel kendini toparladı. “Bu aptalca bir soru.”

“Kestrel, nasıl düğme dikileceğini bilmiyor musun?”

Kestrel cevap vermeyi reddetti.

“Burada bekle,” dedi Arin.

Arin bir dikiş seti ve düğmeyle geri döndü. Bir iğneye iplik geçirdi, dişlerinin arasında tuttu ve Kestrel’in bileğini iki elinin arasına aldı.

Kestrel’in kanı şaraba döndü.

“Böyle yaparsın,” dedi Arin.

İğneyi ağzından aldı ve kumaşı deldi.

“Böyle ateş yakarsın.”

“Böyle çay yaparsın.”

Gün içinde ara ara buraya serpiştirilen küçük dersler. Onlar sayesinde Kestrel, Arin’in yaptığı şeyi nasıl öğrendiğinin sessiz tarihini sezdi. Arin’i görmediği uzun zamanlarda bunu düşündü.

Arin’in onun koluna düğmeyi sıkıca dikmesinin üzerinden günler geçmişti. Sonra kütüphanedeki şöminede bir çırayı tu-

tuşturmasının üzerinden boş bir hafta, sonra Kestrel'in ellerinin arasına kusursuz bir şekilde demlenmiş bir fincan çay koymasının üzerinden daha uzun bir süre geçmişti. Arin gitmişti. Sarsine onun savaştığını söylemişti. Nerede olduğunu söylemiyordu.

Kestrel –sınırlı da olsa– yeni kazandığı özgürlüğüyle, insanların çalıştığı ek binalar arasında sık sık dolanıyordu. Bazı kapılar ona yasaktı. Mutfaklar da öyle. Daha önce, Düzenbaz'la çeşmenin yanındaki o korkunç günde bu yerler ona yasaklı değildi fakat artık herkes Kestrel'in evde gezinebildiğini bildiği için şimdi öylelerdi. Mutfaklarda çok fazla bıçak vardı. Çok fazla ateş.

Ancak kütüphanede ve Kestrel'in süitinde düzenli olarak ateş yakılıyordu ve Kestrel artık bir ateşi her yerde nasıl yakacağını biliyordu. Niye evi ateşe verip kargaşa sırasında kaçmayı umut etmesindi ki?

Bir gün oturma odasındaki perdelerin saçaklarını inceledi ve çırayı kıymık batmasına neden olacak kadar sıkıca kavradı. Ardından elleri gevşedi. Bir yangın çok tehlikeli olurdu. Kestrel'i öldürebilirdi. Kendine, küçük tahta çubukları şömineye geri götürüp yeniden çıra kutusuna bırakmasının nedeninin bu olduğunu söyledi. Arin'in ailesinin evini yok etme düşüncesine dayanmadığı için değildi. Bir yangın burada yaşayan Herranileri de öldürebileceği için değildi.

Buradan kaçıp imparatorluk ordusunu şehre çağırırsa bu, evdeki herkese ve Arin'e ölüm getirmekle aynı şey değil miydi?

Kestrel, Arin aptallık edip son derece tehlikeli olduğu bariz olan ateş yakmayı ona öğrettiği için çok kızgındı. Aynı zamanda da Kestrel, Arin'in ölümü hakkındaki düşüncelerinin ona yaptırdıklarına öfkeliydi.

Kestrel çıra kutusunun ve düşüncelerinin ani kederinin kapağını çarparak kapattı. Kendi odalarından çıktı.

Hizmetlilerin ikâmet ettiği bölümü gezdi: Evin arkasında, birbirinin aynı kireç beyazı kapıların olduğu, yakın konumlandırılmış odalardan oluşan bir koridor vardı. Bugün Herraniler onları boşaltıyordu. Yanından çerçevesiz tuvaler geçti. Kestrel bir kadının büyük, parıl parıl bir gaz lambasını bir çocuk gibi kalçasında durması için kollarında yer değiştirmesini seyretti.

Bütün sömürgeci aileler gibi Irex'in ailesi de hizmetlilerin odalarını depoya çevirmişti ve kölelerini yerleştirmek için ek bir bina inşa ettirmişti. Mahremiyet, kölelerin hak etmediği bir lükstü ya da çoğu Valoryalı öyle düşünmüştü... bu da felaketlerine yol açtı çünkü kölelerini müşterek bir alanda uyuyup yemek yemeye zorlamak, fetihçilerine karşı komplo kurmalarına yardımcı olmuştu. İnsanların nasıl kendi tuzaklarını kurduğu, Kestrel'i hayrete düşürüyordu.

İlkiş gecesinde, at arabasındaki o öpücüğü anımsadı. Bütün varlığının onun için nasıl yalvardığını.

O da kendi tuzağını hazırlamıştı.

Kestrel yoluna devam etti. Merdivenlerden aşağıya, çalışma odasına doğru gitti. Alt kat, baştan başa mutfakların sürekli yanan ateşleriyle sıcaktı. Kileri geçti. Çarşaf yelkenlerinin asılı olduğu çamaşırhaneyi. Kazanların demlikler ve buhar çıkaran suyla dolu olduğu ve bomboş, bakır kaplamalı lavaboların porselen yemek takımlarının yıkanmasını beklediği bulaşıkhanede, insanların meşgul olduğunu gördü.

Bulaşıkhanenin yanından geçti, ardından buz gibi bir meltemin ayak bileklerinin etrafına dolandığını hissederek duraksadı. Cereyan. Bunun anlamı, yakınlarda bir yerde, dışarıya açılan bir kapının olmasıydı.

Bu, Kestrel'in buradan ayrılma şansı mıydı?

Bu şansı kullanabilir miydi?

Kullanır mıydı?

Soğuk hava akımını takip etti. Akım onu, kapısı aralık olan kuru gıda kilerine götürdü. İçeriye tahıl çuvalları yığılmıştı.

Fakat cereyanın kaynağı bu değildi. Kestrel boş koridorda ilerlemeye devam etti. Sonunda zemini, açık renk, ışıktan bir bıçak kesiyordu. Soğuk içeri doluyordu.

Mutfak avlusuna giden kapı açıktı. Koridorda birkaç kar tanesi uçuşup gözden kayboluyordu.

Belki *şimdi*. Kaçacağı an belki de *şimdiydi*.

Kestrel bir adım daha attı. Kalp atışları, boğazında titredi.

Ardından kapı menteşelerinden vızıldayarak ardına kadar açıldı, koridora ışık doldu ve Arin içeri girdi.

Kestrel nefesinin kesilmemesi için kendini tuttu. Arin de onu gördüğüne şaşırılmıştı. Birden omzundaki tahıl çuvalının ağırlığının altında dikleşti. Bir düşünce kadar hızlı bir şekilde, gözlerini iyice açarak kapıya gitti. Çuvalı yere koydu ve arkasındaki kapıyı kilitledi.

“Dönmüşsün,” dedi Kestrel.

“Tekrar gidiyorum.”

“Ele geçirilen bir malikâneden daha çok tahıl çalmaya mı?”

Arin’in gülümseyişi tam anlamıyla muzipti. “İsyankârların da yemek yemesi lazım.”

“Ve şu savaşları ile hırsızlıkların sırasında benim atımı kullandığını zannediyorum.”

“İyi bir gayeyi desteklemekten dolayı mutluluk duyuyor.”

Kestrel somurttu ve çalışma odalarının arasından yoluna devam etmek için dönecekken Arin, “Onu görmek ister misin? Cirit’i?” diye sordu.

Kestrel kıpırdamadan durdu.

“Seni özlüyor,” dedi Arin.

Kestrel, “Evet,” dedi. Arin kilere son tahıl yükünü de istifleyip Kestrel’e ceketini verdikten sonra, dışarıya, mutfak avlusuna çıktılar ve açık arazi ile ahıra ulaşmak için avlunun kaldırım taşlarından geçtiler.

Ahırın içi sıcaktı. Saman, deri, otlı gübre ve her nasılsa, sanki kış için burada depolanmış gibi güneş ışığı kokuyordu. Irex’in atları bakımlı güzelliklerdi. Enerjiklerdi. Kestrel ile Arin içeri girdiklerinde birkaç tanesi kendi bölmelerinin içinde ayaklarını yere vurdu, başka bir tanesi başını salladı. Ancak Kestrel’in gözü yalnızca bir tanesini görüyordu.

Doğruca onun bölmesine gitti. Cirit ondan çok daha uzundu ama Kestrel’in omzunu itmek, yukarı kaldırılmış ellerine şiddetle solumak ve saçlarının uçlarına dudaklarıyla dokunmak için başını eğdi. Kestrel’in boğazı tıkanı.

Kestrel yalnız kalmıştı. Yalnızlığın bu kadar can yakmaması gerektiğini düşündü; *diğer* şeyler varken yakmamalıydı. Ama işte burada bir dost vardı. Cirit’in kadife gibi burnunda bir elini gezdirmek, ona ne kadar az dostunun olduğunu anımsattı.

Arin geride duruyordu ama şimdi yaklaştı. “Üzgünüm,” dedi, “ama onu yolculuk için hazırlamalıyım. Gün ışığı kayboluyor. Gitmem gerekiyor.”

“Tabii gerekiyor,” dedi Kestrel ve kendi sesinin boğukluğunu duymaktan dehşete düştü. Arin’in kendisine baktığını hissetti. Bakışlarındaki soruyu, Kestrel’in ağlamak üzere olduğunu gördüğünü fark etti ve bu onu yaraladı; yalnızlıktan daha fazla yaraladı çünkü bu, Kestrel’in yalnızlığının Arin için olduğunu, ondan küçük bir ders daha öğrebilmek için genç kadını evin içinde amaçsızca gezinmeye ittiğini anlamasını sağlamıştı.

“Kalabilirim,” dedi Arin. “Yarın gidebilirim.”

“Hayır. Şimdi gitmeni istiyorum.”

“Öyle mi?”

“Evet.”

“Ah, ama *benim* ne istediğim ne olacak?”

Arin’in sesindeki yumuşaklık, Kestrel’in gözlerini kaldırmasına neden oldu. Cirit’in dikkati Arin’e yönelmiş olmasaydı ona –nasıl vereceğinden emin olmasa da– cevap verirdi. Damızlık at burnunu sanki dünyada en çok sevdiği insanmış gibi Arin’e sürtmeye başladı. Kestrel bir kıskançlık sızısı hissetti. Ardından kıskançlık, yalnızlık ve istek düşüncelerini aklından derhal çıkaran ve onu sadece kızdıran bir şey gördü. Cirit, Arin’in üzerindeki belli bir noktayı dişlemeye çalışıyor, tam da belli bir şeyi taşıyabilecek boyuttaki bir cebini kokluyordu.

“Kış elması,” dedi Kestrel. “Arin, atıma rüşvet veriyorsun!”

“Ben mi? Hayır.”

“Vermişsin! Seni bu kadar sevmesine şaşmamalı.”

“Bunun yakışıklılığım ve kalbe hitap eden görgümden kaynaklanmadığına emin misin?” Bunu tatlı bir şekilde söylemişti; tam olarak iğneleyici değildi ancak yine de Kestrel’e, Arin’in bunlardan herhangi birine sahip olduğundan kuşku duyduğunu anlatan bir sesle söylemişti.

Ama Arin *gerçekten de* hoş a giden biriydi. Kestrel’in hoşuna gidiyordu. Ve Kestrel, onun güzelliğini asla unutamazdı. Bunu fazlasıyla iyi öğrenmişti.

Kestrel’in yüzü kızardı. “Bu adil değil,” dedi.

Arin, Kestrel’in teninin değişen rengini inceledi. Dudakları kıvrıldı. Ve her ne kadar Kestrel sırf orada dikilip *kalbe hitap eden* kelimelerini kullanmakla Kestrel’in üzerinde nasıl bir etkiye sahip olduğuna anlam verebildiğinden emin olmasa da, Arin’in bir üstünlüğü olduğunda bunu daima bildiğini biliyordu.

Arin üsteledi. “Babanın savaş teorisi, karşı tarafın sevgisini tatlı ikram ederek kazanmayı kapsamıyor mu? Hayır mı? Sanırım gözden kaçırılmış. Merak ediyorum... *sana* rüşvet verebilir miyim?”

Kestrel’in parmakları kıvrılıp yumruk oldu. Muhtemelen öfke gibi görünüyordu. Değildi. Tehlikeli olacak derecede baştan çıkarılmış birinin içgüdüsel hareketiydi.

“Ellerini aç, Küçük Yumruk,” dedi Arin. “Gözlerini aç. Sana olan sevgisini çalmadım. Bak.” Sohbetleri sırasında Cirit’in boş cepten dolayı hayal kırıklığına uğramış bir vaziyette Arin’den uzaklaştığı doğrudur. At burnunu Kestrel’in omzuna sürüyordu. “Gördün mü?” dedi Arin. “Kolay lokmayla sahibesinin arasındaki farkı biliyor.”

Arin *hakikaten de* kolay lokmaydı. Kestrel’i ahıra getirme teklifinde bulunmuştu ve işte sonuç buydu: Kestrel durduğu yerden açık araç gereç odasını, nasıl düzenlendiğini ve Cirit’e çabucak eyer vurması için ihtiyacı olan her şeyi görebiliyordu. Kaçtığında hız önemli olacaktı. Ve kaçacaktı, *kaçmalıydı*, bu sadece evden doğru zamanda, doğru şekilde çıkma meselesiydi. Cirit, limana ve bir tekneye ulaşmanın en hızlı yolu olurdu.

Arin ile Kestrel ahırdan ayrıldıklarında kar durmuştu ve her şey billur gibiydi. Kestrel havanın daha fazla mı soğuduğundan yoksa sadece öyle gibi mi geldiğinden emin değildi. Arin’in ceketinin içinde titredi. Ceket, Arin gibi kokuyordu. Karanlık, yaz toprağı gibi. Ceketini geri vermekten mutluluk duyardı. Onu buradan götürecek görev her ne idiyse, ona hazırlanırken ceketini üzerine geçirini izlemekten. Arin onun aklını bulandırıyordu.

Soğuk havayı içine çekti ve kendisinin de o nefes gibi olmasını diledi... acımasız, buz gibi bir saflık.

Kestrel'in bocaladığını, bazen gözde bir tutuklu olarak kalmayı istemeye ne kadar yaklaştığını bilse Kestrel'in babası ne düşünürdü? Onu evlatlıktan reddederdi herhalde. Onun çocuğu teslim olmayı asla seçmezdi.

Kestrel koruma eşliğinde Jess'i görmeye gitti.

Kızın yüzü griydi fakat oturup kendi başına yemek yiyebiliyordu. "Annemle babam hakkında bir şey duydun mu?" diye sordu Jess.

Kestrel başını iki yana salladı. Birkaç –sivil, sosyetik– Valoryalı, kış mevsimi için kaldıkları başkentten beklenmedik şekilde erken dönmüşlerdi. Dağ geçidinde durdurulup hapsedilmişlerdi. Jess'in ailesi onların arasında yoktu.

"Ya Ronan?"

"Onu görme iznim yok," dedi Kestrel.

"*Beni* görme iznin var."

Kestrel, Arin'in tek kelimelik notunu hatırladı. Dikkatlice, "Sanırım Arin seni bir tehdit olarak görmüyor," dedi.

"Keşke öyle olsaydım," diye homurdandı Jess ve suskunlaştı. Yüzü kendi içine çökmüş gibi göründü. Jess'in –*Jess'in*– bu kadar solmuş görünebilmesi, Kestrel için inanılmazdı.

"Uyuyor musun?" diye sordu Kestrel.

"Çok fazla kâbus..."

Kestrel de kâbus görüyordu. Ensesinde Düzenbaz'ın eliyle başlayıp karanlıkta nefessiz kalarak uyanması, kendine adamın ölü olduğunu hatırlatmasıyla bitiyorlardı. Irex'in bebeğini, gözleri Kestrel'e dikilmiş bir halde görüyordu ve bebek bazen onunla bir yetişkin gibi konuşuyordu. Kestrel'i, kendisini öksüz yapmakla suçluyordu. Arin'e karşı kör olmasının Kestrel'in suçu olduğunu söylüyordu. *Ona güvenemezsin*, diyordu bebek.

“Rüyalarını unut,” dedi Kestrel, Jess’e, kendi nasihatini kendisi dinleyemese bile. “Seni neşelendirecek bir şeyim var.” Arkadaşına kalıplanmış kat kat elbiseler verdi. Bir zamanlar Kestrel’in giysileri Jess’e çok dar gelirdi. Şimdiyse muhtemelen üzerinden düşerlerdi. Kestrel bunu düşünüyordu. Hapisteki Ronan’ı, Benix’i, Kaptan Wensan’ı ve bebeği düşünüyordu.

“Bunlara nasıl sahip oluyorsun?” Jess bir elini ipeğin üzerinde gezdirdi. “Boş ver. Biliyorum. Arın.” Ağzı sanki yeniden zehri içiyormuş gibi büküldü. “Kestrel, bana söylediklerinin doğru olmadığını, gerçekten *onun* olmadığını, *onların* tarafında olmadığını söyle.”

“Doğru değil.”

Jess kimsenin kulak misafiri olmadığından emin olmak için bir göz atıp öne eğildi ve fısıldadı: “Onlara bunu ödeteceğine söz ver.”

Bu, Kestrel’in Jess’in söylemesini umduğu şeydi. Bu yüzden gelmişti. Ölüme çok yaklaşmış olan arkadaşının gözlerinin içine baktı.

“Ödeteceğim,” dedi Kestrel.

Fakat eve döndüğünde Sarsine’in yüzünde bir gülümseme vardı. “Salona git,” dedi.

Kestrel’in piyanosu. Yüzeyi ıslak mürekkep gibi parlıyordu. Kestrel’in içini bir duygu kapladı ancak buna bir isim koymak istemiyordu. Sadece Arın ona zaten az çok kendisinin aldığı bir şeyi geri vermiş olduğu için bunu hissetmesi doğru değildi.

Kestrel piyano çalmamalıydı. O tanıdık kadife koltuğa oturmamalı ya da bir piyanoyu şehrin bir tarafından diğerine götürmenin büyük başarı olduğunu düşünmemeliydi. Bu, insanlar demektir. Halat makaraları. Arabayı çekmek için zorlanan

atlar. Arin'in nasıl zaman bulduğunu ve Kestrel'in piyanosunu buraya getirmek için halkının iyi niyet göstermesini nasıl istediğini merak etmemeliydi.

Soğuk tuşlara dokunmamalı ya da sessizlikle ses arasındaki leziz gerilimi hissetmemeliydi.

Arin'in kim bilir ne zamandır şarkı söylemeyi reddettiğini hatırladı.

Kestrel'in o tür bir gücü yoktu.

Oturdu ve çaldı.

Sonuçta hangi odaların savaştan önce Arin'in olduğunu tahmin etmek zor değildi. Sessiz ve tozluydular. Bütün çocuk mobilyaları kaldırılmıştı ve süit oldukça sıradandı, pencerelerinde koyu mor perdeler asılıydı. Son on yıldır daha az önemli ziyaretçilere bir misafir süiti olarak hizmet vermiş gibi görünüyordu. Tek olağandışı özellikleri, dış kapısının evin kalanındakilerden farklı, daha açık bir ahşaptan yapılmış olması... ve oturma odasının duvarlarına asılı çalgıların olmasıydı.

Süsleme. Belki de Irex'in ailesi çocuk boyunda çalgıları ilginç bulmuştu. Ahşap bir flüt, şömine rafının üzerinde hafif bir eğimle duruyordu. Uzaktaki duvarda, bir yetişkin kemanının yarısı boyunda olan sonuncusuna kadar gittikçe büyüyen, bir sıra küçük keman vardı.

Kestrel buraya sık sık geliyordu. Bir gün, Sarsine'den Arin'in eve döndüğünü öğrendiğinde fakat onu henüz görmemişken, süite gitti. Arin'in kemanlarından birine dokunup en büyük çalgının en tiz telini çalmak için gizlice uzandı. Ses mayhoştu. Keman harap olmuştu; hepsinin mahvolduğuna hiç şüphe yoktu. Bir çalgı on sene boyunca bağlı ve kılıfsız bırakıldığında olan şey de buydu.

Dış odalardan birinin bir yerinde döşemenin tahtası gıcırdadı.

Arin. Odaya girdi ve Kestrel onu beklediğini fark etti. Eğer birisinin bunu fark edip Arin'e onu burada bulmasını söyleyeceğini umut etmiyorduyorsa neden buraya bu kadar sık, neredeyse her gün geliyordu? Fakat Arin'in eski odalarında onunla birlikte olmak istediğini itiraf etmiş olsa da böyle olacağını hayal etmemiştir.

Onun eşyalarına dokunurken yakalanarak.

Kestrel'in bakışları yere çevrildi. "Üzgünüm," diye mırıldandı.

"Sorun değil," dedi Arin. "Benim için fark etmez." Kemani çivilerinden kaldırdı ve Kestrel'in ellerine bıraktı. Hafifti ama Kestrel'in kolları, kemanın boşluğu korkunç derecede ağırmış gibi aşağı indi.

Kestrel boğazını temizledi. "Hâlâ çalışıyor musun?"

Arin başını iki yana salladı. "Nasıl çalınacağını büyük ölçüde unuttum. Zaten bu konuda iyi değildim. Şarkı söylemeyi seviyordum. Savaştan önce erkek çocuklarda sıkça olduğu gibi benim de bu yeteneğimin beni terk edeceğinden korkardım. Büyürüz, değişiriz, sesimiz çatlar. Bilirsin, dokuz yaşındayken ne kadar iyi şarkı söylediğinin bir önemi yoktur. Bir erkek çocuğuyken yoktur. Değişim başladığında sadece en iyi şekilde sonuçlanmasını umut etmek zorundasındır... sesinin tekrar sevebileceğin bir şekilde oturmasını. Benim sesim istiladan iki sene sonra çatladı. Tanrılar adına, nasıl da ciyaklıyordum. Ve sesim nihayet oturduğunda, zalim bir şakaya benziyordu. Fazlasıyla iyiydi. Onunla ne yapacağımı hemen hemen hiç bilmiyordum. Bu yeteneğe sahip olduğum için çok minnettardım... ve bu kadar az bir anlamı olduğu için de çok kızgındım. Şimdiyse..." Mütevazı bir hareketle omuzlarını silkti. "Eh, paslandığımı biliyorum."

“Hayır,” dedi Kestrel. “Paslanmadın. Sesin çok güzel.”

Ardından çöken sessizlik yumuşaktı.

Kestrel’in parmakları kemanın üzerinde kıvrıldı. Arin’e bir şey sormak istedi ama bunu yapmaya dayanamadı, istilanın olduğu gece ona ne olduğunu anlamadığını söyleyemedi. Akla yatkın değildi. Ailesinin ölümü, Kestrel’in babasının “kaynak israfı” diyeceği bir şeydi. Valorya kuvvetlerinin Herrani ordusuna karşı hiç acınması olmamıştı ancak sivil kayıpları en aza indirmek için uğraşmışlardı. Ölü bir bedeni çalıştıramazdın.

“Sorun nedir, Kestrel?”

Kestrel başını iki yana salladı. Kemanı tekrar duvara yerleştirdi.

“Sor bana.”

Vali’nin konağının dışında durup Arin’in öyküsünü dinlemeyi reddettiğini hatırladı ve yine utandı.

“Bana her şeyi sorabilirsin,” dedi Arin.

Her soru yanlışmış gibi görünüyordu. Sonunda Kestrel, “İstiladan nasıl sağ kurtuldun?” dedi.

Arin başta konuşmadı. Ardından, “Annemle babam ve kız kardeşim savaştı. Ben savaşmadım,” dedi.

Kelimeler faydasızdı, acınacak derecede faydasız; hatta Arin’in kederini izah edemedikleri ve Kestrel’in halkının Arin’inkinin harabeleri üzerinde yaşamasını mazur gösteremeyecekleri için suçluydular. Ama yine de Kestrel yeniden, “Üzgünüm,” dedi.

“Bu senin hatan değil.”

Öyleymiş gibi geliyordu.

Arin eski sütünden dışarıya yolu gösterdi. Son odaya, karşılama odasına geldiklerinde, Arin en dıştaki kapının önünde duraksadı. Bu çok küçük bir tereddüttü, bir saniyeden daha uzun değildi. Ancak bu zaman kesitinde Kestrel, son kapının ağacının diğerlerinden daha açık renkli olduğunu anladı.

Daha yeniydi.

Kestrel, Arin'in yıpranmış elini, onun sert, sıcak dokunuşunu eline aldı, tırnakları hâlâ demircinin kömür ateşinden kaynaklanan karbonla çevriliydi. Derisi soyulmuş gibi görünüyordu: Temizlemek için ovulmuş, sık sık ovulmuştu. Ancak kara kirler çok fazla içine işlemişti.

Kestrel parmaklarını onunkilere geçirdi. Kestrel ile Arin koridordan ve Kestrel'in insanların on yıl önce kırıdıkları eski kapısının hayaletinin içinden geçti.

Bundan sonra Kestrel onu aradı. Arin'in ona verdiği dersleri bahane olarak kullandı. Daha fazlasını istediğini söyledi. Çizmelerin nasıl karartılacağı gibi önemsiz birkaç beceri edindi.

Arin'i bulmak kolaydı. Kırsal bölgelerdeki baskınlar devam ediyor olsa da, hücumlara liderlik etmeleri için gittikçe teğmenlere daha fazla bel bağlıyordu. Evde daha çok zaman geçiriyordu.

"Ne yaptığını sandığını bilmiyorum," dedi Sarsine.

"Kumandası altındaki subaylara değerlerini kanıtlamaları için şans veriyor," dedi Kestrel. "Onlara olan güvenini gösteriyor ve kendi özgüvenlerini geliştirmelerine izin veriyor. Bu sağlam bir askeri stratejidir."

Sarsine ona sertçe baktı.

"Yetkiyi aktarıyor," dedi Kestrel.

"*Kaytarıyor. Ve ne için olduğunu senin bildiğinden eminim.*"

Bu, Kestrel'in içinde parlak bir zevk kibriti yaktı.

Bir kibrit gibi de hızla söndü. Jess'e, Herrani'ye ödeteceğine dair verdiği sözü anımsadı.

Ama bunu düşünmek istemiyordu.

Aklına Arin'e piyanosunu buraya getirdiği için hiç teşekkür etmediği geldi. Arin'i kütüphanede buldu ve buraya söylemeye geldiği şeyi söyleme niyetindeydi ancak Arin'in ateşin yanında, bir kütük diğerinin üzerine düştüğünde yükselen bir kıvılcım yağmuruyla aydınlatılmış bir halde bir haritayı incelediğini gördüğünde, sözünü tam da o sözü unutmayı arzuladığı için hatırladı.

Hiçbir şeyle ilgisi olmayan bir şeyler yumurtladı. "Ballı yarımaya yapmayı biliyor musun?"

"Ballı?.." Arin haritayı indirdi. "Kestrel, seni hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum ama ben hiç aşçı olmadım."

"Çayın nasıl yapılacağını biliyorsun."

Arin güldü. "Su kaynatmanın herkesin yetenekleri dahilinde olduğunun *farkındasın*, değil mi?"

"Ah." Kestrel kendini aptal gibi hissederek ayrılmak üzere harekete geçti. Zaten ona böylesine saçma soruları sorduran şey neydi ki?

"Evet demek istiyorum," dedi Arin. "Evet, yarımaya yapmayı biliyorum."

"Gerçekten mi?"

"Ah... hayır. Ama deneyebiliriz."

Mutfğa gittiler. Arin'in bir bakışıyla mutfak boşaltıldı ve ardından yalnızca ikisi kalmış, tahta tezgâha un döküyor, Arin ise avucunun içinde dolaptan aldığı bir kavanoz balı saklıyordu.

Kestrel bir kâsenin içine yumurta kırdı ve bunu niye istediğini anladı.

Savaş hiç olmamış, taraflar yokmuş ve bu onun hayatıymış gibi davranabilmek için.

Yarımalar, taş kadar sert bir halde çıktı.

“Hımm.” Arin bir tanesini inceledi. “Bunları silah olarak kullanabilirim.”

Kestrel daha kendine bunun komik olmadığını söyleyemedi gülüdü.

“Aslında aşağı yukarı *senin* tercih ettiğin silahın boyundalar,” dedi Arin. “Bu da bana, şehrin en iyi savaşçısıyla, İğnelerle nasıl düello yaptığını ve kazandığını anlatmadığını anımsatıyor.”

Arin’e bunu anlatmak bir hata olurdu. Harbin en basit kuralına karşı olurdu; kişinin güçlü ve zayıf yönlerini olabil-
diğince uzun süre saklamak. Ancak Kestrel, Arin’e İrex’i nasıl yendiğinin hikâyesini anlattı.

Arin yüzünü unlu eliyle kapatıp ona parmaklarının arasından baktı. “Korkunçsun. Seninle zıtlışırsam Tanrılar yardımcım olsun, Kestrel.”

“Zaten zıtlıştın,” diye dikkatini çekti Kestrel.

“Ama *senin gerçekten* düşmanın mıyım?” Arin aralarındaki mesafeyi kapattı. Hafif bir şekilde tekrarladı: “Düşmanın mıyım?”

Kestrel yanıtlamadı. Dikkatini masanın kenarının beline dayanmasının yarattığı hisse verdi. Masa oldukça basitti; çivilerle bir araya getirilmiş düzgün köşeli tahtalardan yapılmıştı. Sarsılmıyor, eğilip bükülmüyordu.

“Sen benim düşmanım değilsin,” dedi Arin.

Ve Kestrel’i öptü.

Kestrel’in dudakları aralandı. Bu gerçektir fakat hiç de basit değildi. Arin tahtanın çıkardığı duman ve şeker kokuyordu. Yanığın altında tatlı. Tadı, birkaç dakika önce parmaklarından yaladığı bal gibiydi. Kestrel’in yüreği savruldu ve kendini hırsla öpüşmeye veren *Kestrel’di*, bir dizini Arin’in bacaklarının arasına kaydıran *Kestrel’di*. Ardından Arin’in soluğu kesik kesik çıkmaya başladı ve öpüşme karanlık ve derin bir hal

aldı. Arin, Kestrel'in yüzünün onunla aynı hizada olması için genç kadını masaya oturttu ve öpüşürlerken sanki kelimeler onları saran havada gizleniyormuş, sanki Kestrel'e ve Arin'e tıy gibi değen, sonra dürten, uğuldayan ve çekiştiren görünmez yaratıklarımı gibi idi.

Konuş, diyorlardı.

Konuş, diye cevaplıyordu öpüşme.

Aşk, Kestrel'in dilinin ucundaydı. Ama bunu söyleyemezdik. Aralarında geçen onca şeyden sonra, müzayedeciye ödenen elli kilittaşından sonra, Kestrel'in piyanoyu çalarken Arin'in şarkı söylemesinin kulağa nasıl geleceğini saatlerce gizli gizli merak etmesinden sonra, bileklerin birbirine bağlanması ve Kestrel'in dizinin çizmenin altında çatırdamasından sonra ve Arin'in İlkış gecesinde, at arabasındaki itirafından sonra Kestrel nasıl olur da bunu söyleyebilirdi?

Bu, Kestrel'de itiraf gibi bir *his* bırakmıştı. Ancak öyle değildi. Arin komployla ilgili hiçbir şey söylememişti. Söylemiş olsaydı bile, her şeyin Arin'in lehine olması yüzünden yine de çok geç olurdu.

Kestrel yine Jess'e verdiği sözü anımsadı.

Eğer bu evden şimdi ayrılmazsa kendine ihanet ederdi. Kestrel, içten içe dünyayı tepetaklak edip kendisini bu dünyanın üstüne, altına da genç kadını koymayı uman ve İlkış öpücüğüyle istediği tek şeyin o olduğuna inandıran kişiye kendini sunabilirdi.

Kestrel geri çekildi.

Arin özür diliyordu. Neyi yanlış yaptığını soruyordu. Yüzü kızarmış, dudakları şişmişti. Bunun çok erken olabileceği ama burada bir hayatlarının olabileceğiyle ilgili bir şeyler söylüyordu. Birlikte bir hayatları.

“Ruhum sana ait,” dedi Arin. “Öyle olduğunu biliyorsun.”

Kestrel, Arin’in yüzünü görüş alanından çıkarmak için olduğu kadar o sözcükleri durdurmak için de bir elini kaldırdı.

Kestrel mutfaktan çıktı.

Koşmamak için bütün gururunu kullanması gerekti.

Kendi odalarına gitti, üzerine hızlıca siyah düello giysileri ile çizmelerini geçirdi ve derme çatma bıçağını sarmaşıktan çekip aldı. Onu tutan kumaş parçasını belinin etrafına bağladı. Bahçeye gidip gecenin çökmesini bekledi.

Kestrel daima çatı bahçesinin kaçmak için en iyi şansı olduğunu düşünmüştü. Ancak bu şansı nasıl kullanacağını çözemiyordu.

Gözlerini dört taş duvarda gezdirdi. Yine bir şey görmedi. Kestrel kapıyı iyice inceledi ama bunun ona ne faydası olabilirdi? Kapı, Arin’in sütüne gidiyordu, Arin de...

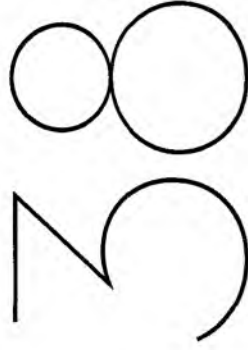
Hayır. Kestrel o kapıdan geçmeyeceğini, geçemeyeceğini düşünürken cevabı bulduğu birden kafasına dank etti.

Kapı, duvarın *içinden* geçmenin bir yolu olarak düşünülürse pek işe yaramazdı. Kapı, duvarın *üzerine* çıkmanın bir yoluydu.

Kestrel sağ elini kapının koluna, sol ayak parmaklarını da daha aşağıdaki menteşelere koydu. Sol eli, kapının sövesinin taş çizgisini yakaladı ve kendini o menteşenin üzerine itip yalnızca bir şerit ve yumru metalden ibaret, bu kadar küçük olan şeyin üzerinde dengede durdu. Ardından kapının mandalını tutan eliyle buluşmak üzere sağ ayağı yukarı kalktı. Ağırlık merkezini değiştirdi ve en üstteki menteşeyi tutmak için doğrulduktan sonra parmaklarını, kapının tepesinin taşla birleştiği yerdeki yarığa gömdü.

Kestrel kapının üst kısmına ve kendi bahçesini Arin'inkinden ayıran duvarın tepesine tırmandı. Çatıya erişinceye kadar üzerinde dengede durdu.

Ardından çatının eğiminden aşağı iniyor, yere varmak için koşuyordu.

Arin rüyasında Kestrel'i gördü. Uyandı ve rüya, parfüm gibi kayboldu. Rühayı hatırlamıyordu fakat etrafındaki havayı de-
ğiştirmişti. Karanlıkta gözlerini kırptı.

Sesi duyduğunda, bunu uzun zamandır beklediğini fark etti.

Çatıda dolaşan hafif adımlar.

Arin aceleyle yataktan kalktı.

Kestrel birinci kata atladı, katın çatısından karnının üstünde
kaydı, ayak parmaklarının bir oyuğa girdiğini hissetti. Su oluğu.
Onu yakalamak için kıvrıldı, sonra zeminin üzerindeki taş
kenardan sarktı. Yere düştü.

Darbe bir şok etkisi yarattı ve sakat olan dizi sızladı ancak
dengesini buldu ve ahıra doğru hızla koştu.

Kestrel içeri girdiği anda Cirit kişnedi.

“Şişt.” Kestrel atı bölmesinden çıkardı. “Şimdi sessiz ol.”
Evden birinin elinde lambayla çıkagelmesinin sırası değildi.
Kestrel ihtiyacı olan kolanı almak için karanlıkta el yordamıyla

yolunu bulabilirdi. Bu kolaydı. Ahırda geçirdiği zamanlardan yuların, gemin ve diğer her şeyin yerini ezberlemişti. Cirit'i çabucak eyerledi.

Gece havasına çıktıklarında Kestrel eve bir göz attı. Ev uyukdaydı. Uyarı çığlıkları, kapılarından dökülen askerler yoktu.

Fakat batı kanadında küçük bir ışık vardı.

Kestrel kendi kendine bunun hiçbir şey olmadığını söyledi. Arin muhtemelen bir lamba yanarken uyuyakalmıştı.

Kestrel atın kokusunu içine çekti. Babası bir seferden geri döndüğünde böyle kokardı.

Bunu başarabilirdi. Limana kadar gidebilirdi.

Cirit'in üzerine bindi ve kararlıydı.

Kestrel, bahçe bölgesinden rüzgâr gibi geçerek Cirit'i şehir merkezine giden at yollarına doğru çevirdi. Neredeyse şehrin ışıklarına ulaşınca kadar arkasındaki tepelerde başka bir binicinin sesini duymadı.

Kestrel'in sırtından aşağı soğuk terler aktı. Binicinin Arin olmasından dolayı bir korku.

Onun Arin olması için hissettiği ani umuttan dolayı bir korku.

Cirit'i durdurdu ve yere atladı. Limana dar sokaklardan yaya gitmek daha iyiydi. Şimdi gizlilik, hızdan daha önemliydi.

Yere vuran toynaklar tepelerde yankılandı. Daha yakındı.

Sıkıca Cirit'in boynuna sarıldı, ardından bunu hâlâ yapmaya dayanabiliyorken onu itip uzaklaştırdı. Eve gitmesi için poposuna vurdu. Cirit'in, Kestrel'in konağına mı yoksa Arin'inkine mi gideceğini bilmiyordu. Ancak Cirit ayrıldı ve Kestrel gerçekten takip ediliyorduyorsa, at diğer biniciyi kendi üzerine çekebilirdi.

Kestrel şehrin gölgelerinin içine karıştı.

Ve bu sihir gibiydi. Herrani tanrıları kendi insanlarına düş-man olmuş gibiydiler. Kimse Kestrel'in duvarlar boyunca gizlice ilerlemesini ya da bir su birikintisinin ince buzunu çatlatmasını işitmedi. Gecenin geç saatinde gezenlerden hiçbiri onun yüzüne bakıp bir Valoryalı görmedi. Kimse General'in kızını tanımadı. Kestrel limana, aşağıdaki rıhtıma ulaştı.

Arin'in beklediği rıhtıma.

Arin'in nefesi havaya beyaz bulutlar salıyordu. Saçları terden simsiyah olmuştu. Kestrel'in at yolunda onun önünde olmasının bir önemi yoktu. Kestrel sokak aralarında sessizce ilerlerken, Arin şehrin içinde açık bir şekilde koşabiliyordu.

Göz göze geldiler ve Kestrel kendini tam anlamıyla savun-masız hissetti.

Ama bir silahı vardı. Kestrel'in görebildiği kadarıyla Arin'in yoktu. Kestrel'in eli içgüdüsel olarak bıçağının sivri kenarına indi.

Arin bunu gördü. Kestrel hangisinin önce olduğundan emin değildi: Arin'in yüzünde fazlasıyla açık ve belirgin olan ani kırgınlık ifadesinin mi yoksa Kestrel'in ona asla bir silah çekemeyeceği konusundaki –aynı ölçüde açık, aynı ölçüde keskin– kuşkusuzluğun mu...

Arin dizlerinin üzerinde duran pozisyonundan doğruldu. Yüz ifadesi değişti. Kestrel önce onun dudaklarındaki çaresiz ifadeyi algılayamamıştı. Sessiz yakarışın, kayboluncaya kadar farkına varmamıştı ve Arin'in yüzü hüznünlü bir şeyden ötürü yaşlanmıştı. Kaderine boyun eğmişti.

Arin başka bir yere göz attı. Tekrar baktığında sanki Kestrel ayaklarının altındaki iskelenin bir parçası gibiydi. Bir gemiye dikilmiş bir yelken. Siyah bir su akıntısı.

Sanki Kestrel orada bile değildi.

Arin arkasını döndü, yeni Herrani liman amirinin ışıklı evine girdi ve arkasından kapıyı kapattı.

Kestrel bir anlığına kıpırdayamadı. Ardından rıhtıma, diğer teknelerdeki herhangi bir denizci tarafından fark edilmeden kıyıdan uzaklaştırılabileceği kadar benzerlerinden uzağa bağlanmış bir balıkçı teknesine koştu. Güverteye atladı ve hızla teknenin durumunu değerlendirdi. Ufak kamaranın teçhizatı yoktu.

Demir alıp tekneyi iskelesine bağlayan ipi açarken, göremiyor olsa bile Arin'in liman amiriyle konuştuğunu, Kestrel yelken açmaya hazırlanırken onu oyaladığını biliyordu.

Kışın yelken açmaya hazırlanırken. Suyu ve yiyeceği olmadan ve en iyi ihtimalle üç gün sürecek bir yolculuk edecekse şüphesiz çok az uyuyacağı bir yola hazırlanırken.

En azından kuvvetli bir rüzgâr vardı.

Kestrel kendi kendine şanslı olduğunu söyledi. *Şanslı.*

Başkente doğru yelkenleri fora etti.

Koydan denize açıldığında ve şehrin ışıkları loşlaşıp ardından gözden kaybolduğunda, Kestrel kıyıyı göremiyordu. Ancak takımyıldızlarını biliyordu ve yıldızlar, tiz, beyaz piyano tuşlarından çıkmış notalar kadar saf ve parlaktı.

Batıya yelken açtı. Kestrel küçük güvertede sürekli hareket ediyor, volta vuruyor, rüzgârın mayistra yelkenini sarmasına izin veriyordu. Dinlenmek yoktu ve bu iyiydi. Dinlenirse üşürdü. Kendine düşünme izni verirdi. Hatta uyuyakalabilir, sonra da rüyasında Arin'in onun gitmesine nasıl izin verdiğini görme riskine girebilirdi.

Başkentin limanına ulaştığında ne söyleyeceğini ezberledi. *Ben Leydi Kestrel'im, General Trajan'ın kızıyım. Herraniler yarı-*

madayı aldılar. Babamı doğudan çağırıp isyanın kökünü kazıması için göndermelisiniz.

Bunu yapmalısınız.

Parlak, narin bir şafak. Renkleri, sanrıları tetikliyordu ve Kestrel kendini, pembenin turuncudan daha soğuk olduğu ve sarının da daha iyi olmadığını düşünürken buldu. Ardından bunun mantıklı bir düşünce olmadığını ve ince ceketinin içinde titrediğini fark etti. Kıpırdamak için kendini zorladı.

Dondurucu rüzgârda ellerinin derisi çatladı ve kanadı, ipleri tutmaktan parçalandı. Ağzı kuru bir mağaraya dönüştü. Susuzluk ve soğuk, açlık ve bitkinlikten çok daha acı vericiydi. Kestrel en iyi şartlarda bile susuz geçen birkaç günün insanı öldürebileceğini biliyordu.

Ama Kestrel kendini ihtiyaçlarına karşı hissizleştirmeyi öğrenmemiş miydi?

Bıçağına uzandığında Arin'in yüzündeki ifadeyi hatırladı.

Kendini bunu unutmaya zorladı. Dalgaların kabarıp çarpmasına odaklandı; çıplak, kayalıklı bir adanın çevresinden dümen kırdı ve eğer rüzgâr aynı şekilde devam ederse iki günlük bir sürede ne diyeceğini ezberden tekrarladı.

Rüzgâr aynı şekilde devam etmedi. İkinci gecesi sırasında yelkenler gevşedi. Teknesi sürükleniyordu. Gökyüzüne bakmamaya çalıştı çünkü bazen yıldızların bulutların altında saklı olduğunu bilse de bir parıltı görüyordu.

Bu tehlikeli bir işaretti. Kestrel zayıf düşüyordu.

Vücudu susuzluktan çıldırıyordu. Bir yerlerde bir şişe tatlı suyun olması gerektiğini düşünerek kamarayı altüst etti. Tek bulduğu, teneke bir bardak ve bir kaşıktı.

Öyleyse uyuyacaktı. Rüzgâr hız kazanıncaya kadar uyuyacaktı. Kestrel yelkenleri başkent yönünde bağladı, sonra iki parça kalın iplik kesti. Rüzgâr artarsa onu uyandırması için bardak ve kaşıktan bir çan yaptı.

Kestrel kamaraya girdi. Her şey hareketsizdi. Rüzgâr yoktu. Dalga yoktu. Tekne eğilip yalpalamıyordu.

Hiçliğe odaklanıp onu düşünebileceği ya da hissedebileceği her şeyin üzerine dökülen bir mürekkep olarak hayal etti.

Uyuyakaldı.

Kestrel, zihninde başkente vardığında söylemesi gereken sözlerin sürekli dönüp durduğu, rahatsız edici ve tekinsiz bir uykudaydı.

Arin'in bir birki, kanlı bir kılıç, Kestrel'in elini tuttuğu görüntülerine karşı mücadele etti. Genç kadın, kendi elinde kanlı bir kılıç, Arin'in elindeyse bir bitkinin olduğu bir sanrıyı aklından defetmeye çalıştı. Arin'in teninde bıraktığı hatırayı boğarak içinden atmaya çalıştı. Buna karşılık bu hatıra, karanlığın içinde boncuklar gibi parıldamaya, mücevherler gibi kendini öne çıkarmaya, alkol veya güçlü bir kimyasal gibi damıtılıp azaltılmaya çalışırken daha da güçlenmeye başladı.

Yarı uyur yarı uyanık haldeki benliği, *Arin seni bir Valorya istilasını kaçınılmaz olduğu için bıraktı. En azından bu şekilde, bunu ne zaman beklemesi gerektiğini biliyor*, dedi.

Kestrel müziği duydu ve müzik ona yalancı dedi.

Yalancı, diye çaldı geminin çanı.

Ve Kestrel aniden uyanıp bardakla kaşığın çınladığını görmek üzere kamaradan çıkıncaya kadar da çalıp durdu.

Çan hırçın, yeşil bir gökyüzüne karşı çalıyordu.

Yeşil fırtına.

Dalgalar güverteye kustu. Kestrel kendini yekeye bağlamıştı ve sıkıca tutunup rüzgârın yelkenleri lime lime edişini izlemek ve tekne suların tepelerinden alargaya çıkıp yalpalayarak aşağı, yana ve aşağı düşerken, hâlâ batıya dönük olduğunu ummaktan başka yapabileceği bir şey yoktu.

Arin seni aynen bu şekilde ölesin diye bıraktı.

Ancak serseme dönmüş olsa da aklı bunda mantıklı bir gün bulamadı.

Kestrel yeniden söylemesi gereken kelimeleri çalıştı, onları kölelerin yaptığını gördüğü saç örgüleri gibi uzun uzun örercesine içinden tekrar etti. Sözcüklerden ördüğü kumaşın, ipliklerin sağlamlığını sınamadı ve onları söylememeye karar verdi.

Söylemeyecekti.

Kestrel, Arin'in tanrıları üzerine onları söylemeyeceğine yemin etti.

Rüzgâr yoktu. Fazla bir şey göremiyordu. Tuzlu su gözlerini kamaştırmıştı. Fakat teknenin bir şeyi sıyırdığını duydu. Ardından insan sesleri geldi.

Valoryalı sesleri.

Kestrel tekneden tökezleyerek indi. Birilerinin elleri genç kadını yakaladı ve insanlar Kestrel'in tam olarak idrak edemediği sorular sormaya başladı. Ardından bir tanesi anlaşılır hale geldi: "Kimsin sen?"

"Ben Leydi Kestrel'im" dedi çatlak bir sesle. Davetsiz –sefil, *yanlış*– bir şekilde, ezberlediği bütün kelimeler, Kestrel çenesini kapatamadan ağzından döküldü. "General Trajan'ın kızı. Her-raniler yarımadayı aldılar..."

Birisi Kestrel'in dudaklarından içeri su akıtırken uyandı. Su eziyet verecek derecede küçük yudumlar halinde, idareli bir şekilde verildiğinden, Kestrel anında canlanıp daha fazlası için yalvardı. Kestrel suyu içti ve güzelliği saf ve serin olan şeyleri düşündü.

Gümüş kâselerdeki yağmur taneleri. Kardaki zambaklar. Gri gözler.

Bir şey yapmıştı, hatırladı. Acımasızca bir şey. Affedilmez.

Kestrel kendini dirseklerinin üzerinde doğrulmaya zorladı. Büyük bir yatakta yatıyordu. Gözleri hâlâ kötü görüyordu ama bedenini rahatlatan yumuşaklık çok nadir ve değerli olduğu için ait olduğu hayvanın neredeyse nesli tükeninceye kadar avlanmış olduğunu ve elinde bir bardak su tutan adamın, Valorya İmparatoru'nun hekiminin cübbesini giydiğini gözlemleyecek kadar iyi görüyordu.

"Cesur kız," dedi adam. Gülümseyişi kibardı.

Kestrel bunu gördü ve başardığını anladı. Başkente ulaşmış, tanınmış ve inanılmıştı.

Hayır, demeye çalıştı. Öyle demek istemedim. Fakat ağzı kıpırdamadı.

“Zor bir sınavdan geçtin,” dedi doktor. “Dinlenmen lazım.”

Dilinde tuhaf bir tat vardı, tadı boğazına batan uyuşuk bir hisse dönüşen belli belirsiz bir acılık.

Bir ilaç.

Uyku onu ele geçirinceye kadar, uyuşukluk onu zapt etti.

Rüyasında Enai’yi gördü.

Kestrel’in uyumakta olan benliği bunun gerçek olmadığını, ölülerin ölü olduğunu biliyordu. Ancak Enai’nin yanına sokulup ufalarak küçük bir kız olmaya ve başını kaldırıp bakmamaya, kadının yüzünde orada olması gereken suçlamayı aramamaya hasretti.

Kestrel, Arin’in hayaletinin ona nasıl bakacağını merak etti.

Arin, genç kadının rüyalarına süzülerek girerdi. Savaşta öldürülme görüntülerini gösterirdi. Ağzına, Kestrel’in bildiği o alaylı biçimi verirdi. Gözleri nefretle dolardı.

İşte bir haine böyle bakılırdı.

“Beni lanetlemeye geldin,” dedi Kestrel, Enai’ye. “Gerek yok. Ben kendimi lanetliyorum.”

“Muzip çocuk,” dedi Enai, tıpkı Kestrel yaramazlık yaptığında dediği gibi. Ama bu, *nota sayfalarını Rax’in idman odasındaki çatı kırışlerine saklayıp yalnız kaldığında ve kendini savaş konusunda talim yapmaya vermesi gerekirken okumak için almasıyla aynı şey değil*, demek istiyordu Kestrel. İğneli bir sözle aynı şey değildi. Yapılan bir eşek şakasıyla aynı şey değildi.

Kestrel bir hayat satın almış, onu sevmiş ve satmıştı.

Enai, “Bana kalırsa, kendini daha iyi hissetmen için bir masal lazım,” dedi.

“Ben hasta değilim.”

“Evet, öylesin.”

“Bir masala ihtiyacım yok. Uyanmaya var.”

“Uyanıp da ne yapacaksın?”

Kestrel bilmiyordu.

Enai, “Bir zamanlar duygulardan kumaş dokuyabilen bir terzi kız varmış. Hazdan uzun elbiseler örmüş; şeffaf, ıslıl ıslıl, ipek gibi. Hırs ve şevkten, saf aşk ve gayretten kumaş kesmiş. Ve işinde o kadar marifetli olmuş ki bir tanrının dikkatini çekmiş. Tanrı onun hizmetlerinden yararlanmaya karar vermiş,” dedi.

“Bu hangi tanrı?”

“Sus,” dedi Enai. Rüyalarda hep olduğu gibi Kestrel kendini çocukluk yatağında, av hayvanları oymalı yatakta buldu. Enai, Kestrel’in yanına oturdu, omuzları kibar ve Kestrel’in daima taklit etmeye çalıştığı gibi birbiriyle aynı hizadaydı. Kadın masalına devam etti. “Tanrı, terziye gelip, ‘Teselliden bir gömlek istiyorum,’ demiş.

“‘Tanrıların böyle şeylere ihtiyacı yoktur,’ demiş terzi. Tanrı ona bakmış.

“Kız bir tehdidi fark ettiğinde ne olduğunu anlarmış.

“Tanrının talebini karşılamış ve tanrı gömleği denediğinde üzerine tam olmuş. Gömleğin renkleri tanrıyı değiştirmiş, yüzünün o kadar da solgun görünmemesini sağlamış. Terzi onu incelemiş ve paylaşmanın akıllıca olmadığını bildiği düşüncelere kapılmış.

“Terzi bir fiyat belirtmemesine rağmen tanrı ona altınla cömert bir ödeme yapmış. Tanrı memnun kalmış.

“Ama bu yeterli değilmiş. Tanrı geri dönmüş, bir arkadaşlık pelerini sipariş etmiş ve daha terzi bunu yapmayı kabul bile etmeden ayrılmış. İkisi de kızın bunu yapacağını biliyormuş.

“Yaşlı bir kadın dükkâna girip parasının yetmeyeceği her şeye bakarken, terzi pelerinin kenarına son rötuşları çekiyormuş. Kadın, terzinin işinin başında oturduğu tezgâhın üzerinden uzanmış. Kırışmış parmaklar arkadaşlık pelerininin üzerinde titremiş. Solgun gözler özlemle öylesine parlamış ki terzi ona pelerini vermiş ve karşılığında hiçbir şey istememiş. Başka bir tane yapabilirmiş; hem de hızla.

“Ancak tanrı daha da hızlıymış. Terzinin kasabasına söylediğinden daha erken dönmüş. Ateşinin yanında uyuyan, kendisine göre fazla büyük olan bir pelerine sarılı olan yaşlı kadını görmesin mi? İhanetin ona yapışmasını, bir tanrıyı utandırması gereken kıskançlığın süratli, derin okunu hissetmesin mi?

“Tanrı o kendine has sessiz tarzıyla, geceleyin oluşan don gibi terzinin dükkânına gelmiş. ‘Bana pelerini ver,’ diye buyurmuş.

“Terzi iğnesini tutmuş. Bu, bir tanrıya karşı kullanılacak silah değilmiş. ‘Hazır değil,’ demiş.

“‘Yalancı.’”

Kelime, kendi ağırlığıyla düştü. Kestrel, “Ben bu masaldaki terzi miyim yoksa tanrı mı?” diye sordu.

Enai duymamış gibi devam etti. “Tanrı onu oracıkta yok edermiş ama aklına başka bir intikam yolu gelmiş. Terziyi perişan etmenin daha iyi bir yolu. Terzinin bir yeğeni olduğunu biliyormuş; küçük bir erkek çocuğu, ailesinden terziye kalan tek parça. Terzi, çocuğun bakımını kendi kazancıyla karşılıyormuş ve çocuk şimdi komşu bir kasabada, tanrının dikkatini dağıtabileceği, kandırabileceği ve uyuşturabileceği bir bakıcının tetikte bakışları altında, güvenli bir şekilde uyuyormuş.

“Tanrı da öyle yapmış. Terzinin dükkânından ayrılmış ve uyuklayan çocuğa sinsice yaklaşmış. Küçük, yuvarlak kol ve bacaklara, uykudan kızarmış yanaklara, karanlıktaki karma-

karışık saç karaltısına karşı en ufak bir acıması yokmuş. Tanrı daha önce de çocukları çalmış.”

Kestrel, “Bu ölüm tanrısı,” dedi.

“Tanrı battaniyeyi çektiğinde, parmağı çocuğun geceliğine değmiş. Tanrı hareketsiz kalmış. Bütün o ölümsüz yılları boyunca asla bu kadar güzel bir şeye dokunmamış.

“Gömlek, sevgi kumaşından dikilmiş. Kadifenin lüksünü, ipeğin kayganlığını, yıpranmayacak dokuma ve örgünün dayanıklılığını hissetmiş. Fakat bunda oraya ait olmayan bir şey varmış; bir parmak ucu büyüklüğünde küçük, nemli bir daire.

“Ya da bir tanrının gözyaşı.

“Kurumuş... Kumaş yeniden düzgünleşmiş. Tanrı oradan ayrılmış.

“Bu arada terzi endişelenmeye başlamış. En iyi ve en kötü müşterisinden günlerdir haber almamış. Ondan bu kadar kolay kaçması ona mümkün görünmüyormuş. İnsan tanrılara kafa tutmazmış, hele *bu* tanrıya, asla. Terzinin aklındaki bir çatlaktan bir düşünce oluşmaya başlamış. Bir şüphe. Genişleyip terziyi paramparça eden bir depreme dönüşmüş çünkü tıpkı tanrı gibi terzi de onu umutsuzluğa sürüklemenin en kesin yolunu görmüş.

“Komşu kasabaya ve bakıcının evine koşmuş. Eli kapıda titremiş çünkü arkasında bulacağı şey ölümmüş.

“Kapı hızla açılmış. Küçük oğlan güçlükle terzinin kollarına tırmanıp ona bu sefer çok uzun süre uzakta olduğu konusunda söylenmiş, niye bu kadar sıkı çalışması gerektiğini sormuş. Terzi onu yakalamaya çalışıp çocuk sızlanıncaya kadar tutmuş. Ölümün bir şekilde çocuğun derisinin altına işlediğinden ve şimdi olmasa bile bir saat veya bir dakika içinde pat diye karşısına çıkacağından emin bir şekilde, titrekçe parmaklarını

onun yüzünde gezdirdiğinde, çocuğun alnının damgalanmış olduğunu görmüş.

“Tanrının koruyuculuğunun işaretiyle damgalanmış olduğunu. Tanrının lütfuyla. Bu, bedeli olmayan bir hediyeymiş.

“Terzi dükkânına dönüp beklemiş. Bir kere olsun elleri meşgul değilmiş. Sakin yabancılarımış. Onlar da beklemiş fakat tanrı gelmemiş. Terzi de korkunç bir şey yapmış. Tanrının adını fısıldamış.

“Tanrı gelmiş ve sessizmiş. Terzinin yaptığı herhangi bir şeyi değil, kendi kıyafetlerini giyiyormuş. Etkileyici bir biçimde kesilmiş, üzerine tam olacağı kesin giysilermiş. Ancak terzi giysilerin o eski püskü halini nasıl gözden kaçırdığını anlayamamış. Kumaş aşınıp ince bulutlara dönmüş haldeymiş.

“‘Sana teşekkür etmek istedim,’ demiş terzi.

“‘Teşekkürü hak etmiyorum,’ demiş tanrı.

“‘Yine de etmek isterim.’

“Tanrı yanıt vermemiş. Terzinin elleri kıpırdamamış.

“Tanrı, ‘O zaman bana kendinden bir kıyafet doku,’ demiş.

“Terzi ellerini tanrının avucuna koymuş. Onu öpmüş ve tanrı onu sessizce alıp götürmüştü.”

Masal, Kestrel’in içinde, gözleri acıtan ve yanaklarından aşağı gözyaşlarını kanatan şiddetli bir rüzgâr gibi dalga dalga kabardı.

“Bak şimdi,” dedi Enai. “Masalın cesaretlendirici olduğunu sanıyordum.”

“Cesaretlendirici mi? Terzi *ölüyor*.”

“Bu çok tatsız bir yorum. Bunun yerine terzinin seçim yaptığını söyleyelim. Tanrı onun seçmesine izin verdi ve o da seçti. Sense, Kestrel kendi seçimini yapmadın.”

“Yaptım. Yaptığımı bilmiyor musun? Şimdiye kadar İmparator, haberci şahinlerini babama göndermiştir. Savaş çoktan başlamıştır. Artık çok geç.”

“Öyle mi?”

Kestrel uyandı. Bedeni açlıktan halsizleşmiş ve rüyalarından sarılmıştı ama bir amaçla ayağa kalktı. Giyindi. Yanına köleler geldi; her birinin yüzü imparatorluğun, kuzey tundrasının, güney adalarının ve Herran yarımadasının bir haritasıydı sanki. Sayılarının İmparator’un ona olan saygısını gösteriyor oluşunu görmezden geldi. Odasının tavanının, boyanın rengini seçemeyeceği kadar yüksek oluşunu görmezden geldi. İmparator’la buluşmak için hazırlandı.

Lüks bir odaya götürüldü ve dünyanın yarısına hükmeden adamla baş başa bırakıldı.

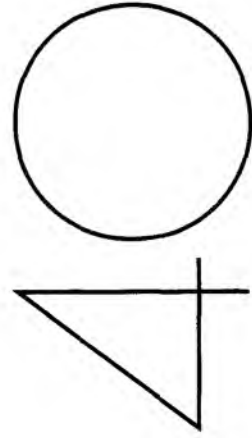
İmparator heykellerinden daha inceydi, gümüş rengi saçları askeri tarzda kesilmişti. Gülümsedi. Bir imparatorun gülümseyişi altın ve elmadan bir mücevherdi, bir kaleydi, önce kabzası uzatılan bir kılıçtı; en azından gülümseme, İmparator’un o anda Kestrel’e gösterdiği türden olduğunda. “Ödülünü talep etmeye mi geldin, Leydi Kestrel? Herran’a saldırı, sen uyurken, iki gün önce başladı.”

“Buraya sizden saldırıyı durdurmanızı istemeye geldim.”

“Durdurmak?..” İmparator’un yüzündeki çizgiler derinleşti.

“Bunu niye yapayım?”

“İmparator hazretleri, Kazananın Laneti’ni hiç duydunuz mu?”

“İmparatorluk bundan muzdarip,” dedi Kestrel. “Kazandıklarını elinde tutmayı artık göze alamaz. Topraklarımız çok genişledi. Barbarlar bunu biliyor. Saldırmaya bu yüzden cüret ediyorlar.”

İmparator önemsemez bir halde elini salladı. “Onlar sadece tahılı kemiren fareler.”

“Bunu *siz* de biliyorsunuz. Bu yüzden, aslında kırk tarakta bezimiz varken, imparatorluğun kaynakları sonsuzmuş gibi, ordumuz emsalsizmiş gibi göstermek için *onlara* saldırıyorsunuz. O bezlerde delikler belirmeye başladı.”

İmparator’un gülümsemesi, keskin tarafını da gösteriyordu. “Dikkatli ol, Kestrel.”

“Gerçekleri dinlemezseniz imparatorluğun dağılması an meselesidir. Herraniler bize karşı asla ayaklanamamalıydı.”

“O sorun çözülecek. Biz konuşurken, baban da isyanı bastırıyor. Şehir duvarları yıkılacak.” İmparator tahtında rahatladı. “General Trajan bir savaşa değil, imhaya liderlik ediyor.”

Kestrel, Arin'in vücudunun bütün korunmasız parçalarını gördü, yüzü bir kan kargaşasında gözden kayboluyordu.

Arin onun gitmesine izin vermişti.

Bunun yerine kendi boğazını kesse de olurdu.

Korku, içinde yoğun bir acı şeklinde yükseldi. Kestrel onu bastırdı. Düşüncelerini birer oyun taşı gibi düzenledi.

Oynayacak ve kazanacaktı.

"Bir Herran savaşının daha bedelini düşündünüz mü?" diye sordu İmparator'a.

"Bölgeyi kaybetmekten daha az olacak."

"Şehrin duvarları dayandığı sürece Herraniler sizin hazinenize kan kaybettirecek uzun bir kuşatmayı atlatabilirler."

İmparator'un dudakları büzüldü. "Başka bir seçenek yok."

"Ya o bölgeyi savaş olmadan elinizde tutabilseydiniz?"

İmparator da Kestrel gibi, ağzından babasının sesinin çıktığını duymuş olmalıydı. Tutarlı bir kesinliğin o ahengini. İmparator'un duruşu değişmedi, yüz ifadesi de. Fakat bir parmağı tahtın üzerinden kalktı ve çınlamasının sesini duymak için bir çana yapabileceği şekilde bir defa tahtın mermerine vurdu.

Kestrel, "Herranilere bağımsızlıklarını verin," dedi.

O parmak kapıyı göstermek üzere adeta havada bir yarık açtı. "Çık."

"Lütfen beni dinleyin..."

"Küstahça, delice bir kelime daha edersen babanın imparatorluğa hizmetlerinin benim için hiçbir anlamı kalmayacak; *senin* hizmetlerinin de."

"Herran hâlâ sizin olacak! Onların yönetmesine izin verdiğiniz sürece o bölge sizde kalabilir. Onlara vatandaşlık verin ama liderine size sadakat yemini ettirin. Halktan vergi alın.

Mallarını alın. Mahsullerini alın. Onlar özgürlüklerini, hayatlarını ve evlerini istiyorlar. Gerisi pazarlığa açık.”

İmparator sessizdi.

“Nasıl olsa bizim Valimiz öldü,” dedi Kestrel. “Bırakın onun yerini Herraniler yenisiyle doldursun.”

İmparator hâlâ bir şey söylemiyordu.

“Yeni Vali elbette size hesap verir,” diye ilave etti Kestrel.

“Sen de Herranilerin bunu kabul edeceklerini mi düşünüyorsun?”

Kestrel, Arin’in onun avucuna koyduğu iki anahtarı düşündü. Sınırlı bir özgürlük. Ancak hiç olmamasından iyiydi. “Evet.”

İmparator başını iki yana salladı.

“Herran devriminin hızla bitmesinin en iyi tarafından bahsetmedim,” dedi Kestrel. “Şu anda doğu sizin geri çekildiğinizi düşünüyor. Barbarlar kendilerini kutluyorlar. Casuslar ya da yakalanmış haberci şahinler aracılığıyla sizi Herran’a saplayan güçlüğü duyduklar.” Bunlar tahminlerdi fakat Kestrel, İmparator’un yüzünü gördüğünde inanca dönüştüler. Kestrel devam etti. “Barbarlar iyi inşa edilmiş şehir duvarlarına karşı bir kuşatmanın zaman alacağını biliyorlar, bu yüzden de onlarla savaştığımız cephe hatlarından geri çekilip iyi haberi paylaşmak için kraliçelerine döneceklerdir. Savunmak zorunda kalmayacaklarını düşündükleri toprakları zapt etmek için sembolik birkaç tabur bırakırlar. Fakat siz bizim güçlerimizi *geri* gönderip barbarları gafil avlayacak olursanız...”

“Anlıyorum.” İmparator ellerini birleştirdi ve kalkık eklemelerini çenesine dayadı. “Ama Herran’ın bir *sömürge* olduğunu gözden geçiriyorsun. Herranilerin geri istediği evler, benim senatörlerime ait.”

“Barbarların altını var. Hüsrana uğrayan senatörleri doğudan gelen yağmalarla zenginleştirin.”

“Öyle olsa bile. Teklif ettiğin şey rağbet görmez.”

“Siz imparatorsunuz. Kamuoyu sizi niye ilgilendirsin?”

İmparator’un kaşları kalktı. “Böyle bir yorum, toy mu olduğunu yoksa beni işletmeye mi kalkıştığını merak etmeme sebep oluyor.” Kestrel’i inceledi. “Toy olamayacak kadar zekisin.”

Kestrel konuşmaması gerektiğini iyi biliyordu.

“Sen Valorya tarihinin en efsanevi generalinin kızıydın.”

Kestrel, İmparator’un düşüncelerinin ne şekilde biçimlendiğini anlayamıyordu.

“Alımsız da değilsin.”

Kestrel’in gözleri hızla İmparator’unkilere kaydı.

İmparator, “Bir oğlum var,” dedi.

Evet, Kestrel biliyordu ancak imparatorluğun vârisinin bununla ne alakası...

“Bir imparatorluk düğünü,” dedi İmparator. “Ordunun beni sevmesini sağlayacak bir düğün. Senatörleri ve ailelerini oyalayarak en büyük kaygılarının nasıl davetiye alacakları olmasını sağlayacak bir düğün. Herran ve doğuyla ilgili planların hoşuma gitti Kestrel ancak eğer oğlumla evlenirsen daha da hoşuma gidecek.”

İmparator’un karşısında kekelenmezdi. Kestrel nefesini içine çekti ve sakince konuşabilinceye dek tuttu. “Belki de oğlunuz başka birini tercih eder.”

“Etmez.”

“Biz tanışmadık bile.”

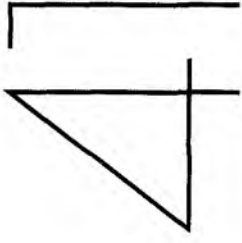
“Ne olmuş?”

İmparator’un yüzü, Kestrel’in zalimlik olduğunu anladığı bir şeyden dolayı daralırken, aynı anda Kestrel babasının daima

İmparator'a saygı duyduğunu da hatırladı. İmparator konuştu. "Kızım olma şansını yakalamamanın bir sebebi var mı? Herraniler için bu kadar hevesle tartışmanın? Başkentte söylentiler hızla yayılıyor ve senin Lord Irex'le olan düellonu duyan tek kişi ben değilim.

"Hayır, Kestrel, masum bir surat işine yaramayacak. Senin masum olamayacak kadar akıllı olduğun konusunda zaten anlaştık. Bir gelinde bunu talep etmememe memnun olabilirsin. Ancak bir seçim yapmanı talep ediyorum. Oğlumla evlenmeyi kabul edersen, ben de kuşatmayı kaldırırım, güçlerimizi yeniden doğuya gönderir ve politik sonuçlarla başa çıkarım. Reddedersen, ikinci bir Herran savaşı başlar ve farklı sonuçları olur.

"Seçimini yap."

Arin limana zorla giren Valorya filosunu görünce içi rahatladı. İlkış gecesinde alınan birkaç gemiyi imha ettiklerinde, yanan tahtalar suya dağılırken ve tutuşan gemi enkazları batarken bile içi rahatladı.

Herraniler, Arin'in korkusuzluğundan cesaret buldular. Arin eğer savaşa kendisinin davetiye çıkardığını ve yüzündeki ifadenin neşe olduğunu bilselerdi, Herranilerin tepkisinin ne olacağını hayal edemiyordu.

Kestrel ayrıldıktan iki gün sonra sahili paralayan yeşil fırtınayı görmekten çok hissetmişti. Fırtına, Arin'in içinde hızla yol almış, küçük bir balıkçı teknesinin devrilip alta çekildiğinin görüntüsüyle, yaptığı şeyin bilgisiyle inleyen oyuk bir boşluk olarak kalıncaya kadar içini kazıdı. Deniz suyuyla dolmuş bir ağız hayal etti, Kestrel'in bununla savaşmasını. Uzuvarının gevşemesini, ardından dalgalardan oluşan bir labirentte kaybolmasını.

Kuşatmanın başlangıcı muhtemelen Arin'in ölümü anlamına geliyordu. Ama bu aynı zamanda Kestrel'in hayatta olduğu anlamına da geliyordu.

Bu yüzden de Herraniler, Arin'in yüzünde savaş manzarasından alınan çilgınca bir haz olduğunu sandılar. Arin buna inanmalarına müsaade etti. *Sen yalan tanrısısın*, demişti Kestrel. Arin halkına bakıp gülümsedi ve bu gülümseme bir yalandı fakat yansıması bir gerçeğin tersi olan, aynaya yazılan bir yazı gibiydi.

Kestrel gittikten sonra Arin, limandaki iskelelerin yok edilmesini emretmişti.

Ancak Valoryalılar vardığında, kıyının olabildiğince yakınına demir atıldılar ve küçük teknelerde kuşatma mühendisleri gönderdiler. Rıhtımlar koruma altında süratle yeniden inşa edildi ve Herranilerin duvarların arkasından seyredip beklemek dışında yapabilecekleri çok az şey vardı. Arin topları mazgallı siperler boyunca sıralamıştı fakat liman, menzil dışındaydı. Kapıları açıp insanları iskelelerin yeniden inşa edilmesini aksatmak üzere göndermek intihardı, bu yüzden de Herraniler, kuşatma alet edevatlarını indirmek için karaya çıkan Valoryalıların üzerinde güneşin batmasını ve doğmasını izlediler. Valoryalılar topu çektiler. Kara barut varillerini arabayla getirdiler. Atları ve piyadeleri sıraladılar. Ve her nasılsa, şehrin dağlara bakan tarafına çoktan askerleri göndermişlerdi. Arin'e gelen raporlarda ceketlerine dikilmiş özel rütbeleri bulunan Valorya askerlerinden bahsediliyordu ve onların izci olarak hizmet eden ve manevra yapmakta becerikli olan Korucuları temsil ettiklerini biliyordu. Korucular hızla kayaların ve çıplak ağaçların arasına karıştılar.

Bir ay önce Arin şehrin etrafına bir çukur kazılmasını emretmişti. Yeşil fırtınadan önceki günler, kış zeminini sırlıslam eden ılık rüzgârları getirdiğinde, Herraniler çamurlu çukura

moloz –mobilya, kesilmiş ağaçlar, kırık şişeler– sıkıştırmıştı. Yerler yine donmuştu.

Arin bir adamın derin, kirli oluğun kenarına gelişini izledi. Adamın yüzünü miğfer gizlemişti ancak Arin, adamın zırhına imparatorluk bayrağı çizilmemiş olsa da bunun kim olduğunu bilirdi. General'in planlı adımlarını, hareket edişindeki ağırlığı daha önce de görmüştü.

General Trajan çukuru inceledi. Gemilerden indirilen atlara bir göz attı. Arin, General'in gözlerinde ordusunu bu çukurdan geçirirken yaşayacağı zorlukları gördü: doğacak karmaşayı, atların kırılacak bacaklarını, onların toynaklarına ve askerlerin çizmelerine batacak olan camları, hepsini bir bir onun gözlerinde okudu. General bir grup mühendisle konuşmaya gitti.

Kalaslar belirdi. Temeller atıldı. Bir haftada Valoryalılar kendi üstünkörü köprülerini geçmiş ve duvarın menziline girmişlerdi.

Herraniler tersanelerden alınmış ve kâğıt ile tahtayla yumak yapılmış yanan zift parçalarını topla attıklarında, ihtiyatlı bir şekilde mesafelerini korudular. Can kayıpları oldu. Bir Valorya ikmal vagonu yere saplandı ve yandı. Fakat diğer askerler, sıralardaki boşlukları doldurmak için öne çıktı ve kalan vagonlar arka sıralara çekildi.

Mühendisler üç toprak yığını inşa etmeye başladılar.

“Öldürün onları,” dedi Arin en iyi okçularına; şehrin etrafındaki kırsal kesimi ele geçirirken çok az talim yapma fırsatı bulmuşlardı fakat yaylar ve arbaetler konusunda doğuştan yetenekliydi.

Savaş tanrısı onların tarafındaydı. Mühendisler yere yıkıldı.

Ancak işi askerler devraldı. Toprak ve taş yığınları yükselmeye devam etti ve sökülmiş köprülerdeki tahtalarla güçlendirildi. Kuleler oluşturmaya başladılar. Arin kulelerin duvarın boyuna erişmesinin, asma köprülerin yapılmasının ve Valoryalıların karşıya geçmesinin an meselesi olduğunu biliyordu.

“Duvarın altına tünel...” dedi Arin askerlerine. “O kulelere ulaşınca kadar yeraltını kazın. Sonra da onları alttan boşaltın.”

Valoryalıların kulelerin neden batıyormuş gibi göründüklerini anlamaları yalnızca birkaç gün sürdü. Arin, General’in bir emir haykırdığını işitti. Kulelerin çevresinde yerlere kürekler saplandı. Kürekler tünellere ulaştığında, askerler içlerine atladı.

“Tünelleri kapatın!” diye bağırdı Arin.

Sözünü dinlediler.

Valoryalılar şehre bu yoldan girmeyi başaramadılar. Tüneller onlara kapatılmıştı, tıpkı orada ölüme terk edilen Herraniler gibi.

Kuleler yükseldi. Arin’in sadece küçük bir gülle ve kara barut cephaneliği vardı ancak çoğunu kuleleri havaya uçurmak için kullandı.

Valoryalılar mancınıkları öne doğru çektiler. Şehre ateş ettiler.

Şehir yanmaya başladı.

Yangının üzerine fısıldayarak bir kar yağışı düştü ve yangının söndürülmesine yardım etti. Kestrel ayrılalı üç hafta olmuştu ve yorgun düşmüş, dumandan ötürü her yeri kuruma bulanmış olan Arin onunla Herranilerin bir senelik kuşatmaya dayanabilecekleri konusunda ne kadar kendine güvenerek konuştuğunu hatırladı.

Sanki gerekli olan tek şey, iyi bir tahıl ve su stokuymuş gibi.

Son ağır toplarını da mancınıkları yok etmek için kullandı. Ondan sonra Herranilerin elinde kendilerini korumaları için yalnızca duvar ve duvarın üzerinden atabilecekleri şeyler vardı.

Düşman hareketliliğinde bir sakinlik oldu. Arin karın, düşmanın azmini kırdığını ya da General'in bir sonraki adımını planladığını düşündü. Ancak dağ tarafındaki duvarda bir şey patladığında ve duvar canlı bir şeymiş gibi titrediğinde, Arin sakinliğin de planın bir parçası olduğunu fark etti.

Korucular duvarı parçalıyordu.

Herraniler, Korucuların üzerine kaynayan su ve katran döktüler. Korucular çığlıklarla düştüler. Fakat General Trajan da kendi başarısını Arin kadar iyi duymuştu. Trajan, Arin'in bu an için konumlandırıldıklarını şimdi anladığı taburlarını şehrin çevresine getirdi. Yakında güçlerinin büyük kısmını, zayıflamış duvara baskı yapmak için kullanacaklardı. İri taş parçalarının içinden koçbaşıyla geçeceklerdi. Bir delik belirip genişleyinceye kadar ufalanmakta olan ön yüzü yumruklayacaklardı. Kuşatma makineleri tarafından krankla bağlanmış tutma kancalarıyla deliği çekip açacak ve şehre gireceklerdi.

Bu bir katliam olurdu.

Arin dağa bakan duvarda konumunu aldı. Limana yanaşan bir gemi görmedi. Ancak bir şahinin –küçük bir şahinin, bir kerkenezin– şehrin üzerine çullanıp General'e doğru dalışa geçtiğini gördü.

Adam şahinin bacağına bağlı olan bir mesaj kapsülü çekti ve onu açtı. Donup kaldı.

Asker sıralarının arasında gözden kayboldu.

Valorya ordusu taarruzu durdurdu.

Ardından Arin'in ayakları duvar boyunca hareket ediyor, denize bakmak için acele ediyordu ve ne olduğunu anlamasa da bir şeyin değiştiğini biliyordu ve aklında, onun dünyasını değiştirebilecek yalnızca bir kişi vardı.

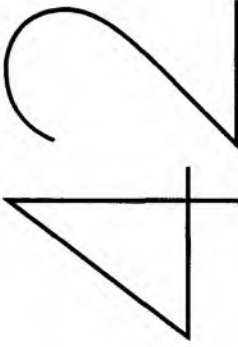
Deniz kıyısına bakan siperlerin üzerine tünemiş başka bir şahin vardı. Şahin onu süzdü; kafasını yana yatırmıştı, gagası keskindi, pençeleri taşa sıkıca tutunuyordu. Tüyleri karlarla süslenmişti.

Taşıdığı mesaj kısaydı.

Arin,

Beni içeri al.

Kestrel.

Kestrel kapının yükselerek açılmasını seyretti. Arin içeri girdi ve kapı ardından kapandı. Bu şekilde deniz Kestrel'in arkasında kalırken, duvar da Arin'in arkasında kalıyordu. Kestrel'e doğru yürümeye başladı. Ardından tıpkı Kestrel saniyeler önce onunla buluştuğunda babasının yaptığı gibi, Arin'in de gözleri birden Kestrel'in alnına kaydı. Arin'in yüzü soldu.

Kestrel'in kaşlarının arasında altın tozundan bir çizgi ve laden yağı parlıyordu. Bu, Valoryalılarda nişanlı bir kadına işaret ederdi.

Kestrel kendini gülümsemek için zorladı. "Bana şehrin içine girmeme izin verecek kadar güvenmiyor musun, Arin? Evet, anlıyorum."

"Ne yaptın sen?"

Arin'in sesindeki kırgınlık, Kestrel'i üzdü. Ancak kendine hâkim oldu.

"Ama Ronan..." Arin'in sesi kısıldı. "Nasıl, Kestrel? *Kim?*"

"Beni tebrik et. İmparatorluğun vârisiyle evleniyorum."

Arin'in buna inandığını gördü. Yüz hatlarını ihanetin, ardından anlayışın kapladığını. Kestrel onun düşüncelerini gördü.

Onun kollarından uzaklaşmamış, çatısından kaçmamış ve ona neredeyse bir silah çekmemiş miydi?

Arin onun için kimdi?

Kestrel kazanmaktan hoşlanırdı. Bir gün imparatoriçe olma rolü, baştan çıkarıcı bir bahis değil miydi? Ronan'ın ikna edemediği yerde, güç ikna edebilirdi.

Arin'in inancı katıydı. Ancak Kestrel bunu değiştirmek için hiçbir şey söylemedi. Arin, İmparator'un teklifinin gerçek şartlarını bilseydi asla kabul etmezdi.

“Yaklaşan düğünümün ayrıntılarını tartışmak ne kadar hoş olursa olsun,” dedi Kestrel, “hazırda daha önemli meseleler var. İmparator'un sana bir mesajı var.”

Arin'in gözleri koyulaşmıştı. Ses tonu iğneleyiciydi. “Mesaj mı?”

“Sen ve halkın için özgürlük. Seni vali olarak atıyor. Tabii ki İmparator'a bağlılık yemini etmen, temsilcilerini konuk etmen ve ona hesap vermek gerekiyor. Fakat bir mesele doğrudan imparatorluğu ilgilendirmedeği sürece halkını uygun gördüğün şekilde yönetebilirsin.” Kestrel ona bir sayfa kâğıt verdi. “Herran'ın, imparatorluğun bir parçası olmanın onuru adına ödemesi beklenen vergi ve haraçların bir listesi.”

Arin kâğıdı yumruğunun içinde buruşturdu. “Bu bir kumpas.”

“Şimdi teslim ol ve İmparator'un cömert teklifini kabul et ya da yakında, babam duvarını yıktığında teslim ol ve Herrani halkının sonunu gör. Bu bir kumpas olabilir ama bunu seçmek zorundasın.”

“İmparator bunu niye yapsın?”

Kestrel tereddüt etti. “Niye mi?”

“Eğer doğruysa, *gerçekten* cömert bir teklif. Ve hiç akla yatkın değil.”

“Sana İmparator’un bilgeliğini sorgulamamam tavsiye ederim. İyi bir fırsat görüyorsan kaçırma.” Kestrel kendi şık giyimini işaret etmek için elini salladı: beyaz kürkleri, altınlar, mücevherler. “*Ben kesinlikle öyle yaptım.*”

Arin’in üzerinde korkunç bir gerginlik vardı, Kestrel’e Arin’in çocukluk kemanının tellerini anımsatan bir gerginlik. Oldukça uzun bir süre boyunca fazlasıyla gerilmişti. Arin nihayet konuştuğunda, yanıtı kısık bir hırıltı şeklinde çıktı. “Kabul ediyorum.”

“O zaman kapıyı açmaları için emir ver. Babam içeri girecek ve şehrindeki bütün Valoryalıları başkente kadar eşlik edecek.”

“Kabul ediyorum,” dedi Arin, “bir şartla. Temsilcilerden bahsettin. İmparatorluktan *bir* temsilci olacak. Sen olacaksın.”

“Ben mi?”

“Seni anlıyorum. Seni nasıl okuyacağımı biliyorum.”

Kestrel bundan o kadar da emin değildi. “Sanırım bu kabul edilebilir olacaktır,” dedi ve bu şartı bu kadar çok istemesine yüz çevirmek istedi. İmparator’un isteğini zorla kabul ettirme amacıyla olsa bile, Arin’i görmek için her fırsatın üzerine atlayacağına yüz çevirmek.

Kendi istediklerine yüz çeviremediği için Arin’e çevirdi.

“Lütfen bunu yapma,” dedi Arin. “Kestrel, bilmiyorsun. Anlamıyorsun.”

“Her şeyi oldukça net olarak görüyorum.” Nihayet gözünde onu gururlandıracak bir şey yaptığı babasıyla buluşmak için yürümeye başladı.

“Görmüyorsun,” dedi Arin.

Kestrel onu duymuyormuş gibi yaptı. Beyaz gökyüzünün çözünüp kara dönüşmesini ve kasvetli denizin üzerinde ürperip açılmasını izledi. Teninde buz gibi kıvılcımlar hissetti. Kar Kestrel'in üzerine, Arin'in üzerine düştü ama Kestrel tek bir kar tanesinin bile bir daha asla ikisine de dokunamayacağını biliyordu.

Arin tekrar konuştuğunda Kestrel ardına bakmadı.

"Yalan tanrısı seni seviyor olsa da görmüyorsun, Kestrel."

Yazarın Notu

Bu roman fikri aklıma, arkadaşım Vasiliki Skreta'yla apartmanımızın çocuk oyun odasında, lacivert bir spor minderinin üzerinde otururken geldi. Vasiliki bir ekonomisttir ve bir gün müzayedeleri tartışırken, "Kazananın Laneti" kavramından bahsetti. Basit olarak, bir müzayedede kazananın, teklif verenlerin çoğunun eşyanın değdiğini düşündüğü ücretten daha fazla ödeyerek kazandığı için aynı zamanda kaybettiğini anlatır. Elbette kimse bir şeyin gelecekte ne kadar değerli olacağını bilemez. Kazananın Laneti (en azından ekonomik teoride) kazanma *anıyla* ilgilidir, sonrasıyla değil.

Pirus zaferinden yani aynı anda hem kazanma hem de kaybetme durumunun bu halinden büyülenmiştim. İlk defa E. C. Capen, R. V. Clapp ve W. M. Campbell'a ait "Competitive Bidding in High- Risk Situations (Yüksek Riskli Durumlarda Rekabetçi Teklif)" adlı, 1971 tarihli bir tezde sunulmuş olan "Kazananın Laneti" teriminin güzelliği beni cezbetmişti. Birinin çok yüksek bir *duygusal* bedel gerektiren bir açıkartırmayı kazandığı bir roman tasarlamaya çalıştım. Şu aklıma geldi: Ya açıkartırmadaki öge, bir eşya değil de bir şahıs olsa? O zaman kazanmak neye mal olurdu?

Kazananın Laneti için ilk teşekkürüm Vasiliki'ye gidiyor. Ayrıca yazarken bana eşlik eden birkaç metnin hakkını da teslim etmeliyim. Bu sayfalarda sunduğum dünya bana ait olsa

ve gerçek dünyayla hiçbir somut bağı olmasa da antikağlardan ilham aldım, bilhassa Roma, Yunanistan'ı fethedip zamanında beklenildiği şekilde halkını k leleştirdikten sonraki Greko-Romen döneminden; kölelik, savaşın alışılagelmiş bir sonucuydu. Bana o dönemin zihniyeti üzerinde d ş nmemde iki kitap yardımcı oldu: Marguerite Yourcenar'ın romanı Hadrianus'un Anıları ve Thukydides'in (ki benim de bir noktada başka kelimelerle yorumladığım) Peloponnessos Savaşları. Kestrel'in kütüphanesinde okuduğu şiir, Ezra Pound'un (kendisi de Homeros'un *Odysseia*'sını hatırlatan) *Canto I*inin açılışına çok yakındır: "Ardından indi gemiye/ Dev dalgalara karına etti, açıldı ilahi denize."

Bu yüzden de kendi okuyuculuğuma... ve okuyucularıma teşekkür ediyorum. *Kazananın Laneti*'ni pek çok arkadaşım okudu ve üzerinde yorum yaptı. Bazıları bir bölümünü okudu, diğerleri ise birçok taslağı. Sizlere teşekkür ederim: Genn Albin, Marianna Baer, Betsy Bird, Elise Broach, Donna Freitas, Daphne Grab, Mordicai Knode, Kekla Magoon, Caragh O'Brien, Jill Santopolo, Eliot Schrefer, Natalie Van Unen ve Robin Wasserman. Nasihatleriniz benim için vazgeçilmez oldu.

Bu projeyi benimle tartışan ve bana fikir ya da manevi destek (oğu kez ikisini birden!) verenlere de teşekkürler: Kristin Cashore, Jenny Knode, Thomas Philippon ve ("parola" tabirini ortaya atan) Robert Rutkoski. Nicole Cliffe, Denise Klein, Kate Moncrief ve Ivan Werning'in atlarla ilgili söyleyecek çok faydalı şeyleri vardı. Ve tabii ki David Verchere, gemiler ve gemi yolculukları konusunda başvurabileceğim uzmanımdı. Tiffany Werth, Georgi McCarthy ve pek çok Facebook arkadaşım, lisanla ilgili sorularda söze katıldılar.

Benim iki küçük, tatlı oğlum var ve onların bakımı konusunda yardım almadan bu kitabı yazamazdım. Annemle babama,

kayınvalidemle kayınpederime ve bebek bakıcılarım: Monica Ciucurel, Shaida Khan, Georgi McCarthy, Nora Meguetaoui, Christiane ve Jean-Claude Philippon ve Marilyn ile Robert Rutkoski'ye teşekkürler.

Beni gözeten herkese minnettarım. Bilgili ve samimi temsilcim Charlotte Sheedy ve ekibi: Mackenzie Brady, Carly Croll ve Joan Rosen'a. Her kitabı çok daha güzelleştiren anlayışlı editörüm Janine O'Malley'ye. Ayrıntılara değer verdiği için Simon Boughton'a. Bu kadar harika bir yandaş olduğu için Joy Peskin'e. Bu dünyaya kitap kazandırmaktaki gayretleri ve sevinçleri için FSG ve Macmillan'daki herkese, özellikle de Elizabeth Clark, Angus Killick, Kate Leid, Kathryn Little, Karen Ninnis, Karla Reganold, Caitlin Sweeny, Allison Verost ve Ksenia Winnicki'ye. Teşekkür ederim.

“Zengin betinlemeler, nefis bir kurgu
ve sağlam hikâyecilik, bu fantazyaya
olağandışı bir zekâ ve derinlik katıyor...
İncecikli ayrıntılar ve zarif anlatım, hikâye
evrenini taze ve canlı kılıyor. Politika,
entrika, hatta şiddetle dolu, karmaşık
ve merak uyandıran olay örgüsünde her
karakter yetenek, kusur ve isteklerin girift
bir karışımıyla şekilleniyor...
Nefes kesici, trajik ve gerçek.”

Kirkus Reviews

“*Kazananın Laneti*’ndeki her satır
özenle yazılmış, öykü ustaca kurgulanmış.
Karakterlerin ikilemlerine hayran kaldım
ve yüreğim sızladı. Bu kitap ender ve özel
bir okuma deneyimi sunuyor; hikâyede bir
an sonra ne olacağını hiçbir şekilde tahmin
edemedim ve buna bayıldım.

Daha fazlasını istiyorum.”

Kristin Cashore, *New York*
Times çöksatını *Yedi Krallık*
Üçlemesi’nin yazarı

Stephen Grossman

MARIE RUTKOSKI

The Shadow Society ve *The Cabinet of Wonders*'ı da kapsayan *Kronos Chronicles*'in yazarıdır. Brooklyn Üniversitesi'nde İngiliz edebiyatı profesörüdür. Shakespeare, çocuk edebiyatı ve yaratıcı yazarlık üzerine dersler vermekte, New York'ta eşi ve iki çocuğuyla birlikte yaşamaktadır.

Kapak Tasarımı: Elizabeth H. Clark

Kapak Fotoğrafı © Ali Smith, 2014

[Stil Danışmanı: Monica Gurevich / Elbise: Ivory & Co.]

İSTEDİĞİN ŞEYİ KAZANMAK, SEVDİĞİN HER ŞEYE MAL OLABİLİR.

On yedi yaşındaki Kestrel, bir generalin kızı olarak savurgan ve ayrıcalıklı hayatının tadını çıkarmaktadır. Arin'in ise sırtındaki giysilerinden başka bir şeyi yoktur.

Kestrel, Arin'i kendisine bağlayan fevri bir karar alır ve bununla savaşmaya çalışsalar da birbirlerine âşık olmaktan kendilerini alıkoyamazlar. Ancak genç âşıkların dünyasında, isyan, düellolar, ahlaksız söylentiler, kirli sırlar ve her şeyin tehlikede olduğu oyunlar hüküm sürmektedir. Birlikte olabilmek için halklarına; ülkelerine sadık kalmak için ise birbirlerine ihanet etmelidirler.

"*Kazananın Laneti* gençlik fantazya türünde nefes kesici, şiirsel bir zafer. Rutkoski muazzam bir güçle, korkusuz bir güzellik destanı yaratmış. Bu kitap kaçırılmamalı."

ANN AGUIRRE,

New York Times ve *USA Today* çoksatır yazarı

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-343-908-0

9 786053 439080

